THỜI VỊ HÀN

MINH TƯỚNG QUÂN HỆ LIỆT

HOÁN NHẬT TIỄN

1

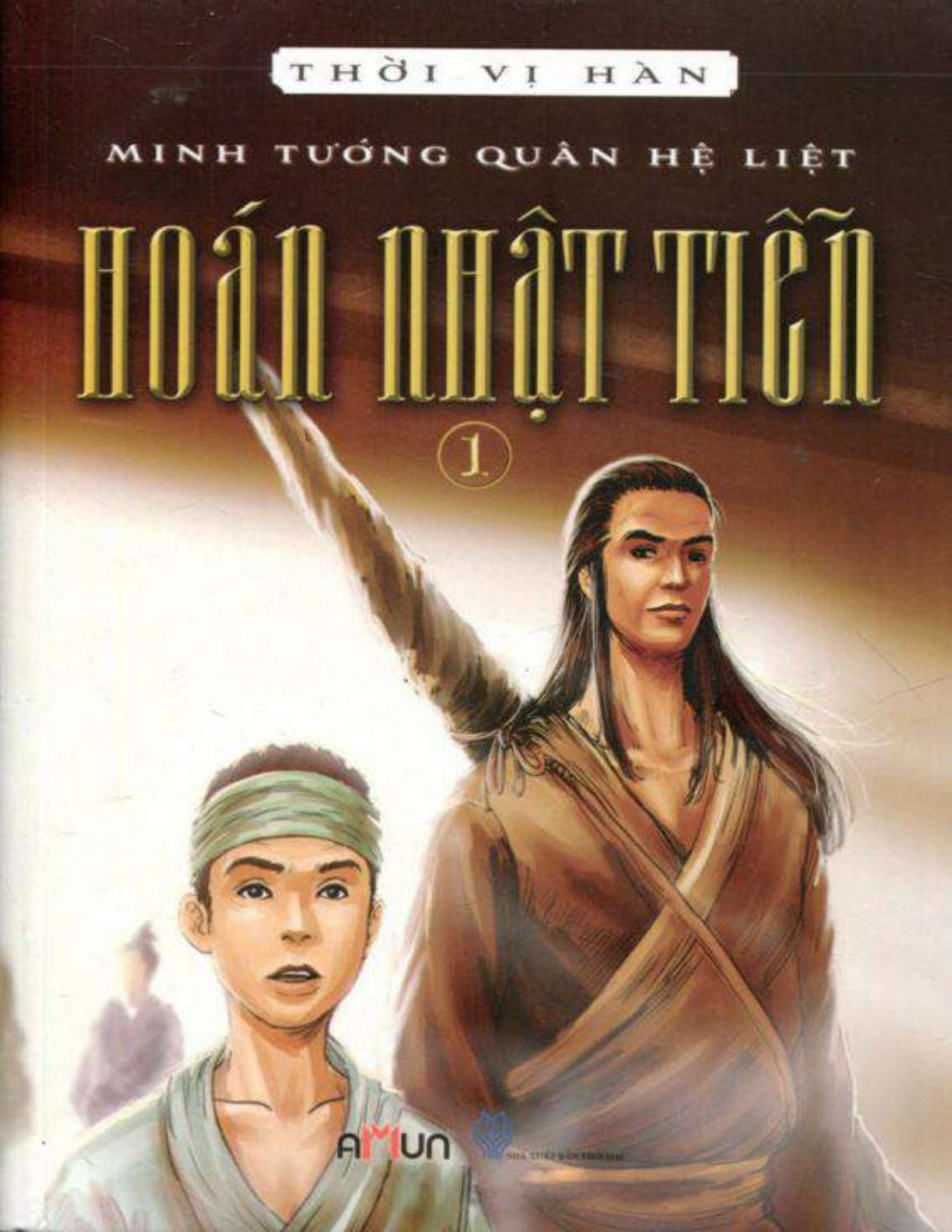

AMUN

Table of Contents

Chương 1 Phong ba đao gãy
Chương 2 Ván cược sinh tử
Chương 3 Thần long thoáng hiện
Chương 4 Tiểu điếm song hùng
Chương 5 Gió mây vần vũ
Chương 6 Một bức chiến thư
Chương 7 Khốn Long sơn trang
Chương 8 Mãnh long phá vây

https://thuviensach.vn

Chương I

PHONG BA ĐAO GÃY

Thanh Thủy trấn nằm dưới núi Doanh Bàn bên ngoài thành Tự Vĩnh, thuộc khu vực giao giới giữa hai vùng Thục Nam[(1)] và Điền Bắc[(2)]. Bởi vì nơi đây núi nhiều mà thấp, ít nối liền nhưng lại kề nhau san sát, khoảng cách chỉ chừng vài trượng, do đó mới có cái tên Doanh Bàn.

Thanh Thủy trấn nằm ở nơi hẻo lánh, hiếm người qua lại, dân phong thuần phác, đa phần mưu sinh bằng nghề trồng trọt. Tuy thuộc vùng sơn cước đất đai cằn cỗi nhưng vì người ít đất nhiều nên cư dân ở đây không phải lo lắng về vấn đề cái ăn cái mặc.

Dù được gọi là trấn nhưng nơi này chỉ là một lòng chảo giữa vùng núi non. Trong trấn có mấy chục hộ gia đình cư ngụ, mỗi hộ chiếm một khoảnh đất nhỏ, dường như không có hai hộ nào ở gần kề nhau. Chỉ có những con đường mòn uốn lượn kéo dài từ trên núi xuống là giống như một tấm lưới lớn nối liền những hộ gia đình nằm rải rác.

Đó là một buổi chiều hè bình lặng như bao buổi chiều hè khác. Vừa trải qua trận mưa rào đột ngột, vầng dương rực rỡ đã vội ló ra khỏi lùm mây, hắt xuống mặt đất từng cơn nóng nực.

Những ngọn cỏ non mơn mởn bên vệ đường vừa nhú lên đã bị cái nóng thiêu đốt trở nên oằn oại, trông hết sức yếu ớt, đáng thương. Lũ ve sầu trên cây kêu rả rích không ngừng. Mặt đường nhớp nháp nước mưa bốc lên từng làn hơi nước mờ mịt, càng lên cao càng nhạt bớt, cuối cùng hòa làm một với màu trắng của bầu trời.

https://thuviensach.vn

Phía dưới gô´c cổ thụ nơi đâ`u trâ´n thì lại vô cùng râm mát. Một đứa bé trai tuổi chừng mười hai, mười ba nă`m dưới gô´c cây, miệng vẫn còn ngậm nửa cọng cỏ, đang nghiêng đâ`u nhìn bâ`u trời, thân thể chẳng hê` động đậy, tựa như đang lă´ng nghe tiê´ng ve kêu hay đang suy tư điê`u gì đó.

Cư dân Thanh Thủy trâ´n đê`u ở trong nhà tránh nóng, cả trâ´n chìm trong cảnh tịch mịch. Ngoài tiê´ng ve sâ`u kêu rả rích, không thể nghe thâ´y thứ âm thanh nào khác. Giữa một buổi chiê`u tẻ nhạt như thê´, cho dù cái nóng nực đã bị chút hơi nước trong không khí làm giảm bớt nhưng người ta vẫn cảm thâ´y mỏi mệt và buô`n ngủ.

Trên con đường núi đột nhiên vọng tới tiê´ng vó ngựa khiê´n đứa bé tỉnh táo trở lại từ trong cơn trâ`m tư.

“Lạ thật! Lúc này mà lại có người tới, chẳng lẽ là thâ`y lang bán hàng kia?” Đứa bé lẩm bẩm một mình, nhảy bật dậy. Nó sô´ng ở vùng núi này đã lâu, chẳng có mâ´y bạn chơi cùng, trong một buổi chiê`u nhạt nhẽo như thê´ này, thâ´y có người tới tâ´t nhiên là vô cùng hưng phâ´n.

Ánh mặt trời rực rỡ đột nhiên rọi tới khiê´n cặp mă´t đứa bé nhòe đi, nó vội vàng đưa tay lên dụi mă´t, cô´ gă´ng nhìn vê` phía con đường núi. Lâ´p ló phía sau làn hơi nước mịt mờ, con đường càng có vẻ gập ghê`nh hơn, ngọn núi càng có vẻ nghiêng hơn, cây cô´i càng thưa thớt hơn, chim chóc thì càng nhiê`u hơn...

Trên con đường núi, một người một ngựa chậm rãi đi tới. Con ngựa đó toàn thân ngợp một màu đỏ, duy có bô´n chiê´c vó là tră´ng ngâ`n như tuyê´t. Mang trên mình chiê´c yên bă`ng bạc, con ngựa hiên ngang đi tới, đâ`u ngẩng cao, trông cực kỳ thâ`n tuâ´n. Chă´c hẳn lúc đi đường đã ướt nước mưa, sau lại chạy nhanh và bị ánh mặt trời rọi xuô´ng, lúc này, chiê´c bờm của nó đã bị nước mưa và mô`

https://thuviensach.vn

hôi làm cho bê´t lại thành một mảng dài, không ngừng hâ´t lên hạ xuô´ng một cách có tiê´t tâ´u theo động tác của thân thể.

Người trên lưng ngựa toàn thân vận đồ` đen, chỉ chừng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo râ´t bình thường nhưng trên khuôn mặt lại thâ´p thoáng có sát khí. Hă´n không mang theo vật gì trên lưng, nhưng hai bên hông đeo hai thanh trường đao được đút trong bao.

Đứa bé đó thâ´y người tới không phải là thâ`y lang bán hàng thì không khỏi có chút thâ´t vọng. Khi nhìn thâ´y người này có mang theo vũ khí, nó cũng không tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn quan sát đô´i phương một lượt từ trên xuô´ng dưới vẻ râ´t thích thú.

Người áo đen thúc ngựa đi tới trước mặt đứa bé, ghìm cương ngựa, đoạn đưa tay lau mô` hôi trên trán, nghiêm túc hỏi: “Này tiểu ca, xin cho hỏi nơi đây có phải là Thanh Thủy trâ´n không?” Tuy thâ`n thái hă´n oai vệ nhưng nói năng lại râ´t khách sáo, mang chút khẩu âm của vùng Vân Nam.

“Không sai, nơi này chính là Thanh Thủy trâ´n.” Thâ´y người áo đen lại định lên tiê´ng hỏi tiê´p, đứa bé đó cười hì hì, khoát tay nói: “Ông đừng hỏi gì ta vội, để ta đoán xem ông đê´n đây làm gì trước nhé!”

Người áo đen thoáng ngẩn ra, không ngờ đứa bé này mới chỉ mười hai, mười ba tuổi mà lại không sợ người lạ, hơn nữa thâ`n thái còn râ´t điê`m đạm, ung dung. Định thâ`n nhìn kĩ, hă´n thâ´y đứa bé này có lưỡng quyê`n nhô cao, cặp môi râ´t dày, mũi quă`m mày thưa, tướng mạo xâ´u xí, cả gương mặt duy có cặp mă´t to không ngừng hâ´p háy kia là bă´t mă´t nhâ´t. Hơn nữa, bộ dạng nó tuy là người bản địa nhưng giọng nói thì lại mang khẩu âm miê`n Bă´c, khác hẳn cư dân nơi đây. Trong lòng biê´t là có vâ´n đê` nhưng hă´n cũng không xuô´ng ngựa, chỉ mỉm cười, nói: “Được, ngươi hãy đoán đi!”

https://thuviensach.vn

“Nế u ta đoán đúng thì có thưởng không?” Đứa bé đó làm bộ làm tịch, ra vẻ già dặn nói.

Người áo đen cười rộ. “Ngươi muố n được thưởng gì nào?”

Đứa bé liế c nhìn con ngựa đỏ kia, làm mặt quỷ, nói: “Nế u ta đoán đúng, ông hãy cho ta cưỡi con ngựa này một lát.” Sau khi nghiêng đầ u ngẫm nghĩ, đứa bé lại nói tiế p: “Ta không cầ n ông mang ta theo, ta muố n tự mình cưỡi nó.”

“Cái thằ ng nhóc này…” Người áo đen vố n tới Thanh Thủy trấ n có việc nhưng thấ y đứa bé này thú vị liề n muố n cò kè mặc cả với nó: “Con Hỏa Vân Câu này của ta nóng tính lắ m, nhỡ làm ngươi bị ngã thì sao?”

“Hỏa Vân Câu! Cái tên này hay lắ m!” Trong mắ t thoáng qua một tia ao ước, đứa bé ưỡn ngực, nói: “Ông yên tâm, nam tử hán đại trượng phu, mình làm mình chịu, cho dù ta có bị ngã thì cũng không liên quan gì tới ông.”

Người áo đen thấ y nó như vậy thì không khỏi cảm thấ y tức cười. “Được rồ i, chỉ cầ n ngươi đoán đúng, ta sẽ cho ngươi cưỡi nó nửa canh giờ.”

“Quyế t định thế nhé, ông không được nuố t lời đâu đấ y!” Đứa bé mừng rỡ vỗ tay kêu lớn, nhìn vẻ mặt nó như chắ c chắ n có thể đoán đúng vậy.

Người áo đen ung dung cấ t tiế ng: “Ngươi hãy nói xem ta tới Thanh Thủy trấ n này làm gì nào?”

“Chuyện này ấ y mà…” Đứa bé nhìn người áo đen một lượt từ trên xuố ng dưới, gương mặt như cười như không. “Tuy rằ ng khó đoán nhưng không làm khó được ta.”

https://thuviensach.vn

Người áo đen thấy đứa bé cứ dây dưa mãi liền tỏ ra bực bội. "Chắc ngươi không đoán được chứ gì! Ta chẳng có thời gian ở đây với tên tiểu quỷ ngươi mãi đâu!" Nói rồi hắn bèn quay ngựa, định đi vào trong trấn.

"Đừng vội, đừng vội mà! Ta biết..." Đứa bé kéo dài giọng, nói chậm rãi từng chữ một. "Ông đến đây tìm Dương thiết tượng[3] chứ gì?"

"Làm sao ngươi biết?" Người áo đen thấy đứa bé vừa đoán đã đúng ngay, trong lòng cảm thấy hết sức nghi hoặc.

"Ông hãy nói xem ta đoán có đúng không đã?" Đứa bé cố ý không nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của người áo đen, dương dương đắc ý, nói.

"Không sai, coi như ngươi đoán đúng." Người áo đen tuy cảm thấy rất nghi hoặc nhưng tất nhiên sẽ không tính toán với một đứa bé, bèn thẳng thắn thừa nhận.

"Oa!" Đứa bé mừng rỡ kêu lên một tiếng rồi chạy tới nắm lấy dây cương ngựa. "Dương thiết tượng ngụ tại căn nhà nhỏ phía đằng tây trấn này, chỉ đi mấy bước là tới, ông hãy để ta thử cưỡi ngựa trước đã."

Người áo đen nhủ thầm lần này mình đến đây hoàn toàn là do ý niệm nhất thời, hành sự lại cực kỳ kín đáo, ngay đến các tâm phúc cũng không hề hay biết, chắc chắn sẽ không có tin tức gì bị tiết lộ ra ngoài, vậy đứa bé này làm sao mà biết được? Lại thấy nó thân thủ mau lẹ, trong lòng hắn càng nghi hoặc, bèn trầm giọng nói: "Ngươi hãy nói với ta ngươi làm sao mà đoán được trước đã!"

Đứa bé chỉ tay về phía chiếc bao đao mà người áo đen đeo bên hông phải. "Là nó nói cho ta biết."

https://thuviensach.vn

Người áo đen nhìn xuố́ng hông phải mình theo ánh mắ́t đứa bé. Tuy hắ́n mang theo hai thanh đao nhưng chúng lại có hình dạng rấ́t khác nhau, thanh đeo bên hông trái dài chừng ba thước, chỉ là loại mã tấ́u hế́t sức bình thường, trên giang hồ̀ đâu đâu cũng có thể thấ́y, còn chiế́c bao đao đeo bên hông phải lại dài tới năm thước, miệng được nạm vàng, chuôi đao thuầ̀n một màu đen, có khảm mấ́y viên minh châu, trông cực kỳ quý phái. Có điề̀u, tuy chiế́c bao đao này nhìn rấ́t bắ́t mắ́t nhưng chung quy cũng chỉ là một chiế́c bao đao mà thôi. Người áo đen nhìn suố́t hồ̀i lâu mà vẫn không hiểu đứa bé nhìn ra được điề̀u gì từ chiế́c bao đao này.

Đứa bé thấ́y người áo đen ngơ ngẩn thì vô cùng đắ́c ý, cấ́t tiế́ng cười vang, sau đó nói tiế́p bằ̀ng giọng trẻ con trong trẻo: “Bởi vì, đó là một thanh đao gãy!”

Lầ̀n này, người áo đen quả thực kinh hãi tột cùng. Thanh đao này quan trọng vô cùng, nế́u việc đao gãy truyề̀n ra giang hồ̀, chỉ e sẽ lập tức dẫn đế́n một hồ̀i phong ba rấ́t lớn. Sở dĩ hắ́n mấ́t bao công sức tìm đế́n nơi này chính là vì nghe người ta nói, vị Dương thiế́t tượng kia có tài rèn đao đúc kiế́m cực kỳ lợi hại, muố́n nhờ ông ta giúp đỡ nố́i lại thanh đao này mà không để ai phát giác, chẳng ngờ vừa mới bước chân vào trấ́n thì việc đao gãy đã bị đứa bé này phát hiện. Trong cơn nôn nóng hắ́n bèn vung tay tới, muố́n bắ́t đứa bé tra hỏi một phen.

Nhưng đứa bé đó nhanh nhẹn vô cùng, người áo đen vừa đưa tay ra nó đã lập tức phát giác, tránh qua một bên. Người áo đen ngồ̀i trên lưng ngựa nên không tiện hành động, cũng không tiế́p tục ra tay, chỉ chăm chú nhìn đứa bé. Đứa bé nhăn nhó mặt mày, nói: “Ông nhỏ mọn không muố́n cho ta cưỡi ngựa thì thôi, tại sao lại động thủ với ta?”

https://thuviensach.vn

Người áo đen thấy đứa bé khi nhảy qua một bên né tránh thì bộ pháp rất linh hoạt, khác hẳn những đứa trẻ bình thường, rõ ràng là biết võ công, trong lòng lại càng nghi hoặc. Hắn cũng được tính là một nhân vật có tiếng trên giang hồ, một đòn không trúng tất nhiên sẽ không mặt dày mà tiếp tục ra tay với một đứa bé, chỉ trầm giọng hỏi: “Làm sao ngươi biết đây là một thanh đao gãy?” Giọng hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Nếu không muốn bị ta bắt lại tra khảo, ngươi hãy ngoan ngoãn trả lời ta!”

Chuyện này có liên quan quá lớn nên hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Phải biết rằng thanh đao này mới gãy từ vài ngày trước, sau đó hắn lập tức một người một ngựa chẳng quản gió mưa tìm tới nơi này, gần như không ai biết được hành tung của hắn. Nhưng nếu không phải là tin tức bị lộ ra ngoài, làm sao đứa bé này biết được đây là một thanh đao gãy, lẽ nào nó có bản lĩnh nhìn xuyên thấu ư?

Đứa bé thoáng bĩu môi, vốn còn muốn ra vẻ rằng mình không sợ hắn ra tay nhưng thấy hai mắt kẻ này lấp lánh hung quang, trong lòng nó không khỏi có chút e sợ. Suy cho cùng thì nó vẫn là một đứa bé, nếu thật sự động thủ, chỉ xét về mặt khí lực đã thua kém đối phương rất nhiều rồi.

“Chuyện này thì có gì là khó!” Đứa bé lùi mấy bước, giữ khoảng cách với người áo đen, sau đó hai tay chống nạnh, gật gù đắc ý, nói: “Bao đao quý báu như vậy, thanh đao này ắt hẳn rất có lai lịch. Mà nó đã có lai lịch, bất luận thế nào cũng không đến mức không hợp với bao đao. Nhưng ta lại thấy thanh đao này đút trong bao có phần bị lệch, hơn nữa còn khẽ đung đưa, dường như trong bao đao có khoảng trống, không vừa khít với lưỡi đao. Nếu không phải chiếc bao đao này không cùng cặp với lưỡi đao, vậy thì nhất định là đao đã gãy.”

https://thuviensach.vn

Người áo đen nghe tới đây thì phần nào đã bớt nghi ngờ, nhưng một nỗi nghi hoặc khác lại dâng lên, những lời giải thích này thoạt nghe thì hợp tình hợp lý nhưng thực sự không nên được nói ra từ miệng một đứa bé. Trừ phi có người lớn dạy cho từ trước, nếu không một đứa bé mới hơn mười tuổi làm sao có thể hiểu được nhiều đạo lý đến vậy, hơn nữa khả năng quan sát tỉ mỉ như thế cũng thực khiến người ta thán phục. Nếu đối phương là một tay giang hồ lão luyện thì không nói làm gì, nhưng đây rõ ràng là một đứa bé miệng còn hôi sữa, làm sao có được cái nhìn chuẩn xác như vậy?

"Ngươi là ai?" Người áo đen càng nghĩ càng kinh hãi, sắc mặt trở nên lạnh lùng, nếu không phải sau khi vận công quan sát thấy bốn phía xung quanh không hề có người mai phục, hắn còn tưởng rằng mình đã rơi vào bẫy của kẻ địch.

"Ta?" Đứa bé đưa tay chỉ vào mũi mình, nói với giọng hết sức khoa trương: "Đi không thay tên, ngồi không đổi họ, công tử nhà Dương thiết tượng ở Thanh Thủy trấn, Dương Kinh Huyền chính là ta." Ban đầu nó còn cười hì hì cợt nhả, nhưng về sau thấy sắc mặt người áo đen không được thân thiện cho lắm, rốt cuộc đã có chút sợ hãi, giọng nói càng lúc càng thấp, đến cuối cùng còn rụt rè bổ sung thêm một câu: "Ông cứ gọi ta là Tiểu Huyền cũng được."

Người áo đen rốt cuộc đã buông bỏ mọi điều cố kỵ, cất tiếng cười ha hả. Đứa bé này đã là con của Dương thiết tượng, ắt hẳn gia học uyên thâm, sự hiểu biết về vũ khí vượt hẳn người thường, có thể nhìn ra trong bao đao của hắn là thanh đao gãy cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ từ việc này cũng có thể đoán ra cha nó ắt hẳn có bản lĩnh phi thường, hắn đến đây một chuyến coi như không uổng phí.

Cũng không phải người áo đen đã thu hết sự phòng bị, chỉ là hắn khá tự tin về hành tung của mình, liệu chừng kẻ địch tuy lợi hại nhưng không đến mức thần thông như thế, nếu không hắn sớm

https://thuviensach.vn

chỉ còn nước buông tay chịu trói rồ`i, làm gì có sức mà đô´i chọi với kẻ đó suô´t mâ´y năm.

“Tiểu Huyê`n, mau dẫn ta đi gặp cha ngươi!” Trên mặt lộ nét cười, người áo đen vỗ nhẹ con tuâ´n mã, nghiêm túc nói. “Sau đó ta sẽ cho ngươi cưỡi con Hỏa Vân Câu này hai canh giờ.”

“Tô´t quá rồ`i, người trong giang hô` nói lời phải giữ lâ´y lời, ông không được ăn gian đâu đâ´y!” Tiểu Huyê`n cả mừng, tung tăng chạy vê` phía trước, nhưng sau đó chợt dừng lại, ngoảnh đâ`u, chă´p tay hỏi: “Không biê´t hảo hán tôn tính đại danh là gì?”

Người áo đen thâ´y Tiểu Huyê`n làm bộ làm tịch như thê´ thì không sao nhịn được cười, cũng học theo bộ dạng của nó mà cúi người chă´p tay, cười rộ, nói: “Mời Dương huynh! Tại hạ đi không thay tên, ngô`i không đổi họ, Mị Vân giáo hữu sứ Phùng Phá Thiên chính là ta!”

Tiểu Huyê`n dẫn Phùng Phá Thiên vào trong trâ´n, đi thẳng vê` phía tây. Thanh Thủy trâ´n này tuy nhỏ hẹp, dân cư không nhiê`u nhưng đường sá lại khá rộng rãi, Hỏa Vân Câu có thể thoải mái bước đi mà không bị gò bó chút nào. Có điê`u, nơi đây chẳng mâ´y khi có người lui tới, mọi người trong trâ´n chưa từng được thâ´y thớt ngựa nào thâ`n tuâ´n thê´ này, ai nâ´y đê`u tâ´m tă´c khen ngợi.

Phùng Phá Thiên thâ´y trên đường không ngừng có người vẫy chào Tiểu Huyê`n, thái độ vô cùng thân thiê´t, nghĩ bụng thă`ng nhóc này chă´c hẳn là người bản địa, một chút nghi hoặc cuô´i cùng trong lòng rô´t cuộc đã tan biê´n hẳn. Hă´n ngô`i ở ngôi cao trong Mị Vân giáo, tâ´t nhiên hiểu cách mua chuộc lòng người, bèn lập tức thu mô´i tâm tư, mặt nở nụ cười, ra chiê`u như đang đi thăm họ hàng thân thích, không hê` khiê´n ai nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Khu vực phía tây Thanh Thủy trấn là một vùng núi hoang vu, cỏ cây rất ít, chỉ có một ngôi nhà cỏ cô quạnh nằm trên sườn núi, phía trước nhà không treo biển hiệu, chỉ có một chiếc lò sắt, một tấm đe sắt, xung quanh bày la liệt những công cụ dùng để rèn sắt. Trong lò lác đác mấy đống lửa đã sắp tàn, trên chiếc đe sắt cũng loang lổ những vết han gỉ, xem chừng thường ngày chẳng có mấy người đến đây, việc làm ăn không được tốt lắm.

Tiểu Huyền gọi liền mấy tiếng mà không thấy ai đáp lại, bèn ngoảnh đầu nói với Phùng Phá Thiên: "Cha ta lên núi lấy đá rồi, chẳng biết bao giờ mới về, nếu ông không có việc gì khác thì cứ ở lại đây đợi. Ta..." Nó đưa mắt nhìn Hỏa Vân Câu, muốn nói song lại thôi, rõ ràng là muốn được thử cưỡi ngựa.

Phùng Phá Thiên nghĩ bụng, nghe người giới thiệu mình đến đây nói, Dương thiết tượng kỹ nghệ siêu quần, thuật rèn sắt thiên hạ vô song, vốn cho rằng nhất định là một nhân vật nổi danh trên giang hồ, chẳng ngờ nơi này lại hoang vắng như vậy, xem chừng thường ngày cư dân xung quanh cũng chẳng mấy khi đến rèn đúc đồ sắt, thực không rõ tại sao ông ta lại ở lại đây, chẳng lẽ là một bậc cao nhân lánh đời? Chi bằng mình hãy hỏi đứa bé này một chút, không chừng có thể thăm dò được lai lịch của ông ta.

Phùng Phá Thiên lập tức xuống ngựa, giao dây cương cho Tiểu Huyền. Tiểu Huyền cả mừng nhận lấy nhưng Phùng Phá Thiên lại không buông tay. "Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Đến nơi này đã được bao lâu?"

Tiểu Huyền sớm đã cảm thấy ngứa ngáy như có kiến bò trong bụng, lại sợ Phùng Phá Thiên đổi ý, đành trả lời: "Từ nhỏ ta đã sống ở đây, năm nay mười hai tuổi."

Phùng Phá Thiên lại hỏi: "Thế mẹ ngươi đâu?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n chấ́n động, trên mặt hiện lên một vẻ hế́t sức kỳ quái, khẽ lắ́c đầ̀u, đáp: “Ta không biế́t. Ta từ nhỏ đã số́ng với cha, mỗi lầ̀n hỏi đế́n mẹ ta, ông ấ́y đề̀u thở dài một hơi, sau đó không chịu nói gì.” Nói tới đây, nó bấ́t giác hơi cụp mắ́t xuố́ng.“Ta nghĩ, chắ́c bà ấ́y đã qua đời rồ̀i.”

Phùng Phá Thiên tuy đã xông pha giang hồ̀ nhiề̀u năm, lòng dạ cứng rắ́n, nhưng thấ́y một đứa bé thông minh, lanh lợi như vậy kể ra thân thế́ đáng thương thì cũng động lòng trắ́c ẩn, không nỡ hỏi tiế́p. Hắ́n buông sợi dây cương, cẩn thận dặn dò: “Ngươi cẩn thận một chút, con ngựa này rấ́t nóng nảy, nhớ đừng để bị ngã đấ́y!”

Tiểu Huyề̀n cười hì hì một tiế́ng, đưa tay khẽ vuố́t bờm Hỏa Vân Câu. “Cha ta nói rồ̀i, ngựa hiểu tính người, chỉ cầ̀n ông tố́t với nó, nó cũng sẽ tố́t với ông. Hỏa Vân lão huynh, huynh nói xem có đúng như vậy không nào?” Nói đế́n câu cuố́i cùng, nó kiễng chân lên, kề̀ sát chiế́c tai nhọn của con ngựa mà khẽ thì thầ̀m.

Phùng Phá Thiên thấ́y Tiểu Huyề̀n thú vị như vậy, không kìm được khẽ mỉm cười.

“Tiểu Huyề̀n, con làm gì đấ́y?” Một giọng nói vọng tới từ đằ̀ng xa. Phùng Phá Thiên ngước lên nhìn, thấ́y một đại hán vận áo xanh đang bước như bay từ trên sườn núi xuố́ng, hai tay xách theo hai chiế́c giỏ lớn, tố́c độ cực nhanh, chỉ sau một thoáng đã tới trước ngôi nhà cỏ.

Tiểu Huyề̀n hạ thấ́p giọng nói với Phùng Phá Thiên: “Ông đừng nói ra chuyện chúng ta đánh cược, cha ta không cho phép ta ra ngoài khoe mẽ đâu.” Nhìn vẻ mặt sợ hãi của nó thì chắ́c hẳn thường xuyên đánh cược với người ta, e là còn vì thế́ mà phải chịu không ít nỗi khổ.

Phùng Phá Thiên chăm chú quan sát người vừa tới, không kìm được thầ̀m khen ngợi. Vị Dương thiế́t tượng này lưng hùm eo gấ́u,

https://thuviensach.vn

vai rộng ngực nở, mày rậm râu dài, mắt sáng như sao, cực kỳ tráng kiện... Trong hai chiếc giỏ kia đựng đầy những khối đá lớn, e là phải nặng tới mấy trăm cân, vậy mà vẫn có thể xách theo dễ dàng, hiển nhiên là có võ công không kém. Nhìn tướng mạo thì còn chưa tới bốn mươi tuổi, rõ là vẫn đang trong độ tráng niên, vậy nhưng hai hàng tóc mai đã điểm bạc.

Phùng Phá Thiên cung tay, nói: "Tại hạ Phùng Phá Thiên, đến xin Dương huynh giúp nối lại một món binh khí."

Dương thiết tượng khom người đáp lễ, trên khuôn mặt thoáng hiện vẻ nghi hoặc. "Làm sao Phùng huynh lại tìm được tới nơi này?"

Phùng Phá Thiên cung kính đáp: "Có một vị bằng hữu giới thiệu ta tới đây. Y nói kỹ thuật rèn đúc của Dương huynh thiên hạ vô song, bất kỳ món binh khí bị hư hại nào vào tay Dương huynh đều có thể trở lại như mới, do đó ta mới mạo muội tới làm phiền."

"Tiểu Huyền, con không được động đến con ngựa đó." Dương thiết tượng nghiêm nghị đưa mắt liếc nhìn Tiểu Huyền, sau khi thấy Tiểu Huyền trề môi lùi qua một bên mới lại quay sang nói với Phùng Phá Thiên: "Huynh đài ắt hẳn đã nhận nhầm người rồi. Dương mỗ chỉ là một kẻ thôn phu nơi sơn dã, thường ngày giúp đỡ thôn dân sửa cái lưỡi cày, vá chiếc nồi thủng, làm gì có cái gọi là thuật rèn đúc thiên hạ vô song. Chỉ e Phùng huynh đã phí công đi chuyến này rồi!"

Phùng Phá Thiên nghe Dương thiết tượng nói vậy thì đời nào chịu tin, đoán chừng y ẩn cư nơi đây lâu năm, tất nhiên không muốn để lộ tung tích, trước tiên chỉ đành lấy lợi mà dụ. Hắn bèn cởi thanh đao đeo bên hông phải ra, đưa tới bằng hai tay. "Không giấu gì Dương huynh, thân phận của tiểu đệ thực ra là Xích Xà hữu sứ của Mị Vân giáo. Thanh bảo đao này có tên gọi "Việt Phong", là bảo

https://thuviensach.vn

vật trấn giáo của bản giáo. Nếu Dương huynh có thể giúp đỡ nối lại thanh đao này, trên dưới Mị Vân giáo nhất định sẽ cảm kích vô cùng, ắt có hậu lễ dâng lên."

"Xích Xà hữu sứ? Cái tên này thật... đáng... yêu!" Trước mặt cha, tuy Tiểu Huyền đã tỏ ra ngoan ngoãn hơn nhiều nhưng vừa nghe thấy cái tên kia vẫn buột miệng thốt lên. Có điều, nó vốn muốn nói cái tên này thật đáng sợ nhưng lại bị Dương thiết tượng trừng mắt nhìn nên mới vội vàng sửa lời. Nó không biết rằng trong Mị Vân giáo, hữu sứ được gọi là Xích Xà, tả sứ được gọi là Thanh Hạt, đây là tên của các vị thần được giáo phái này tôn thờ.

"Mị Vân giáo?" Dương thiết tượng hơi biến sắc mặt, trầm ngâm không nói gì.

Phùng Phá Thiên cũng không thúc giục, chỉ nghĩ bụng, với danh tiếng của Mị Vân giáo, chẳng sợ Dương thiết tượng không nghe theo, thế là hắn bèn đứng lặng lẽ một bên chờ đối phương đưa ra quyết định. Trong lúc không có việc gì làm hắn còn nháy mắt với Tiểu Huyền, sau lại lè lưỡi làm bộ uốn lượn như con rắn khiến Tiểu Huyền muốn cất tiếng cười lớn nhưng lại không dám, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, khuôn mặt vì kìm nén quá mức nên càng lúc càng đỏ bừng.

Mị Vân giáo có tổng giáo đàn nằm tại vùng Đại Lý, Điền Nam, tín đồ đa phần là người các dân tộc thiểu số như Di, Miêu, Dao, Bạch, Thái... thế lực rất lớn, cùng với Vô Niệm tông ở Kỳ Liên Sơn, Tịnh Trần trai ở Bắc Nhạc Hằng Sơn, Phi Thường đạo ở Đông Hải hợp xưng là thiên hạ tăng đạo tứ phái. Nghe đồn giáo phái này tin thờ thần rắn, tín đồ đa phần đều biết điều khiển các giống độc vật như rắn và bọ cạp, lại có hành tung quỷ dị, ít người biết đến, càng hiếm khi đặt chân vào Trung Nguyên, cho nên bị người trong giang hồ coi là tà giáo.

https://thuviensach.vn

Có điều, mấy chục năm trước, khai sơn giáo chủ Lục Vũ của Mị Vân giáo lại là một nhân vật lừng danh trên giang hồ, dựa vào một bộ Mị Vân chưởng pháp mà uy chấn võ lâm, về sau vì kết oán với Long phán quan trong sáu đại tông sư tà phái nên mới đến vùng Điền Nam thành lập Mị Vân giáo, đối nghịch với Cầm Thiên bảo của Long phán quan ở đất Xuyên Đông.

Sáu năm trước, Mị Vân giáo phát sinh nội loạn, vợ chồng giáo chủ Lục Vũ bị thủ hạ ám hại bỏ mình, đứa con duy nhất cũng không rõ tung tích, sau đó cháu ông ta là Lục Văn Uyên đứng ra kế thừa ngôi vị giáo chủ.

Lục Văn Uyên tính tình nhu nhược, không có tài lãnh đạo, chỉ sau mấy năm, Mị Vân giáo đã suy yếu, quãng thời gian gần đây còn bị Cầm Thiên bảo chèn ép không ngóc đầu dậy nổi. Các vị trưởng lão trong giáo phái đều rất bất mãn với Lục Văn Uyên, trong đó Thanh Hạt tả sứ Đặng Cung còn liên thủ với ba người Lôi Mộc, Phí Thanh Hải, Cảnh Kha trong ngũ đại hộ pháp, mưu đồ lập em ruột của Lục Văn Uyên là Lục Vân Định lên làm giáo chủ, vì việc này mà phát sinh mâu thuẫn rất lớn với Xích Xà hữu sứ Phùng Phá Thiên và hai người còn lại trong ngũ đại hộ pháp là Y Na và Hồng Thiên Dương. Cuối cùng, hai bên thương nghị với nhau, quyết định vào đầu tháng sau sẽ triệu tập giáo chúng về mở đại hội tuyển chọn lại giáo chủ.

Chẳng ngờ cách ngày mở đại hội nửa tháng, Việt Phong đao đột nhiên gãy lìa trong bao một cách khó hiểu. Thanh đao này không phải vật phàm, có thể cắt vàng chặt ngọc, chém sắt như bùn, được người trong giáo coi là thần đao, là bảo vật trấn giáo của Mị Vân giáo, xưa nay vẫn luôn được giao cho Phùng Phá Thiên bảo quản. Hắn thấy việc đao gãy này có vấn đề, lại gặp đúng lúc sắp chọn lại giáo chủ, trong lòng chỉ e có kẻ đang ngầm giở trò gây rối. Nếu các giáo đồ biết được chuyện bảo đao bị gãy, nhất định sẽ chỉ trích hắn hộ đao

https://thuviensach.vn

bâ´t lực, kèm theo đó sẽ làm ảnh hưởng đê´n uy tín của Lục Văn Uyên.

Thanh Việt Phong đao đó có thể chém să´t như bùn, tâ´t nhiên cực kỳ cứng ră´n, vậy mà lại bị người ta âm thầ`m làm gãy, kẻ ra tay ă´t hẳn là một cao thủ. Phùng Phá Thiên tự biê´t khó điề`u tra được gì nhưng dù sao trách nhiệm cũng thuộc về` hă´n, do đó đành một mặt phái người ngầ`m điề`u tra, một mặt suy nghĩ tìm cách ứng phó. Hă´n nhủ thầ`m việc đã đê´n nước này, thầ`n bâ´t tri quỷ bâ´t giác nô´i lại bảo đao mới là thượng sách. Vì sợ việc đao gãy bị tiê´t lộ ra ngoài, hă´n không dám tìm người ở gầ`n nhờ nô´i đao, vừa hay lại được nghe người ta nói đê´n bản lĩnh rèn đúc cao siêu của Dương thiê´t tượng, do đó mới chẳng quản gió mưa vội vã tìm đê´n Thanh Thủy trâ´n hoang vu này.

Vị Dương thiê´t tượng này chính là Đông Quy đệ nhâ´t kiê´m khách Hứa Mạc Dương năm xưa.

Sau ngày từ biệt Ám khí vương Lâm Thanh, Vật Do Tâm, Dương Sương Nhi ở U Minh cô´c, Hứa Mạc Dương một mình lưu lạc khă´p nơi. Y biê´t ở Tái Ngoại có nhiề`u người nhận ra mình là tướng quân trâ´n thủ thành Đông Quy năm xưa, còn ở Trung Nguyên thì lại chẳng có mâ´y ai biê´t khuôn mặt thật của y, do đó bèn đảo ngược họ tên, hóa danh thành Dương Mặc[(4)], đi thẳng một mạch xuô´ng phía nam, lúc nào cũng hê´t sức cẩn thận nên chưa từng gặp điề`u ră´c rô´i. Có điề`u, y thân là khâm phạm của triề`u đình, tâ´t nhiên không dám đặt chân tới những nơi phô´ chợ náo nhiệt, sợ bị lộ tung tích. Huô´ng chi y vô´n cũng muô´n tìm một nơi thanh tịnh để tập trung nghiên cứu *Chú Binh thầ`n lục* mà Đỗ Tứ lưu lại, sau mâ´y tháng thì tới được Thanh Thủy trâ´n dưới chân núi Doanh Bàn này, trong lòng râ´t thích cảnh sơn thanh thủy tú cùng dân phong thuầ`n phác ở nơi đây, thêm vào đó người dân ở đây cũng ít qua lại với bên ngoài, nên y liề`n ở lại suô´t sáu năm qua.

https://thuviensach.vn

Những năm qua, y luôn giấu giếm tài năng, lập chí báo thù, nhưng cũng biết bản thân khó mà địch lại võ công tuyệt thế của Minh Tướng quân nên chỉ một lòng nghiên cứu *Chú Binh thần lục* của phái Binh Giáp mà Đỗ Tứ lưu lại, chờ ngày sau chế thành Hoán Nhật tiễn trợ giúp Ám khí vương Lâm Thanh một tay, tất nhiên không muốn để lộ thân phận mà dẫn tới sự truy bắt của quan phủ. Trong thời gian đó, y mưu sinh bằng nghề rèn sắt, cuộc sống tuy thanh bần nhưng khiến hành tung không bị tiết lộ ra ngoài.

Đứa bé trai đó là nghĩa tử mà y thu nhận sáu năm trước, đặt tên là Kinh Huyền, muốn qua đó bày tỏ sự quan tâm đối với Thâu Thiên cung và Hoán Nhật tiễn. Có điều, Tiểu Huyền vì hồi nhỏ gặp cơn biến cố nên mất hết ký ức trước đây, Hứa Mạc Dương thương xót thân thế của nó, ở vùng sơn dã lại chẳng có việc gì làm, bèn truyền hết cho nó một thân sở học, nhưng chưa nói cho nó biết chút gì về thân thế của mình. Tiểu Huyền trước giờ vẫn luôn cho rằng mình chính là con ruột của Hứa Mạc Dương.

Nghe Phùng Phá Thiên nói rõ lai lịch, Hứa Mạc Dương trầm ngâm suốt hồi lâu. Y biết nơi này nằm trong phạm vi thế lực của Mị Vân giáo, nếu không đáp ứng giúp Phùng Phá Thiên nối lại Việt Phong đao, việc này ắt không thể kết thúc một cách êm đẹp, huống chi lúc này y còn muốn hỏi han một số tin tức từ Phùng Phá Thiên, vì thế bèn cất tiếng: "Không giấu gì Phùng huynh, ta ẩn cư ở nơi đây thực ra là để né tránh sự truy sát của kẻ thù. Giúp huynh nối bảo đao cũng không phải là không được, chỉ mong huynh chớ nên tiết lộ hành tung của ta ra ngoài." Y vẫn chưa nắm được ý đồ thật sự của Phùng Phá Thiên, thầm nhủ cứ tạm thời dùng lời nói trấn an đối phương trước đã, sau này sẽ tìm cơ hội chuyển tới một nơi ở mới.

Phùng Phá Thiên thấy Hứa Mạc Dương đã đồng ý giúp mình nối lại bảo đao, trong lòng cả mừng, bèn lập tức nói: "Dương huynh

https://thuviensach.vn

yên tâm, việc ta đến đây không người nào hay biết, sau này tất nhiên ta sẽ không tiết lộ hành tung của Dương huynh với bất cứ ai."

Hứa Mạc Dương khẽ gật đầu, hỏi: "Chẳng hay Phùng huynh nghe ai nói mà biết đến ta thế?" Câu hỏi này mới thực sự là mấu chốt, bởi mấy năm nay y vẫn luôn ẩn cư ở nơi này, thỉnh thoảng mới tới thành Tự Vĩnh cách đây mấy chục dặm để mua sắm ít đồ dùng, hiếm có người nào biết được nơi ở hiện giờ của y. Nếu Phùng Phá Thiên không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, sự nghi ngờ của y tất nhiên khó mà tan đi được.

Phùng Phá Thiên chậm rãi đáp: "Ta được nghe Tuyên lão đại của Lê Hoa Xã kể về Dương huynh. Chắc Dương huynh đã biết ta không hề nói dối."

Tới lúc này Hứa Mạc Dương mới giật mình hiểu ra. Năm xưa, trong U Minh cốc nơi dãy Cách Vân ngoài Tái Ngoại, Ám khí vương Lâm Thanh từng dặn y lưu lại hành tung của mình cho nữ tử đeo món đồ trang sức hình mặt trăng khảm ngọc trong gánh hát đi lại trên giang hồ. Sáu năm nay, Lâm Thanh không rõ tung tích, y từng đi khắp các khu chợ ở vùng lân cận để thăm dò tin tức nhưng chẳng thu hoạch được gì. Còn Lê Hoa Xã kia là một gánh hát du đãng trên giang hồ, thường xuyên đi lại giữa hai vùng Điền, Việt[(5)]. Năm ngoái, Hứa Mạc Dương vô tình bắt gặp bọn họ trong thành Tự Vĩnh, lại vừa khéo nhìn thấy nữ tử đeo món đồ trang sức hình mặt trăng khảm ngọc, bèn giả làm người thích xem kịch, ngầm làm quen, lưu lại địa chỉ.

Nữ tử đó họ Tô, tên gọi Thiển Quân, tuy tuổi mới mười tám, đôi mươi, lại quanh năm suốt tháng lênh đênh phiêu bạt nhưng vẫn không hề thiếu cái khí chất phóng khoáng của nhi nữ giang hồ, hơn nữa còn thông minh, xinh đẹp, nói năng đĩnh đạc, đường hoàng, hẳn là người rất có lai lịch. Hứa Mạc Dương cô quạnh nhiều năm, tuy tự thẹn thua kém đối phương rất nhiều nhưng vừa gặp mặt đã

https://thuviensach.vn

thầm xao động, lại vừa khéo gặp lúc trong gánh hát có thanh kiếm gãy, y bèn thi triển chút bản lĩnh cỏn con nối liền thanh kiếm, và việc này đã bị ông chủ gánh hát là Tuyên lão đại nhìn thấy. Vị Tuyên lão đại đó hành tẩu giang hồ nhiều năm, quen biết rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, vừa nhìn thấy thứ kỹ thuật thần kỳ như vậy liền cố ý kết giao với Hứa Mạc Dương. Hứa Mạc Dương thứ nhất là kinh nghiệm giang hồ còn ít, thứ hai là những năm nay sống trong uất, lòng vương đầy tâm sự, chỉ sau mấy chén rượu, hào khí ngày xưa lại tràn về, tuy chưa từng tiết lộ thân phận thực nhưng lại coi Tuyên lão đại là kẻ tri giao, còn kết bái huynh đệ.

Lúc này, nghe Phùng Phá Thiên nói ra cái tên Tuyên lão đại, Hứa Mạc Dương không biết nguyên cớ bên trong nhưng vẫn thầm trách Tuyên lão đại tự tiện tiết lộ hành tung của mình. Có điều, y cũng không tiện thoái thác, đành nói: “Đã như vậy, xin Phùng huynh hãy đợi một lát, giờ ta đi nối đao cho huynh ngay đây. Ta cũng không cần huynh cảm tạ gì, chỉ là ngày sau nếu có ai hỏi tới, mong huynh đừng nói ra tên của ta là được.”

Phùng Phá Thiên chú tâm quan sát, thấy dáng vẻ của Hứa Mạc Dương chân thành, bèn cung kính nói: “Dương huynh yên tâm, nếu không phải việc này có liên quan tới tính mạng của ta, Tuyên lão đại sẽ không dễ dàng tiết lộ tung tích của Dương huynh như vậy đâu. Huống chi, nếu có thể giúp đỡ nối lại bảo đao, Dương huynh thực sự là ân nhân của ta, có điều gì ta cũng xin nghe theo Dương huynh.” Hắn đã dẹp bỏ được mối tâm sự trong lòng, lại thấy Tiểu Huyền đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh, bèn có ý lấy lòng: “Dương công tử còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có thân thủ phi phàm, quả là hổ phụ sinh hổ tử. Y đã thích cưỡi ngựa, chi bằng Dương huynh hãy để y cưỡi con Hỏa Vân Câu này của ta đi chơi một lát.”

Tới lúc này Tiểu Huyền mới dám rụt rè nhìn Hứa Mạc Dương, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

https://thuviensach.vn

Thực ra Hứa Mạc Dương hết sức thương yêu đứa con nuôi này, nghe Phùng Phá Thiên khen ngợi như vậy thì trong lòng rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng. “Phùng huynh quá khen, khuyển tử hay nghịch ngợm, nếu không nghiêm khắc quản giáo, chẳng biết đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho ta rồi.”

Tiểu Huyền ấm ức nói: “Con gây rắc rối bao giờ chứ? Mọi người trong trấn có ai mà không nói con ngoan ngoãn, hiểu chuyện, họ còn thường khen cha biết cách dạy dỗ nữa đấy...”

Hứa Mạc Dương vờ giận dữ. “Có khách ở đây mà con còn dám nói những lời tự khen mình như vậy, mặt mũi của cha thực đã bị con làm mất hết rồi.”

Tiểu Huyền rất thông minh, thấy trên mặt Hứa Mạc Dương thấp thoáng nét cười thì biết ngay là y đã mềm lòng, bản sắc nghịch ngợm rốt cuộc lại hiện ra. “Đương nhiên con phải tự khen mình trước mặt khách rồi, như thế cha mới có thể diện chứ! Chẳng lẽ hai cha con ta lại ở trong nhà, cha khen con một câu, con khen cha một câu, như thế thì thực khiến người ta cười đến rụng răng mất.”

Phùng Phá Thiên cười vang, giao dây cương ngựa cho Tiểu Huyền. “Yên tâm đi, có Phùng thúc thúc làm chủ cho ngươi, ngươi cứ việc thỏa sức chơi đùa,” sau đó lại ngoảnh đầu qua nói với Hứa Mạc Dương: “Lệnh công tử đã thích ngựa như thế, sau khi xong việc ta sẽ dâng lên mấy con ngựa tốt để tỏ lòng cảm tạ, Dương huynh xin chớ chối từ!”

Hứa Mạc Dương ẩn cư nhiều năm, không muốn dây dưa với các nhân vật trong võ lâm, huống chi xưa nay thanh danh của Mị Vân giáo trên giang hồ vốn không được tốt. Có điều, hiện tại thực khó chối từ thịnh tình của Phùng Phá Thiên, y đành ngầm quyết định

https://thuviensach.vn

đợi sau khi Phùng Phá Thiên đi rồ̀i sẽ lập tức dẫn Tiểu Huyề̀n rời khỏi Thanh Thủy trấ́n, tìm một nơi ở khác.

Tiểu Huyề̀n lại không nhận dây cương mà nháy mắ́t mấ́y cái với Phùng Phá Thiên. “Ta chưa đi ngay được, nế́u không ai sẽ nố́i đao cho ông đây?”

Phùng Phá Thiên tò mò hỏi: “Tiểu huynh đệ cũng biế́t nố́i đao sao?”

“Sao lại không biế́t?” Tiểu Huyề̀n dương dương tự đắ́c, nói. “Vô công bấ́t thụ lộc, ta đã nhận ý tố́t của ông, dù thế́ nào cũng phải thể hiện chút tài năng mới được.”

Hứa Mạc Dương cười, nói với Phùng Phá Thiên: “Thằ̀ng bé này cũng coi như có được mấ́y phầ̀n chân truyề̀n của ta, thường ngày vẫn giúp hàng xóm làm mấ́y việc vặt như vá xoong nồ̀i thủng, nên bây giờ có chút không biế́t trời cao đấ́t dày, thực đã khiế́n Phùng huynh chê cười rồ̀i!”

Phùng Phá Thiên giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: “Danh sư xuấ́t cao đồ̀. Dương công tử còn nhỏ tuổi mà đã có bản lĩnh như vậy, tiề̀n đồ̀ ngày sau ắ́t không thể lường trước.”

Hứa Mạc Dương thấ́y Phùng Phá Thiên nói mấ́y lời tâng bố́c như vậy mà Tiểu Huyề̀n vẫn vênh váo tự đắ́c, không tỏ ra ngượng ngập chút nào, bèn trầ̀m giọng nói: “Thằ̀ng bé này còn phải rèn giũa rấ́t nhiề̀u, Phùng huynh chớ nên dung túng cho cái tính ngông cuồ̀ng của nó.”

Tiểu Huyề̀n cười hì hì, nói: “Con đâu có ngông cuồ̀ng! Thường ngày chẳng có cơ hội luyện tập, hôm nay vừa khéo có thanh đao gãy ở đây, chi bằ̀ng cha hãy cho con được rèn giũa tay nghề̀ một chút.”

https://thuviensach.vn

Trẻ con vô´n hay cả thèm chóng chán, lúc này Tiểu Huyê`n một lòng muô´n được thử nô´i bảo đao, thành ra đã quên béng việc cưỡi ngựa.

Hứa Mạc Dương nói: “Ngươi cứ giúp ta kéo bễ lò, đưa công cụ là được rô`i, làm sao có thể để một thă`ng phá gia chi tử như ngươi động vào thanh bảo đao này được.”

Tiểu Huyê`n hậm hực phản đô´i: “Sao con lại là phá gia chi tử chứ?”

Hứa Mạc Dương nói: “Ngươi còn dám cãi ư? Lâ`n đó ta bảo ngươi rèn một cái kéo, kê´t quả là ngươi lãng phí mâ´t mười mâ´y cân să´t của ta.”

Mặt mũi Tiểu Huyê`n đỏ bừng nhưng vẫn cô´ biện bác: “Đâ´y là con quá câ`u toàn nên mới rèn đi rèn lại, nê´u không lỡ rèn ra một cái kéo chẳng că´t nổi thứ gì, há chẳng phải sẽ làm tổn hại đê´n danh tiê´ng của cha sao?”

Phùng Phá Thiên lại lo Tiểu Huyê`n không đủ công lực, làm hỏng mâ´t bảo đao nên cũng lên tiê´ng khuyên nhủ: “Do đó bây giờ ngươi mới phải cô´ gă´ng theo cha học nghệ, đợi sau này hỏa hâ`u đủ rô`i, tâ´t nhiên ông â´y sẽ để ngươi kê´ thừa y bát.”

Tiểu Huyê`n vẫn có chút không cam tâm. “Cha ta có bao giờ chịu để ta làm thay đâu! Chẳng lẽ đợi đê´n khi ta năm, sáu chục tuổi, người ta hỏi ta: “Ngươi biê´t làm những gì?”, ta lại trả lời: “Ta chỉ biê´t kéo bễ lò”, như thê´ thì thực mâ´t mặt quá!”

Phùng Phá Thiên thâ´y Tiểu Huyê`n nói năng thú vị bèn cười ha hả. “Ngươi còn nhỏ tuổi, mâ´y thứ hung khí như đao kiê´m tô´t nhâ´t đừng nên đụng vào!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n ưỡn ngực, nói: “Tuy ta còn nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh không hề̀ nhỏ. Vừa rồ̀i, không phải ta vừa nhìn đã nhận ra thanh đao của ông là đao gãy đó sao?”

Hứa Mạc Dương cũng chẳng có cách nào với Tiểu Huyề̀n, đành nói: “Được rồ̀i, vậy trước tiên ngươi hãy xem chỗ gãy của bảo đao, nế́u có thể nói ra nguyên nhân vì sao đao gãy, coi như ngươi có bản lĩnh.”

Phùng Phá Thiên đành y lời đưa Việt Phong đao cho Tiểu Huyề̀n. Tiểu Huyề̀n rút đao ra, một luồ̀ng khí lạnh thấ́u xương lập tức ập thẳng vào mặt.

“Đao là vua của các loại binh khí, mạnh mẽ mà dứt khoát, giấ́u cái khéo trong cái vụng, lợi về̀ chặt chém, mạnh về̀ lực đạo...” Tiểu Huyề̀n một mặt tỉ mỉ quan sát, một mặt nghiêm túc nói. “Bảo đao bị gãy cách chuôi đao nửa thước, chỗ này dày mà bề̀n chắ́c, khi giao thủ thực khó mà gãy được, có thể đoán định là bị vật nặng đập mạnh vào từ mặt ngang mà gãy.” Những năm nay, Tiểu Huyề̀n sớm đã học thuộc làu *Chú Binh thầ̀n lục* nhưng lại hiế́m có cơ hội dùng đế́n, lúc này được dịp liề̀n bắ́t đầ̀u khoe khoang khiế́n Phùng Phá Thiên phải nhìn nó bằ̀ng con mắ́t khác.

Hứa Mạc Dương mỉm cười, gật đầ̀u. Tiểu Huyề̀n thấ́y cha tỏ ý khen ngợi bèn đắ́c chí liế́c mắ́t nhìn qua phía Phùng Phá Thiên, nói tiế́p: “Nhìn vế́t gãy này ngay ngắ́n mà tề̀ chỉnh, nhưng nơi mép rìa lại có vẻ méo mó, cong vênh, chắ́c hẳn là bị người ta dùng một loại gỗ mề̀m nào đó cố́ định cả bố́n phía, sau đó lấ́y vật cứng đập xuố́ng thật mạnh...” Nói tới đây, dường như nó có chút rụt rè, bèn đưa mắ́t nhìn Phùng Phá Thiên với vẻ bố́i rố́i. “Chẳng hay ta nói có đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Nói hay lắ´m! Tuy ta không biê´t thanh bảo đao này vì sao bị gãy nhưng chắ´c hẳn đúng như thê´ chẳng sai.” Phùng Phá Thiên vô´n nghĩ rằ`ng Tiểu Huyê`n sẽ chỉ làm bộ làm tịch một phen, ai ngờ nó lại nói năng đĩnh đạc, đường hoàng, chỉ ra được rấ´t nhiê`u đạo lý, mà tỉ mỉ ngẫm lại còn thấ´y hợp tình, hợp lý vô cùng. Hắ´n vỗ tay một cái thật mạnh, cấ´t tiê´ng khen ngợi tự đáy lòng: “Thực không nhìn ra ngươi còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại như vậy, chỉ từ một thanh đao gãy cũng chỉ ra được biê´t bao đạo lý, thúc thúc đây xin cam bái hạ phong!”

Nghe Phùng Phá Thiên khen ngợi mình như vậy, Tiểu Huyê`n hê´t sức vui mừng, bèn cười hì hì, nói: “Không chỉ có vậy thôi đâu, chỉ là ta còn chưa nắ´m chắ´c được hoàn toàn...”

Hứa Mạc Dương thấ´y Tiểu Huyê`n quả nhiên không phụ công mình tận tâm dạy dỗ bao năm, trong lòng cũng rấ´t vui mừng. Thấ´y Tiểu Huyê`n ngập ngừng muô´n nói thêm điê`u gì đó, y bèn cấ´t tiê´ng: “Con còn nhìn ra điê`u gì, cứ nói hê´t ra đi!”

Tiểu Huyê`n tỏ vẻ nghiêm túc, vừa suy tư vừa nói: “Phầ`n rìa bên trên của chỗ gãy có hình răng cưa, phầ`n rìa bên dưới thì lại bằ`ng phẳng hơn nhiê`u, qua đó có thể nhìn ra hướng thanh đao bị đập vào đê´n gãy. Ngoài ra, trong cú đập này, người làm gãy đao rõ ràng còn lưu lại một luô`ng dư lực, đây chắ´c là đặc điểm võ công của hắ´n...”

“Thật đúng là bên ngoài trời còn có trời khác, dù thê´ nào cũng không ngờ được trong chỗ gãy này lại có nhiê`u học vấ´n như vậy!” Tới tận lúc này Phùng Phá Thiên mới thật sự tâm phục khẩu phục Tiểu Huyê`n, không còn coi nó là một đứa bé mới mười hai, mười ba tuổi nữa. Hắ´n nghiêm túc nói: “Thực không dám giấ´u, thanh bảo đao này thường ngày đê`u được đặt trên Thầ`n Đàn của Mị Vân giáo ta, xung quanh có người canh gác ngày đêm, do đó ta đoán định việc này là do nội gian làm ra, nhưng ngầ`m điê`u tra lại không tìm được

https://thuviensach.vn

chút manh mố´i nào. Ngươi có thể dựa vào chỗ gãy này mà nhìn ra lộ số´ võ công của hă´n, nê´u qua đó giúp ta bă´t được nội gian, â´y thực sự là công lao râ´t lớn."

Tiểu Huyề`n khẽ cười xâ´u hổ, nó xưa nay vẫn luôn nghịch ngợm, lúc này nghe thâ´y Phùng Phá Thiên khen ngợi chân thành như thê´ thì có chút bố´i rố´i.

Hứa Mạc Dương cũng cảm thâ´y râ´t bâ´t ngờ. Những năm nay, y rảnh rỗi không có việc gì làm, liề`n truyề`n hê´t cho Tiểu Huyề`n một thân sở học, trong đó không những có võ công của bản thân y và kỹ thuật rèn đúc vũ khí của phái Binh Giáp, còn có cả những kiế´n thức về` dịch lý thâ`n toán trong *Thiên Mệnh bảo điển* của Xảo Chuyê´t đại sư. Thường ngày y hiế´m khi kiểm tra Tiểu Huyề`n, lúc này nghe nghĩa tử nói ra những lời phân tích kín kẽ mà hợp tình, hợp lý như vậy mới giật mình phát hiện thă`ng bé này tuy còn nhỏ tuổi, trình độ võ công bình bình chẳng đáng kể gì, nhưng về` mặt tâm trí đã kiêm cả sự hiểu biế´t thông thâ´u đố´i với vũ khí của phái Binh Giáp cùng với sự quan sát tinh tê´ đố´i với sự vật, sự việc của *Thiên Mệnh bảo điển*, thực sự không thể coi thường.

Phải biế´t rằ`ng, cả *Chú Binh thâ`n lục* và *Thiên Mệnh bảo điển* đề`u là những bí tịch hiế´m có trên đời, tuy thực chấ´t không liên quan tới võ công nhưng bên trong lại ẩn chứa những đạo lý sâu xa tột độ. Trong đó, *Thiên Mệnh bảo điển* có ngôn từ rắ´c rố´i, nội dung khó hiểu, nê´u không phải hạng người có đại trí tuệ và thiên phú cực cao thì không thể nào thâ´u suố´t những học thức bên trong. Mà một khi chỉ lý giải theo mặt ngoài của chữ nghĩa, con người ta sẽ râ´t dễ rơi vào ma đạo, do đó người bình thường dù có dố´c hê´t tâm sức cả đời cũng chưa chắ´c có thể nhìn thâ´u được điề`u gì. Có câu rằ`ng: "Binh cường tă´c diệt, mộc cường tă´c chiê´t[(6)]", khi nghiên cứu loại huyề`n học thâm sâu thê´ này, ai mà chỉ một lòng khổ tu, không để tâm tới điề`u gì khác thì đã trái với tâm cảnh thanh đạm, vô vi của Đạo giáo,

https://thuviensach.vn

nế u không gặp được cơ duyên thì chưa chắ c có thể thành chính quả, đây cũng là nguyên nhân mà năm xưa Xảo Chuyế t đại sư không giao *Thiên Mệnh bảo điển* lại cho mọi người. Huố ng chi, nế u lại kiêm tu cả *Thiên Mệnh bảo điển* và *Chú Binh thầ n lục*, độ khó sẽ càng tăng thêm, thực khó mà đạt tới đại thành.

Nhưng Tiểu Huyề n còn nhỏ tuổi, chẳng biế t mấ y chữ, toàn bộ sở học đề u là do Hứa Mạc Dương truyề n miệng lại cho. *Thiên Mệnh bảo điển* của Hứa Mạc Dương vố n là do Xảo Chuyế t đại sư truyề n thụ cho trong lúc truyề n công, lúc này lại truyề n cho Tiểu Huyề n, vô tình ngầ m hợp với cái tinh thầ n của Đạo giáo, tựa như việc thanh kiế m được tôi rèn trong lửa sẽ càng sắ c bén, sự vật ban đầ u càng áp chế thì về sau sẽ càng bùng phát dữ dội. Do đó, *Thiên Mệnh bảo điển* được khởi đầ u từ Xảo Chuyế t đại sư, thông qua Hứa Mạc Dương rồ i truyề n cho Tiểu Huyề n, thế là càng trở nên dễ hiểu. Mà Tiểu Huyề n còn nhỏ tuổi, trong lòng không có quá nhiề u tạp niệm, thêm vào đó từ nhỏ đã số ng ở vùng sơn cước hoang dã, có thể đạt tới cảnh giới vô vi một cách hế t sức tự nhiên, lại lấ y cái sự thấ u tỏ đố i với vạn vật của *Thiên Mệnh bảo điển* làm cơ sở, hiểu được một có thể dễ dàng suy luận ra muôn vàn, cho nên tu luyện bấ t kỳ môn võ học nào cũng dễ dàng, thuận lợi, làm ít hưởng nhiề u.

Trong việc rèn binh đúc giáp, quan trọng nhấ t là sự thích hợp của nguyên liệu. *Chú Binh thầ n lục* không chỉ giảng giải về các kỹ thuật rèn đúc, còn đưa ra những phân tích hế t sức kĩ càng về đặc tính của từng loại vũ khí. Vũ khí trong thiên hạ vố n tương sinh tương khắ c, tựa như thương dài rìu ngắ n, đao dày kiế m mỏng, phải làm sao để phát huy được công hiệu tố t nhấ t của một món vũ khí chính là yế u chỉ của *Chú Binh thầ n lục*, khi dùng trong chiế n đấ u thì chính là phải lấ y khéo thắ ng vụng, lấ y nhu khắ c cương, lấ y mưu sâu thắ ng địch mạnh, lấ y sở trường đánh sở đoản. Những điề u này đề u cầ n có bản lĩnh ứng biế n cực tố t khi đố i diện với kẻ địch,

https://thuviensach.vn

trong thời gian ngắn phải phán đoán được nhược điểm trên vũ khí của đối phương, qua đó lần theo sơ hở mà đánh vào, nhanh chóng giành chiến thắng.

Có thể nói *Chú Binh thần lục* có tác dụng rất lớn đối với việc khai thác tiềm năng tâm trí của con người, mà Tiểu Huyền còn may mắn có cả sự phụ trợ của *Thiên Mệnh bảo điển*, do đó đã hình thành nên một tâm tư nhạy bén cùng khả năng quan sát sự vật tinh tế, siêu phàm. Giờ đây, nó có thể dễ dàng lợi dụng hoàn cảnh xung quanh, có thể thấu tỏ các thứ lý lẽ phức tạp trên đời, còn có được tuệ căn siêu việt, cực kỳ thích hợp để tu luyện võ đạo.

Phen cơ duyên này thực sự hiếm có, cho dù Xảo Chuyết đại sư có tái sinh hẳn cũng sẽ rất ngạc nhiên về việc Tiểu Huyền chỉ mới hơn mười tuổi nhưng đã lờ mờ thông tỏ được *Thiên Mệnh bảo điển*. Chỉ có điều Hứa Mạc Dương và Tiểu Huyền đều là người trong cuộc, thành ra không tự biết được mà thôi.

Hứa Mạc Dương ngày đêm ở bên Tiểu Huyền suốt mấy năm, vậy mà mãi tới lúc này mới phát hiện ra sự biến hóa trên người nghĩa tử, trong lòng trào dâng muôn vàn cảm xúc. Y không còn tâm trạng suy nghĩ đến những điều khác, lập tức trầm giọng hỏi: “Con đã nhìn ra lộ số võ công của người làm gãy đao, vậy có thể phán đoán ra hắn dùng thứ vũ khí gì để đánh gãy thanh Việt Phong đao này không?”

Phùng Phá Thiên thầm xao động, nếu tên nội gian kia dùng thứ vũ khí thuận tay để đánh gãy Việt Phong đao, một khi bị Tiểu Huyền nhìn ra, việc tìm nội gian sẽ trở nên rất dễ dàng. Lần này, hắn đến đây vốn chỉ mong có thể nối lại Việt Phong đao, chẳng ngờ còn có được thu hoạch ngoài ý muốn như thế này.

https://thuviensach.vn

“Chỗ này dường như có điề̀u không đúng lắ́m...” Tiểu Huyề̀n đưa tay gãi đầ̀u, nhìn thấ́y khuôn mặt đầ̀y vẻ chờ mong của Phùng Phá Thiên liề̀n lấ́y hế́t can đảm, nói: “Từ chỗ đao gãy có thể nhìn ra kẻ đó đã dùng một thứ binh khí nặng, nhưng phàm là người dùng loại binh khí này khi ra tay đề̀u mạnh mẽ, dứt khoát, không lưu dư lực, rõ ràng là không hợp với lộ số́ mà hắ́n đã sử ra. Từ lố́i ra tay khi chuẩn bị bung hế́t lực đạo lại thu về̀ một phầ̀n kia mà xét, người này hẳn là quen sử dụng những loại vũ khí mề̀m như roi, dây móc, chùy xích...”

Phùng Phá Thiên thấ́y Tiểu Huyề̀n nói vậy, tâm tư liề̀n xoay chuyển không ngừng. Trong Mị Vân giáo, Thanh Hạt tả sứ Đặng Cung và hai hộ pháp Phí Thanh Hải, Hồ̀ng Thiên Dương đề̀u sử dụng trường kiế́m, còn Lôi Mộc thì sử dụng độc cước đồ̀ng nhân, Cảnh Kha sử dụng đơn đao, nữ hộ pháp duy nhấ́t Y Na có sở trường điề̀u khiển độc vật, thường ngày đề̀u dùng tay không, thực khó có thể đoán ra ai làm gãy đao, còn nế́u là đệ tử bình thường của Mị Vân giáo thì lại khó có cơ hội một mình đi vào Thầ̀n Đàn để tiế́p xúc với bảo đao... Hắ́n nhấ́t thời đứng đó, trầ̀m ngâm suy nghĩ, khó có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Hứa Mạc Dương thấ́y Phùng Phá Thiên nhíu chặt đôi mày, bèn an ủi: “Lời trẻ con đừng nên tin quá, Phùng huynh tổn hao tâm sức như thế́ thực không đáng đâu, có lẽ nó đã nhìn nhầ̀m.”

Phùng Phá Thiên tuy bán tín bán nghi nhưng cũng khá xem trọng phán đoán của Tiểu Huyề̀n, lại nghĩ tới việc trong giáo phái xảy ra nội loạn, mình thân là Xích Xà hữu sứ có địa vị chỉ xế́p dưới giáo chủ Lục Văn Uyên, vậy mà lại không tìm ra manh mố́i gì về̀ nội gian trong giáo, còn vì lời của một đứa bé mà nghi thầ̀n nghi quỷ một phen, trong lòng không khỏi có chút nguội lạnh. Hắ́n thở dài một tiế́ng, đang định nói gì, chợt thấ́y Hứa Mạc Dương biế́n đổi sắ́c

https://thuviensach.vn

mặt, cất tiếng quát lớn: “Kẻ nào?” Tới lúc này hắn mới đột nhiên phát giác có điều khác lạ.

Thì ra Phùng Phá Thiên tuy đã ngậm miệng nhưng tiếng thở dài kia vẫn chưa dừng, dư âm vấn vít vang lên, không ngờ lại có người đồng thời cất tiếng thở dài với hắn.

Nơi phát ra âm thanh là ở một khoảnh rừng cách chỗ bọn họ hơn mười bước chân, Phùng Phá Thiên và Hứa Mạc Dương cùng ngoảnh qua nhìn, chỉ thấy cỏ cây đưa khẽ, dưới đất ngợp bóng cây nhưng lại chẳng có bóng người nào.

Một tràng cười dài đột nhiên vọng lại từ phía sau ngôi nhà. “Hồ lão lục ngươi thở dài như vậy há lại chẳng làm bọn ta bại lộ tung tích? Ta vốn còn muốn nghe xem đứa bé này có thể nói ra những lý lẽ gì nữa đây.”

Một giọng nói già nua khác vọng tới từ giữa lùm cây: “Vị tiểu huynh đệ này quả thực bất phàm, tuy không có mặt nhưng lại như tận mắt nhìn thấy, không những có thể đoán ra lão phu làm thế nào đánh gãy Việt Phong đao mà còn nhìn ra được lộ số võ công của lão phu, ngay đến vũ khí độc môn của lão phu cũng bị đoán ra đến tám, chín phần, lão phu muốn không thở dài thực sự là khó lắm.”

Chỉ thấy có một người rảo bước đi ra từ trong rừng, đầu tiên là mỉm cười với Tiểu Huyền, sau lại cung tay khẽ vái một cái. “Mắt tiểu huynh đệ sáng như đuốc, thực khiến ta không thể không khâm phục!” Người này tuổi chừng trên dưới năm mươi, mày râu điểm bạc, thân thể cao ngoài tám thước, khuôn mặt hồng hào, tinh thần quắc thước, trông không giống với tuổi thật.

Hứa Mạc Dương thầm kinh hãi, vừa rồi y lần theo hướng phát ra âm thanh nhìn về phía khu rừng, vậy nhưng không phát hiện ra chút tung tích nào của lão già này, trông thân thể lão cao lớn, thực

https://thuviensach.vn

chẳng rõ khi đó đã ẩn nấp ở đâu? Lúc này lão lại đột ngột xuất hiện ngay trước mặt như thế, hiển nhiên không phải hạng tầm thường. Nghe khẩu khí của lão thì Việt Phong đao chính là do lão làm gãy, vậy rõ ràng lão chính là kẻ địch của Phùng Phá Thiên. Tuy y không muốn tham gia vào việc tranh đấu trong võ lâm nhưng đã đáp ứng sẽ giúp Phùng Phá Thiên nối đao, về tình về lý đều không tiện đặt mình ra ngoài cuộc. Huống chi, phía sau nhà còn có một người nữa đang ẩn nấp, nếu kẻ đó cũng có võ công tương đương với lão già này, chỉ e là không dễ chống cự.

Tiểu Huyền thấy lão già đó đột nhiên xuất hiện thì sợ đến giật nẩy mình nhưng ngay sau đó đã lấy lại vẻ bình thường, cười hì hì, nói: "Đâu có, đâu có! Lão gia gia quá khen rồi! Ánh mắt tại hạ sáng như đuốc hoàn toàn là nhờ phụ thân đại nhân biết cách dạy dỗ, tài bồi, còn bản thân chẳng qua chỉ có chút thông minh vặt mà thôi!" Những lời này của nó rõ ràng là học theo khẩu khí của người lớn, vậy nhưng lại học chẳng ra sao, thực khiến người khác phải bật cười. Chỉ là lúc này Hứa Mạc Dương đang ngầm suy nghĩ đối sách, Phùng Phá Thiên thì đã ngây ra tại chỗ, thành ra chẳng có ai cười.

Người ở phía sau nhà kia lại cất tiếng cười vang. "Thằng bé này nói chuyện đúng là thú vị, nếu chúng ta đem nó về dâng lên cho bảo chủ, nhất định sẽ khiến bảo chủ vui mừng."

Tiểu Huyền cả kinh, cuống lên nói: "Ta chẳng muốn đi gặp bảo chủ gì đó đâu. Ta xưa nay vẫn luôn nghịch ngợm, nhất định sẽ làm ông ta giận đến chết đó!"

Người đó cười hề hề mấy tiếng, dọa: "Đến lượt ngươi quyết định sao? Nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ đánh ngươi một trận, sau đó mang đi cho chó ăn."

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n chạy đế́n nấ́p sau lưng Hứa Mạc Dương, nắ́m chặt tay cha, cảm thấ́y dũng khí tăng lên một chút, liề̀n lớn tiế́ng nói: "Hừ, ngươi thì giỏi lắ́m sao? Lén lén lút lút không dám ra gặp người khác, thế́ thì tính là bản lĩnh gì?"

Vừa nghe người đó nhắ́c đế́n hai chữ "bảo chủ", Hứa Mạc Dương liề̀n hơi cau mày, lập tức hiểu ra hai người này chính là người của Cầ̀m Thiên bảo xưa nay vẫn luôn đố́i đầ̀u với Mị Vân giáo, chắ́c không liên can tới mình. Nhưng Cầ̀m Thiên bảo ở cách nơi này tới mấ́y trăm dặm, vậy là bọn họ đã một mạch bám theo Phùng Phá Thiên đế́n đây, ý đồ̀ không rõ ràng, e là việc lầ̀n này khó có thể kế́t thúc một cách êm đẹp.

Huố́ng chi, nế́u hai người này thật sự muố́n bắ́t Tiểu Huyề̀n đi gặp Cầ̀m Thiên bảo chủ thì y dù thế́ nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cầ̀m Thiên bảo tọa lạc tại Phong Đô, Xuyên Trung, bảo chủ chính là Long phán quan, một trong sáu đại tông sư tà phái lừng danh trên giang hồ̀. Vì vấ́n đề̀ vị trí địa lý, Long phán quan xưa nay vẫn ít qua lại với võ lâm Trung Nguyên, lại thành lập cả quân đội, ngay đế́n quan phủ cũng chẳng làm gì được, giố́ng như một vị thổ hoàng đế́, thậm chí toàn bộ đấ́t Tứ Xuyên đề̀u nằ̀m trong phạm vi thế́ lực của Cầ̀m Thiên bảo. Những năm nay, Cầ̀m Thiên bảo lại càng tăng cường chiêu binh mãi mã, phát triển thế́ lực, hiện giờ đã chạm đế́n đấ́t Vân Nam, bắ́t đầ̀u phát sinh xung đột chính diện với đố́i thủ lâu năm là Mị Vân giáo.

Một tiế́ng "keng" vang lên, Phùng Phá Thiên rút đao cầ̀m chắ́c trong tay, lớn tiế́ng nói: "Thì ra là lũ Cầ̀m Thiên lục quỷ hèn hạ, xấ́u xa. Các ngươi có thù với Mị Vân giáo thì cứ nhằ̀m vào ta là được, hà tấ́t phải gây khó dễ cho một đứa bé? Hơn nữa ta và Dương huynh cũng chỉ mới quen, đừng nên để y bị cuố́n vào việc này."

https://thuviensach.vn

Phùng Phá Thiên không thẹn là Xích Xà hữu sứ của Mị Vân giáo, tuy thầm kinh hãi vì đối phương có thể thần bất tri quỷ bất giác bám theo mình nhưng đối mặt với cường địch vẫn hiên ngang không sợ hãi, còn cất lời nói giúp Hứa Mạc Dương và Tiểu Huyền. Hắn liệu chừng đối phương chỉ có hai người, mình dù không địch lại nhưng dựa vào sự thần tuấn của Hỏa Vân Câu ít nhất cũng có thể thoát thân.

Hứa Mạc Dương tuy đã ẩn cư nhiều năm nhưng vẫn thường xuyên để ý tới việc trên giang hồ, cũng biết được không ít nhân vật trong Cầm Thiên bảo. Cầm Thiên bảo ngoài bảo chủ Long phán quan còn có một tay sư gia Ninh Hồi Phong và bốn gã hương chủ, thống lĩnh toàn bộ hai ngàn tráng đinh dưới trướng. Ngoài ra, bên cạnh Long phán quan còn có sáu tay cao thủ võ công cao cường, bởi vì phán quan là quan dưới âm ty do đó người trên giang hồ gọi bọn họ là "Cầm Thiên lục quỷ", chẳng ngờ hôm nay lại được gặp những kẻ này ở đây. Cầm Thiên lục quỷ thanh danh vang dội, võ công tất nhiên không kém, dù y và Phùng Phá Thiên có liên thủ thì việc thắng bại cũng chưa biết thế nào.

Lão già đó thấy Phùng Phá Thiên xuất đao thì cũng có chút cổ kỵ, bèn lùi lại ba bước, đưa tay đến bên hông, khẽ xoay nhẹ mấy vòng, lập tức có một món vũ khí màu bạc trông như sợi xích bay ra, khi múa may giữa không trung phát ra những tia sáng hết sức rực rỡ. Thì ra đây là một sợi thằng tiêu[(7)], chỉ có điều nó không giống những sợi thằng tiêu bình thường khác, bên trên phần dây xích màu bạc có treo những vật màu vàng hình phiến lá, tỏa ra những tia sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, vô cùng bắt mắt.

Tiểu Huyền vỗ tay cười rộ. "Ta quả nhiên đã đoán đúng."

Lão già đó khẽ gật đầu, nói: "Thứ này có tên gọi Ngân Long tiên, là vũ khí độc môn của ta."

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n thấ́y lão già này nói năng ôn tồ̀n, Ngân Long tiên trông lại rấ́t đẹp, liề̀n quên hế́t nguy hiểm, tò mò hỏi: “Thứ được treo trên đó có phải là vảy rồ̀ng không thế́? Liệu có thể cho ta xem một chút không?”

Giọng nói của kẻ nấ́p phía sau nhà kia lại vang lên: “Ha ha, thằ̀ng nhóc ngươi đúng là không biế́t trời cao đấ́t dày! Những cái vảy rồ̀ng này của Hồ̀ lão lục chuyên dùng để lấ́y mạng người ta đấ́y.”

Phùng Phá Thiên vận khí khắ́p toàn thân, lớn tiế́ng nói: “Điế́u Ngoa quỷ, ngươi mau ra đây đi! Chỉ dựa vào Triề̀n Hồ̀n quỷ thì e là còn chưa đủ để giữ ta lại đâu!”

Thì ra trong Cầ̀m Thiên lục quỷ, mỗi kẻ đề̀u có tên gọi riêng, lầ̀n lượt là: Nhật Khố́c, Dạ Đề̀, Tỏa Thầ̀n, Diệt Ngấ́n, Điế́u Ngoa, Triề̀n Hồ̀n. Tuy Phùng Phá Thiên chưa từng gặp bọn họ nhưng Cầ̀m Thiên bảo vố́n là đại địch của Mị Vân giáo, tấ́t nhiên hắ́n đã sớm biế́t chuyện thực hư của đố́i phương, vừa nhìn thấ́y Ngân Long tiên liề̀n biế́t ngay lão già họ Hồ̀ này chính là Triề̀n Hồ̀n quỷ xế́p hàng cuố́i cùng trong Cầ̀m Thiên lục quỷ. Lão vố́n là một tay tướng cướp thường đi lại ở vùng Hồ̀ Quảng, mấ́y năm trước đây được Long phán quan chiêu nạp về̀ dưới trướng, vì võ công của lão đi theo đường lố́i âm nhu, vũ khí độc môn lại có thể sử ra những chiêu thức liên miên bấ́t tuyệt, do đó mới có cái tên Triề̀n Hồ̀n. Kẻ còn lại có thể bám theo hắ́n đế́n tận đây mà không để lộ chút dấ́u tích, chắ́c hẳn chính là người giỏi về̀ thuật truy tung nhấ́t trong Cầ̀m Thiên lục quỷ, Điế́u Ngoa quỷ.

“Được lắ́m! Không ngờ Phùng Phá Thiên ngươi cũng có đảm lượng như vậy, đúng là ta đã coi thường ngươi rồ̀i!” Lời còn chưa dứt, một người đã lững thững đi ra từ phía sau ngôi nhà.

https://thuviensach.vn

Người này chỉ xấ̂p xỉ ba mươi tuổi, thân hình gầ̀y đét, vận một bộ đồ̀ màu xanh nhạt, trong tay cầ̀m một cây quạt xế̂p. Y phục của hắ́n ngắ́n cũn cỡn, ống tay áo chỉ dài đế́n khuỷu tay, để lộ hai cánh tay chỉ có da bọc xương trông vô cùng cổ quái. Thoạt nhìn, khuôn mặt hắ́n rấ́t bình thường nhưng cặp mắ́t dài mà hẹp lại như treo dựng đứng giữa cái trán rộng, kỳ cục vô cùng.

Hắ́n ta khẽ phe phẩy chiế́c quạt trong tay, dáng vẻ ung dung, bình thản quay qua nói với Triề̀n Hồ̀n quỷ: “Nế́u Hồ̀ lão lục ngươi không nhịn được thì hãy đấ́u với Mị Vân hữu sứ vài hiệp trước đi, ta sẽ phụ trách lược trận cho ngươi, đảm bảo không để kẻ nào lọt lưới.” Nghe giọng điệu của hắ́n thì dường như đã nắ́m chắ́c mười phầ̀n chiế́n thắ́ng, hoàn toàn không coi hai người Phùng Phá Thiên và Hứa Mạc Dương ra gì.

Hứa Mạc Dương thấ́y tuổi tác của tên Điế́u Ngoa quỷ này thua xa Triề̀n Hồ̀n quỷ mà lại gọi thẳng tên của lão, nghĩ bụng chắ́c hẳn việc xế́p hạng trong Cầ̀m Thiên lục quỷ hoàn toàn dựa vào võ công cao thấ́p chứ không theo tuổi tác lớn nhỏ. Võ công của lão già họ Hồ̀ tay cầ̀m Ngân Long tiên kia xem ra không kém, mà Điế́u Ngoa quỷ có lẽ còn lợi hại hơn, nế́u mình liên thủ với Phùng Phá Thiên hẳn có thể liề̀u một phen, nhưng nhấ́t định phải nghĩ cách đảm bảo sự an toàn của Tiểu Huyề̀n mới được.

Phùng Phá Thiên quát lớn: “Các ngươi bám theo ta đế́n đây là có mục đích gì?”

Điế́u Ngoa quỷ làm bộ ngạc nhiên, nói: “Phùng huynh như thế́ há chẳng phải biế́t rõ còn cố́ hỏi sao? Cầ̀m Thiên bảo và Mị Vân giáo vố́n không đội trời chung, tấ́t nhiên bọn ta nhân lúc huynh đi một mình mà lấ́y mạng huynh rồ̀i.”

https://thuviensach.vn

Phùng Phá Thiên "hừ" lạnh một tiếng. "Vậy tại sao các ngươi phải lén lút đánh gãy thần đao? Có bản lĩnh thì cứ đường hoàng mà tới, để xem ta có sợ các ngươi không?"

Điếu Ngoa quỷ gật gù đắc ý, nói: "Phùng huynh muốn biết lắm sao, nhưng ta cứ không nói cho huynh biết đấy, để huynh trên đường xuống suối vàng vẫn phải làm một con quỷ hồ đồ."

Tiểu Huyền thấy Điếu Ngoa quỷ ăn mặc kỳ quặc, dị hợm, vốn đã cảm thấy tức cười, lúc này lại nghe thấy giọng điệu quái gở của hắn thì bật cười một tiếng. "Ngươi là Điếu Ngoa quỷ, ông ấy là quỷ hồ đồ, như vậy đều là người một nhà, hà tất phải đánh giết nhau làm chi?"

Điếu Ngoa quỷ liếc nhìn Tiểu Huyền rồi lại cười, nói với Triền Hồn quỷ: "Thằng bé này tuy có tướng mạo hơi xấu nhưng không những thông minh, lanh lợi mà còn có lá gan không nhỏ. Ta càng nhìn lại càng thấy thích, dù thế nào cũng phải bắt sống về dâng cho bảo chủ, ngươi nhớ cẩn thận, đừng làm nó bị thương."

Hứa Mạc Dương khẽ xoa đầu Tiểu Huyền, ý bảo nó đừng sợ, sau đó trầm giọng nói với Điếu Ngoa quỷ: "Các hạ đã không coi bọn ta ra gì như thế, chắc hẳn cũng là người có chút bản lĩnh, chi bằng hãy thử ra tay một chút xem sao!" Y thấy kẻ này ngông nghênh, kiêu ngạo, chẳng để mình vào mắt, cũng đã cảm thấy tức giận.

"Một gã thợ rèn nơi xóm núi mà cũng dám đối đầu với Cầm Thiên bảo ta, xem ra không phải hạng đơn giản!" Điếu Ngoa quỷ trừng mắt, nói. "Ta vốn không muốn làm hại tính mạng ngươi, nếu ngươi biết điều, hãy ngoan ngoãn đứng qua một bên đi!"

Hứa Mạc Dương nhướng mày, gằn giọng: "Các hạ vừa tới đã muốn bắt con trai ta đi, còn nói là ta không biết điều, trong thiên hạ này có cái đạo lý nào như vậy không?"

https://thuviensach.vn

Điê´u Ngoa quỷ nói: “Ta nhìn trúng nó chính là phúc phận của nó. Nó đi theo bọn ta, sau này không phải lo cơm ăn áo mặc, dù thê´ nào cũng tô´t hơn ở cái chô´n thâm sơn cùng cô´c này chờ chê´t đói với ngươi. Ngươi chớ có không biê´t điê`u!”

Hứa Mạc Dương cười dài, nói: “Cầ`m Thiên bảo quả là bá đạo!” Y khẽ hâ´t mũi bàn chân, đá bay một chiê´c giỏ lớn ở bên cạnh lên không trung, sau đó tay phải vung tới, rút từ đáy giỏ ra một thanh trường kiê´m sáng lòa. Y nhìn chă`m chă`m vào Điê´u Ngoa quỷ, lạnh lùng nói: “Đáng tiê´c, ta đây vẫn không biê´t điê`u, muô´n đâ´u với Cầ`m Thiên lục quỷ một phen!” Thanh bảo kiê´m này vô´n do y luyện thành trong khi tham ngộ *Chú Binh thâ`n lục*, thường ngày không có cơ hội dùng đê´n, hôm nay mới được thử kiê´m lâ`n đâ`u. Huô´ng chi y ẩn cư nhiê`u năm, trong lòng sớm đã châ´t chứa uâ´t ức, hôm nay hào tình ngày xưa trỗi dậy, cảm thâ´y sảng khoái vô cùng, không kìm được ngẩng đâ`u hú dài một tiê´ng, mãi hô`i lâu sau mới dừng.

Triê`n Hô`n quỷ thâ´y trong chiê´c giỏ đó đựng đâ`y những khô´i quặng được lâ´y vê` từ trên núi, phải nặng tới mâ´y trăm cân, vậy mà Hứa Mạc Dương có thể dễ dàng đá bay lên, rõ ràng là võ công của y không kém, trên khuôn mặt lão bâ´t giác thoáng qua một tia kinh ngạc. Điê´u Ngoa quỷ thì hai mă´t sáng lên, nhìn chă`m chă`m vào thanh trường kiê´m trong tay Hứa Mạc Dương. “Hay lă´m, hay lă´m! Thanh kiê´m này cũng là của ta rô`i!”

Phùng Phá Thiên đứng giă`ng co với Triê`n Hô`n quỷ, trong lòng lại đang kinh nghi bâ´t định. Việt Phong đao vừa gãy, hă´n lập tức lên đường tìm tới đây, hai kẻ này nhâ´t định đã một mạch bám theo từ Mị Vân giáo, chỉ là trên đường, ngựa của hă´n không dừng bước, chẳng quản gió mưa, đô´i phương không thể nào mai phục từ trước, do đó mãi vừa rô`i mới tìm được cơ hội để động thủ. Nhưng sau khi nhìn thâ´y thân thủ nhanh nhẹn của Dương thiê´t tượng, còn nghe thâ´y

https://thuviensach.vn

tiế ng hú hùng hồ n tràn đầ y trung khí kia, tại sao Điế u Ngoa quỷ vẫn tỏ ra ngông nghênh, chẳng hề sợ hãi như thế ? Chẳng lẽ kẻ địch còn có viện binh? Nhưng việc đã đế n nước này, có nghĩ nhiề u cũng vô ích, mắ t thấ y bước chân Triề n Hồ n quỷ hơi chuyển động, Ngân Long tiên múa may không ngớt, bấ t cứ lúc nào cũng có thể tấ n công, hắ n liề n tự khích lệ mình, tay nắ m chặt đao, tìm thời cơ ra tay.

Tiểu Huyề n vố n có chút sợ hãi, nấ p ra sau lưng Hứa Mạc Dương, nhưng thấ y cha thầ n thái hiên ngang, dáng vẻ hào hùng, trong lòng liề n yên tâm hẳn, lập tức thò đầ u ra từ sau lưng Hứa Mạc Dương, làm mặt quỷ với Điế u Ngoa quỷ: "Ngươi cứ luôn miệng nói muố n tặng ta cho tay bảo chủ nào đó, nhưng còn chưa hỏi xem ta có đồ ng ý hay không đấ y!"

Điế u Ngoa quỷ cười hề hề một tiế ng. "Ngươi đi theo ta thì sẽ có ăn có mặc, còn có rấ t nhiề u thứ thú vị khác, so với đi theo gã cha nghèo túng này của ngươi thì tố t hơn nhiề u, sao ngươi lại không đồ ng ý?"

Tiểu Huyề n bĩu môi, chỉ tay về phía bộ đồ kỳ quái của Điế u Ngoa quỷ. "Ta thấ y ngươi mới là đồ nghèo túng ấ y, ngay đế n quầ n áo cũng không có tiề n mua."

Điế u Ngoa quỷ trừng mắ t với Tiểu Huyề n một cái, cấ t tiế ng cười quái dị. "Đợi ta tặng ngươi cho bảo chủ rồ i, chỉ cầ n ngươi làm cho bảo chủ vui, ta tấ t nhiên sẽ được ban thưởng rấ t nhiề u thứ, đế n lúc ấ y sẽ không còn nghèo nữa!"

Tiểu Huyề n khẽ "hừ" một tiế ng. "Nế u ta làm cho bảo chủ của các ngươi tức giận, e là ông ta không những không thưởng gì cho ngươi, thậm chí còn mắ ng ngươi một trận, đánh ngươi một phen ấ y chứ!"

https://thuviensach.vn

Điê´u Ngoa quỷ ngây ra. “Nói cũng có lý...”

Tiểu Huyê`n cười, nói: “Nê´u vậy, mọi người hãy vui vẻ dàn hòa với nhau. Cha ta vô´n tô´t bụng, có lẽ còn tặng ngươi mâ´y chiê´c áo đâ´y!”

Phùng Phá Thiên và Triê`n Hô`n quỷ vô´n đang giă`ng co căng thẳng, chỉ cần tìm thâ´y sơ hở của đô´i phương sẽ lập tức ra tay, chợt nghe thâ´y những lời này của Tiểu Huyê`n thì đê`u cảm thâ´y tức cười, nhâ´t thời chẳng còn muô´n ra tay nữa.

Đúng vào khoảnh khă´c hai bên đê`u phâ`n nào lơi là đê` phòng, một bóng đen đột ngột nhảy ra từ phía sau ngôi nhà rô`i lao thẳng vê` phía Hứa Mạc Dương, tô´c độ nhanh vô cùng. Hứa Mạc Dương ngàn vạn lâ`n không ngờ được phía sau ngôi nhà còn có người, nhâ´t thời không kịp trở tay, chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng người né tránh, chợt nghe thâ´y tiê´ng kêu kinh hãi của Tiểu Huyê`n phía sau lưng. Thì ra bóng đen kia đã bă´t được Tiểu Huyê`n, đang lao thẳng vê` phía hậu sơn.

Sự biê´n hóa này dường như nă`m ngoài ý liệu của tâ´t cả mọi người. Triê`n Hô`n quỷ lớn tiê´ng kêu lên: “Đại ca, huynh làm gì vậy?”

Điê´u Ngoa quỷ cũng nôn nóng hô to: “Đại ca khoan đã, chớ có cướp công lao của ta!”

Bỗng có một giọng nói khàn khàn từ phía xa vẳng lại: “Thă`ng bé này mô`m miệng nhanh nhảu, bộ dạng lại không được ngoan ngoãn lă´m, so với việc dâng lên làm bảo chủ ghét, chẳng bă`ng cứ giao cho ta thì còn có chỗ dùng. Hai ngươi hãy phụ trách bă´t sô´ng hai người này, đó cũng là những công lao lớn.”

https://thuviensach.vn

Phùng Phá Thiên kinh hãi kêu lên: “Nhật Khô´c quỷ!” Tới lúc này hă´n mới biê´t vì muô´n đô´i phó với mình, ngay đê´n kẻ có võ công cao nhâ´t trong đám Cà`m Thiên lục quỷ là Nhật Khô´c quỷ cũng đã mai phục ở gà`n đây, chẳng trách Điê´u Ngoa quỷ lại có vẻ ngông nghênh, chẳng sợ hãi gì như thê´. Trong khoảnh khă´c thâ´t thà`n, Ngân Long tiên của Triê`n Hô`n quỷ đã vung lên đâm thẳng vê` phía cổ hă´n. Không kịp suy nghĩ kĩ, Phùng Phá Thiên quát lớn một tiê´ng, dô´c toàn lực giao đâ´u với Triê`n Hô`n quỷ.

Hứa Mạc Dương thâ´y Tiểu Huyê`n đã bị kẻ nổi danh hung ác nhâ´t trong Cà`m Thiên lục quỷ là Nhật Khô´c quỷ bă´t đi, trong lòng lo lă´ng vô cùng, đang định phi thân đuổi theo thì lại bị Điê´u Ngoa quỷ lao tới ngăn cản. Điê´u Ngoa quỷ gâ´p cây quạt xê´p lại, đâm thẳng tới chỗ thă´t lưng Hứa Mạc Dương, khiê´n y đành hạ kiê´m chặn lại, nơi khóe mă´t liê´c thâ´y Nhật Khô´c quỷ că´p theo Tiểu Huyê`n nhảy lên hạ xuô´ng mâ´y lâ`n, nhanh chóng biê´n mâ´t trong khu rừng rậm rạp, không còn thâ´y được tung tích.

https://thuviensach.vn

Chương 2

VÁN CƯỢC SINH TỬ

Tiểu Huyề̀n cảm thấ́y thân thể mình như đang đằ̀ng vân giá vũ giữa không trung, trong lòng vừa sợ hãi vừa choáng váng, nhưng một đôi tay lạnh băng đã siế́t chặt lấ́y cổ nó, lúc này đừng nói là gào khóc, ngay đế́n việc hít thở cũng trở nên hế́t sức khó khăn. Ban đầ̀u nó vẫn còn nghe thấ́y tiế́ng hò hét của cha, đoán chừng ông đang dố́c sức giao đấ́u với Điế́u Ngoa quỷ, nhưng một lúc sau đã không thể nghe thấ́y gì nữa, chỉ còn tiế́ng gió rít vù vù không ngừng vang lên bên tai.

Cũng chẳng biế́t đã qua bao lâu, sau khi đi qua mấ́y ngọn núi, Nhật Khố́c quỷ rố́t cuộc cũng giảm tố́c độ, buông lỏng tay, vứt Tiểu Huyề̀n xuố́ng đấ́t.

Tiểu Huyề̀n bị ngã đế́n nỗi đầ̀u choáng mắ́t hoa, sau khi bò dậy liề̀n xoay người bỏ chạy, nhưng chợt cảm thấ́y dưới chân như bị mắ́c phải thứ gì đó, ngã bịch một cái nặng nề̀. Nó lại bò dậy nhưng còn chưa kịp đứng vững đã bị vấ́p ngã thêm lầǹ nữa. Sau đó, nó khôn ngoan hơn, không bò dậy ngay mà chố́ng hai tay xuố́ng đấ́t, ngẩn ngơ nhìn đôi chân trầ̀n đen thui dính đầ̀y bùn đấ́t trước mặt, chỉ hận không thể lập tức lao tới cắ́n một cái.

Một giọng nói lạnh băng vang lên bên tai nó: “Chạy nữa đi, để ta xem ngươi có thể chạy đế́n nơi nào?”

Tiểu Huyề̀n nghe thấ́y đố́i phương nói năng hằ̀n học, lại nghĩ đế́n việc vừa rồ̀i loáng thoáng nghe thấ́y Phùng Phá Thiên kêu lên “Nhật Khố́c quỷ”, Triề̀n Hồ̀n quỷ thì gọi một tiế́ng “đại ca”, đoán

https://thuviensach.vn

chừng mình đã rơi vào tay kẻ địch, bèn giở trò vô lại, cứ ngồi đó, nói: "Ta không chạy nữa đâ´y, dù sao cũng sẽ bị ngã."

Tiểu Huyề`n còn chưa dứt lời, chợt cảm thâ´y hông đau nhói, thì ra Nhật Khô´c quỷ đã vung chân đá một cái thật mạnh vào huyệt Hoàn Khiêu của nó. Đây vô´n là một đại huyệt trên cơ thể, Tiểu Huyề`n đau quá liề`n tung mình nhảy bật dậy nhưng sau đó lại vâ´p ngã, lâ`n này còn ngã đau hơn, dường như suýt gãy cả răng. Nó bèn dứt khoát duỗi thẳng hai tay, toàn thân buông lỏng nă`m bò trên mặt đâ´t.

Nhật Khô´c quỷ lại đá thêm mâ´y cái nữa, Tiểu Huyề`n cô´ kìm nén cơn đau, có thê´ nào cũng kiên quyê´t không chịu bò dậy. Cảm thâ´y lực đạo trên chân đô´i phương càng lúc càng mạnh, nó lớn tiê´ng kêu lên: "Ngươi chỉ biê´t ức hiê´p trẻ con như thê´ thì tính là bản lĩnh gì chứ?"

"Ngươi nói không sai." Nhật Khô´c quỷ nghiêm túc nói. "Ta đây chỉ thích ức hiê´p trẻ con thôi."

Tiểu Huyề`n căm phẫn thô´t lên: "Tại sao?"

Giọng nói của Nhật Khô´c quỷ càng khản đặc: "Bởi vì trẻ con thích khóc."

Tiểu Huyề`n ngạc nhiên hỏi: "Trẻ con khóc thì có ích gì cho ngươi?"

Nhật Khô´c quỷ cười lạnh, đáp: "Hễ trẻ con khóc là cơ thịt toàn thân căng cứng, khi ăn sẽ càng tuyệt vời."

Tiểu Huyề`n nghe thâ´y giọng nói lạnh băng của hă´n, không kìm được rùng mình một cái. "Vậy thì sao chứ? Chẳng lẽ ngươi muô´n ăn thịt ta?"

https://thuviensach.vn

Nhật Khố´c quỷ nở nụ cười quái dị. “Đúng là ta muố´n ăn thịt ngươi đâ´y, trẻ con da non, thịt mề`m, râ´t hợp khẩu vị của ta.”

Tiểu Huyề`n chậm rãi ngẩng lên, nhìn thấ´y một khuôn mặt dài như mặt ngựa bị mái tóc rố´i bời che mấ´t một nửa, trên đó có một cặp mắ´t lạnh băng, hiểm độc đang nhìn mình chằ`m chằ`m. Trong lòng trào lên một cơn kinh sợ, nó hoang mang cúi xuố´ng, không dám nhìn tiế´p nữa. “Đừng nói là ngươi cũng nghèo như tên Điế´u Ngoa quỷ không có tiề`n mua quầ`n áo kia nhé! Ăn cái gì không ăn mà lại phải ăn thịt ta?”

Nhật Khố´c quỷ nói: “Ta ghét nhấ´t là những đứa bé đáng yêu, hôm nay thấ´y ngươi thông minh, lanh lợi như vậy, nế´u không ăn thì thực là đáng tiế´c.” Vẻ lạnh lùng trong mắ´t hắ´n càng rõ ràng hơn, trong cổ họng phát ra những tiế´ng lách cách, miệng thì lẩm bẩm: “Hình như đã bảy, tám năm nay ta chưa ăn thịt người rồ`i...”

Tiểu Huyề`n càng nghe càng sợ hãi. “Ta không thông minh đâu, ngươi đừng ăn thịt ta...” Sau đó nó miễn cưỡng nở một nụ cười. “Đã lâu ngươi không ăn thịt người rồ`i, việc gì phải vì ta mà phá giới chứ?”

Nhật Khố´c quỷ nhe răng cười dữ tợn. “Chính vì đã lâu chưa ăn thịt người cho nên ta mới càng nhung nhớ. Ngươi mau khóc đi! Ông đây khó khăn lắ´m mới có cơ hội ăn thịt người, không thể để lãng phí thứ nguyên liệu tố´t được.”

Thì ra gã Nhật Khố´c quỷ này vố´n có tên Tề` Chiế´n, là một đại ma đầ`u mấ´y năm trước thường xuyên qua lại ở vùng Thiểm Bắ´c, tính tình quái đản, dị hợm, thích ăn thịt trẻ con, bị người đời căm hận. Chỉ là võ công của hắ´n quá cao, quan phủ đã mấ´y lầ`n cho quân đi truy bắ´t mà không làm gì được. Cuố´i cùng, việc này đã làm kinh động cả chưởng môn phái Hoa Sơn là Vô Ngữ đại sư, Tề` Chiế´n vô cùng kinh sợ, liề`n mai danh ẩn tích mấ´y năm liề`n.

https://thuviensach.vn

Thấy không thể tiếp tục ở lại vùng Thiểm Bắc nữa, Tề Chiến bèn chạy đến đất Xuyên Đông, đi theo Long phán quan, mượn thế lực của Cầm Thiên bảo để tự bảo vệ mình. Long phán quan một lòng muốn khuếch trương thế lực, thu nạp nhân mã các nơi, tuy cũng biết Tề Chiến từng làm quá nhiều việc ác, bị người trong võ lâm căm hận nhưng vẫn muốn dùng một thân võ công bất phàm của hắn nên đã miễn cưỡng thu nhận. Tề Chiến tự biết mình có quá nhiều kẻ thù, cũng không dám kiêu căng, sau khi theo về Cầm Thiên bảo liền ngoan ngoãn làm lão đại Nhật Khốc quỷ trong Cầm Thiên lục quỷ, không ăn thịt người nữa. Hắn trước giờ vẫn giấu kín lai lịch, do đó đám người Điêu Ngoa quỷ đều không biết gì về quá khứ của hắn.

Lần này Nhật Khốc quỷ phụng mệnh dẫn theo Điêu Ngoa quỷ và Triền Hồn quỷ lẻn vào Mị Vân giáo đánh gãy Việt Phong đao, vốn còn định thừa dịp Mị Vân giáo nội loạn mà ra tay trừ bỏ đám đại địch của Cầm Thiên bảo này nhưng thấy Phùng Phá Thiên sau khi phát hiện đao gãy liền lập tức ruổi ngựa về hướng núi Doanh Bàn, bọn chúng nghĩ bụng, Mị Vân giáo hẳn là còn có viện binh, do đó mới vội vã bám theo tới đây. Bởi vì còn chưa biết rõ tình hình ở Thanh Thủy trấn nên Triền Hồn quỷ và Điêu Ngoa quỷ được phái ra khiêu chiến với Phùng Phá Thiên trước, Nhật Khốc quỷ thì nấp ở một bên chờ thời cơ hành động.

Mấy năm nay, Nhật Khốc quỷ rất sợ thân phận của mình bại lộ khiến Vô Ngữ đại sư tìm tới, do đó vẫn luôn ngoan ngoãn ẩn nấp trong Cầm Thiên bảo, sớm đã chất chứa đầy một bụng oán hận. Liệu chừng thời gian trôi qua lâu như vậy, việc này chắc cũng đã lắng xuống, lần này ra ngoài hành động, đột nhiên nhìn thấy một đứa bé hoạt bát, đáng yêu như Tiểu Huyền, hắn không sao kìm nén được nữa, sở thích bệnh hoạn ngày xưa rốt cuộc lại bùng lên. Hắn nghĩ bụng, dựa vào võ công của Điêu Ngoa quỷ và Triền Hồn quỷ

https://thuviensach.vn

thì hoàn toàn đủ sức địch lại Phùng Phá Thiên và Hứa Mạc Dương, do đó mới đột nhiên xuất hiện bắt Tiểu Huyền, muốn tìm một nơi hoang vắng để thưởng thức món thịt trẻ con tươi sống.

Tiểu Huyền thấy Nhật Khốc quỷ hằn học nhìn mình như sói đói, trong mắt lóe lên ánh tinh quang, chừng như sắp nhào đến thì cảm thấy rất sợ hãi, bèn run giọng nói: "Ta đi bắt cá, bắt chim cho ngươi ăn được không? Ta còn nấu ăn rất ngon, nếu ngươi ăn món ăn ta nấu rồi thì đảm bảo sẽ không bao giờ muốn ăn thịt người nữa đâu." Tuy trước đây nó thỉnh thoảng cũng nấu ăn nhưng đều coi đó như một trò đùa, làm gì biết nấu cái gọi là "món ăn ngon", bây giờ trong lúc cấp bách đành nói bừa một tràng, dù gì cũng tốt hơn là bị Nhật Khốc quỷ ăn thịt.

Nhật Khốc quỷ ngoác rộng miệng, để lộ mấy cái răng nhọn hoắt, cười quái dị, nói: "Ta không đợi được nữa rồi, bây giờ ta muốn ăn thịt ngươi."

"Khoan đã!" Tiểu Huyền khua khoắng hai tay, lớn tiếng kêu lên. "Nhưng ta còn chưa khóc mà, chính ngươi vừa nói trẻ con chưa khóc thì thịt sẽ không ngon..."

"Việc này đơn giản thôi!" Nhật Khốc quỷ đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó bỗng cất tiếng khóc lớn, âm thanh vang vọng khắp bốn phía xung quanh.

Tiểu Huyền thấy hai mắt Nhật Khốc quỷ đỏ ngầu, nước mắt trào ra như nước vỡ bờ, trong tai thì tràn ngập tiếng khóc nghe vô cùng thê thảm, tựa như có vô số oan hồn đang không ngừng gào réo. Lúc đầu, nó chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, nhưng về sau âm thanh đó càng lúc càng ngưng tụ, rồi như biến thành một con sâu nhỏ chui vào trong trái tim nó, khiến tâm trạng nó trở nên rối bời...

https://thuviensach.vn

Trong lòng ngợp nỗi bi thương, Tiểu Huyề̀n bỗng cảm thấ́y số́ng mũi cay cay, suýt chút nữa thì bật khóc, nhưng nó sợ mình mà khóc thì sẽ bị tên quái nhân này ăn thịt, bèn cố́ gắ́ng kìm nén cảm xúc, cắ́n chặt hai hàm răng, dù cặp mắ́t đã ầ̀ng ậng nước nhưng kiên quyế́t không để một giọt nào rơi xuố́ng. Sau khi nhìn Nhật Khố́c quỷ khóc một lúc lâu, nó không còn cảm thấ́y sợ nữa, bắ́t đầ̀u nghĩ đế́n những việc vui vẻ thường ngày, không thèm để tâm tới tiế́ng khóc kia, thế́ là dầ̀n bình tĩnh trở lại... Cuố́i cùng, khi nhìn thấ́y bộ dạng thê lương, sầ̀u thảm của Nhật Khố́c quỷ, nó đột nhiên cảm thấ́y tức cười.

Thì ra đây vố́n là một thứ bí thuật truyề̀n âm của Nhật Khố́c quỷ, có thể làm nhiễu loạn tâm trí người ta, khi đương đầ̀u với kẻ địch mà sử ra thường thu được hiệu quả đặc biệt, cái tên Nhật Khố́c quỷ của hắ́n cũng từ đó mà ra.

Có điề̀u, đây là lầ̀n đầ̀u tiên hắ́n dùng tuyệt chiêu này với một đứa bé. Trước đây, những đứa bé mà hắ́n bắ́t được vừa nhìn thấ́y tướng mạo của hắ́n đã khóc váng lên, làm gì có ai nói chuyện với hắ́n được lâu như Tiểu Huyề̀n. Hắ́n cũng không nhấ́t quyế́t phải bắ́t Tiểu Huyề̀n khóc mới được, chỉ là đã lâu không được ăn thịt người, lúc này lại bắ́t được một đứa bé thông minh, lanh lợi như Tiểu Huyề̀n nên không nỡ ăn ngay, mà muố́n mặc sức trêu đùa thằ̀ng bé một hồ̀i như mèo vờn chuột. Từ nãy đế́n giờ, hắ́n đã dùng hế́t thủ đoạn để dọa dẫm, nghĩ bụng thầ̀n công của mình một khi sử ra, thằ̀ng bé này ắ́t hẳn sẽ sợ đế́n nỗi tè ra quầ̀n, toàn thân mề̀m nhũn, mặc cho mình muố́n làm gì thì làm...

Ai ngờ Nhật Khố́c quỷ khóc suố́t thời gian đố́t hế́t một nén hương, lúc đầ̀u còn thấ́y hai mắ́t Tiểu Huyề̀n ầ̀ng ậng nước nhưng về̀ sau lại trở nên trong veo. Nhật Khố́c quỷ vận thêm công lực, tiế́ng khóc nghe càng thê thảm hơn nhưng Tiểu Huyề̀n vẫn chỉ nhìn hắ́n bằ̀ng vẻ hế́t sức tò mò, đã thế́ bên khóe miệng còn

https://thuviensach.vn

thấ´p thoáng nét cười vui vẻ. Nhật Khô´c quỷ không khỏi vừa giận dữ vừa kinh sợ.

Hă´n đâu biê´t rằ`ng từ nhỏ Tiểu Huyê`n đã được học *Thiên Mệnh bảo điển*, đô´i mặt với vạn vật trên thê´ gian đề`u có thể trấ´n tĩnh như thường, nê´u xét vê` tâm trí kiên định, e là những ông lão trải đủ bể dâu bình thường cũng chưa chă´c đã có thể so sánh với nó. Khi thoạt nghe thấ´y tiê´ng khóc, Tiểu Huyê`n còn có chút xao động nhưng chỉ một lát sau đã quen ngay, huô´ng chi từ nơi đáy lòng nó đã hạ quyê´t tâm không được khóc, cho nên loại tà thuật này chẳng thể thu được hiệu quả.

Nhật Khô´c quỷ dùng hê´t một hơi chân khí, rô´t cuộc đành dừng tiê´ng khóc, trong lòng cảm thấ´y khó hiểu vô cùng, thực sự không nghĩ ra tại sao ngón thầ`n công lợi hại của mình lại không có tác dụng với một đứa bé như vậy. Hă´n ngẩn ngơ nhìn Tiểu Huyê`n, hỏi: "Tại sao ngươi không khóc?"

Tiểu Huyê`n thấ´y Nhật Khô´c quỷ hỏi với giọng nghiêm túc nhưng trên mặt vẫn còn vệt nước mă´t chưa khô thì cảm thấ´y hê´t sức nực cười, vì thê´ dù biê´t rõ không nên nhưng vẫn bật cười khúc khích, rô`i sau đó lại vội đưa tay bụm miệng, thấ´p giọng nói: "Ngươi là hảo hán giang hô` nổi tiê´ng, nói lời phải giữ lấ´y lời, ta mà không khóc thì ngươi không được ăn thịt ta đâu đấ´y!"

Nhật Khô´c quỷ cả giận, quát: "Ta không tin là không thể khiê´n thă`ng nhóc ngươi phải bật khóc thành tiê´ng." Sau đó, vẫn cảm thấ´y nghi hoặc, hă´n bèn lẩm bẩm hỏi: "Chẳng lẽ ngươi trời sinh đã không biê´t khóc sao?"

Tròng mă´t thoáng đảo qua đảo lại, Tiểu Huyê`n vội vàng nói: "Muô´n ta khóc cũng dễ thôi, trước đây ta không nghe lời, bị cha đánh, liê`n khóc lớn một trận. Nê´u ngươi quả thực không có bản lĩnh

https://thuviensach.vn

làm ta khóc, vậy thì cứ đánh ta một trận là được.” Trên thực tế, Hứa Mạc Dương yêu thương nó vô cùng, ngay cả nói nặng lời cũng chẳng mấy khi chứ nói gì đến đánh. Nhưng nó từ nhỏ đã thông minh, nhanh trí, giờ lại đang là lúc sinh tử quan đầu[(8)], phép khích tướng liền được sử ra một cách thuần thục.

Quả nhiên Nhật Khốc quỷ lập tức “hừ” lạnh một tiếng. “Ta mà lại phải đánh một thằng nhóc như ngươi sao? Ta vẫn còn có mấy chục cách để làm ngươi khóc đấy.”

Tiểu Huyền nói: “Đúng rồi, ngươi cũng có thể véo ta, cấu ta, cắn ta, dù sao ngươi cũng khỏe hơn ta, võ công lại cao như thế…” Vừa nói, nó vừa lén đưa mắt nhìn vẻ mặt của Nhật Khốc quỷ. “Chẳng phải trên giang hồ có câu: “Vì đạt mục đích, không từ thủ đoạn” đó sao, giờ ta đã rơi vào tay ngươi rồi, ta mà cau mày một cái thì không phải là con của cha ta.”

Nhật Khốc quỷ càng nghe càng giận dữ, bèn lớn tiếng nói: “Được, ta đánh cược một ván với ngươi, nhất định phải làm ngươi khóc một cách tâm phục khẩu phục!”

Tiểu Huyền thừa cơ đưa một bàn tay ra, nói: “Lời nói gió bay, chúng ta hãy đập tay giao hẹn. Nếu ngươi có bản lĩnh không chạm vào người ta mà vẫn có thể khiến ta khóc thì thân thể này của ta sẽ giao cho ngươi, ngươi muốn hầm, xào, hấp, luộc thế nào cũng được.” Nó trời sinh đã có tính gặp sao yên vậy, lúc này thấy có cơ hội xoay chuyển tình hình, ít nhất trong thời gian ngắn cũng không bị người ta ăn thịt, bèn cố ý thở dài một tiếng. “Không ngờ ta cũng có cơ hội tham gia một ván cược sinh tử thế này!”

Nhật Khốc quỷ thấy Tiểu Huyền làm bộ làm tịch như vậy, thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng, nhưng ngay sau đó đã nghiêm mặt, đập tay một cái thật mạnh với Tiểu Huyền. “Bây giờ ta

https://thuviensach.vn

sẽ đưa ngươi vê` Câ`m Thiên bảo, trên đường đi kiểu gì cũng có cách khiế´n ngươi phải khóc. Nê´u ngươi chịu đựng được không khóc lâ`n nào thì hãy đi làm công tử của bảo chủ đi!"

Tiểu Huyê`n thâ´y mưu kê´ đã thành công thì trong lòng yên tâm hẳn, lại tò mò hỏi: "Thì ra gã Điê´u Ngoa quỷ kia nói đem ta vê` tặng cho bảo chủ gì đó là muô´n ta làm con trai của ông ta sao? Vị bảo chủ này lợi hại lă´m à? Làm con trai ông ta thì có gì tô´t không?"

Nhật Khô´c quỷ đáp: "Công tử của bảo chủ đã chê´t từ mâ´y năm trước, phu nhân sinh liê`n cho ông ta ba cô con gái, cuô´i cùng lại sinh ra một đứa con trai ngô´c, do đó bảo chủ một lòng muô´n tìm một đứa con nuôi thông minh. Nê´u ngươi có thể chô´ng lại thủ đoạn của ta, coi như có tư cách làm thiê´u chủ của Câ`m Thiên bảo."

Tiểu Huyê`n thâ´y hung quang trong mă´t Nhật Khô´c quỷ đã nhạt dâ`n, liê`n vui vẻ tán gẫu với hă´n: "Vậy ngươi còn không mau bợ đỡ ta đi, nói không chừng sau này ta chính là câ´p trên của ngươi đâ´y!"

"Đánh ră´m!" Trên khuôn mặt Nhật Khô´c quỷ xuâ´t hiện vẻ giận dữ nhưng giọng nói thì đã hòa hoãn hơn nhiê`u. "Trên đường đi, tô´t nhâ´t ngươi hãy nâ´u cho ta nhiê`u món ăn ngon, nê´u không ta sẽ mặc kệ ba bảy hai mươi mô´t ăn thịt ngươi luôn đâ´y!"

Tiểu Huyê`n để ý quan sát, biê´t ră`ng Nhật Khô´c quỷ chỉ vờ giận dữ nên không còn sợ hãi như trước nữa. "Vậy chúng ta hãy giao hẹn với nhau trước nhé, cho dù ngươi cảm thâ´y tài nâ´u nướng của ta thực sự phi phàm thì cũng không được ép ta cả đời phải nâ´u ăn cho ngươi, ta còn phải ra giang hô` tìm kiê´m tiê`n đô` rộng mở nữa chứ..."

Nhật Khô´c quỷ nghe Tiểu Huyê`n nói năng loạn xị như vậy thì cảm thâ´y râ´t tức cười nhưng vẫn cô´ kìm nén mà đe dọa một câu:

https://thuviensach.vn

“Ta thấ y tiề n đồ của ngươi chỉ có thể là ở trong bụng ta thôi!” Nói xong, hắ n rồ t cuộc không kìm nén nổi nữa, vội vã xoay người qua một bên, sợ để Tiểu Huyề n nhìn thấ y trên khuôn mặt lạnh băng của mình xuấ t hiện nụ cười...

Tiểu Huyề n thấ y Nhật Khô c quỷ xoay người đi bèn lén đưa mắ t ngó nghiêng bố n phía, thấ y nơi đây là một lũng núi vô danh, chẳng biế t tình hình bên phía cha thế nào rồ i, cho dù có tìm được mình thì chỉ e cũng phải tố n rấ t nhiề u công sức. Bây giờ mà chạy trố n rõ ràng chẳng phải là quyế t định sáng suố t, nhưng nế u mấ y ngày tới đề u phải ở bên gã quái nhân này, cách tố t nhấ t vẫn là phải cố gắ ng lấ y lòng hắ n, kẻo lại bị hắ n ăn thịt thì nguy. Nghĩ đế n đây, nó bèn quay sang hỏi Nhật Khô c quỷ: “Này đại thúc, không biế t cháu phải xưng hô với đại thúc thế nào nhỉ?”

Nhật Khô c quỷ bị một tiế ng “đại thúc” ngọt lịm này làm cho mề m nhũn, thầ m nhủ tên thật của ta sao có thể nói cho ngươi biế t được, bèn tiện miệng đáp: “Ta chính là Nhật Khô c quỷ trong Cầ m Thiên lục quỷ.” Lời vừa nói xong, hắ n bật cười một tiế ng, người bình thường nghe thấ y danh hiệu của hắ n tấ t nhiên sẽ cả kinh thấ t sắ c nhưng thằ ng bé này thì làm sao biế t được tiế ng tăm của hắ n trên giang hồ.

“Oa!” Tiểu Huyề n đột nhiên kêu lớn một tiế ng vẻ hế t sức khoa trương. “Thì ra đại thúc chính là Nhật Khô c quỷ trong Cầ m Thiên lục quỷ! Cháu thường xuyên nghe người ta nhắ c đế n tên tuổi của đại thúc, thực đúng là... như sấ m bên tai. Cháu sớm đã muố n xem xem đó là một vị anh hùng hào kiệt như thế nào, chẳng ngờ lại ở ngay trước mặt mà không biế t, thật là xấ u hổ quá, xấ u hổ quá...”

Nhật Khô c quỷ lập tức xoay người lại. “Ô, bọn họ nói về ta thế nào?” Đây là lầ n đầ u tiên hắ n nghe người ta nói rằ ng mình là anh hùng hào kiệt, tuy cảm thấ y bán tín bán nghi nhưng vẫn không

https://thuviensach.vn

khỏi sinh lòng tò mò, muốn nghe xem người ta nói thế nào về mình.

"Chuyện này..." Thường ngày Tiểu Huyền đều ở Thanh Thủy trấn hẻo lánh, nào đã từng nghe nói đến Nhật Khốc quỷ? Chẳng qua nó chỉ tiện miệng nói bừa một phen, ai ngờ Nhật Khốc quỷ lại muốn hỏi rõ ngọn ngành, nhất thời cứng họng chẳng biết phải nói gì.

Trước đây ở vùng Thiểm Bắc, tiếng xấu của Nhật Khốc quỷ đồn xa, sau khi đến Cầm Thiên bảo đã giảm đi rất nhiều, hắn còn hết sức coi trọng thanh danh. Thấy Tiểu Huyền muốn nói song lại thôi, hắn chỉ nghĩ rằng đó không phải lời gì hay ho, trong mắt liền lóe lên ánh hung quang. "Bọn họ nói về ta thế nào? Mặc kệ là tốt hay xấu, ngươi cứ nói thực với ta là được."

Tròng mắt Tiểu Huyền thoáng đảo qua đảo lại. "Cháu nói thật nhưng đại thúc không được tức giận đấy! Thanh danh của Cầm Thiên lục quỷ các người thực chẳng hay ho chút nào!"

"Những lời đồn trên giang hồ phần lớn đều điên đảo thị phi, làm sao tin được!" Nhật Khốc quỷ cố tỏ vẻ ung dung, cất giọng lạnh lùng, nhưng rốt cuộc vẫn có chút thiếu tự tin: "Rốt cuộc bọn họ đã nói những gì?"

Tiểu Huyền nói: "Năm ngoái có một người đến tìm cha cháu nhờ rèn đao giúp, người đó hình như là một nhân vật rất nổi tiếng trên giang hồ, sử một thanh loan đao, bên má trái còn có một nốt ruồi rất to..." Nó chỉ tiện miệng nói bừa hòng kéo dài thời gian, trong lòng bắt đầu cố gắng lục lọi những lời vụn vặt mà hôm nay đã nghe được, hy vọng có thể nối liền những chi tiết đó với nhau rồi bịa ra một câu chuyện có thể khiến Nhật Khốc quỷ tin tưởng.

https://thuviensach.vn

Nhật Khốc quỷ thoáng suy nghĩ rồi nói: "Ồ, kẻ đó nhất định là Minh nguyệt thất trảm Tả Thiên Lô chuyên đi lại ở hai vùng Vân Nam, Quý Châu rồi. Hắn dựa vào bảy thức đao pháp để xông pha giang hồ, có được thanh danh không nhỏ, võ công cũng coi như tàm tạm... Không đúng, ngươi nhất định đã nhớ lầm rồi, cái nốt ruồi nổi tiếng của hắn không phải ở má trái, mà là ở dưới tai bên phải."

Tiểu Huyền trợn tròn mắt, há hốc miệng, ngàn vạn lần không ngờ được Nhật Khốc quỷ lại có thể nghĩ ra một người phù hợp với những lời nói bừa của mình. Tuy trong bụng cười thầm nhưng ngoài mặt nó vẫn tỏ ra nghiêm túc, nói: "Đúng đúng! Đại thúc quả nhiên biết rõ các điển cố trên giang hồ, giống như là... giống như là đếm đàn gà trong nhà. Đúng là cháu đã nhớ nhầm, nốt ruồi đó nằm ngay dưới tai phải của ông ta..."

"Là đếm của báu trong nhà." Nhật Khốc quỷ mỉm cười sửa lại lời của Tiểu Huyền, thầm nghĩ Tả Thiên Lô được coi là một tay hảo hán có tiếng trên giang hồ, hắn cũng có chút kiến thức. Lúc này hắn đã tin lời của Tiểu Huyền đến bảy, tám phần. "Tả Thiên Lô vốn không có giao tình gì với ta, chẳng hay vì sao lại nói đến ta?"

Tiểu Huyền thấy Nhật Khốc quỷ chẳng còn quá nghi ngờ, sự tự tin liền tăng lên hẳn, bịa chuyện cũng trôi chảy hơn: "Trong thời gian chờ cha cháu rèn đao, tay Tả Thiên Lô kia chẳng có việc gì làm bèn kể cho cháu nghe một số chuyện trên giang hồ, khi nói về mấy thế lực lớn ở vùng này tất nhiên là có nhắc tới Mị Vân giáo và Cầm Thiên bảo..."

Nhật Khốc quỷ nói chen vào: "Chắc là còn có Diệm Thiên Nhai nữa!"

Tiểu Huyền đưa tay chống nạnh, trề môi, nói: "Đại thúc cái gì cũng biết rồi, vậy cháu không nói nữa." Trò này vốn là sở trường

https://thuviensach.vn

của nó khi chơi đùa với những đứa trẻ khác trong trấn, càng tỏ ra cao thâm thì càng khiến người ta cảm thấy tò mò.

"Được rồi, được rồi, ngươi mau nói đi, ta không chen vào nữa!" Nhật Khốc quỷ đang nóng lòng muốn biết Tả Thiên Lô rốt cuộc đã nói về mình thế nào, quả nhiên trúng chiêu, đành tỏ ra nhượng bộ trước Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền cười thầm, lại nói tiếp: "Hôm đó khi nói về Cầm Thiên bảo, Tả Thiên Lô có nhắc đến Cầm Thiên lục quỷ, ông ta nói..." Nó ưỡn ngực, làm điệu bộ của người lớn. "Võ công của đám Cầm Thiên lục quỷ đó cũng coi như là hạng nhất trên giang hồ, tiếc là nhân phẩm quá kém, chỉ biết làm ma tranh cho hổ, trợ Trụ vi ngược[(9)]... Thúc thúc, không biết "trợ Trụ vi ngược" có nghĩa là gì vậy?"

Nhật Khốc quỷ thầm căm giận nhưng lại sợ Tiểu Huyền không nói tiếp nữa, đành cố nín nhịn mà giải thích: "Khụ, cái này có nghĩa là... là ngươi có võ công cao thâm, cho nên đi giúp người ta đánh thiên hạ." Hắn tuy chỉ giải thích bừa câu thành ngữ với một đứa bé nhưng hai bên má vẫn nóng ran. Có điều, nghĩ đến việc Tiểu Huyền ngay cả ý nghĩa của câu thành ngữ này cũng không biết, xem ra đây chính là lời của Tả Thiên Lô rồi, thế là hắn lại càng tin tưởng, bèn đưa tay khẽ xoa đầu Tiểu Huyền, cất tiếng khen: "Trí nhớ của ngươi tốt lắm, đến cả những lời nói từ năm ngoái mà cũng nhớ được rõ ràng như vậy. Sau đó hắn còn nói những gì nữa?" Hắn không biết rằng, Tiểu Huyền cố ý nói như vậy chính là để khiến hắn buông bỏ lòng nghi ngờ.

Tiểu Huyền nghe thấy Nhật Khốc quỷ nói vậy thì như được nhắc nhở, nghĩ bụng mình không thể bịa chuyện quá tỉ mỉ được, gặp chỗ nào không biết rõ cứ nói đã quên rồi là xong. "Tay Tả Thiên Lô đó lại nói: "Triền Hồn quỷ còn có thể tính là quang minh chính đại,

https://thuviensach.vn

nhưng tên Điê´u Ngoa quỷ kia thì cả ngày lén lén lút lút bám sau đít người ta như âm hô`n không tan, rõ là loại người phản phúc vô thường, thâ´t tín bội nghĩa, thực đã làm mâ´t hê´t mặt mũi của Câ`m Thiên bảo, khiê´n người ta cứ nhă´c đê´n Câ`m Thiên lục quỷ là liê`n bĩu môi khinh thường, không coi ra gì, cho rằ`ng nên đổi tên thành Khi Thiên lục quỷ thì hơn!" Tiểu Huyê`n vô´n có hảo cảm với Triê`n Hô`n quỷ nên chỉ một mực nói điê`u không hay vê` Điê´u Ngoa quỷ, trong đâ`u nghĩ ra được từ ngữ gì liê`n dùng hê´t.

Nhật Khô´c quỷ không kìm nén nổi nữa. "Không ngờ cái tên Tả Thiên Lô này lại dám ăn nói bậy bạ như thê´, sau này để ta gặp được, nhâ´t định phải cho hă´n biê´t tay."

Tiểu Huyê`n nhủ thâ`m, nê´u có thể khiê´n tên Nhật Khô´c quỷ này buông tha cho mình, vị Tả Thiên Lô kia cũng có thể tính là một nửa ân nhân cứu mạng, cho nên không thể để y xui xẻo quá được. Nó vội xua tay, nói: "Thúc thúc chớ nên nôn nóng, tay Tả Thiên Lô đó thực ra râ´t kính trọng thúc thúc đâ´y."

Nhật Khô´c quỷ bị câu nói này của Tiểu Huyê`n khơi dậy lòng hứng thú, liê`n truy hỏi: "Hă´n còn nói những gì nữa?"

Tiểu Huyê`n giơ ngón tay cái lên. "Tay Tả Thiên Lô đó nói, tuy y không coi Điê´u Ngoa quỷ ra gì nhưng lại cực kỳ khâm phục thúc thúc. Y nói trong Câ`m Thiên lục quỷ thì Nhật Khô´c quỷ là một tay hảo hán có võ công cao cường, nội lực thâm hậu, nê´u không phải người này không ham công danh thì cái ngôi Câ`m Thiên bảo chủ sớm đã phải đổi chủ rô`i."

Nhật Khô´c quỷ vội vàng xua tay, nghiêm túc nói: "Chớ có nghe hă´n nói bừa, Long bảo chủ có võ công bác đại tinh thâm, ta còn xa mới sánh kịp."

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n thấ́y mình nịnh bợ không đúng chỗ thì lén lè lưỡi một cái, ghi nhớ kĩ việc Cầ̀m Thiên bảo chủ họ Long. Nhìn vẻ mặt Nhật Khố́c quỷ không có vẻ gì là giả bộ, xem ra võ công của vị Long bảo chủ này nhấ́t định rấ́t lợi hại, làm con nuôi của ông ta cũng không tính là chuyện gì ấ́m ức. Nó lại nói tiế́p: "Thúc thúc đừng vội chen ngang, cháu còn chưa nói hế́t mà. Thúc thúc có biế́t tại sao Tả Thiên Lô lại khâm phục thúc thúc như vậy không?"

Tuy bề̀ ngoài Nhật Khố́c quỷ làm ra vẻ hế́t sức coi thường nhưng thực ra trong lòng đang vô cùng sảng khoái, lại càng muố́n biế́t nội tình, lúc này quả nhiên im bặt, đưa mắ́t nhìn Tiểu Huyề̀n, khuôn mặt thấ́p thoáng vẻ chờ mong.

Tiểu Huyề̀n hắ́ng giọng rồ̀i nói tiế́p: "Tả Thiên Lô nói bên ngoài trời còn có trời, bên ngoài người còn có người, cho dù ngươi có võ công đệ nhấ́t thiên hạ nhưng nế́u người khác không phục mà cùng xông lên đánh thì dù ngươi có mười cánh tay cũng không địch lại được. Do đó, khi hành tẩu trên giang hồ̀, điề̀u quan trọng nhấ́t không phải võ công, mà là..." Nói đế́n đây, nó bỗng khẽ nở nụ cười với Nhật Khố́c quỷ. "Thúc thúc có biế́t quan trọng nhấ́t là gì không?"

Nhật Khố́c quỷ thấ́y thằ̀ng nhóc này lại làm bộ làm tịch với mình thì căm hận đế́n nỗi nghiế́n răng ken két, nhưng cũng đành ngoan ngoãn trả lời: "Là nghĩa khí sao?"

"Sai rồ̀i, là chữ tín!" Lúc này Tiểu Huyề̀n đang đà hứng khởi, đã hoàn toàn coi Nhật Khố́c quỷ như lũ bạn hay nghe mình kể chuyện trong trấ́n, lúc nói ngón tay cứ đưa ra phía trước chỉ ngang trỏ dọc, mãi tới khi phát hiện Nhật Khố́c quỷ tỏ ra hơi khó chịu mới sinh lòng cảnh giác, bèn ủ rũ buông tay xuố́ng, tiế́p tục nói lời tâng bố́c: "Y nói. võ công của tay Nhật Khố́c quỷ này cũng không tệ, nhưng vẫn chưa thể coi là thiên hạ đệ nhấ́t, điề̀u đáng quý ở hắ́n chính là việc

https://thuviensach.vn

hắ´n biế´t giữ chữ tín, nói một là một, hai là hai, càng không bao giờ lừa gạt trẻ con và phụ nữ, do đó mới khiế´n Tả Thiên Lô y tâm phục khẩu phục."

Nhật Khô´c quỷ nghe tới đây thì kinh ngạc đế´n nỗi há hô´c miệng. Hắ´n nhủ thầ`m, bao nhiêu năm nay mình tu thân dưỡng tính quả nhiên chẳng uổng công, không ngờ lại nhận được lời bình phẩm cao như vậy từ Tả Thiên Lô, xem ra sau này thật sự nên cải tà quy chính, làm lại từ đầ`u. Lúc này, khi nhìn Tiểu Huyề`n, vẻ mặt hắ´n đã hòa nhã hơn nhiề`u, nói năng cũng nhỏ nhẹ hơn: "Cũng coi như gã Tả Thiên Lô này hiểu ta, biế´t rằ`ng con người ta rấ´t trọng chữ tín, tuyệt đô´i không bao giờ làm những việc lừa đời lấ´y tiế´ng."

Tiểu Huyề`n nói năng lòng vòng như vậy, mục đích chính là muô´n Nhật Khô´c quỷ tuân thủ ước hẹn trong ván cược với mình, thấ´y hắ´n trúng kế´ thì thầ`m đắ´c ý, lại tiế´p tục nói lời dễ nghe: "Lầ`n sau gặp lại tay Tả Thiên Lô này, cháu nhấ´t định phải khen y biế´t nhìn người mới được..."

Nhật Khô´c quỷ cười vang. Tính tình hắ´n vô´n quái dị, xưa nay luôn trầ`m lặng, ít lời, những đứa bé nhìn thấ´y hắ´n đề`u sợ đế´n nỗi toàn thân rúm ró, không nói năng được gì, nào có ai giô´ng như Tiểu Huyề`n, vừa thông minh, lanh lợi vừa biế´t ăn nói, khiế´n người ta khó mà không thích. Hắ´n cảm thấ´y suô´t mấ´y năm nay, đây là lầ`n đầ`u tiên mình nói chuyện với người ta nhiề`u như vậy, trong lòng sảng khoái vô cùng, thầ`m thấ´y may mắ´n vì vừa rồ`i đã không lỡ mãng ăn thịt Tiểu Huyề`n.

Hai người nói chuyện suô´t hồ`i lâu, lúc này trời đã sâm sẩm tô´i. Tiểu Huyề`n lo lắ´ng cho sự an nguy của cha nhưng lại không dám xin Nhật Khô´c quỷ thả mình ra, đành nói: "Giờ bụng cháu đã đói sôi ùng ục rồ`i, trong nhà hình như còn chút đồ` ăn, chúng ta hãy quay lại đó ăn chút gì trước được không?" Vừa nói ra những lời này, nó lập

https://thuviensach.vn

tức hố́i hận, chỉ sợ khi nghe thấ́y từ "ăn", Nhật Khố́c quỷ lại muố́n ăn thịt mình.

Nhật Khố́c quỷ cũng cảm thấ́y bụng đói cồ̀n cào nhưng không hề̀ có ý định động tới Tiểu Huyề̀n. "Đi về̀ phía bắ́c thêm mười mấ́y dặm nữa là tới thành Tự Vĩnh, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đó." Rố́t cuộc hắ́n đã nhớ lại mục đích của mình khi bắ́t Tiểu Huyề̀n, bèn lạnh lùng nói. "Trở về̀ Cầ̀m Thiên bảo ước chừng cầ̀n nửa tháng, nế́u suố́t dọc đường ngươi không khóc lầ̀n nào thì ta sẽ tha cho ngươi." Dường như cảm thấ́y có chút xấ́u hổ, giọng nói của hắ́n bấ́t giác dịu đi phầ̀n nào. "Ngươi yên tâm, ta đây rấ́t trọng chữ tín, chỉ cầ̀n ngươi đánh cược thắ́ng được ta thì sẽ không phải lo lắ́ng về̀ tính mạng."

Tiểu Huyề̀n sợ sẽ chọc giận Nhật Khố́c quỷ nên không dám nói nhiề̀u, đành thu lại nỗi nhớ cha, ngoan ngoãn theo sau hắ́n, đi về̀ hướng thành Tự Vĩnh.

Nhật Khố́c quỷ thấ́y Tiểu Huyề̀n người nhỏ, chân ngắ́n đi quá chậm, bèn cắ́p theo nó chạy như bay.

Trải qua cuộc trò chuyện vừa rồ̀i, lại đã đánh cược với nhau một ván, thái độ của Nhật Khố́c quỷ đố́i với Tiểu Huyề̀n đã khách sáo hơn nhiề̀u, không còn xách cổ nó như lúc mới đầ̀u nữa mà quàng tay qua eo nó cắ́p ở bên hông, bước đi cũng rấ́t vững vàng. Ban đầ̀u Tiểu Huyề̀n chỉ thấ́y cây cố́i hai bên cứ vun vút lùi về̀ phía sau làm mắ́t nó hoa lên, đầ̀u óc thì lơ mơ choáng váng, nhưng khi quen rồ̀i lại cảm thấ́y trước đây chưa bao giờ có được trải nghiệm như vậy, trong lòng thích thú vô cùng, không ngừng khen Nhật Khố́c quỷ đi nhanh. Lầ̀n này, lời của nó quả thực xuấ́t phát tự đáy lòng, Nhật Khố́c quỷ nghe mà vui mừng ra mặt, lại càng thấ́y thích Tiểu Huyề̀n hơn, khi nói chuyện cũng tỏ ra khá tôn trọng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n vố́n trời sinh hoạt bát, lạc quan, tuy nhấ́t thời không được gặp lại cha nhưng dù sao bây giờ cũng không phải lo lắ́ng cho tính mạng của mình nên còn chưa nóng lòng thoát thân. Trước đây nó chưa được rời nhà đi xa bao giờ, suố́t dọc đường chỉ cảm thấ́y mọi thứ xung quanh đề̀u mới lạ, không ngừng hỏi han Nhật Khố́c quỷ chuyện nọ chuyện kia. Lúc này Nhật Khố́c quỷ vố́n đang phải đề̀ khí thi triển khinh công, không tiện mở miệng nói chuyện, nhưng nghe Tiểu Huyề̀n hò hét không ngừng, thỉnh thoảng còn khen võ công của mình lợi hại, đành miễn cưỡng lên tiế́ng trả lời mấ́y câu, nhưng ngay sau đó lại sợ nế́u tố́c độ chậm lại sẽ bị Tiểu Huyề̀n chê cười, cuố́i cùng chỉ còn cách liề̀u hao tổn chân nguyên mà ra sức chạy. Khi tới được thành Tự Vĩnh thì nội khí đã gầ̀n như cạn kiệt, hắ́n không khỏi cảm thấ́y quãng đường núi mấ́y chục dặm vừa rồ̀i quả thực là vấ́t vả nhấ́t từ trước đế́n nay.

Thành Tự Vĩnh nằ̀m giữa một vùng đồ̀i núi ở vùng Xuyên Nam, diện tích không quá lớn, chỉ là phầ̀n lớn các cư dân ở khu vực phụ cận tới đây để tiế́n hành trao đổi một số́ vật phẩm, mà hôm nay lại đúng dịp họp chợ, nên giờ tuy đã là chiề̀u tố́i nhưng người qua lại vẫn như mắ́c cửi, khung cảnh rấ́t náo nhiệt.

Hai người tìm một tửu điế́m nhỏ rồ̀i vào dùng cơm. Nhật Khố́c quỷ cảm thấ́y miệng mồ̀m khô khố́c, bụng sôi ùng ục, thầ̀m nghĩ đêm nay có lẽ nên nghỉ lại trong thành. Hắ́n xưa nay vẫn luôn hành sự cẩn trọng, ít khi xuấ́t hiện tại những chố́n phố́ chợ đông người, luôn nghỉ đêm ở nơi hoang dã. Lầ̀n này hắ́n vố́n cũng định dùng cơm xong rồ̀i sẽ lên đường ngay, chỉ là vừa rồ̀i đã hao tổn quá nhiề̀u nguyên khí, quả thực cầ̀n phải nghỉ ngơi. Nghĩ đế́n việc mình hao tổn nguyên khí hoàn toàn là do thằ̀ng nhóc này, Nhật Khố́c quỷ liề̀n trừng mắ́t, hậm hực nhìn Tiểu Huyề̀n một cái, chợt thấ́y Tiểu Huyề̀n tuy đã cầ̀m đũa nhưng lại không ăn ngay mà

https://thuviensach.vn

đang ngẩn ngơ nhìn mình, bèn giận dữ quát: “Không phải ngươi đã đói rồ`i sao? Không ăn đi còn chờ gì nữa?”

Tiểu Huyê`n thâ´p giọng nói: “Thúc thúc đã phải vâ´t vả rồ`i, thúc thúc ăn trước đi!”

Nhật Khô´c quỷ ngẩn người, không ngờ thă`ng bé này lại ngoan ngoãn như vậy. Thường ngày hă´n ít khi ăn cơm với người khác, lại chủ yê´u kê´t giao với những tay hán tử thô tục trên giang hô`, làm gì được thâ´y ai lịch sự như vậy. Tuy đây chỉ là thói quen được hình thành từ những lâ`n dùng cơm với cha của Tiểu Huyê`n nhưng lại khiê´n Nhật Khô´c quỷ lâ`n đâ`u tiên cảm nhận được một chút quan tâm từ người khác, trái tim bâ´t giác â´m áp hơn nhiê`u, nhưng ngoài miệng vẫn câ´t tiê´ng trách cứ: “Còn không mau ăn đi, sợ ta nhìn thâ´y cái dáng ăn xâ´u xí của ngươi sao?”

Tiểu Huyê`n thâ´y mình có lòng tô´t như vậy mà Nhật Khô´c quỷ không những không cảm ơn, ngược lại còn tỏ ra hung dữ, trong lòng cảm thâ´y â´m ức, bèn trê` môi, không dám nói thêm gì nữa.

Nhật Khô´c quỷ nhìn thâ´y vậy thì có chút xâ´u hổ, bèn đưa tay tới khẽ xoa đâ`u Tiểu Huyê`n. “Này nhóc, ngươi tên gì vậy?”

Tiểu Huyê`n thâ´y Nhật Khô´c quỷ lâ`n đâ`u tiên nói năng nhẹ nhàng với mình, sô´ng mũi bâ´t giác cay cay, thiê´u chút nữa thì rơi nước mă´t. May mà vào lúc quan trọng nhâ´t nó đã nhớ tới ván cược với Nhật Khô´c quỷ, bèn vội vàng cúi xuô´ng ăn cơm, thừa dịp đó đưa tay lên lau cặp mă´t đã hơi đỏ. Trong lòng thâ`m hô nguy hiểm quá nhưng ngoài miệng nó vẫn trả lời: “Cháu tên là Dương Kinh Huyê`n, thúc thúc cứ gọi cháu Tiểu Huyê`n là được.”

Nhật Khô´c quỷ câ´t tiê´ng khen thật lòng: “Tên hay lă´m!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n thấ́y sắ́c mặt Nhật Khố́c quỷ đã hòa hoãn hơn nhiề̀u, bèn tranh thủ cấ́t tiế́ng hỏi: “Thúc thúc tên là gì vậy? Nế́u cháu cứ gọi là Nhật Khố́c quỷ thúc thúc thì hình như... hình như không được hay cho lắ́m!” Sau đó, nó lại thấ́p giọng lẩm bẩm: “Rõ ràng thúc thúc là người mà, làm quỷ thì có gì hay chứ?”

Nhật Khố́c quỷ nghe thấ́y những lời này, trái tim không khỏi có chút xao động. Những năm nay, hắ́n bề̀ ngoài là thuộc hạ của Long phán quan, thực ra là khách khanh trong Cấ̀m Thiên bảo, tuy không có thực quyề̀n nhưng cũng khiế́n cho người ta không dám đắ́c tội. Ai gặp hắ́n cũng phải cung kính gọi hắ́n một tiế́ng Khố́c huynh, thái độ rúm ró, sợ sệt, lâu dầ̀n khiế́n hắ́n gầ̀n như quên mấ́t cả tên thật của mình. Lúc này được câu nói ngây thơ của Tiểu Huyề̀n nhắ́c nhở, hắ́n mới đột nhiên cảm thấ́y những năm nay mình mai danh ẩn tính, đã phải số́ng cuộc số́ng không ra người không ra quỷ, trong lòng trào lên nỗi cảm khái muôn vàn, bi thương tột độ. Những chuyện ngày xưa lại hiện về̀ khiế́n hắ́n ngây người tại chỗ.

Tiểu Huyề̀n thấ́y thầ̀n sắ́c của Nhật Khố́c quỷ có vẻ quái dị thì không dám nói gì thêm, mãi hồ̀i lâu sau mới lại nghe Nhật Khố́c quỷ buồ̀n bã thở dài một tiế́ng. “Ta vố́n họ Tề̀, những năm nay mới chỉ nói điề̀u này với một mình ngươi.” Rồ̀i như lại cảm thấ́y không nên để Tiểu Huyề̀n biế́t quá nhiề̀u, hắ́n cấ́t giọng chua chát: “Ngươi cứ gọi ta Nhật Khố́c quỷ là được rồ̀i, ta thích người khác gọi ta như vậy.”

Tiểu Huyề̀n vố́n thông minh, lập tức gật đầ̀u, nói: “Thúc thúc yên tâm, cháu nhấ́t định sẽ không nói với người nào khác đâu. Vậy... sau này cháu sẽ gọi thúc thúc là Tề̀ thúc thúc nhé?”

Nhật Khố́c quỷ không đồ̀ng ý cũng không cự tuyệt, trong mắ́t lóe lên ánh tinh quang, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Ngươi không cầ̀n tỏ ra thân cận với ta làm gì! Sở dĩ ta nói tên họ cho ngươi

https://thuviensach.vn

biết chỉ vì mấy ngày nữa ngươi sẽ trở thành đồ ăn trong bụng ta, không thể nói việc này với người khác mà thôi."

Tiểu Huyền vốn còn muốn phản bác rằng mình chưa chắc đã thua, nhưng thấy ánh mắt của Nhật Khốc quỷ thật đáng sợ, câu nói đã đến cổ họng kia lập tức nghẹn lại không sao nói tiếp được, đành và một miếng cơm lên nhai, thầm nghĩ người này quả thực là quá mức quái dị.

Nhật Khốc quỷ nhìn Tiểu Huyền suốt hồi lâu, cũng cảm thấy mình ra oai với một đứa bé như thế thực chẳng thể coi là có bản lĩnh, giọng nói liền dịu lại: "Ăn cơm xong chúng ta sẽ nghỉ lại đây một đêm, ngày mai lại lên đường." Hắn thấy Tiểu Huyền tuy tướng mạo không được dễ nhìn cho lắm nhưng lại ngoan ngoãn, hiểu chuyện, còn khơi dậy gút thắt trong lòng mình, do đó muốn được ở cùng đứa bé này lâu một chút, thành ra không vội quay trở về Cầm Thiên bảo.

Đêm ấy, Tiểu Huyền và Nhật Khốc quỷ cùng trọ lại trong tửu điếm, còn ngủ chung trên một chiếc giường.

Dù sao Tiểu Huyền cũng là trẻ con, lần đầu tiên trong đời được trải qua một chuyến phiêu lưu mạo hiểm như vậy, trong lòng hết sức hưng phấn, cho nên khi nằm trên giường cứ lăn qua lăn lại không sao ngủ được. Mấy lần nó gọi mà Nhật Khốc quỷ không trả lời, không lâu sau còn nghe thấy tiếng ngáy như sấm vang lên, thì ra hắn đã ngủ say rồi. Nó đưa mắt nhìn những ánh sao mờ mờ chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, cảm thấy tẻ nhạt vô cùng.

Nó phát hiện thái độ của Nhật Khốc quỷ với mình đã tốt hơn phần nào, ban đầu còn nói muốn ăn thịt nó nhưng về sau thì hoàn toàn không còn nhắc tới việc này. Tuy nhung nhớ cha nhưng nó cũng không có ý định bỏ trốn, ngược lại còn cảm thấy cuộc

https://thuviensach.vn

sống ở Thanh Thủy trấn trước đây quá buồn chán, lần này được đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy một phen cũng là việc hay.

Nó tuy thông minh, lanh lợi nhưng dù sao cũng còn quá nhỏ, không có tâm cơ, cũng chẳng biế́t gì về nhân tình thế thái, chỉ cho rằ̀ng Nhật Khốc quỷ nói muố́n ăn thịt mình cũng giố́ng như các nông phu trong trấn đùa bỡn trẻ con, đâu có hay những lời lẽ ấy của hắ́n đều là thực chứ chẳng phải dọa nạt. Nó không biế́t rằ̀ng Nhật Khốc quỷ từ lâu đã nổi danh hung ác, tuy có một chút hảo cảm với nó, lại được khơi dậy chút thiên tính còn chưa tan nhưng làm sao có thể lập tức cải tà quy chính. Hiện giờ, hắ́n chẳng qua chỉ giả vờ ngủ, cố tình cho nó cơ hội chạy trố́n, rồi lấy đó làm lý do cho ác niệm bùng lên, thế nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiế́n thế nào mà Tiểu Huyền lại không hề có ý nghĩ chạy trố́n, thực cũng giố́ng như đã tự cứu bản thân một mạng.

Nhật Khốc quỷ đợi suố́t hồi lâu, thấ́y Tiểu Huyền ban đầu còn muố́n nói chuyện với mình, về sau thì dần dần im lặng, nghe hơi thở của nó thì khi ngắ́n khi dài, không giố́ng như đã ngủ say, nhưng cũng không hề có ý đồ bỏ trố́n. Hắ́n thầm buồn bực, hoàn toàn không biế́t trong đầu thằ̀ng bé này đang nghĩ gì. Hắ́n đi lại trên giang hồ đã nhiều năm, thường đặt mình vào hoàn cảnh của đố́i phương mà suy xét, cũng có thể tính là lắ́m mưu nhiều kế, nào ngờ hôm nay lại gặp phải một đứa bé không có chút tâm cơ nào như vậy, tấ́t cả âm mưu, quỷ kế sử ra với nó đều giố́ng như đàn gảy tai trâu, không hề có tác dụng khiế́n hắ́n cảm thấ́y có chút buồn bực. Lúc này đêm khuya thanh vắ́ng, tâm ma nổi lên, hắ́n liền muố́n bấ́t chấ́p tấ́t cả ăn thịt Tiểu Huyền, nhưng thứ nhấ́t chỗ này là ở trong tửu điế́m đông người, hành động không tiện, thứ hai hắ́n cảm thấ́y làm như vậy thì rõ là ỷ mạnh hiế́p yế́u, không nói đạo lý, chung quy không phải là việc hay.

https://thuviensach.vn

Nế́u đố́i phương là người lớn thì còn đỡ, đằng này nó lại là một đứa trẻ, dù thế́ nào cũng không thể để nó coi thường mình được, vậy nên hắ́n do dự mãi, chẳng thể đưa ra quyế́t định.

“Không biế́t bây giờ cha thế́ nào rồ̀i?” Tiểu Huyề̀n thấ́y Nhật Khố́c quỷ đã thôi không ngáy nữa, chỉ nghĩ hắ́n đã chìm vào giấ́c chiêm bao, trong lúc buồ̀n chán bèn lẩm bẩm một mình: “Tại sao Tề̀ thúc thúc lại phải đố́i địch với cha nhỉ?”

Nhật Khố́c quỷ thầ̀m cười lạnh, nhủ thầ̀m thằng bé này nhấ́t định là muố́n bỏ trố́n nên mới dùng lời nói để thăm dò như vậy. Thế́ là hắ́n cứ nằm im chẳng nói gì, chờ xem mọi việc tiế́p theo sẽ ra sao.

“Những kẻ đố́i địch với cha đề̀u là người xấ́u sao?” Tiểu Huyề̀n lẩm bẩm. “Ừm, cái tên Điế́u Ngoa quỷ đó quái gở, dị hợm, chẳng có vẻ gì là người tố́t, Triề̀n Hồ̀n quỷ thì còn đỡ. Tề̀ thúc thúc tuy tướng mạo có vẻ xấ́u xa, hung ác nhưng đố́i xử với mình cũng có thể coi là không tệ.”

Nhật Khố́c quỷ ngẩn ra, không kìm được cười gượng một tiế́ng. Hắ́n một lòng muố́n ăn thịt Tiểu Huyề̀n, chẳng ngờ trong lòng Tiểu Huyề̀n, hắ́n vẫn không phải người xấ́u, phải cố́ gắ́ng lắ́m hắ́n mới kìm được không lên tiế́ng hỏi thằng bé xem mình không tệ ở điểm nào.

Tiểu Huyề̀n lại nói tiế́p: “Không biế́t vị Long bảo chủ đó là người thế́ nào, nghe giọng điệu Tề̀ thúc thúc thì võ công của ông ta nhấ́t định là cực kỳ lợi hại. Nế́u mình thật sự có thể nhận ông ta làm nghĩa phụ, có lẽ sẽ học được võ công cao cường, sau này không phải sợ bị người ta ăn thịt nữa, cho dù có đánh cược thua cũng không sợ...”

Nhật Khố́c quỷ nghe thấ́y vậy thì thầ̀m cảm thấ́y tức cười, nghĩ bụng mình đường đường là kẻ đứng đầ̀u Cầ̀m Thiên lục quỷ, vậy mà

https://thuviensach.vn

lại đi đánh cược một chuyện hoang đường như thế´ với một đứa bé, có nói ra chă´c cũng chẳng ai tin được. Vừa nghĩ tới đây, trái tim hă´n bỗng trở nên â´m áp lạ thường, không kìm được nở nụ cười mỉm, cảm thâ´y có thể làm quen với đứa bé này trong tình huô´ng như vậy, hai người cũng coi như là có duyên với nhau.

Tiểu Huyê`n lại nói: “Có điê`u, cha nhâ´t định không muô´n mình nhận vị Long bảo chủ kia làm nghĩa phụ. Nê´u cha không vui, cho dù mình có luyện thành môn võ công lợi hại nhâ´t trên đời thì cũng chẳng để làm gì. Huô´ng chi cha đã nói rô`i, võ công cao không chứng tỏ là lòng dạ tô´t, kẻ có võ công cao nhâ´t thiên hạ hiện giờ chính là một tên đại ma đâ`u xâ´u xa.”

Nhật Khô´c quỷ nghe tới đây thì buột miệng hỏi: “Ngươi muô´n nói đê´n Minh Tướng quân sao?”

Tiểu Huyê`n cả mừng. “Tê` thúc thúc còn chưa ngủ ư? Nói chuyện với cháu một lát được không?”

Nhật Khô´c quỷ đành cô´ ý trở mình một cái, làm như vừa mới tỉnh dậy, giả vờ tức giận, quát: “Ngươi nói năng ô`n ào như thê´ ta làm sao mà ngủ được! Đêm khuya thê´ này rô`i, sao còn không mau ngủ đi!”

Tiểu Huyê`n nói: “Cháu sợ tô´i. Trước đây ở nhà cha cháu vẫn luôn nói chuyện với cháu, còn kể chuyện cho cháu nghe đê´n lúc cháu ngủ. Thúc thúc cũng kể chuyện cho cháu nghe đi...”

Nhật Khô´c quỷ tức tô´i nói: “Ta không biê´t kể chuyện, chỉ biê´t ăn thịt người thôi.”

Tiểu Huyê`n không hê` sợ hãi, cười hì hì, nói: “Thúc thúc đừng dọa cháu, cháu biê´t thúc thúc là người tô´t. Chỉ câ`n cháu nghe lời, thúc thúc sẽ không ăn thịt cháu đâu.”

https://thuviensach.vn

Nhật Khô´c quỷ nghe thâ´y hai chữ "người tô´t" đó, dù có tức giận đê´n mâ´y cũng không sao phát tác được nữa, đành ậm ờ nói: "Ta không có bản lĩnh như cha ngươi, thậm chí còn chẳng biê´t chữ, làm gì có cái gì để kể!"

Tiểu Huyê`n nài nỉ: "Võ công của thúc thúc cao như vậy, nhâ´t định đã từng đi tới râ´t nhiê`u nơi, cứ kể lại những chuyện thú vị mà thúc thúc từng gặp trên đường cũng được mà!"

Nhật Khô´c quỷ bật cười. "Thă`ng nhóc ngươi thật giỏi tâng bô´c đâ´y! Sao ngươi biê´t là ta có võ công cao?"

Tiểu Huyê`n nói: "Tự cháu nhìn ra được mà. Cả cha cháu và Phùng thúc thúc của Mị Vân giáo đê`u không phát hiện ra Triê`n Hô`n quỷ và Điê´u Ngoa quỷ nâ´p ở bên cạnh, có thể thâ´y võ công của hai người này không kém. Nhưng đê´n Điê´u Ngoa quỷ vô´n ngông nghênh, ngang ngược như thê´ mà còn phải gọi thúc thúc một tiê´ng đại ca, võ công của thúc thúc tâ´t nhiên là râ´t cao rô`i..."

Ở trên đời có ai mà không ưa nịnh? Nhật Khô´c quỷ nghe thâ´y thê´ tâ´t nhiên hê´t sức vui mừng, lại càng cảm thâ´y đứa bé này thông minh, bèn có ý trêu chọc nó: "Không phải ngươi nói võ công cao không chứng tỏ là lòng dạ tô´t sao? Sau này ngươi muô´n làm một người tô´t hay là một người có võ công cao?"

"Cháu muô´n làm cả hai." Tiểu Huyê`n nói bă`ng giọng kiên quyê´t, suy nghĩ một lát rô`i lại nói tiê´p: "Tê` thúc thúc, thúc thử nói xem tại sao võ công cao rô`i thì lòng dạ người ta lại xâ´u đi nhỉ? Có phải vì một khi võ công cao, con người ta sẽ muô´n đi ức hiê´p người khác, rô`i nhìn thâ´y thứ gì hay liê`n muô´n cướp vê` làm của mình?" Dường như nó đột nhiên nghĩ thông được đạo lý gì đó, cảm thâ´y râ´t hưng phâ´n, liê`n ngô`i bật dậy. "Giô´ng như khi cháu nhìn thâ´y chiê´c chong chóng của A Phong, hỏi mượn vê` chơi một

https://thuviensach.vn

lát mà nó không chịu, nế́u cháu có thể đánh lại nó, nhấ́t định sẽ cướp về̀...” Nói tới đây, nó đột nhiên dừng lại, phát hiện nế́u mình làm như thế́ há chẳng phải đã trở thành người xấ́u rồ̀i sao?

Nhật Khố́c quỷ có thể nói là đã làm cường đạo cả đời nhưng lại chưa từng suy nghĩ đế́n những đạo lý bên trong. Lúc này nghe Tiểu Huyề̀n nói thế́, hắ́n cũng cảm thấ́y có mấ́y phầ̀n đáng tin. Có lẽ là do tính người vố́n ác, đế́n một đứa bé cũng như vậy, nhưng ngoài miệng hắ́n vẫn lên tiế́ng trách cứ: “Vừa rồ̀i ngươi còn nói muố́n làm người tố́t, bây giờ lại định cướp đồ̀ của người khác, há chẳng phải là mâu thuẫn quá sao?”

Tiểu Huyề̀n ngượng ngùng đưa tay gãi đầ̀u. “Chẳng qua là một cái chong chóng thôi mà, chơi một lát cũng có hỏng được đâu, về̀ sau cháu tấ́t nhiên sẽ trả lại cho nó.”

Nhật Khố́c quỷ nói: “Nhìn từ việc nhỏ mà suy ra việc lớn. Lầ̀n này ngươi cướp cái chong chóng của người ta nhưng lầ̀n sau có lẽ sẽ là cướp tiề̀n bạc của người ta...” Hắ́n chợt dừng lại, khẽ cười tự giễu một tiế́ng, nghĩ bụng không ngờ một tên ác nhân xú danh lan khắ́p như mình mà cũng có lúc đi dạy đạo lý cho người ta, thành ra nói năng không được hùng hồ̀n như trước nữa. “Hầ̀y, tuy ta không phải là người tố́t nhưng ngươi còn nhỏ tuổi, sau này không được làm người xấ́u đâu đấ́y!”

“Cháu nhớ rồ̀i.” Tiểu Huyề̀n nghiêm túc gật đầ̀u, rồ̀i lại nói: “Có điề̀u Tề̀ thúc thúc có thể dạy cháu đạo lý như vậy, chứng tỏ thúc thúc là một người tố́t.”

Nhật Khố́c quỷ cười, nói: “Thế́ sự vô thường, nế́u hôm nay ta ăn thịt ngươi, liệu ngươi có còn cho rằ̀ng ta là người tố́t nữa không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n lại nghe Nhật Khố́c quỷ nhắ́c đế́n chuyện ăn thịt người, bèn rụt cổ, cười gượng gạo, nói: “Thúc thúc chẳng qua chỉ dọa cháu mà thôi, làm sao mà thật sự ăn thịt cháu được!”

Nhật Khố́c quỷ không nói gì, tựa như đã ngầ̀m thừa nhận. Tiểu Huyề̀n thấ́y xung quanh không còn tiế́ng động, rố́t cuộc đã cảm thấ́y có chút sợ hãi, bèn cố́ gắ́ng tìm chuyện để nói: “Cha cháu từng dạy cháu rằ̀ng, thiện ác chỉ cách nhau một ý niệm, khi đó thúc thúc đã không ăn thịt cháu, chứng tỏ trong lòng vẫn còn có thiện niệm...”

“Cha ngươi nói không sai!” Nhật Khố́c quỷ thở dài, căn dặn: “Sau này, nế́u trước khi giế́t người ngươi có thể nghĩ đế́n câu nói này, ắ́t sẽ không làm sai việc gì đâu.”

Tiểu Huyề̀n nghiêm túc nói: “Cháu sẽ không giế́t người đâu, đế́n con gà nuôi trong nhà mà cháu còn không chịu để cha cháu giế́t thịt cho cháu ăn nữa.”

“Ngoan lắ́m!” Nhật Khố́c quỷ đưa tay xoa đầ̀u Tiểu Huyề̀n, nghĩ đế́n mình hồ̀i nhỏ cũng ngây thơ, đáng yêu như thế́, rồ̀i sau khi võ công có chút thành tựu thì lòng mang chí lớn, chỉ muố́n xách kiế́m xông pha giang hồ̀, trừ hung diệt ác, nào ngờ mấ́y chục năm thoắ́t cái đã trôi qua, bây giờ mình lại biế́n thành bộ dạng như vậy. Hắ́n không kìm được thở dài một tiế́ng, nhớ lại biế́t bao chuyện cũ xa xăm.

Tiểu Huyề̀n vừa nghe Nhật Khố́c quỷ thừa nhận rằ̀ng có ý muố́n ăn thịt mình, giờ lại bị bàn tay gầ̀y đét của hắ́n xoa đầ̀u thì không khỏi cảm thấ́y sợ hãi, nhưng không dám giãy ra, đành dùng lời nói để khiế́n hắ́n phân tâm: “Thúc thúc có con không vậy?”

Tiểu Huyề̀n vừa mới dứt lời, chợt cảm thấ́y bàn tay đang đặt trên đỉnh đầ̀u mình nắ́m chặt lại. Nó kinh hãi tột cùng, trong lúc nôn

https://thuviensach.vn

nóng chợt nảy ra một kế, bèn vội kêu lớn: “Cháu phải đi ị!” Sau đó, nó bèn giãy khỏi bàn tay Nhật Khốc quỷ, nhảy xuống giường, lấy bô ra ngồi riết luôn ở đó, mãi hồi lâu sau vẫn không đứng dậy.

Nhật Khốc quỷ cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Cẩn thận kẻo bị cảm lạnh đấy! Không phải ngươi muốn nghe ta kể chuyện sao? Lên giường đi, ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện!”

Tiểu Huyền ngồi bô, ở cách Nhật Khốc quỷ mấy bước chân, lúc này cũng đã cảm thấy yên tâm hơn một chút, trong bóng tối chỉ nhìn thấy cặp mắt hắn lập lòe ánh sáng. Tuy cảm thấy hơi lạnh nhưng nó không dám trở lại giường, cứ ngồi đó, cố nở một nụ cười rồi cất tiếng: “Cháu đang bị táo bón, cứ ngồi đây nghe kể chuyện là được rồi.”

Nhật Khốc quỷ cũng không miễn cưỡng, chỉ khẽ thở dài buồn bã. “Trước đây có một đứa bé cũng chừng tuổi ngươi bây giờ, rất thông minh, đáng yêu. Tuy nó hơi nghịch ngợm, đi gây rắc rối khắp nơi nhưng cha mẹ nó vẫn rất yêu thương nó, ngày ngày kể chuyện cho nó nghe, chơi đùa với nó, trêu chọc cho nó vui...”

Tiểu Huyền vẫn đang có chút tâm thần bất định, không dám chen ngang.

“Mẹ của đứa bé đó dịu dàng, xinh đẹp, hiền thục, đoan trang, lại còn khéo tay, sáng dạ, nổi tiếng khắp vùng về tài thêu thùa, may vá, chỉ bằng mấy miếng vải cũng có thể làm ra được một chiếc áo rất đẹp. Nàng cũng không bao giờ ra ngoài khoe mẽ, luôn cần cù lo việc gia đình, bố trí mọi thứ trong nhà ngăn nắp, sạch đẹp, còn lấy giấy gấp rất nhiều thứ đồ chơi thú vị như người, ngựa rồi cùng phu quân chơi đùa với con yêu, cuộc sống tuy thanh bần nhưng rất hòa thuận, vui vẻ. Cha của đứa bé đó là một tay kiếm khách võ công cao cường, ghét ác như thù, còn hay làm việc thiện, cướp của nhà

https://thuviensach.vn

giàu chia cho người nghèo, tuy chẳng mấy có danh tiếng trên giang hồ nhưng lại vì thế mà kết thù với rất nhiều người, có điều thanh danh của y ở vùng đó rất tốt, được mọi người hết sức kính trọng. Y rất yêu đứa con cưng của mình, tuy có một thân võ công cao cường nhưng khi ở nhà vẫn thường xuyên làm ngựa cho con cưỡi. Đứa con đó của y cũng rất thông minh, lanh lợi, ngay từ khi mới ba, bốn tuổi đã có trí nhớ phi phàm, nhìn thấy thứ gì đều không quên...”

Nghe Nhật Khốc quỷ kể đến đây, trái tim Tiểu Huyền bỗng thắt lại. Không hiểu vì sao, trí nhớ của nó dường như chỉ bắt đầu từ năm sáu, bảy tuổi, những việc từ đó về sau nó đều có thể ghi nhớ rõ ràng, bất kể là việc nhỏ vụn vặt hay là việc lớn quan trọng, nhưng quãng thời gian trước đó lại hoàn toàn là một khoảng trống. Mỗi lần nghe người khác kể về những chuyện thú vị hồi còn nhỏ xíu, nó đều nghĩ khi đó mình ắt hẳn cũng đáng yêu vô cùng, nhưng về nhà hỏi thì cha lại chỉ thở dài một tiếng, không nói năng gì, dường như trong việc này còn có ẩn tình gì đó. Điều nghi vấn này từ lâu đã in sâu nơi đáy lòng Tiểu Huyền, lúc này chợt bị câu chuyện của Nhật Khốc quỷ khơi dậy, nó nghĩ bụng, sau này một khi có cơ hội nhất định phải hỏi kĩ cha một phen. Biết rằng dù có nghĩ nhiều cũng vô ích, nó bèn đặt mối tâm sự ấy qua một bên, tập trung lắng nghe câu chuyện của Nhật Khốc quỷ.

Nhật Khốc quỷ dường như đã nói đến chỗ vui vẻ, bèn cười hà hà mấy tiếng. “Vị kiếm khách đó thường xuyên hành tẩu giang hồ, mỗi lần về nhà đều mang về cho vợ con một bọc đồ ăn, đồ chơi thú vị, rồi cả nhà ba người quây quần bên nhau, sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc...”

Tiểu Huyền nghe mà ngơ ngẩn, lại nghĩ tới việc cha mỗi lần vào thành cũng mang về cho mình rất nhiều thứ đồ thú vị, bất giác sinh lòng đồng cảm, rồi nó lại nghĩ đến người mẹ chưa từng gặp mặt của mình, không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ đứa bé kia.

https://thuviensach.vn

Giọng của Nhật Khô´c quỷ dâ`n trở nên trâ`m thâ´p: “Năm đứa bé đó mười tuổi, người kiê´m khách phải tới Giang Nam làm một chuyện theo lời ước hẹn với bă`ng hữu, thời gian xa nhà khá lâu, tâ´t nhiên y râ´t nhớ người thân. Y đã mua râ´t nhiê`u đô` ở Giang Nam, sau đó vội vã trở vê`, vô´n tưởng ră`ng sẽ được gặp lại vợ đẹp con ngoan, cùng gia đình hưởng niê`m vui sum vâ`y, nào ngờ... nào ngờ trong thời gian y không ở nhà, kẻ thù đã bă´t cóc vợ con y, còn phóng hỏa đô´t sạch cả ngôi nhà, chỉ lưu lại một đô´ng đổ nát...” Hă´n thở dài một tiê´ng, nói tiê´p: “Kẻ thù của vị kiê´m khách đó là một tên địa chủ lă´m tiê`n nhiê`u của trong vùng, thường ngày chuyên bóc lột bách tính, bị vị kiê´m khách dạy bảo mâ´y lâ`n nên trong lòng ôm hận. Nhân lúc vị kiê´m khách có việc phải ra ngoài, hă´n đã dùng một khoản tiê`n lớn để mua chuộc đám sơn tặc trong Phi Vân trại ở gâ`n đó hòng phát tiê´t nỗi oán hận khi xưa. Đám sơn tặc trong Phi Vân trại vô´n cũng có khúc mă´c với vị kiê´m khách, hai bên tâ´t nhiên vào hùa với nhau ngay. Bọn chúng tuy có nhiê`u người nhưng từ lâu đã nghe nói vị kiê´m khách kia có võ nghệ cao cường, sợ không địch lại nên đã sử dụng thủ đoạn hèn hạ, bỉ ổi là bă´t cóc vợ con của vị kiê´m khách, còn găm lên tường một mảnh giâ´y, nhă´n vị kiê´m khách trong vòng mười ngày phải tới Phi Vân trại chịu chê´t. Tâ´t nhiên bọn chúng đã bày sẵn cạm bẫy ở đó, lại ỷ ră`ng có con tin trong tay nên không sợ vị kiê´m khách không tới phó ước...”

Tiểu Huyê`n nghe tới đây thì nă´m chặt đôi bàn tay, lớn tiê´ng nói: “Cha cháu nói làm cướp cũng phải có nguyên tă´c của kẻ làm cướp, nhưng lũ sơn tặc Phi Vân trại này lại không để ý đê´n quy củ giang hô`, làm một việc hạ lưu như vậy, thực khiê´n người ta coi thường.”

“Quy củ giang hô`?” Nhật Khô´c quỷ cười lạnh, nói. “Sô´ng trên đời bao nhiêu năm như vậy, ta sớm đã nhìn thâ´u cả rô`i. Dù ngươi có tự cho ră`ng mình hiệp nghĩa thê´ nào, một khi gặp phải cảnh sinh

https://thuviensach.vn

tử quan đâ`u thì làm sao còn để tâm tới mâ´y thứ quy củ giang hô` gì đó được? Chỉ câ`n giữ được tính mạng, bâ´t cứ thủ đoạn hạ lưu, bỉ ổi gì cũng có thể dùng, thậm chí đê´n cha mẹ ruột cũng có thể mang ra làm lá chă´n tên...”

Tiểu Huyê`n từ nhỏ đã được cha truyê`n dạy cho râ´t nhiê`u tư tưởng hiệp nghĩa, nghe Nhật Khô´c quỷ nói vậy, trong lòng tâ´t nhiên râ´t không tán đô`ng. Nhưng trong bóng tô´i, nó không nhìn thâ´y vẻ mặt của Nhật Khô´c quỷ, chỉ nghe giọng hă´n khản đặc giô´ng như ră´n rít, sói gào, tựa khóc tựa than nên không dám tranh cãi, chỉ ngô`i im một chỗ.

Nhật Khô´c quỷ lại thở dài tiê´ng nữa, nói tiê´p: “Vị kiê´m khách đó nhìn thâ´y mâ´y hàng chữ mà kẻ địch lưu lại thì không dám chậm trễ, lập tức giục ngựa chạy thẳng vê` hướng Phi Vân trại ở cách đó mâ´y chục dặm...”

Tiểu Huyê`n nói chen vào: “Không hay rô`i. Ông â´y vội vã lên đường như thê´, khi đê´n nơi sẽ râ´t mệt mỏi, làm sao còn có thể đô´i phó với sự mai phục mà kẻ địch đã bày sẵn chứ? Huô´ng chi cả căn nhà đã bị thiêu hủy, mảnh giâ´y trên tường nhâ´t định phải đợi sau khi lửa tă´t mới có thể ghim lên, rõ ràng đây là cái bẫy mà bọn chúng cô´ tình an bài.”

“Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã có thể nhìn ra những điê`u này, thật sự không đơn giản.” Nhật Khô´c quỷ thở dài, nói. “Vị kiê´m khách há lại không biê´t những đạo lý â´y, nhưng y biê´t đám sơn tặc kia lòng dạ tàn độc, vợ con y ở trong tay bọn chúng nhiê`u thêm một khă´c thì sự nguy hiểm sẽ tăng thêm một phâ`n. Tuy hiểu rõ bản thân cứ mạo hiểm đi như thê´ có lẽ sẽ không cứu được vợ con, còn uổng phí cả tính mạng của mình nhưng quan tâm tă´c loạn, khi â´y y làm sao có thể bình tĩnh mà tính kê´ lâu dài được?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n không nói gì, nghĩ cha không tìm thấ́y mình nhấ́t định cũng sẽ lo lắ́ng, bây giờ chẳng biế́t đã thế́ nào rồ̀i. Vừa nghĩ đế́n đây, tâm trạng nó bấ́t giác trở nên nặng nề̀ vô hạn.

Nhật Khố́c quỷ nói tiế́p: "Khi tới bên ngoài Phi Vân trại, vị kiế́m khách nghỉ ngơi một lát, đợi hơi thở bình ổn trở lại rồ̀i một mình xách kiế́m xông vào. Y vố́n cho rằ̀ng đố́i phương đã bày trận chờ sẵn, chẳng ngờ vào bên trong rồ̀i mới biế́t nguyên một tòa sơn trại rộng lớn lại tĩnh lặng, chẳng có lấ́y một bóng người. Y tìm kiế́m khắ́p xung quanh, quả nhiên... quả nhiên tìm thấ́y thê tử của mình trong một căn phòng nhỏ tại hậu sơn..." Nói tới đây, hắ́n lại thở dài tiế́ng nữa.

Tiểu Huyề̀n nghe nói vị kiế́m khách kia đã tìm được thê tử, vố́n định vỗ tay khen hay nhưng lại cảm thấ́y không khí có gì đó không đúng lắ́m, bèn rụt rè hỏi: "Bà ấ́y đã bị hại rồ̀i sao?"

"Ngươi cũng đoán ra rồ̀i..." Nhật Khố́c quỷ đột nhiên dừng lời, dường như cổ họng đã tắ́c nghẹn, không thể nói được gì, mãi hồ̀i lâu sau mới chậm rãi kể tiế́p: "Nàng chế́t rấ́t thảm, quầ̀n áo bị xé nát. Đám khố́n nạn đó không những cưỡng hiế́p nàng, còn bẻ gãy tứ chi của nàng, cắ́t lưỡi nàng, trên người nàng chỗ nào cũng là vế́t thương... Bên cạnh đó còn có một mảnh giấ́y, để lại lời nhắ́n rằ̀ng vị kiế́m khách hãy đế́n nhà tên địa chủ nhận con trai về̀."

Tiểu Huyề̀n nghe nói tới tình cảnh thê thảm như vậy, cặp mắ́t liề̀n trợn tròn, miệng lẩm bẩm: "Lũ cường đạo này thật không phải là người! Bọn chúng vố́n không có mố́i thù không đội trời chung với vị kiế́m khách kia, tại sao lại phải đuổi cùng giế́t tận như vậy?"

Nhật Khố́c quỷ hít một hơi thật sâu, giọng nói tuy đã bình tĩnh nhưng lại tràn ngập một thứ cảm giác dồ̀n nén bí bách: "Đúng thế́, chẳng qua chỉ là sự tranh hơn thua nhấ́t thời, làm gì đế́n mức

https://thuviensach.vn

không chừa đường sống cho người ta như vậy!" Giọng hắn đột nhiên cao vọt lên, gần như gầm thét: "Nhưng giang hồ chính là như thế, nếu không thể nhổ cỏ tận gốc, giết sạch cả nhà kẻ địch, lần sau sẽ đến lượt bản thân mình. Nếu muốn sống được trên giang hồ, ngươi phải có lòng dạ đen tối, thủ đoạn tàn độc, không được có lòng nhân của đàn bà, còn về mấy thứ nhân nghĩa, đạo đức, quy củ giang hồ gì đó... tất cả đều chỉ đáng vứt vào sọt rác mà thôi!"

Tiểu Huyền thấy Nhật Khốc quỷ gào đến đứt hơi khản tiếng, không khỏi cảm thấy tim đập chân run, tuy nghĩ đạo lý không nên như vậy nhưng lại không dám phản bác. Nó mơ hồ cảm thấy vị kiếm khách đó nhất định là có liên quan tới Nhật Khốc quỷ nhưng không biết phải khuyên nhủ thế nào, đành hỏi: "Vậy con trai ông ta thì sao, có cứu được không?"

Nhật Khốc quỷ dần khôi phục lại trạng thái bình thường. "Vị kiếm khách đó nhìn thấy thi thể của thê tử thì thương tâm tột độ, suýt ngất lịm ngay tại chỗ. Nhưng vì nghĩ đến con thơ, cũng không muốn chôn cất qua loa thê tử nên y đành dùng quần áo gói thi thể của thê tử lại, mang theo bên mình, rồi lại trở về theo đường cũ, giục ngựa lao thẳng về hướng sơn trang của tên địa chủ. Vị kiếm khách biết rõ kẻ địch làm như vậy chính là muốn tiêu hao thể lực của y, khiến y mất hết ý chí chiến đấu, nhưng khi đó trong lòng y chan chứa ngọn lửa phục thù, đâu còn để tâm tới những điều khác nữa. Dù có chết, y cũng phải kéo theo vài kẻ địch chết cùng."

"Khi đến được sơn trang kia thì trời đã sâm sẩm tối. Vị kiếm khách tuy vừa gặp cơn biến cố kinh người nhưng sau một hồi bôn ba trên lưng ngựa cũng dần bình tĩnh trở lại, nghĩ bụng quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bây giờ quan trọng nhất là phải tìm cơ hội cứu con trai mình ra. Thế là y bèn giấu thi thể của thê tử vào một nơi kín đáo, sau đó lẻn vào trong trang. Y vốn có võ công cao

https://thuviensach.vn

cường, lúc này lại hết sức cẩn thận nên không người nào có thể phát hiện được. Chỉ thấy trong gian đại sảnh của sơn trang được thắp đèn đuốc sáng trưng, mấy chục người ngồi đó đoán tay chơi tửu lệnh, lấy việc uống rượu làm vui. Đám sơn tặc và tên địa chủ kia đều có mặt, con trai y thì bị trói bên cạnh, trên khuôn mặt chỗ xanh chỗ đỏ, đầy những vết thương. Khi ấy vị kiếm khách nấp trên nóc nhà, nhìn thấy cảnh này thì lòng đau như cắt, có điều, tuy nóng lòng báo thù nhưng y cũng không dám tùy tiện hành động, sợ đám kẻ địch bị kinh động sẽ làm hại đến tính mạng con trai mình, y bèn ở yên một chỗ, suy nghĩ xem phải dùng cách nào mới có thể cứu được con trai...”

Tiểu Huyền cau mày, nói: “Kẻ địch ắt hẳn đã biết việc ông ta quay về, do đó mới bắt ông ta chạy đến Phi Vân trại rồi quay trở lại để làm tiêu hao thể lực, làm sao có thể ung dung uống rượu mua vui như thế được? Có lẽ bên trong đó có điều man trá.” Lúc này, tâm trạng Tiểu Huyền đã hoàn toàn găn chặt vào vị kiếm khách, chỉ mong y có thể cứu con trai ra, khi đặt mình vào vị trí của đối phương mà suy nghĩ liền cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nhật Khốc quỷ căm phẫn nói: “Trong Phi Vân trại là một đám vô lại du thủ du thực, chẳng có cao thủ nào, nếu không dùng quỷ kế thì làm sao dám tùy tiện trêu chọc ta.” Nói tới đây, hắn đột nhiên ngẩn người, biết rằng mình đã lỡ lời. Thì ra hắn nhớ lại tình cảnh thê thảm ngày xưa, nhất thời kích động, quên mất rằng cần phải giấu giếm thân phận của mình.

Tiểu Huyền rất thông minh, ban đầu khi thấy Nhật Khốc quỷ tỏ ra căm phẫn, bất bình thì đã đoán được mấy phần rằng vị kiếm khách đó chính là bản thân hắn, nhưng lúc này nghe chính miệng hắn thừa nhận thì vẫn cảm thấy chấn động toàn thân. Trước đây nó nào có từng nghĩ tên quái nhân tướng mạo hung ác, hành sự quái đản này lại có quá khứ thê thảm như vậy, không những

https://thuviensach.vn

thê tử chê´t thảm, ngay đê´n con trai cũng chưa rõ sô´ng chê´t thê´ nào. Trong lòng tuy hê´t sức thông cảm nhưng nó lại không biê´t phải an ủi đô´i phương thê´ nào, chỉ biê´t lặng lẽ lă´ng nghe Nhật Khô´c quỷ kể tiê´p câu chuyện.

"Võ công của gã Phi Vân trại chủ Lưu Ninh đó cũng chỉ bình bình, chẳng qua ỷ vào mâ´y chục tên thuộc hạ ác ôn dưới trướng nên mới dám đi cướp bóc khă´p nơi, làm không ít chuyện xâ´u xa. Có một lâ`n hă´n gặp phải ta, bị ta dạy dỗ cho mâ´y câu, yêu câ`u vê` sau không được làm việc ác nữa, vì thê´ mà ôm hận trong lòng. Lâ`n â´y ta phải rời nhà đi xa, hă´n liê`n thừa cơ trả thù, nhưng không ngờ lại sử dụng thủ đoạn tàn độc đê´n thê´." Những năm nay, Nhật Khô´c quỷ đã nhớ lại tình cảnh thảm thương ngày đó không biê´t bao nhiêu lâ`n, nhưng đây là lâ`n đâ`u tiên nói ra miệng, giọng nói không kìm được run rẩy. "Ta đang định nhảy xuô´ng bă´t hă´n làm con tin hòng đổi con trai mình vê`, chợt thâ´y một tên hán tử chừng hơn ba mươi tuổi đứng dậy, một tay xách theo thă`ng bé, một tay câ`m chén rượu, đi tới chính giữa đại sảnh, nói: "Câ´p phong kiê´m khách đã tới rô`i, tại sao còn chưa hiện thân gặp mặt?" Ta chưa từng gặp người này nhưng hă´n có thể phát hiện ra ta như thê´, ă´t hẳn võ công không kém. Chẳng trách Lưu Ninh lại dám trêu chọc đê´n ta, thì ra hă´n ỷ bên mình có tay cao thủ như vậy. Khi đó ta đang châ´t chứa đâ`y một bụng lửa giận, cho dù kẻ địch người đông thê´ mạnh nhưng cũng chẳng hê` sợ hãi, thâ´y hành tung đã bị kẻ địch phát hiện liê`n lập tức tung người nhảy xuô´ng, chuẩn bị liê`u chê´t huyê´t chiê´n với đô´i phương một phen..."

Tiểu Huyê`n nghĩ đê´n tình cảnh khi đó, có cảm giác như tận mă´t nhìn thâ´y vị kiê´m khách kia một mình đô´i mặt với mâ´y chục tên cường đạo nhưng vẫn dũng mãnh xông vê` phía trước, dùng thanh trường kiê´m trong tay báo thù cho người thân đã chê´t. Nó

https://thuviensach.vn

không kìm được nắm chặt đôi bàn tay, chỉ hận không thể cùng y kề vai chiến đấu, giết sạch lũ ác nhân.

"Kẻ địch dường như đã sớm có sự chuẩn bị. Ta vừa nhảy xuống, bọn chúng liền cầm vũ khí, vây chặt lấy ta nhưng lại bị người kia ngăn lại. Hắn có gương mặt trắng, không râu, nhìn giống như một văn sĩ trung niên, chỉ là ở cổ có một vết sẹo lớn màu xanh sẫm, rất dễ nhận ra. Ban đầu hắn khách sáo với ta mấy câu, nói hắn tên Cao Tử Minh, là nhị đương gia vừa mới tới của Phi Vân trại. Ha ha, Cao Tử Minh..." Nhật Khốc quỷ thở dài một tiếng thê lương rồi lại lẩm nhẩm cái tên đó thêm một lần, đoạn nói gằn từng tiếng: "Ngươi có biết những năm nay ta đã đi khắp nơi tìm kiếm ngươi không? Nếu ông trời thương xót để ta tìm được ngươi, ta nhất định sẽ xé xác ngươi thành muôn mảnh, sau đó ăn hết từng miếng thịt của ngươi, uống hết từng giọt máu của ngươi... Chỉ như thế ta mới nguôi ngoai được nỗi căm hận trong lòng..." Sau đó hắn lại chậm rãi nói với Tiểu Huyền: "Ngươi phải nhớ kĩ cái tên của hắn cùng với vết sẹo trên cổ kia, nếu ngày sau gặp được hắn và nói tung tích của hắn cho ta, ngươi sẽ chính là cha mẹ tái sinh, ân nhân tái tạo của ta đó."

Tiểu Huyền nghe Nhật Khốc quỷ nói với giọng đầy thù hận như vậy, loáng thoáng cảm thấy bất an. Hắn đã nói là chưa tìm được tên Cao Tử Minh kia, ắt hẳn ngày đó không thể giết hết kẻ địch, như vậy không biết có cứu được con trai không? Lúc này Tiểu Huyền chỉ có thể miễn cưỡng cất tiếng an ủi: "Ác có ác báo, hắn nhất định đã chết rồi!"

Nhật Khốc quỷ lạnh lùng nói: "Cho dù hắn có chết rồi, ta cũng phải đào xác hắn lên nghiền thành bột, sau đó ăn hết vào trong bụng..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n rùng mình không dám nói gì, thù oán sâu đậm đế́n mức như vậy, e là con trai của Nhật Khốc quỷ cũng đã lành ít dữ nhiề̀u.

Nhật Khốc quỷ im lặng suố́t hồ̀i lâu, dường như đang hồ̀i tưởng lại tình cảnh ngày đó, một lúc sau mới cấ́t tiế́ng: "Tên Cao Tử Minh đó, nhìn bề̀ ngoài thì như là không có địch ý với ta, còn tỏ vẻ nghiêm túc, nói: "Từ lâu ta đã nghe đại danh của Cấ́p phong kiế́m khách, hôm ấy tới bái kiế́n mà ngài lại không có nhà nên mới mời tôn phu nhân và lệnh công tử tới chơi mấ́y hôm. Chẳng ngờ tôn phu nhân hoa nhường nguyệt thẹn, mấ́y tên thủ hạ của ta không cầ̀m lòng được đã lén xâm phạm. Cao mỗ quản giáo thuộc hạ không nghiêm nên mới gây ra tấ́n thảm kịch này, quả thực vô cùng ân hận." Bề̀ ngoài hắ́n làm bộ làm tịch, thực ra là cười nụ giấ́u dao, tay phải vẫn luôn khố́ng chế́ đại huyệt trên đầ̀u con trai ta. Những lời này của hắ́n khiế́n ta nhớ tới thảm trạng của thê tử, một bụng oán khí bấ́t giác bùng lên, nế́u không phải vì thấ́y con yêu còn đang ở trong tay địch thì ta nhấ́t định đã vung kiế́m xông lên, liề̀u một phen số́ng chế́t với hắ́n rồ̀i. Lại nghe hắ́n nói tiế́p: "Bọn ta đề̀u biế́t Tề̀ huynh võ công cao cường, trong lòng quả thực thấ́p thỏm, bấ́t an, không biế́t phải làm sao để hóa giải mố́i ân oán này. Mấ́y tên thủ hạ đó đề̀u đã bị ta xử lý theo sơn quy, chỉ mong Tề̀ huynh có thể rộng lòng tha thứ. Nế́u Tề̀ huynh đồ̀ng ý sau này sẽ không truy xét việc này nữa, giờ tại hạ xin lập tức trả lệnh công tử cho Tề̀ huynh." Ta tấ́t nhiên sẽ không tha cho bọn chúng nhưng nghe hắ́n nói như vậy, lại nhìn khuôn mặt đã bị đánh đế́n bầ̀m tím, khó có thể nhận ra của con trai, trái tim bấ́t giác đau thắ́t lại, thầ̀m nghĩ tạm thời cứ nghe theo hắ́n để cứu con trai, việc báo thù không nhấ́t thiế́t phải quá vội vàng. Ta bèn khẽ gật đầ̀u, coi như đáp ứng điề̀u kiện của hắ́n..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n thầ̀m nghi hoặc. Tên Cao Tử Minh đó thủ đoạn ghê gớm, liên tục bày trò để làm suy kiệt thể lực và tinh thầ̀n của Nhật Khố́c quỷ, không lý nào lại chịu trả con cho hắ́n dễ dàng như thế́, e là có điề̀u man trá bên trong.

Nhật Khố́c quỷ lại nói tiế́p: "Thấ́y ta gật đầ̀u, Cao Tử Minh bèn ném thằ̀ng bé tới. Ta sợ nó bị thương, vội vàng đưa tay đón lấ́y. Nhưng bàn tay vừa chạm vào thằ̀ng bé, ta lập tức phát giác ra sự dị thường, con ta khi đó mới mười tuổi, làm sao lại nặng như vậy được. Vừa nghĩ đế́n đây, một thanh đoản đao đã đâm thẳng vào bụng ta, đám cường đạo nhấ́t tề̀ hét lớn giố́ng như đã hẹn nhau từ trước, sau đó vung đao vung thương xông về̀ phía ta..."

Tiểu Huyề̀n tuy đã đoán trước là bên trong có điề̀u man trá nhưng việc xảy ra đột ngột, nó vẫn không kìm được kêu lên một tiế́ng kinh hãi.

"Đây đề̀u là gian kế́ do tên Cao Tử Minh đó bày ra. Hắ́n sai một tên lùn mang mặt nạ da người đóng giả làm con trai ta rồ̀i bấ́t ngờ đánh lén. Không ngờ kẻ đó đã giấ́u được cặp mắ́t của ta, rồ̀i còn đánh lén thành công..." Giọng nói của Nhật Khố́c quỷ bình tĩnh đế́n đáng sợ. "May mà ta tuy đi đường vấ́t vả, lại bị trúng một đao nhưng võ công và bản lĩnh ứng biế́n vẫn còn, lập tức chụp lấ́y tên lùn đóng giả con trai ta, dùng hắ́n làm lá chắ́n để ngăn chặn những thứ vũ khí đang đánh tới. Tên Cao Tử Minh đó cầ̀m quạt xông lên đầ̀u tiên, miệng còn hô lớn với đám thủ hạ: "Đừng để hắ́n trố́n thoát, nế́u không sau này chúng ta sẽ phải chế́t dưới kiế́m của hắ́n..." Đáng hận thay, lũ súc sinh kia đề̀u bị hắ́n xúi giục, hoàn toàn không để tâm tới sự số́ng chế́t của đồ̀ng bọn, không ngừng xông về̀ phía ta mà chém giế́t. Ta thấ́y tình hình như thế́, biế́t rằ̀ng con ta cũng đã lành ít dữ nhiề̀u, lòng báo thù lập tức bùng lên, trong cơ thể lại sinh ra một luồ̀ng kình lực. Ta cố́ kìm nén cơn đau, mở một con đường máu, xông ra ngoài sơn trang, sau đó hoang mang bỏ

https://thuviensach.vn

chạy. Cao Tử Minh dẫn theo đám súc sinh kia đuổi sát không buông. Ta vừa chạy vừa đánh, nhưng vết thương ở bụng quá nặng, chảy máu rất nhiều, cuối cùng ta càng chạy càng chậm, đoán chừng sẽ bị bọn chúng đuổi kịp và ép vào tuyệt lộ đến nơi.

Ta biết khó thoát được kiếp nạn lần này, liền dằn lòng, dứt khoát xoay người đánh ngược lại, liều giết thêm được tên nào thì hay tên đó. Kẻ địch không ngờ ta đã bị thương nặng như thế mà còn dám quay lại phản kích, liền bị ta giết chết mấy tên. Nhưng bọn chúng người đông thế mạnh, lập tức vây chặt ta. Ta lại dính thêm mấy vết thương nữa, tưởng chừng sẽ phải chết dưới đám loạn đao…" Nhật Khốc quỷ khẽ thở dài một hơi, sau khi ngẩn ra một lúc lại lẩm bẩm: "Nếu khi đó ta chết đi rồi xuống đoàn tụ với vợ con nơi âm tào địa phủ, có khi lại là một việc hay."

Tiểu Huyền nghe mà tim đập chân run, tuy thấy Nhật Khốc quỷ vẫn đang sống sờ sờ trước mặt mình, chứng tỏ ngày đó đã thoát chết nhưng trái tim nó vẫn đập thình thình loạn nhịp, cảm thấy vô cùng lo lắng cho vận mệnh vẫn chưa rõ ràng của hắn.

Nhật Khốc quỷ khẽ ho mấy tiếng rồi mới kể tiếp: "Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, có một hán tử đi ngang qua, chính y đã đứng ra quát ngăn lũ gian tặc kia lại. Đám người Cao Tử Minh hung tàn thành tính, lúc này lại đánh giết đến đỏ cả mắt, làm sao chịu dừng tay, liền vây cả hán tử đó lại. Chẳng ngờ hán tử đó lại có võ công vô cùng thâm hậu, chỉ loáng một cái đã đánh rơi tất cả vũ khí của mấy chục tên gian tặc, hơn nữa còn không làm một người nào bị thương… Tên Cao Tử Minh đó cũng là người có nhiều kinh nghiệm, biết rằng bọn hắn quyết không thể địch lại người này, bèn dùng khẩu khí giang hồ chất vấn đối phương cớ sao lại xía vào chuyện của người khác. Hán tử đó cũng không cậy mạnh, chỉ dùng giọng hờ hững hỏi căn nguyên của cuộc giao tranh. Cao Tử Minh lập tức ăn nói bậy bạ, bịa ra rất nhiều điều không phải về ta. Tuy

https://thuviensach.vn

ta muố n phản bác nhưng trên người đang có quá nhiề u vế t thương, trong lòng lại ngợp nỗi thương tâm tột độ nên vừa nôn nóng vừa tức giận, nhấ t thời chẳng nói năng được gì. Hán tử đó nhìn thấ y thầ n thái ta có sự khác thường, bèn nói với Cao Tử Minh: "Ta ghét nhấ t là những kẻ ỷ mạnh hiế p yế u, tạm chưa xét ai đúng ai sai, chỉ nhìn các ngươi mấ y chục người truy sát một người, ta đã cảm thấ y bấ t bình rồ i, việc hôm nay hãy tạm dừng lại ở đây. Ta còn có một số việc quan trọng phải làm, đợi mấ y hôm nữa sẽ quay trở lại để điề u tra kĩ càng xem hai bên ai đúng ai sai." Tên Cao Tử Minh đó vội vàng gật đầ u vâng dạ, nhưng ta thấ y trong mắ t hắ n lóe lên tia sáng, nghĩ bụng nế u người này mà đi, chỉ sợ sẽ bị loạn đao phân thây ngay lập tức, ta định lên tiế ng nhưng lại bị hán tử kia khoát tay ngăn lại, chỉ nghe y nói: "Ngươi bấ t tấ t phải nói nhiề u, việc này ta sớm muộn cũng sẽ điề u tra rạch ròi hế t thảy. Nế u ngươi phải chịu nỗi oan, ta ắ t sẽ trả lại công bằ ng cho ngươi, nhưng nế u ngươi thật sự là hạng người đại gian đại ác, ta quyế t sẽ không dung thứ." Vóc dáng y vố n không cao lớn, vậy nhưng khi nói những lời này lại mang theo một luồ ng chính khí lẫm liệt, khiế n tấ t cả những người xung quanh chấ n động. Có tên tiểu lâu la nhỏ giọng lầ m bầ m một câu gì đó, nhưng lại bị y nghe được, y liề n cấ t tiế ng cười vang. "Ta không phải minh chủ võ lâm gì hế t, nhưng chuyên đi quản những việc bấ t bình trong thiên hạ. Nế u các ngươi không phục, cứ việc lên Ngũ Vị Nhai tìm ta." Dứt lời, y liề n cho ta uố ng một viên đan dược, sau đó lững thững rời đi. Đám súc sinh kia nghe thấ y cái tên Ngũ Vị Nhai thì đề u cả kinh thấ t sắ c, không dám làm khó ta nữa, chỉ sau một loáng đã nháo nhào bỏ chạy. Tên Cao Tử Minh kể từ đó cũng biế n mấ t, không còn thấ y xuấ t hiện trên giang hồ ..."

Tiểu Huyề n nghe tới đây, nghĩ đế n cảnh tượng hán tử đó chỉ bằ ng mấ y lời nói ngắ n ngủi mà đã dọa cho đám sơn tặc hung ác kia phải bỏ chạy tứ tán, không khỏi cảm thấ y hế t sức khâm phục khí độ của y, bèn hỏi: "Ông ấ y là ai vậy?"

https://thuviensach.vn

Nhật Khố´c quỷ thở dài, than: “Ngoài Trùng đại sư trên Ngũ Vị Nhai ra, còn ai có thể có uy thế´ lớn đế´n như vậy nữa!”

“Thì ra ông â´y chính là Trùng đại sư!” Tiểu Huyề`n vừa nghe Nhật Khố´c quỷ nói vậy, lập tức nhớ lại những lời mà cha từng kể với mình: “Trên giang hồ` có một vị kỳ nhân được xưng tụng là bạch đạo đệ nhâ´t sát thủ, tên gọi Trùng đại sư. Ông â´y chuyên quản những việc bâ´t bình trong thiên hạ, còn khă´c tên quan tham trong triề`u lên Ngũ Vị Nhai, lâ´y một tháng làm kỳ hạn giế´t chế´t, chưa bao giờ sai lệch. Có thể nói ông â´y chính là khă´c tinh của tâ´t cả những tên quan tham trong thiên hạ.”

Chẳng ngờ lúc này lại nghe nói tới tên của Trùng đại sư, Tiểu Huyề`n lập tức cảm thâ´y máu huyế´t sôi trào, hào khí dâng cao, không thể nói thêm một lời nào nữa, trong lòng chỉ nghĩ sau này mình nhâ´t định phải làm một vị đại anh hùng đại hào kiệt như vậy thì mới không uổng kiế´p số´ng này...

Một hồ`i lâu sau Tiểu Huyề`n mới bình tĩnh trở lại, tiế´p tục câ´t tiế´ng hỏi: “Vậy thúc thúc có cứu được con trai không?”

Nhật Khố´c quỷ thâ´p giọng nói: “Ta băng bó sơ qua vế´t thương, sau đó lập tức trở lại sơn trang của tên địa chủ kia. Lũ sơn tặc Phi Vân trại đề`u kinh sợ uy danh của Trùng đại sư, đã bỏ chạy chẳng còn một mố´ng, chỉ có gia đình tên địa chủ kia là không kịp bỏ chạy, bị ta chặn trên đường. Sau khi truy hỏi, ta mới biế´t rằ`ng thằ`ng bé đã...” Nói tới đây, Nhật Khố´c quỷ chợt dừng lại. Trong bóng tố´i, dường như hă´n đã phải cố´ gă´ng hế´t sức để kìm nén, giọng nói nghẹn ngào mang theo vẻ tang thương tột độ: “Cuố´i cùng ta cũng đã nhìn thâ´y con ta. Ngươi có biế´t tấ´m mặt nạ da người của tên lùn kia tại sao lại tinh xảo đế´n thế´ không? Đám súc sinh đó vì muố´n đố´i phó với ta nên đã lột da một thằ`ng bé mới mười tuổi, chế´ tạo thành mặt nạ da người...”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề`n nghe nói tới việc tàn nhẫn như thế´, nhấ´t thời bị chấ´n động, ngẩn ngơ há hố´c miệng. Khi mới gặp, nó chỉ cảm thấ´y Nhật Khố´c quỷ hung ác vô cùng, nào có từng nghĩ rằ`ng hắ´n lại có một quá khứ bi thảm như vậy. Trong lòng trào dâng những nỗi xót xa, nước mắ´t nó trào ra từ trong khóe mắ´t, không nói thêm được lời nào nữa. Chỉ nghe giọng nói của Nhật Khố´c quỷ dầ`n trở nên thảm thiế´t tột cùng, gầ`n như đã gào lên đế´n khản giọng: "Uổng cho ta khổ luyện võ công, lập chí hành hiệp trượng nghĩa, vậy mà lại không thể bảo vệ vợ con của mình. Ngươi nói đi! Ngươi nói đi! Ta có nên báo thù không?"

Tiểu Huyề`n đưa tay lau nước mắ´t, ngẩn ngơ gật đầ`u. "Trùng đại sư nhấ´t định sẽ giúp thúc thúc báo thù." Nhật Khố´c quỷ lại giố´ng như đã bị ma nhập, gằ`n giọng nói: "Cho dù Trùng đại sư có giúp ta giế´t sạch lũ súc sinh đó thì cũng ích gì, vợ con ta đâu có thể số´ng lại được. Hơn nữa, ta cũng không cầ`n mượn tay người khác báo thù." Hắ´n đột nhiên cấ´t tiế´ng cười gằ`n dữ tợn, trong giọng nói lạnh băng dường như còn xen lẫn tiế´ng khóc: "Ngươi có biế´t ta đã báo thù như thế´ nào không?"

Tiểu Huyề`n nghe thấ´y tiế´ng cười tà ác của Nhật Khố´c quỷ thì đã thấ´p thoáng đoán ra được điề`u gì, cảm thấ´y số´ng lưng trở nên lạnh ngắ´t. Quả nhiên, Nhật Khố´c quỷ lại cười thêm mấ´y tiế´ng nữa rồ`i hằ`n học nói: "Ta đã giế´t cả nhà tên địa chủ rồ`i cũng lột da, rút gân con trai hắ´n, sau đó ăn từng miế´ng, từng miế´ng... Ha ha ha ha..." Đột nhiên hắ´n lại cười phá lên, nói chậm rãi từng tiế´ng một: "Ngươi khóc rồ`i, ngươi khóc rồ`i, ta phải ăn thịt ngươi, ta phải ăn thịt ngươi..."

Tới lúc này Tiểu Huyề`n mới phát giác gương mặt mình đã giàn giụa nước mắ´t, trong cơn kinh hãi liề`n vội vàng nhảy bật dậy, định chạy ra ngoài nhưng lại quên mấ´t chưa kéo quầ`n lên, thế´ là chân bị vấ´p một cái, ngã nhào xuố´ng đấ´t. Rồ`i nó lại cảm thấ´y lưng áo

https://thuviensach.vn

căng ra, thì ra đã bị Nhật Khốc quỷ đưa tay tới nhấc bổng lên. Trong cơn kinh hãi, nó chỉ nhìn thấy giữa bóng tối có một cặp mắt trợn trừng như đang phun lửa nhìn chằm chặp vào mình, nhất thời ngây ra, không dám động đậy thêm nữa.

"Ngươi thua rồi!" Nhật Khốc quỷ lẩm bẩm. "Ngươi rốt cuộc đã khóc rồi!"

Tiểu Huyền thấy trên khuôn mặt Nhật Khốc quỷ đầy những nếp nhăn, giống như đột nhiên già đi mấy chục tuổi. Nghĩ đến cái chết thảm của vợ con hắn, nó cảm thấy sợ hãi tột cùng. Dù biết rõ là không nên nhưng vẫn để nước mắt tuôn chảy như dòng suối, đồng thời cất giọng run rẩy: "Thúc thúc đừng ăn thịt cháu, nếu không cha cháu cũng sẽ rất đau lòng đấy..."

Nhật Khốc quỷ thoáng rùng mình, cứ thế nhìn Tiểu Huyền chằm chằm suốt hồi lâu, rồi ma ý trong mắt dần tan đi, lệ cũng rơi lã chã, hai cánh tay đưa tới ôm chặt Tiểu Huyền vào lòng. "Nhóc con đừng sợ, ta không ăn thịt ngươi nữa đâu!"

Tiểu Huyền bị Nhật Khốc quỷ ôm chặt vào lòng, không thể cử động được. Nghe hắn nói không ăn thịt mình nữa, nó thoáng cảm thấy yên tâm, rồi trong lòng nổi lên muôn vàn suy nghĩ, nhủ thầm nếu cha mà ở đây thì nhất định sẽ không để hắn đối xử với mình như vậy, thế là nước mắt lại tuôn trào như suối, làm ướt hết cả vạt áo trước ngực của Nhật Khốc quỷ...

Hôm nay phải chịu không ít nỗi kinh sợ, một thằng bé như nó làm sao chịu đựng nổi, lúc này lại vừa buồn ngủ vừa mỏi mệt, chẳng bao lâu sau đã ngủ thiếp đi trong lòng Nhật Khốc quỷ.

https://thuviensach.vn

Chương 3

THẦN LONG THOÁNG HIỆN

Ngày hôm sau, Nhật Khô´c quỷ và Tiểu Huyê`n lại tiê´p tục lên đường.

Tiểu Huyê`n vô´n cho rằ`ng sau sự việc đêm qua, tình cảm giữa hai người đã sâu nặng hơn, muô´n mở lời xin Nhật Khô´c quỷ thả mình quay vê` Thanh Thủy trâ´n tìm cha. Chẳng ngờ thái độ của Nhật Khô´c quỷ với nó tuy đã ôn hòa hơn râ´t nhiê`u nhưng khuôn mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng như trước, mâ´y lâ`n nó muô´n nói chuyện mà hă´n đê`u tỏ ra thờ ơ, không thèm để ý. Tiểu Huyê`n không đoán được tâm ý của đô´i phương nên cũng không dám nói nhiê`u, đành ngoan ngoãn theo sau Nhật Khô´c quỷ đi một mạch vê` hướng bă´c.

Trong lòng Nhật Khô´c quỷ thì lại có suy nghĩ khác. Mâ´y năm trước hă´n gặp phải cơn biê´n cô´ lớn, từ đó vê` sau chỉ cầ`n nghĩ đê´n cái chê´t thảm của vợ con là lại cảm thâ´y ông trời đô´i xử bâ´t công với mình, chỉ muô´n gieo rắ´c kiê´p nạn mà mình phải chịu cho tâ´t cả mọi người trong thiên hạ. Do đó, tính tình hă´n trở nên cực kỳ quái dị, râ´t ghét những đứa bé khoảng chừng mười tuổi hoạt bát, đáng yêu, thành ra mới có thói quen bệnh hoạn là ăn thịt trẻ con. Mãi đê´n sau này, khi sự việc làm kinh động đê´n chưởng môn phái Hoa Sơn là Vô Ngữ đại sư, hă´n mới ẩn mình vào Cầ`m Thiên bảo. Mỗi lâ`n nghĩ đê´n quá khứ bi thảm và những việc ác mà mình đã làm, tâm trạng hă´n đê`u chìm trong sự dằ`n vặt và mâu thuẫn, lúc thì cảm thâ´y hô´i hận, lúc lại hành sự càng thậm tệ hơn.

https://thuviensach.vn

Những năm nay, hắn vẫn luôn mai danh ẩn tính, rất sợ Vô Ngữ đại sư tìm đến nên chưa từng nhắc đến chuyện cũ của bản thân với bất cứ ai, dần dà, nỗi oán hận tích lũy trong lòng, tâm tình lại càng trở nên u uất, sầu muộn. Mãi tới hôm qua, khi gặp được Tiểu Huyền, hắn mới lần đầu thổ lộ chuyện xưa, giống như một người đã kìm nén mối tâm sự quá lâu nhưng lại không tìm được ai mà kể lể, liền đến một vùng sơn dã vắng vẻ để lẩm bẩm một mình.

Nhật Khốc quỷ nhìn thấy Tiểu Huyền, cảm thấy đứa bé này thông minh, lanh lợi, lập tức nghĩ đến đứa con đã chết thảm, ác niệm bất giác sinh ra, nên mới bất chấp mệnh lệnh đối phó với Mị Vân giáo của Long phán quan mà bắt cóc Tiểu Huyền rồi bỏ đi một mình. Về sau tuy có đánh cược với Tiểu Huyền nhưng hắn nào có thèm coi một đứa bé là đối thủ, chỉ nghĩ mình sẽ thắng chắc ván cược này. Trong suy nghĩ của Nhật Khốc quỷ, Tiểu Huyền sớm muộn gì cũng là đồ ăn trong miệng mình, cũng chính vì thế nên đêm qua hắn mới kể cho nó nghe câu chuyện mà thường ngày chưa từng kể với bất kỳ ai. Một mặt hắn muốn thổ lộ tâm sự đã dồn nén quá lâu trong lòng, mặt khác muốn dùng quá khứ của bản thân để khiến Tiểu Huyền rơi lệ, rồi sau đó có thể quang minh chính đại giành phần thắng trong ván cược này...

Nhật Khốc quỷ ngàn vạn lần không ngờ được, tuy Tiểu Huyền đã rơi lệ nhưng đó lại là những giọt lệ thông cảm với hoàn cảnh của hắn. Những năm nay hắn đã hồi tưởng lại chuyện quá khứ không biết bao nhiêu lần nhưng chưa có lần nào được dốc bầu tâm sự thoải mái giống như đêm qua. Mà từ trong quá trình ấy, hắn còn nhớ lại một thời hừng hực khí thế, ý chí cao vời của mình, sau lại bị nỗi oán hận kẻ thù cùng nỗi nhớ nhung thê tử giằng xé trái tim, rốt cuộc đã không kìm nén được mà sụt sùi rơi lệ. Khi nhìn thấy Tiểu Huyền khóc lóc đáng thương, hắn có cảm giác như được gặp lại đứa con ruột của mình, liền ôm Tiểu Huyền thật chặt. Trong khoảnh

https://thuviensach.vn

khắ c â y, hắ n quả thực đã bộc lộ chân tình, không kiề m chế được bản thân.

Tâm trạng Nhật Khố c quỷ hiện giờ đang vô cùng mâu thuẫn, vừa nghĩ Tiểu Huyề n đã biế t được nhiề u bí mật của mình như vậy thì phải nhanh chóng giế t người diệt khẩu, vừa cảm thấ y không nhẫn tâm làm hại một đứa bé thông minh, đáng yêu thế này. Nghĩ đế n việc mình đã làm trái mệnh lệnh của Long phán quan, hắ n thấ y chẳng bằ ng hãy dâng đưa bé này cho ông ta. Long phán quan đã mấ t con mấ y năm nay, lại không có đứa con nào khác kế thừa sự nghiệp, có lẽ sẽ thật sự thích Tiểu Huyề n và nhận làm con nuôi, như thế hắ n vừa có thể lấ y công chuộc tội, lại vừa có thể bù đắ p phầ n nào cho Tiểu Huyề n, thực đúng là lưỡng toàn kỳ mỹ...

Bụng dạ hắ n vố n cực sâu, tuy trong lòng quẩn quanh vô vàn suy nghĩ nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, tựa như thờ ơ với mọi việc.

Hai người rời khỏi thành Tự Vĩnh, lại đi tiế p về hướng bắ c. Nơi này vẫn nằ m trong phạm vi thế lực của Mị Vân giáo, Nhật Khố c quỷ sợ để lộ hành tung nên không dám đi đường lớn mà thường chọn những con đường nhỏ hoang vu. Vùng này nhiề u đồ i núi, thế núi ngoằ n ngoèo uố n lượn, tuy cao nhưng không hiểm, còn có con sông Kim Sa và mấ y nhánh sông nhỏ chạy vòng quanh núi... Cảnh non nước đan xen, tràn đầ y vẻ kỳ bí.

Tiểu Huyề n một lòng muố n bỏ trố n nhưng lại không có cơ hội nào thích hợp. Nó biế t, nế u bỏ trố n mà bị Nhật Khố c quỷ bắ t lại thì e là sẽ phải chịu không ít nỗi khổ, do đó ngoài mặt không dám để lộ chút phiề n muộn, nhưng trên đường đi lại thường xuyên bày trò để làm chậm hành trình, chỉ mong cha có thể đế n cứu mình. Nhật Khố c quỷ biế t rấ t rõ suy nghĩ của Tiểu Huyề n nhưng lại không nói toạc ra. Kỳ thực, tại nơi sâu trong nội tâm hắ n cũng không

https://thuviensach.vn

muố́n phải rời xa Tiểu Huyề̀n, lại biế́t rằ̀ng đế́n Cầ̀m Thiên bảo sớm ngày nào thì sẽ phải chia ly với Tiểu Huyề̀n sớm ngày đó, cho nên cứ để yên cho Tiểu Huyề̀n làm bừa.

Lúc này đang độ giữa hạ, thời tiế́t rấ́t nóng, may mà đây là nơi núi rừng râm mát có hơi nước vờn quanh, do đó hai người bọn họ cứ đi đi dừng dừng cũng thấ́y khá thoải mái, dễ chịu.

Tiểu Huyề̀n chưa bao giờ rời nhà đi xa, lầ̀n này ở trên đường nhìn thấ́y rấ́t nhiề̀u thứ hiế́m lạ cổ quái, lúc thì chạy đi bắ́t bướm, lúc lại chui vào trong hang động, cảm giác rấ́t thú vị, thành ra cũng không cảm thấ́y hành trình vấ́t vả. Nhật Khố́c quỷ thấ́y Tiểu Huyề̀n hồ̀n nhiên, ngây thơ như thế́, tuy khuôn mặt đen thui vẫn lạnh tanh, lại chẳng mấ́y khi nói năng nhưng trong lòng thực ra rấ́t vui vẻ, tựa như lại được trở về̀ quãng thời gian khi mình vui đùa cùng con trai.

Nhật Khố́c quỷ vố́n xuấ́t thân từ vùng Thiểm Bắ́c, trên người lúc nào cũng mang theo mấ́y chiế́c bánh lớn làm đồ̀ ăn, lầ̀n nào Tiểu Huyề̀n cũng vừa ăn vừa cau mày nhưng nó cũng không dám phản đố́i hay có ý kiế́n gì, sợ Nhật Khố́c quỷ dùng mình làm lương khô thì hỏng bét.

Hai ngày sau bọn họ tới thành Lô Châu, Nhật Khố́c quỷ không nghỉ ngơi mà dẫn Tiểu Huyề̀n đi dọc sông Kim Sa về̀ hướng đông. Lầ̀n đầ̀u tiên Tiểu Huyề̀n được nhìn thấ́y một dòng sông chảy xiế́t, có khí thế́ kinh người như vậy thì kinh ngạc đế́n nỗi há hố́c miệng, sau đó nhấ́t quyế́t đòi được ngồ̀i thuyề̀n. Nhật Khố́c quỷ không nỡ làm trái ý nó, bèn đế́n bên bờ sông tìm thuê thuyề̀n.

Tiểu Huyề̀n thấ́y Nhật Khố́c quỷ không phản đố́i, hứng thú liề̀n nổi lên, nhìn một dãy thuyề̀n mà chê bai, bắ́t bẻ, lúc thì nói chiế́c thuyề̀n này không đủ rộng, lúc lại nói chiế́c thuyề̀n kia quá

https://thuviensach.vn

bẩn, mất nguyên nửa canh giờ mà chẳng được việc gì. Tới khi thấy Nhật Khốc quỷ đã có vẻ bực tức, nó mới chọn lấy một con thuyền nhỏ, rồi hai người ngồi thuyền, xuôi dòng đi về phía đông.

Người lái thuyền là một hán tử hơn hai mươi tuổi, tự xưng họ Lưu, dáng người thấp mà tráng kiện, trên đầu quấn một miếng vải trắng, nhìn rất tháo vát, suốt dọc đường đều cất tiếng hát vang. Hơi của gã rất dài, giọng lại ngân vang khiến Tiểu Huyền cứ vỗ tay khen hay không ngớt.

Tiểu Huyền lần đầu được ngồi thuyền, cảm thấy hết sức mới mẻ. Nó chạy tới đầu thuyền ngó nghiêng, chỉ thấy phía trên là núi cao vời vợi, phía dưới là sóng nước rộn ràng, liền vừa hò reo vừa nhảy nhót, quên khuấy mất hoàn cảnh của mình hiện tại. Chỉ tiếc rằng nó không biết bơi, nếu không nhất định đã nhảy xuống nước mà vẫy vùng một phen cho thỏa chí, thế là đành bám lấy Nhật Khốc quỷ đòi hắn kể cho nghe lai lịch của các cảnh vật ven đường.

Tuy trước đây Nhật Khốc quỷ cũng từng ngồi thuyền mấy lần nhưng khi đó đều bận công việc, chưa từng dành thời gian thưởng thức cảnh sắc ven sông. Lúc này, nhìn thấy trên mặt sông là sóng nước dạt dào, thuyền trôi lãng đãng, bị cái khí thế bàng bạc ấy khơi dậy hùng tâm tráng chí ngày xưa, hắn không khỏi cảm thấy lòng thầm sảng khoái, cuối cùng cũng đã nói cười với Tiểu Huyền. Tiểu Huyền thừa dịp ấy xúi giục Nhật Khốc quỷ đi bắt vài con cá, giúp cái bụng được thỏa nguyện một lần.

Tiểu Huyền trời sinh thông minh, lanh lợi, gặp đâu yên đó, nghĩ bụng dù sao suốt quãng đường sắp tới cũng phải ngồi thuyền, muốn trốn cũng không được, bèn mở rộng lòng mình, quấn lấy người lái thuyền và Nhật Khốc quỷ để hỏi han đủ thứ. Huống chi từ sau khi nghe câu chuyện bi thương đó, lòng thông cảm của nó với

https://thuviensach.vn

Nhật Khô´c quỷ nhiê`u hơn là kinh sợ, nên thỉnh thoảng còn cô´ ý tìm lời trêu chọc cho hă´n vui vẻ.

Mâ´y ngày cứ thê´ trôi qua, tình cảm giữa hai người ngày càng thân thiê´t. Nhật Khô´c quỷ hê´t sức yêu quý Tiểu Huyê`n, không những giảng giải tỉ mỉ vê` phong thổ, nhân tình mà bọn họ gặp trên đường, còn chọn một vài chuyện thú vị trên giang hô` để kể cho nó nghe, khiê´n Tiểu Huyê`n được mở rộng tâ`m mă´t. Nê´u người bình thường không hiểu căn nguyên sự việc mà nhìn thâ´y cảnh này, ă´t hẳn sẽ cho rằ`ng bọn họ là một cặp cha con đang đi du sơn ngoạn thủy.

Con thuyê`n nhỏ xuôi dòng đi vê` phía đông, tô´c độ cũng khá nhanh, trên đường có đi ngang qua Giang Tân, Du Thành, sáng hôm nay sẽ tới thành Phù Lăng.

Phù Lăng là một tòa thành lớn quan trọng thuộc khu vực miê`n Đông đâ´t Thục, nă`m bên bờ sông Kim Sa. Thời này đường Thục khó đi, việc trao đổi hàng hóa đa phâ`n phải tiê´n hành qua đường sông, thành Phù Lăng có được thiên thời địa lợi nên khách thương lui tới tâ´p nập vô cùng.

Nơi đây còn cách thành Phù Lăng chừng bảy, tám dặm đường thủy. Trên mặt sông, thuyê`n đã dâ`n nhiê`u lên. Nhìn ở nơi gâ`n, hai bên bờ sông là vách đá cheo leo, đâm vào tận mây, nhìn ra hướng xa, giữa làn sóng nước mịt mờ là thuyê`n dày san sát, buô`m ghé cạnh buô`m. Trong tiê´ng sóng dạt dào, sự phô`n hoa, náo nhiệt của khu buôn bán được điểm xuyê´t bởi khung cảnh hào hùng, tráng lệ, khiê´n người ta hào khí dâng cao, lòng thâ`m khoan khoái.

“Nhà thuyê`n, thuyê`n đang tăng tô´c hay sao?” Nhật Khô´c quỷ đứng ở đâ`u thuyê`n, ngước mă´t nhìn thành Phù Lăng thâ´p thoáng

https://thuviensach.vn

trong làn sương mù mờ mịt ở đằng xa, bỗng cảm thấy thuyền đang tăng tốc nên mới cất tiếng hỏi người lái thuyền họ Lưu kia.

Hán tử họ Lưu đứng ở đuôi thuyền, vừa treo buồm lên vừa nói với Nhật Khốc quỷ: "Khách quan nói không sai. Bởi vì khúc sông phía trước nhỏ hẹp, lại bị đá lớn chắn ngang cho nên nước chảy rất xiết, không những có xoáy nước mà còn có rất nhiều đá ngầm, thường xuyên có thuyền bị lật ở đây, do đó được đặt cho cái tên là ghềnh Tỏa Long..."

Tiểu Huyền ngạc nhiên nói: "Đã như vậy, đáng lý ra phải giảm tốc độ mới đúng chứ, không phải có câu rằng "cẩn thận đi thuyền thì đi được cả vạn năm" sao?" Nó nghĩ ra câu tục ngữ này, hơn nữa còn dùng đúng chỗ, trong lòng liền cảm thấy rất đắc ý.

Hán tử họ Lưu vẫn không dừng động tác, cười hà hà, nói với Tiểu Huyền: "Tiểu huynh đệ có điều không biết, xoáy nước ở sông Kim Sa này thuộc loại mềm nắn rắn buông. Nếu thuyền mà đi quá chậm, lúc đi ngang qua xoáy nước sẽ giống như phải mang theo vật nặng ngàn cân, tốc độ càng đi càng chậm, đến cuối cùng thì bị hút suống đáy sông, rơi vào cảnh thuyền chìm người chết. Do đó nhất định phải giữ được tốc độ cao rồi đi một mạch qua xoáy nước thì mới có thể hóa nguy thành an, không gặp phải chút trở ngại nào."

Nhật Khốc quỷ thấy người lái thuyền có thân thể rắn chắc, hành động nhanh nhẹn, dường như biết võ công, trong lòng sớm đã cảm thấy nghi ngờ, lúc này nghe gã nói năng bất phàm thì lại càng ngầm để ý. Chỉ là hắn vốn không biết rõ lắm về việc dưới nước, nghe đối phương nói vậy thì cũng cảm thấy không sai, thêm vào đó nơi này đã thuộc về phạm vi thế lực của Cầm Thiên bảo, cho nên tuy cảm thấy người này khả nghi nhưng cũng không sợ đối phương bày trò. Lúc này, trong lòng hắn đang nghĩ đến cái tên ghềnh Tỏa Long kia, dường như đang suy tư điều gì đó.

https://thuviensach.vn

“Thì ra trong việc lái thuyền cũng có nhiều học vấn như vậy.” Tiểu Huyền đưa mắ́t nhìn một cái xoáy nước giữa sông, bàn tay đưa ra khua khoắ́ng không ngừng. “Một chiế́c thuyền lớn thế́ này thì làm sao lại bị cái xoáy nước nhỏ xíu kia hút xuố́ng đáy sông được, thật khiế́n người ta khó mà hiểu nổi.”

Người lái thuyền kiên nhẫn giải thích: “Những xoáy nước nhỏ thế́ này tấ́t nhiên là không nguy hiểm, nhưng đế́n chỗ đà̀ng trước nước chảy xiế́t hơn, xoáy nước phải rộng tới cả trượng. Nế́u lái thuyền không đúng cách, đừng nói là con thuyền nhỏ này, cho dù là loại thuyền lớn có thể chở được cả trăm người cũng có thể bị nó hút xuố́ng đáy sông, vì thế́ nơi này mới có tên là ghềnh Tỏa Long, ý rà̀ng cho dù là một con thần long, một khi đã bị xoáy nước hút xuố́ng thì chỉ e sẽ không có cách nào thoát thân được.”

Tiểu Huyền nghe mà gật gù tấ́m tắ́c, cảm thấ́y vừa sợ hãi vừa tò mò, thầm nghĩ đợi lát nữa nhấ́t định phải nhìn thật kĩ cái xoáy nước lớn có thể khóa chặt cả thần long kia một phen. Rồi nó lại cảm thấ́y trên đường đi lần này đã được thấ́y không ít sự vật mới lạ, so với cuộc số́ng buồn bã, tẻ nhạt ở Thanh Thủy trấ́n trước kia quả thực là quá khác biệt. Tuy không biế́t tương lai sẽ như thế́ nào nhưng nó vẫn rấ́t thích “cuộc số́ng giang hồ” hiện tại, một cuộc số́ng mà nơi nơi đều tràn ngập sự thần bí và nguy hiểm.

Người lái thuyền thấ́y Tiểu Huyền không nói gì, chỉ cho là nó đang sợ hãi, bèn cấ́t tiế́ng an ủi: “Tiểu huynh đệ đừng sợ, sau khi đi qua ghềnh Tỏa Long là tới được thành Phù Lăng rồi.”

Tiểu Huyền ngồi thuyền được mấ́y ngày, sớm đã cảm thấ́y buồn chán, lúc này nghe người lái thuyền nói sắ́p tới thành Phù Lăng thì tấ́t nhiên rấ́t muố́n lên bờ đi lại một phen. Khi nhìn sang hai bên bờ thấ́y lác đác có mấ́y hộ gia đình, trong lòng nó lại càng ngứa ngáy, có điều nhìn bộ dạng trầm tư của Nhật Khố́c quỷ lúc

https://thuviensach.vn

này đang đứng nơi đâ`u thuyê`n, nó không dám trực tiê´p nài nỉ mà lúng túng bă´t chuyện: “Tê` thúc thúc đang nghĩ gì vậy?”

Nhật Khô´c quỷ ngoảnh lại nhìn Tiểu Huyê`n, thâ´p giọng thở dài, nói: “Ngươi nhớ kĩ lâ´y, sau khi tới Câ`m Thiên bảo không được nói với bâ´t cứ người nào là ta họ Tê`, sau này chúng ta cũng coi như không quen biê´t nhau nữa.” Thì ra hă´n biê´t thành Phù Lăng chỉ cách Câ`m Thiên bảo một ngày đường, nghĩ đê´n việc să´p phải chia tay Tiểu Huyê`n, trong lòng không khỏi có chút râ`u rĩ và lưu luyê´n. Hă´n xưa nay luôn hành sự cẩn trọng, khi nói đê´n Câ`m Thiên bảo còn hạ thâ´p giọng xuô´ng, không muô´n để cho người lái thuyê`n biê´t được lai lịch của mình.

Tổng đàn của Câ`m Thiên bảo nă`m trên bãi Sư Tử ở mé bên trái thành Phong Đô đâ´t Xuyên Đông. Bãi Sư Tử đó dựa lưng vào núi, kê` sát sông, chính là một vùng đâ´t quan trọng mà người đi đường thủy ă´t phải kinh qua khi từ Hô` Quảng vào Xuyên, các bang phái đâ´t Xuyên đã gây ra không biê´t bao nhiêu cuộc tranh châ´p vì quyê`n sở hữu nơi này. Mãi tới mâ´y năm trước, Long phán quan dùng hai cây Hoàn Mộng bút trong tay để đánh bại thủ lĩnh của mười bảy bang phái lớn đâ´t Xuyên, từ đó mới thô´ng nhâ´t được toàn bộ các thê´ lực, thành lập nên Câ`m Thiên bảo, tự phong mình là bảo chủ, đặt tổng đàn trong Địa Tạng cung ở bãi Sư Tử.

Long phán quan cũng vì thê´ mà vang danh giang hô`, được liệt vào hàng sáu đại tông sư tà phái cùng với Minh Tướng quân, Tuyê´t Phân Phi, Phong Niệm Chung, Thủy Tri Hàn, Lịch Khinh Sinh.

Thời gian gâ`n đây, Tiểu Huyê`n sô´ng râ´t thanh nhàn, quả thực chưa từng nghĩ sau khi tới Câ`m Thiên bảo tình hình sẽ ra sao. Nghe Nhật Khô´c quỷ nói vậy, nó trê` môi, nói: “Să´p đê´n Câ`m Thiên bảo rô`i sao? Cháu không muô´n làm con trai của Long bảo chủ gì đó đâu...”

https://thuviensach.vn

Nhật Khô´c quỷ thâ´p giọng cười, nói: “Long bảo chủ tài năng cái thê´, uy châ´n giang hô`, làm con trai ông ta có gì là không tô´t? Sau này ngươi đi lại trên giang hô`, chỉ cầ`n nói tên của Long bảo chủ, nhâ´t định sẽ được người ta giúp đỡ, vô cùng vẻ vang.”

Tiểu Huyê`n thầ`m nghĩ, Nhật Khô´c quỷ vô cùng cao ngạo mà cũng tỏ ra tôn trọng Long bảo chủ như thê´, liề`n hỏi: “Ông ta lợi hại lắ´m sao? Ông ta tên là gì vậy?”

Nhật Khô´c quỷ chậm rãi nói: “Long bảo chủ vô´n tên là Long Ngâm Thu, chỉ vì ông ta sử một đôi phán quan bút, mà Cầ`m Thiên bảo lại nằ`m ở thành Phong Đô xưa nay vô´n có biệt danh là Quỷ Đô, do đó người trên giang hô` mới gọi ông ta là Long phán quan...”

“Thì ra ông ta chính là Long phán quan sao?” Tiểu Huyê`n kêu lớn một tiê´ng khiê´n người lái thuyê`n kia biê´n hẳn sắ´c mặt, đưa mắ´t nhìn vê` phía nó.

“Cháu nghe cha cháu kể rô`i, Long phán quan là một trong sáu đại tông sư tà phái, võ công nhâ´t định râ´t cao cường. Sao thúc thúc không chịu nói sớm, làm cháu cứ nghĩ mãi mà không biê´t vị Long bảo chủ này là người thê´ nào.” Thì ra từ khi Tiểu Huyê`n còn nhỏ, Hứa Mạc Dương đã kể cho nó nghe râ´t nhiề`u điển cô´ giang hô`, bảo nó phải ghi nhớ kĩ. Có điề`u xưa nay nó vẫn thầ`m nhủ, các vị tông sư gì đó đề`u là thầ`n long thấ´y đầ`u không thấ´y đuôi, nào có ngờ rằ`ng một nhân vật danh chấ´n giang hô` như Long phán quan lại dễ dàng nảy sinh mô´i liên hệ với mình như vậy, liề`n mừng rỡ hoan hô.

Nhật Khô´c quỷ bật cười, nói: “Là trí nhớ của ngươi không tô´t còn trách được ai? Bảo chủ họ Long trên khắ´p giang hô` có lẽ chỉ có duy nhâ´t một người. Nê´u nói tới tên thật Long Ngâm Thu của ông â´y, chỉ e chẳng có mấ´y ai biê´t.” Rô`i hắ´n lại cười hà hà, hỏi: “Bây giờ

https://thuviensach.vn

ngươi đã biết lai lịch của Long bảo chủ rồi, chắc bằng lòng làm con trai ông ấy rồi chứ?"

Tiểu Huyền khẽ lắc đầu, tỏ vẻ nghiêm túc, nói: "Không được, không được! Ông ta là người của tà phái, nếu cháu làm con trai của ông ta, chỉ e sau này sẽ bị người trên giang hồ phỉ nhổ."

Nhật Khốc quỷ không ngờ nó còn nhỏ tuổi mà đã có quan niệm chính tà rạch ròi như vậy, bèn dặn dò: "Những lời này ngươi nói với ta thì không sao, nhưng nếu nói với Long bảo chủ thì sẽ có họa sát thân đấy!" Sau đó hắn lại thở dài một hơi. "Có câu rằng, chín người mười ý, chẳng ai giống ai. Sự khác biệt giữa chính và tà chẳng qua là do cách nhìn chủ quan của một số người trên giang hồ, ai mà có thể đưa ra định luận? Năm xưa, khi Thái Tổ đương triều khởi binh, không phải cũng bị người ta cho là tà ma ngoại đạo đó sao, nhưng đến khi đắc thế rồi thì lại lập tức trở thành phe chính nghĩa. Đợi đến khi ngươi lớn hơn rồi sẽ biết được chính và tà vốn chỉ khác nhau một ý niệm mà thôi..." Hắn biết Tiểu Huyền bề ngoài tuy ngoan ngoãn nhưng thực ra tính cách rất bướng bỉnh, nên mới dùng lời nói để thuyết phục nó trước, kẻo đến khi gặp Long phán quan lại xảy ra tranh chấp thì thực không hay chút nào.

Tiểu Huyền đưa tay gãi đầu, thấp giọng lẩm bẩm: "Tại sao các người không chịu hỏi xem cháu có đồng ý hay không mà đã tranh nhau bắt cháu đi làm con trai của Long phán quan như thế? Trong thiên hạ này, lẽ nào chỉ có mình cháu là trẻ con hay sao?"

Nhật Khốc quỷ nghe thế thì lòng thầm máy động, bản ý của hắn khi bắt Tiểu Huyền tuy không phải để dâng lên cho Long bảo chủ nhưng cuối cùng vẫn có ý nghĩ như tên Điếu Ngoa quỷ kia. Nguyên nhân thực ra là bởi bọn họ đều nhìn ra đứa bé này có căn cốt cực tốt, nếu được minh sư chỉ dạy, tiền đồ ngày sau ắt sẽ không thể lường trước được.

https://thuviensach.vn

Tên Điê´u Ngoa quỷ kia muô´n dâng Tiểu Huyê`n lên cho Long phán quan chỉ là vì tiê`n đô` của mình, còn Nhật Khô´c quỷ thì trong thời gian vừa qua đã nảy sinh tình cảm thân thiê´t với Tiểu Huyê`n, coi nó như con ruột, chỉ mong nó có được một nơi chô´n tô´t, động cơ của hai người tuy khác nhau nhưng mục đích thì không có gì khác biệt. Chỉ tiê´c rằ`ng trên giang hô` có biê´t bao người muô´n giao hảo với Long phán quan mà không được, vậy mà chuyện tô´t lớn bằ`ng trời này được đưa tới trước mặt Tiểu Huyê`n thì nó lại chẳng coi ra gì, thực đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Nhật Khô´c quỷ đang suy nghĩ đê´n thâ´t thâ`n, bỗng cảm thâ´y thân thuyê`n nhẹ bẫng, khi ngoảnh đâ`u nhìn lại liê`n thâ´y người lái thuyê`n tung mình nhảy xuô´ng sông làm nước bă´n lên tung tóe, sau nháy mă´t đã hoàn toàn chẳng thâ´y tung tích. Nơi đuôi thuyê`n đã bị đục một lỗ lớn, nước sông đang cuô`n cuộn tràn vào.

Suô´t dọc đường đi, Nhật Khô´c quỷ vô´n vẫn đê` phòng tên lái thuyê`n này nhưng không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật mà gã vẫn dám làm loạn trên địa bàn của Câ`m Thiên bảo. Hă´n thân là kẻ đứng đâ`u Câ`m Thiên lục quỷ, xưa nay chỉ có bọn hă´n đi bă´t nạt kẻ khác, không ngờ lâ`n này nhâ´t thời sơ suâ´t bị người ta cho vào tròng nên không khỏi cả giận. Hă´n bước mâ´y bước đi tới đuôi thuyê`n, nhưng chỉ thâ´y nước sông cuô`n cuộn, nào có còn thâ´y bóng dáng tên lái thuyê`n kia... Mái chèo trên thuyê`n đã bị tên lái thuyê`n ném đi đâu mâ´t, giờ lại đang thuận gió nên thuyê`n đi cực nhanh, không cách nào dừng lại được.

Tiểu Huyê`n luô´ng cuô´ng chân tay, vớ lâ´y một miê´ng ván thuyê`n vỡ để chặn lỗ thủng, nhưng làm sao mà chặn được, dòng chảy ở nơi này râ´t xiê´t, chẳng bao lâu sau nước đã ngập đê´n mă´t cá chân. Tiểu Huyê`n lo lă´ng kêu to: “Thúc thúc mau đê´n giúp cháu với, thuyê`n bị thủng rô`i, să´p chìm đê´n nơi rô`i...”

https://thuviensach.vn

Nhật Khô´c quỷ kéo Tiểu Huyê`n lại, dịu giọng nói: “Tiểu Huyê`n đừng sợ, dù sao đây cũng không phải thuyê`n của chúng ta, nó chìm thì mặc nó thìm thôi!”

Tiểu Huyê`n nói: “Thúc thúc có biê´t bơi không? Cháu thì chẳng biê´t bơi đâu...”

Nhật Khô´c quỷ khẽ lă´c đâ`u, ánh mă´t toát ra vẻ lạnh băng. “Yên tâm, chút chuyện nhỏ này chưa làm khó ta được.” Tuy bê` ngoài thì nói vậy nhưng Nhật Khô´c quỷ thâ´y con thuyê`n đang ở giữa sông, cách hai bên bờ tới ba, bô´n trượng, dù là một mình hă´n cũng khó mà nhảy qua được, nê´u mang theo Tiểu Huyê`n thì lại càng không cách nào để lên bờ bình an. Hă´n chỉ tay vê` phía khúc sông hơi hẹp hơn ở cách đó mâ´y trượng. “Đợi đê´n đó rô`i ta sẽ ôm ngươi nhảy lên bờ.”

Tiểu Huyê`n cảm thâ´y yên tâm hơn một chút, nghĩ bụng với bản lĩnh của Nhật Khô´c quỷ, nhâ´t định sẽ bảo vệ được mình, lại nghĩ tới một câu tục ngữ, bèn cười tinh nghịch, nói: “Người lái thuyê`n đó chă´c là một tên cường đạo, nhưng không biê´t vì cớ gì mà lại đi đục thuyê`n của mình như thê´, tiê`n đi thuyê`n hă´n cũng chẳng thu được mâ´y đô`ng cơ mà! Thật đúng là vừa mâ´t phu nhân lại thiệt quân...” Nó chưa dứt lời, thân thuyê`n bâ´t ngờ châ´n động, suýt nữa hâ´t cả hai người xuô´ng sông. Thì ra con thuyê`n va phải một tảng đá ngâ`m, kể từ đó không đi vững được nữa, cứ lă´c lư qua lại, thân thuyê`n phát ra những tiê´ng cót két không ngừng, chừng như să´p vỡ đê´n nơi. Nụ cười của Tiểu Huyê`n vẫn còn treo bên khóe miệng nhưng să´c mặt thì đã biê´n đổi hẳn. “Chẳng lẽ chúng ta đã tới cái ghê`nh Tỏa Long chê´t tiệt kia rô`i hay sao?”

Nhật Khô´c quỷ sử ra phép thiên cân trụy giúp con thuyê`n phâ`n nào vững vàng trở lại, khuôn mặt tràn đâ`y vẻ thâm trâ`m. Nhìn lô´i hành sự của tên lái thuyê`n kia thì rõ ràng muô´n đẩy hă´n vào chỗ

https://thuviensach.vn

chê´t, thực chẳng rõ là kẻ nào đứng sau giật dây? Hiện giờ, con thuyê`n nhỏ càng lúc càng trôi nhanh giữa dòng nước xiê´t, mà tại nơi này, nước sông dường như đang cuộn trào sục sôi, giữa mặt sông đột nhiên xuâ´t hiện một vòng xoáy rộng tới một trượng. Giữa tiê´ng sóng nước dạt dào, xoáy nước kia tựa như cái miệng khổng lô` đang há rộng của một con quái vật dưới đáy sông, còn chiê´c thuyê`n nhỏ thì không sao điê`u khiển được nữa, đang lao nhanh vê` phía miệng con quái vật...

Mà hiện giờ, con thuyê`n cách nơi gâ`n bờ nhâ´t cũng phải tới gâ`n ba trượng.

Cho dù với định lực của Nhật Khô´c quỷ, lúc này cũng không khỏi có chút hoang mang thâ´t thô´. Trong khoảnh khă´c này, trong lòng hă´n thoáng lướt qua một tia suy nghĩ: Nê´u bây giờ vứt bỏ Tiểu Huyê`n lại trên thuyê`n rô`i ra sức nhảy, chưa chă´c đã không thể nhảy đê´n bờ. Tuy thân thuyê`n không ngừng lă´c lư, râ´t khó để có thể phát lực từ chân nhưng cho dù có kém một chút thì chỗ nước nông bên bờ cũng không làm khó được mình. Nhưng nê´u làm như vậy, Tiểu Huyê`n ở lại trên thuyê`n sẽ chê´t chă´c. Liệu hă´n có thể nhẫn tâm bỏ mặc Tiểu Huyê`n không?

Tình thê´ đang vô cùng khẩn câ´p, không thể chậm trễ thêm nữa. Nhật Khô´c quỷ mới thoáng do dự, con thuyê`n nhỏ đã chỉ còn cách vòng xoáy chưa đâ`y một trượng. Tiểu Huyê`n sợ đê´n nỗi mặt tái nhợt, ngay đê´n cặp mă´t cũng không kịp nhă´m lại, cứ thê´ mở trừng trừng nhìn con thuyê`n nhỏ lao vê` phía xoáy nước. Trước mặt đột nhiên xuâ´t hiện một bức tường nước dựng đứng, bên cạnh là những ngọn sóng dữ thét gào mang theo khí thê´ ghê người, Tiểu Huyê`n phải că´n chặt hai hàm răng mới có thể kìm nén không kêu lên thâ´t thanh.

https://thuviensach.vn

Khóe mắt liếc thấy thần thái của Tiểu Huyền, Nhật Khốc quỷ thầm hạ quyết tâm, hai tay ôm chặt lấy Tiểu Huyền rồi chạy đến đuôi thuyền, hít sâu một hơi, vận hết công lực toàn thân vào mũi bàn chân, giẫm mạnh xuống một cái. Thoạt nhìn thì tưởng như cú giẫm ấy mang theo thanh thế rất dữ dội nhưng thực ra hắn đã sử dụng xảo kình, lực đạo từ miếng ván thuyền dưới mũi bàn chân truyền ra khắp đuôi thuyền...

Lúc này, con thuyền nhỏ đã chạm tới xoáy nước, những tấm ván kiên cố bị dòng xoáy dữ dội cuốn lấy liền giống như tờ giấy mỏng manh, yếu ớt, vừa động vào là rách tan, chỉ loáng cái đã bị xé bung ra thành từng mảnh. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, một chân của Nhật Khốc quỷ đã giẫm xuống, công lực cả đời của hắn đều hội tụ vào đây, há có thể coi thường. Con thuyền nhỏ đó quả nhiên không chịu nổi luồng lực lớn này, thân thuyền rung mạnh, đuôi thuyền chìm xuống, nơi đầu thuyền vốn đã bị hút xuống dưới một nửa lại ló lên khỏi mặt nước, đến cuối cùng, cả con thuyền lao về phía trước, chui qua làn sóng dữ...

Tiểu Huyền cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, sau đó, cả thuyền và người đều chìm trong nước, tiếng kêu kinh hãi đã kìm nén suốt hồi lâu vừa mới thét ra được một nửa thì đã bị một ngụm nước sông đẩy ngược trở vào. Lúc này, nó thậm chí còn không thể hít thở. Nơi đáy lòng nó tràn ngập sự kinh hãi tột cùng, đôi tai không thể nghe thấy điều gì khác, giữa trời đất mênh mang dường như chỉ có tiếng gào rít của con yêu quái dưới đáy sông kia. Nó thầm nghĩ, lần này có lẽ phải chôn thân dưới đáy sông, giữa lúc thất vọng não nề, trong đầu nó bỗng lại nảy ra một suy nghĩ hoang đường: chẳng biết truyền thuyết về Long cung dưới đáy sông có phải là thực hay không... Sau đó, trước mắt nó lại bừng lên ánh sáng, nó thoáng cảm thấy yên tâm hơn rồi mới giật mình phát hiện toàn thân trên

https://thuviensach.vn

dưới đề̀u giá lạnh, thì ra lúc này nó và Nhật Khố́c quỷ đề̀u đã ướt nhẹp rồ̀i.

Con thuyề̀n tuy đã ra ngoài xoáy nước nhưng trong thuyề̀n nước đã tràn đầ̀y, chừng như sắ́p chìm đế́n nơi. Nhật Khố́c quỷ sợ phía trước còn có xoáy nước nữa, không dám chậm trễ, nhìn thấ́y ngay gầ̀n đó đã là bờ, bèn đề̀ khí tung người nhảy mạnh, rố́t cuộc đã ôm theo Tiểu Huyề̀n nhảy tới được bờ sông. Mãi tới khi bàn chân chạm xuố́ng đấ́t, hắ́n mới dám cấ́t tiế́ng thở phào từ tận đáy lòng.

Cho dù hắ́n đã trải đủ thăng trầ̀m, tâm trí được mài giũa đế́n mức kiên cường vô hạn nhưng sau cơn nguy hiểm tột cùng vẫn hơi biế́n sắ́c mặt. Trước sau chẳng qua chỉ cách mấ́y cái búng tay, nhưng sự nguy hiểm bên trong thì quả thực cả đời này hắ́n mới gặp lầ̀n đầ̀u. Đứng trước uy thế́ của trời đấ́t, cho dù có là hạng cao thủ cấ́p bậc tông sư cũng chỉ có thể bó tay, bây giờ khó khăn lắ́m mới thoát khỏi kiế́p nạn, hắ́n bỗng giật mình phát giác nơi số́ng lưng mình, mồ̀ hôi lạnh đã tuôn đầ̀y.

Tiểu Huyề̀n vừa mới trải qua cơn kinh hồ̀n khiế́p vía, lúc này chẳng nói được câu nào, chỉ biế́t ôm chặt lấ́y Nhật Khố́c quỷ.

Nhật Khố́c quỷ cố́ kìm nén nỗi kinh hãi trong lòng, gượng cười an ủi: “Tiểu Huyề̀n yên tâm, thúc thúc sẽ không bỏ mặc ngươi đâu. Ngươi xem, chúng ta không phải đã thoát khỏi nguy hiểm rồ̀i sao?” Lời này vừa thố́t ra, hắ́n mới nhớ lại với tính tình bạc bẽo của mình suố́t những năm nay, vào lúc sinh tử quan đầ̀u không ngờ lại không vứt bỏ Tiểu Huyề̀n, bấ́t tri bấ́t giác đã coi nó như con ruột của mình vậy. Cảm nhận được thằ̀ng bé đang ôm chặt lấ́y mình, toàn thân run rẩy, chẳng biế́t là vì lạnh hay vì sợ, nơi đáy lòng hắ́n bỗng cảm thấ́y ấ́m áp, rồ̀i cảm xúc yêu thương trào lên, hắ́n càng ôm Tiểu Huyề̀n chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n ngẩn ngơ nhìn dòng sông cuộn trào sóng nước, chỉ cảm thấ́y đầ̀u choáng mắ́t hoa. Khi ngước mắ́t nhìn về̀ hướng xa, lại thấ́y con thuyề̀n vô chủ kia tuy đã va vào vách đá mấ́y lầ̀n, nghiêng hẳn qua một bên nhưng vẫn bị lá buồ̀m căng gió kéo về̀ hướng hạ du, vì thuận gió xuôi dòng nên tố́c độ nhanh vô cùng. Mà phía trước đó không đầ̀y nửa dặm chính là bế́n cảng của thành Phù Lăng, đang có rấ́t nhiề̀u thuyề̀n bè đậu lại. Tiểu Huyề̀n không kìm được kêu lên một tiế́ng kinh hãi.

Nhật Khố́c quỷ nhìn theo hướng ánh mắ́t Tiểu Huyề̀n, thấ́y lúc này, mọi người trên bế́n cảng cũng đã phát hiện ra con thuyề̀n nhỏ đó, liề̀n vội vàng nhổ neo tránh đi. Nhưng bế́n cảng thì nhỏ mà thuyề̀n thì nhiề̀u, vố́n đã chật chội, lúc này rấ́t khó di chuyển. Một chiế́c thuyề̀n hoa có treo mấ́y lá cờ màu sắ́c sặc sỡ bên trên không kịp né tránh, chừng như sắ́p bị con thuyề̀n nhỏ đâm vào. Con thuyề̀n kia tuy nhỏ nhưng mang theo lực quán tính rấ́t lớn, sau cú đâm này... e là chiế́c thuyề̀n hoa sẽ bị chìm ngay...

Tiểu Huyề̀n vội đưa tay kéo vạt áo Nhật Khố́c quỷ. “Thúc thúc mau đi cứu con thuyề̀n kia đi!” Nó thấ́y Nhật Khố́c quỷ có thể cứu mình thoát khỏi kiế́p nạn ở ghề̀nh Tỏa Long nên hế́t sức tin tưởng vào võ công của hắ́n, bèn cấ́t tiế́ng khẩn cầ̀u.

Nế́u là trước đây, với tính cách căm ghét thế́ tục của Nhật Khố́c quỷ, hắ́n ắ́t sẽ chẳng xao động về̀ một hồ̀i thảm họa sắ́p xảy ra, nhưng lúc này hắ́n và Tiểu Huyề̀n vừa thoát khỏi cơn đại nạn, đang cảm thấ́y trời cao chưa chắ́c đã không quan tâm đế́n mình, lại nghe Tiểu Huyề̀n khẩn cầ̀u tha thiế́t, lòng trắ́c ẩn liề̀n trào lên. Tiế́c rằ̀ng hiện giờ khoảng cách quá xa, hắ́n dù muố́n ra tay cũng chẳng được. Khi định truyề̀n âm nhắ́c nhở thì mới phát hiện vừa rồ̀i chân nguyên tiêu hao quá độ, bây giờ khó có thể sử ra công lực, vậy nên chỉ biế́t cười gượng một tiế́ng, trong lòng tràn đầ̀y cảm giác áy náy hiế́m khi xuấ́t hiện.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề`n thấ´y con thuyề`n lúc này đã ở cách chỗ mình khá xa, cũng biế´t rằ`ng Nhật Khố´c quỷ chẳng thể làm gì được, chỉ là nhìn về` hướng xa, thấ´y trên chiế´c thuyề`n hoa dường như có mấ´y nữ tử đang thấ´t kinh hồ`n vía bỏ chạy tứ tán, vì vậy tâm trạng nó lại càng nặng nề`, những giọt nước mắ´t cố´ kìm nén khi gặp cơn nguy hiểm rố´t cuộc đã tuôn rơi. "Đề`u tại cháu không tố´t, tự dưng lại muố´n ngồ`i thuyề`n, khiế´n bọn họ gặp tai bay vạ gió..." Tuy biế´t rõ chẳng có ích gì nhưng nó vẫn nôn nóng kêu to: "Mọi người mau chạy đi..."

"Lòng dạ ngươi tố´t thật, chỉ là việc này thực sự không thể trách chúng ta." Trên khuôn mặt thoáng qua một tia hằ`n học, Nhật Khố´c quỷ cấ´t giọng lạnh lùng: "Cho dù phải xới tung thành Phù Lăng lên ba thước, ta cũng nhấ´t định phải tìm ra tên lái thuyề`n kia, để xem xem là kẻ nào cả gan bày mưu hãm hại ta như vậy." Những lời này của hắ´n hoàn toàn không phải nói suông, bởi thành Phù Lăng chỉ cách Cấ`m Thiên bảo không đấ`y trăm dặm, mà các thế´ lực trong thành lại răm rắ´p nghe theo Cấ`m Thiên bảo, do đó đừng nói là tìm người, cho dù thật sự phải xới đấ´t lên ba thước, chỉ e quan phủ cũng không dám làm khó.

Tiểu Huyề`n đang thấ`m lo cho những người ở trên chiế´c thuyề`n kia, chợt nhìn thấ´y có một bóng người nhảy vọt lên cao từ chiế´c thuyề`n bên cạnh rồ`i hạ xuố´ng chiế´c thuyề`n hoa đó. Vì khoảng cách quá xa nên nó không thể nhìn rõ dung mạo đố´i phương, chỉ thấ´y người này mặc một chiế´c áo dài màu xanh lam, trong tay có cấ`m một mái chèo gỗ mà y tiện tay chụp được, nhìn bộ dạng thì có vẻ như y muố´n dùng chiế´c mái chèo bình thường này để chặn con thuyề`n nhỏ kia lại.

Con thuyề`n nhỏ đang lao đi rấ´t nhanh, lại xuôi theo dòng nước, lực đạo mang theo há lại chỉ có ngàn cân, người bình thường đề`u sợ né tránh không kịp, chẳng ngờ lại có người dám đứng ra vào lúc nguy

https://thuviensach.vn

nan thế này. Tiểu Huyền nhìn thấy hành động của người áo lam thì vừa kinh hãi vừa khâm phục, cặp mắt nhìn chằm chặp về phía người này, chỉ mong y có thể làm được hành động kinh người nào đó.

Cũng chẳng thấy y chuẩn bị gì, thân thể đã lao vọt đi, rồi hai chân móc vào thành lan can bên mép thuyền, giữ cho cơ thể gần như song song với mặt sông, chiếc mái chèo gỗ trong tay thì vung ra hòng chặn con thuyền nhỏ đang lao tới từ phía trước...

Vốn dĩ chiếc thuyền hoa phải cao hơn con thuyền nhỏ tới mấy thước, nếu đứng ở trên sàn thuyền thì khó có thể chặn con thuyền nhỏ kia, do đó người này mới nhảy ra ngoài, móc chân mình vào lan can rồi mặt đối mặt với con thuyền nhỏ. Về mặt chiến lược, làm vậy tuy rằng chính xác nhưng nếu chiếc mái chèo kia không thể chặn con thuyền nhỏ lại, chỉ e thân thể y sẽ bị ép thành tương thịt...

Nhìn thấy người áo lam mạo hiểm như vậy, trên bờ liên tiếp có những tiếng kêu kinh hãi. Tiểu Huyền cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài, chỉ muốn ngoảnh đầu qua một bên để không phải nhìn thấy cảnh tượng máu thịt bầy nhầy sắp xảy đến.

Ai ngờ chiếc mái chèo gỗ trong tay người áo lam chỉ nhẹ nhàng vung một cái, con thuyền nhỏ đã lập tức dừng lại. Tiểu Huyền vừa thở phào một hơi, chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn vọng tới, thì ra chiếc mái chèo gỗ trong tay y không chịu nổi lực đạo quá mạnh từ con thuyền nhỏ nên đã gãy làm đôi, con thuyền nhỏ lại tiếp tục lao về hướng y và chiếc thuyền hoa...

Trái tim Tiểu Huyền bất giác thắt lại, bị con thuyền nhỏ chặn mất tầm nhìn nên nó chỉ nghĩ rằng người kia khó mà thoát được. Nhưng nó lại chợt nhìn thấy phần đầu của con thuyền nhỏ nhô lên cao, rồi cả con thuyền bay lên khỏi mặt nước, như thể bên dưới

https://thuviensach.vn

có một bàn tay vô hình đang nâng nó lên vậy. Kế đó, con thuyền nhỏ bay qua khoảng không phía trên chiếc thuyền hoa, rồi tà tà hạ xuống mặt sông, làm bắn lên những giọt nước cao tới cả trượng...

Mọi biến hóa đều xảy ra trong khoảnh khắc khiến người ta có cảm giác khó tin như đang xem một màn ảo thuật. Tiểu Huyền há hốc miệng, nhìn những giọt nước đang rơi xuống mặt sông với vẻ khó tin, sau đó mới nghe thấy một tiếng hú dài trong trẻo và tiếng hoan hô như sấm dậy của những người bên bờ sông. Đợi sau khi những giọt nước đã rơi xuống hết, người áo lam kia nhảy về phía bờ sông, khi thân thể còn ở giữa không trung đã ôm quyền đáp lễ với mọi người xung quanh một lượt. Giữa làn gió sông gào rít, bộ quần áo màu lam lất phất bay, còn y thì giống như một vị thần tiên, sau khoảnh khắc đã biến mất chẳng còn tung tích.

Khi ấy, Tiểu Huyền chỉ cảm thấy có một dòng máu nóng đột nhiên trào dâng trong lòng, đầu óc không ngừng hồi tưởng lại quá trình nguy hiểm tột độ đó, chỉ hận không thể đứng ra thay thế người áo lam kia. Nó cảm thấy trên đời này, phải là hạng người không sợ hiểm nguy, dám đứng ra cứu trăm họ trong cơn nước lửa như thế mới xứng với hai chữ "anh hùng". Tiếc rằng không thể làm quen, nó rầu rĩ nhìn về phía bờ sông, nơi đó mọi người đang sục sôi phấn khích, lớn tiếng chuyện trò, nhưng làm gì còn bóng dáng của vị anh hùng kia nữa...

Nhật Khốc quỷ ôm quyền nhìn về hướng người áo lam biến mất, ngầm cảm tạ cái ơn y trượng nghĩa ra tay, hồi lâu sau mới lẳng lặng buông tay xuống, khẽ cất tiếng thở dài. "Không biết người này có lai lịch thế nào? Thật không ngờ, trong thành Phù Lăng nhỏ bé này lại có tay cao thủ như vậy!"

Tiểu Huyền cũng cất một tiếng thở dài hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác. "Đây cũng là võ công sao? Cháu còn tưởng là trò ảo

https://thuviensach.vn

thuật cơ. Con thuyề̀n nhỏ kia làm thế́ nào mà lại bay lên được vậy?"

"Đây tấ́t nhiên là võ công!" Nhật Khố́c quỷ lẩm bẩm. "Kế́t hợp cương nhu, di hoa tiế́p mộc. Có thể di chuyển lực đạo nặng tới vạn cân qua bên cạnh trong thời gian ngắ́n như thế́, bản thân lại không hề̀ bị thương, đây không chỉ là võ công, còn là thứ võ công hàng đầ̀u thiên hạ." Hắ́n có nhãn lực cao minh, vừa rồ̀i lại nhìn thấ́y rõ ràng, người áo lam đó đầ̀u tiên dùng mái chèo chặn bớt lực đạo của con thuyề̀n nhỏ, sau khi mái chèo gãy liề̀n lập tức vỗ song chưởng ra, rồ̀i lại sử lực khiế́n đà lao về̀ phía trước của con thuyề̀n nhỏ biế́n thành lao lên trên, một hồ̀i tai họa cứ thế́ tan biế́n trong vô hình. Người này sử lực xảo diệu, thân thủ tuyệt nhanh, hóa lực tài tình, ứng biế́n thầ̀n tố́c, quả là một tay cao thủ thuộc hàng hiế́m có trong thiên hạ. Nhưng chẳng rõ vì cớ gì mà y lại xuấ́t hiện trong thành Phù Lăng này? Nhật Khố́c quỷ lại nghĩ đế́n việc tên lái thuyề̀n kia dám bày trò ám hại mình ngay tại địa bàn của Cầ̀m Thiên bảo, bên trong đó quả thực có khá nhiề̀u điểm đáng ngờ, rồ̀i toàn thân hắ́n chợt chấ́n động, chẳng lẽ tay cao thủ này đế́n đây là vì Cầ̀m Thiên bảo? Nhưng đố́i phương để lộ tung tích như thế́ rõ ràng là không hợp với lẽ thường, Nhật Khố́c quỷ nhấ́t thời chỉ biế́t trầ̀m ngâm im lặng.

Tiểu Huyề̀n dầ̀n bình tĩnh trở lại, bèn hỏi Nhật Khố́c quỷ: "Võ công của người này so với thúc thúc thì sao?"

Nhật Khố́c quỷ thoáng suy nghĩ rồ̀i thành thực trả lời: "Tuy ta không biế́t lực đạo trên con thuyề̀n đó mạnh đế́n thế́ nào, nhưng trong khoảnh khắ́c mái chèo gãy, người đó lập tức có thể hóa cương thành nhu, lấ́y xảo lực giải quyế́t vấ́n đề̀, bản lĩnh ứng biế́n như thế́ thực là hơn ta xa lắ́m." Dứt lời, hắ́n lại thở dài một tiế́ng, nhớ lại lúc người áo lam kia ra tay, thầ̀m nhủ thiên hạ này rộng lớn, người tài nhiề̀u không kể xiế́t, cho dù Long phán quan có đích thân tới đây thì chắ́c cũng chỉ làm được đế́n vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thường ngày Nhật Khố´c quỷ hành sự vẫn luôn kín tiế´ng, lâ`n này vố´n cũng không định dừng lại trong thành Phù Lăng, tránh để xảy ra những chuyện bấ´t ngờ, nhưng bây giờ thuyề`n đã bị phá, hă´n và Tiểu Huyề`n lại toàn thân ướt nhẹp, không thể không vào nghỉ tạm trong thành Phù Lăng, nhân tiện có thể đi điề`u tra lai lịch của tên lái thuyề`n và vị cao thủ kia. Hă´n bèn nói với Tiểu Huyề`n: "Không phải ngươi muố´n vào thành dạo chơi sao? Giờ chúng ta sẽ đi mua một ít quầ`n áo, sau đó vào tửu lâu ăn một bữa thật ngon, ngươi thấ´y thế´ nào?"

Tiểu Huyề`n thấ´y Nhật Khố´c quỷ đánh giá rấ´t cao võ công của người áo lam kia, trong lòng lại càng khâm phục, gầ`n như là sùng bái. Trước đây, tuy nó cũng học được một chút võ công từ chỗ cha nhưng dù thế´ nào cũng không ngờ được võ công luyện đế´n mức cao minh lại có thể lợi hại tới nhường này. Nó còn nhỏ tuổi, vố´n cũng không mấ´y đặt nặng chuyện chính tà, thầ`m nghĩ nế´u vị Long bảo chủ kia có thể dạy mình thứ võ công thầ`n kỳ như vậy, tuy không thể bái ông ta làm cha nhưng bái ông ta làm thầ`y thì cũng là việc không tồ`i. Lúc này, nó lại muố´n được gặp Cầ`m Thiên bảo chủ sớm một chút nên khi nghe Nhật Khố´c quỷ nói vậy liề`n thoáng do dự. "Bây giờ cháu không đói lắ´m. Nơi này toàn là đồ`i núi, chắ´c hẳn thành trì cũng chẳng lớn lắ´m đâu."

Nhật Khố´c quỷ nói: "Ngươi chớ có coi thường tòa thành Phù Lăng này. Nơi đây không những là một thành trì quan trọng của Cầ`m Thiên bảo, bên trong còn ngọa hổ tàng long, có rấ´t nhiề`u cao thủ ẩn mình, đợi lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đi mở mang tầ`m mắ´t một phen."

Tròng mắ´t hơi xoay chuyển, trong lòng Tiểu Huyề`n máy động, nghĩ bụng tuy cao thủ đề`u là thầ`n long thấ´y đầ`u không thấ´y đuôi nhưng nế´u có duyên, nói không chừng có thể gặp được người áo lam đó trong thành, thế´ là nó khẽ gật đầ`u một cách miễn cưỡng.

https://thuviensach.vn

Nhật Khô´c quỷ nào biê´t những suy nghĩ trong lòng Tiểu Huyê`n, thâ´y nó có vẻ ngẩn ngơ thì tưởng rằ`ng nó vẫn chưa hê´t kinh sợ nên cũng chẳng để vào lòng, trực tiê´p ôm thằ`ng bé đi vê` hướng thành Phù Lăng.

Bạc của Nhật Khô´c quỷ đê`u để trên thuyê`n, may mà Cầ`m Thiên bảo có an bài râ´t nhiê`u chỗ tiê´p ứng trong thành Phù Lăng, thê´ là hă´n bèn dẫn Tiểu Huyê`n lâ`n theo các ký hiệu ngầ`m được để lại trong thành, tìm đê´n một tòa phủ lớn.

Tòa phủ này gạch xanh ngói đỏ, trước cửa có hai con sư tử đá, trông râ´t khí phách, hiên ngang, chă´c hẳn là thuộc vê` một gia đình giàu có trong thành Phù Lăng. Trên cặp đèn lô`ng đỏ treo trước cửa có viê´t một chữ "Lỗ" thật lớn. Nhật Khô´c quỷ thường ngày hành sự bá đạo đã quen, chẳng buô`n kêu người đi thông báo. Gã gia đinh coi cửa chỉ thâ´y hai mă´t hoa lên, hóa ra Nhật Khô´c quỷ đã thi triển thân pháp dẫn Tiểu Huyê`n xông thẳng vào. Kê´ đó, một đám gia đinh hầ`m hầ`m giận dữ, cầ`m gậy gộc đuổi theo bọn họ mà hô to gọi nhỏ, khiê´n Tiểu Huyê`n câ´t tiê´ng cười khanh khách.

Vừa đê´n giữa sân, một hán tử áo vàng có thân hình cao lớn như ngọn tháp săt đã xông ra chặn bọn họ. Người này cầ`m một thanh kiê´m màu xanh nhưng khuôn mặt còn xanh hơn màu của thanh kiê´m đó mâ´y phầ`n, vừa mở miệng đã nói ngay một câu tục tĩu: "Chó chê´t, kẻ nào dám tùy tiện xông vào Lỗ phủ?"

Nhật Khô´c quỷ đột nhiên dừng bước. "Gọi Lỗ Tử Dương ra đây gặp ta!" Thâ´y hă´n dừng lại, đám gia đinh đuổi theo phía sau cũng vội vàng dừng lại theo, nhưng những kẻ chạy sau cùng nhâ´t thời không dừng kịp, cả một đám người liề`n va vào nhau ngã liểng xiểng.

Thì ra chủ nhân của tòa phủ đệ này tên gọi Lỗ Tử Dương, nhìn bề` ngoài, thân phận chỉ là một phú hộ trong thành Phù Lăng, thực ra là

https://thuviensach.vn

một trong bô´n vị hương chủ của Cầ`m Thiên bảo, chuyên phụ trách các sự vụ thuộc khu vực xung quanh thành Phù Lăng, nơi này trên thực tê´ cũng là một phân đà của Cầ`m Thiên bảo.

Hán tử áo vàng đó họ Phí, tên chỉ có một chữ Nguyên, vì vũ khí của hă´n là một thanh bảo kiê´m rèn bă`ng đô`ng thau có màu xanh biê´c, do đó được người trên giang hô` tặng cho ngoại hiệu "Bích Uyên kiê´m". Ngoại hiệu nghe thì phong nhã nhưng con người hă´n thực chẳng dính dáng tới sự phong nhã chút nào, thêm vào đó lại vừa đánh bạc với một đám huynh đệ, bị thua đê´n tô´i tăm mặt mũi, chợt nghe ngoài sân huyên náo thì nghĩ ră`ng có người đê´n gây sự, liề`n mang theo một bụng giận dữ ra ngoài. Nghe Nhật Khô´c quỷ gọi thẳng tên của hương chủ, hă´n cả giận, quát: "Lão quỷ ngươi chán sô´ng rô`i hay sao? Tên của Lỗ viên ngoại mà hạng như ngươi cũng tùy tiện gọi được à?"

Những năm nay, Nhật Khô´c quỷ rấ´t ít ra ngoài Cầ`m Thiên bảo, chỉ một vài người có địa vị rấ´t cao trong bảo mới biê´t mặt hă´n, vì vậy Phí Nguyên không biê´t hă´n cũng là chuyện bình thường. Thường ngày hă´n vẫn luôn tự xưng là quỷ, vậy nên nghe đô´i phương mă´ng mình là "lão quỷ" thì cũng không tức giận, chỉ hờ hững nói: "Ta sớm đã chán sô´ng rô`i đây, ngươi có cách gì giúp ta được không?"

Phí Nguyên nghe thấ´y thê´ liề`n ngẩn ra, hă´n thân là cao thủ chỉ xê´p sau Lỗ Tử Dương trong phân đà thành Phù Lăng của Cầ`m Thiên bảo, cũng coi như là từng trải việc đời, nhìn thấ´y Nhật Khô´c quỷ có tướng mạo kỳ quái, tuy toàn thân ướt nhẹp nhưng lại không hề` có vẻ nhê´ch nhác, vẫn tràn đầ`y khí thê´, không những dám gọi thẳng tên của hương chủ, khẩu khí còn lớn đê´n mức có thể dọa người, thê´ là hă´n cũng không dám đường đột, bèn cười giả lả, nói: "Tại hạ Bích Uyên kiê´m Phí Nguyên, không biê´t phải xưng hô với các hạ thê´ nào? Tìm Lỗ viên ngoại có việc chi?" Hă´n còn chưa biê´t đô´i

https://thuviensach.vn

phương có gô´c gác thê´ nào, tâ´t nhiên không thể tiê´t lộ thân phận của Lỗ Tử Dương, chỉ đành gọi là viên ngoại.

Tiểu Huyê`n thì lại biê´t rõ sự lợi hại của Nhật Khô´c quỷ, thâ´y Phí Nguyên nói năng vô lễ thì sợ hã´n rước họa vào thân, bèn cười hì hì rô`i cung tay, nói: "Xin chào Phí huynh, mọi người đê`u là người một nhà cả, đừng nên làm tổn thương hòa khí!" Tuy nó chưa lâ`n nào rời nhà đi xa nhưng trời sinh không sợ người lạ, lúc này học theo dáng vẻ của người lớn mà thi lễ trông cũng khá chững chạc, đường hoàng.

Phí Nguyên bị một tiê´ng "Phí huynh" làm cho lửa giận bùng lên, lập tức quát lớn: "Thă`ng tiểu quỷ ngươi ăn nói bậy bạ cái gì đâ´y, ai là người một nhà với ngươi?"

Tiểu Huyê`n vẫn tươi cười, nói: "Bây giờ có lẽ còn chưa phải, nhưng mâ´y ngày nữa e là sẽ khác rô`i." Nó nói vậy cũng không tính là dô´i trá, nê´u thật sự được Long phán quan thu làm đô` đệ, vậy sau này nó cũng là người của Câ`m Thiên bảo rô`i.

Phí Nguyên "hừ" lạnh một tiê´ng. "Thă`ng tiểu quỷ ngươi chớ có bày trò lừa gạt, có tin ta că´t lưỡi của ngươi xuô´ng nhă´m rượu ngay bay giờ không?"

Lời còn chưa dứt, một giọng nói hùng hô`n đột nhiên vang lên khiê´n cho tai Tiểu Huyê`n ong ong. "Thì ra là Khô´c huynh đại giá quang lâm, Lỗ mỗ không nghênh đón từ xa, xin được thứ tội!" Một người ăn mặc theo lô´i thương nhân chừng hơn ba mươi tuổi chậm rãi đi ra, khom người vái một cái thật sâu với Nhật Khô´c quỷ, tâ´t nhiên chính là một trong bô´n đại hương chủ của Câ`m Thiên bảo, Lỗ Tử Dương.

Nhật Khô´c quỷ khẽ gật đâ`u, cười hờ hững, nói: "Lỗ hương chủ bâ´t tâ´t phải đa lễ! Ta chẳng qua chỉ đi ngang qua thành Phù Lăng, tiện đường vào đây làm phiê`n ngài một chút." Trong Câ`m Thiên

https://thuviensach.vn

bảo, đẳng cấ p được phân chia rõ ràng, hiệu lệnh cực nghiêm. Nhật Khố c quỷ tuy không có chức vị gì nhưng là người đứng đầ u Cầ m Thiên lục quỷ, xét kĩ ra thì có thể tính là nhân vật xế p hàng thứ ba trong Cầ m Thiên bảo, chỉ dưới Long phán quan và sư gia Ninh Hồ i Phong. Do đó, Lỗ Tử Dương tuy thân là một trong bố n đại hương chủ nhưng vẫn tỏ ra cực kỳ cung kính với hắ n.

Lỗ Tử Dương cười rộ. “Khố c huynh khách sáo quá rồ i! huynh là vị khách quý mà ta muố n mời còn không được ấ y chứ!” Đoạn hắ n trừng mắ t nhìn Phí Nguyên. “Còn không mau nhận lỗi!”

Phí Nguyên nghe Lỗ Tử Dương gọi “lão quỷ” này là Khố c huynh, lại xem kĩ tướng mạo của đố i phương thì làm gì có chuyện vẫn không biế t hắ n là ai! Nhật Khố c quỷ xưa nay vẫn luôn mừng giận thấ t thường, là nhân vật nổi tiế ng khó dây trong Cầ m Thiên bảo. Nghĩ đế n việc vừa rồ i mình nói năng vô lễ, nế u khiế n tay ma đầ u này oán hận thì thực chẳng phải chuyện chơi, hắ n bèn vội vàng thu Bích Uyên kiế m, luôn miệng nói xin lỗi, trong lòng sợ hãi tới cực điểm.

Thực ra Nhật Khố c quỷ cũng chẳng để tâm đế n Phí Nguyên, chỉ khẽ cấ t tiế ng dặn dò Tiểu Huyề n: “Ngươi cứ ở đây đợi ta là được, ta vào trong thương lượng chút chuyện với Lỗ hương chủ, một lát nữa sẽ ra.” Sau đó, hắ n cùng Lỗ Tử Dương đi vào trong nhà. Đám gia đinh nhanh chóng tản đi, trong sân chỉ còn lại Tiểu Huyề n và Phí Nguyên.

Phí Nguyên đổi sang vẻ mặt tươi tắ n, cười nói với Tiểu Huyề n: “Không biế t tên họ của vị tiểu huynh đệ này là gì? Có phải là công tử của Khố c lão đại không?” Thân phận của Nhật Khố c quỷ trong Cầ m Thiên bảo vố n là điề u bí mật, chẳng ai biế t hắ n tên họ là gì, đề u xưng hô là Khố c lão đại.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n buồ̀n chán không việc gì làm, bèn ngó nghiêng khắ́p sân. Nó không giố́ng Nhật Khố́c quỷ suố́t ngày tự xưng là quỷ, vừa rồ̀i bị Phí Nguyên gọi liề̀n hai tiế́ng tiểu quỷ thì cảm thấ́y rấ́t tức giận, lúc này bèn hậm hực nói: “Lão quỷ đó có tư cách gì mà đòi làm cha ta! Ta họ Dương.”

Phí Nguyên bị nó bác lại một câu nhưng cũng không dám phát tác. Hắ́n thấ́y Tiểu Huyề̀n không được khôi ngô cho lắ́m, thậm chí có thể nói là khá khó coi, vậy mà Nhật Khố́c quỷ lại có vẻ vô cùng yêu quý nó, đoán chừng rấ́t có lai lịch, vì vậy liề̀n cố́ ý lấ́y lòng: “Thì ra là Dương huynh đệ! Ha ha, mọi người đề̀u là người một nhà, Dương huynh đệ muố́n chơi cái gì, ta sẽ sai người đi tìm về̀ ngay.” Vừa rồ̀i hắ́n tức giận vì bị Tiểu Huyề̀n gọi là Phí huynh, bây giờ lại chủ động gọi nó là Dương huynh đệ, thực khiế́n người ta cảm thấ́y dở khóc dở cười.

Tiểu Huyề̀n thấ́y Phí Nguyên trước ngạo mạn sau cung kính, trong lòng hế́t sức coi thường, vì vậy có ý trêu chọc hắ́n một phen: “Thanh kiế́m đó của ngươi trông đẹp lắ́m, chi bằ̀ng hãy tặng cho ta chơi đi!”

Thanh Bích Uyên kiế́m đó vố́n là vũ khí thành danh của Phí Nguyên, hắ́n làm sao nỡ đưa cho Tiểu Huyề̀n, đành cười gượng, nói: “Dương huynh đệ hãy còn nhỏ tuổi, không thích hợp chơi thứ đồ̀ nguy hiểm như vậy, hay là để ta đi tìm cho Dương huynh đệ một chiế́c nỏ nhé?”

Tiểu Huyề̀n kỵ nhấ́t là bị người ta nói mình vẫn còn nhỏ tuổi, tròng mắ́t liề̀n đảo qua đảo lại, ra vẻ nghiêm túc, nói: “Thanh kiế́m đó của ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt, ta chẳng qua chỉ muố́n xem xem nó có phải là thanh kiế́m mà ta muố́n tìm không thôi, như thế́ cũng coi như không phụ sự nhờ cậy của người ta.”

https://thuviensach.vn

Phí Nguyên tò mò hỏi: “Dương huynh đệ muố´n tìm thanh kiế´m thế´ nào? Là việc mà ai nhờ cậy?”

Tiểu Huyề`n cố´ ý tỏ ra thầ`n bí. “Ta đã đồ`ng ý với người ta là không nói ra chuyện này rồ`i. Có điề`u... khéo thật, nói không chừng đây cũng là ý trời.”

Phí Nguyên bị lời của Tiểu Huyề`n khơi dậy sự tò mò. “Có gì mà khéo?”

Tiểu Huyề`n cười hì hì, nói: “Khéo là khéo ở chỗ ngươi cũng họ Phí. Ừm, ngươi có từng nghe cha mẹ ngươi nói ngươi còn có sáu vị huynh đệ, thúc bá không?”

Phí Nguyên không hiểu căn nguyên, nghĩ bụng mình chỉ có hai người là đường huynh, lấ´y đâu ra tận sáu vị huynh đệ, thúc bá, bèn lắ´c đầ`u, nói: “Chắ´c Dương huynh đệ đã nhận nhầ`m người rồ`i.”

“Tiế´c thật! Tiế´c thật!” Tiểu Huyề`n thở dài một tiế´ng, không nói gì thêm.

Phí Nguyên truy hỏi: “Tiế´c cái gì?”

Tiểu Huyề`n cười thầ`n bí, nói: “Việc không liên quan tới ngươi, ta không thể nói ra được.”

Phí Nguyên bị lời của Tiểu Huyề`n làm cho ngứa ngáy trong lòng. “Hảo huynh đệ, ngươi hãy kể cho ta nghe đi, ta đảm bảo sẽ không nói với bấ´t cứ người nào khác.”

“Không được, không được!” Tiểu Huyề`n vẫn ra sức lắ´c đầ`u. “Lầ`n trước ta cũng nhận nhầ`m một người, rồ`i nói bí mật này cho hắ´n, kế´t quả là bị những người kia trách tội, hại ta phải tố´n mấ´t mười mấ´y lạng bạc mời bọn họ ăn một bữa cơm thịnh soạn mới xong việc.”

https://thuviensach.vn

Phí Nguyên lại càng cảm thấy khó hiểu. “Nhận nhầm người thì làm sao mà phải mời cơm? Tính cách của những người này cũng thật cổ quái!”

Tiểu Huyền gật đầu, nói: “Không sai, bọn họ chính là những người có tính cách cổ quái nhất trong võ lâm đấy! Nhưng nếu nói tới “Thải Kiếm môn” Phí gia ở Giang Nam, ai mà không biết đó là một thế gia danh kiếm quán tuyệt võ lâm...” Nói tới đây, nó đột nhiên đưa tay lên che miệng, làm ra vẻ như vừa lỡ lời.

Phí Nguyên vắt óc suy nghĩ mà vẫn chẳng nghĩ ra ở Giang Nam có môn phái nào gọi là “Thải Kiếm môn” không, bèn nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Có phải Dương huynh đệ đã nhớ nhầm rồi không, sao ta chưa từng nghe nói tới môn phái này?”

Tiểu Huyền thở phào một hơi, vẻ như vừa trút được gánh nặng trong lòng. “Đúng thế, đúng thế! Ta chỉ nói bừa thôi mà, ngươi đừng tin là thực.” Nó biết mình càng nói như vậy, người ta sẽ càng tin tưởng.

Phí Nguyên vốn nghĩ một thằng nhóc miệng còn hôi sữa thế này thì có thể biết được bí mật ghê gớm gì, nhưng thấy nó lúc đầu thì nói năng nghiêm túc, sau lại có vẻ đang giấu giấu giếm giếm điều gì đó, chỉ sợ chuyện này đúng là sự thực chẳng sai. Hắn đâu có biết rằng, Tiểu Huyền từ nhỏ đã hay kể chuyện cho lũ trẻ con trong vùng nghe, việc bịa chuyện đối với nó thực sự là dễ như lấy đồ trong túi. Hơn nữa, nó còn biết rõ tới chỗ nào thì nên dừng lại để khơi dậy sự tò mò của người ta, tới chỗ nào thì nên giấu sẵn phục bút cho sau này, do đó, ngay đến một tay giang hồ lão luyện như Phí Nguyên cũng không tránh được bị mắc bẫy của nó.

Phí Nguyên dằn lòng nói: “Dương huynh đệ hãy nói với ta đi mà! Ở đây ta có mười lạng bạc, Dương huynh đệ cứ nhận lấy trước đã,

https://thuviensach.vn

nê´u sau này phải mời cơm thì cứ dùng tiê`n của ta.”

Tiểu Huyê`n có chút do dự. “Sao ta có thể nhận bạc của ngươi được? Hơn nữa, việc này chưa chă´c đã liên quan tới ngươi.”

Phí Nguyên nghe nó nói như vậy thì lại càng tin tưởng, nghĩ bụng dù gì hôm nay cũng đã thua mâ´t mâ´y chục lạng bạc, lâ`n này cứ coi như lại thua thêm một ván lớn là xong, nhân tiện còn có thể lâ´y lòng Nhật Khô´c quỷ. Hă´n bèn kìm nén nỗi đau tiê´c tiê`n, móc ra thêm mười lạng bạc, tổng cộng là hai mươi lạng nhét cả vào tay Tiểu Huyê`n, nói: “Không giâ´u gì Dương huynh đệ, gia phụ từng nói thân thê´ của ta khá kỳ lạ, chỉ là lão nhân gia qua đời sớm nên ta không thể hỏi kĩ. Hôm nay, nê´u có thể nghe được chút tin tức gì từ chỗ huynh đệ, nói không chừng tâm nguyện kia của ta sẽ được giải quyê´t, và ta cũng có thể buông bỏ một tảng đá lớn trong lòng.”

Tiểu Huyê`n cười thâ`m trong bụng, sau khi thoái thác mâ´y lâ`n rô´t cuộc đã không cự lại được “thành ý” của Phí Nguyên, đành miễn cưỡng nhận bạc. “Được rô`i, ta sẽ nói cho ngươi biê´t. Có điê`u, ngươi phải đô`ng ý với ta là bâ´t kể việc này có liên quan tới ngươi hay không, ngươi cũng không được nói với người nào khác.”

Phí Nguyên vội vàng gật đâ`u đô`ng ý.

Tiểu Huyê`n hă´ng giọng, nói: “Thải Kiê´m môn là một gia tộc thâ`n bí ở Giang Nam, võ công cực kỳ quỷ dị, xưa nay không truyê`n cho người ngoài, đã mâ´y chục năm không xuâ´t hiện trên võ lâm, những người còn ít tuổi vô´n không thể nào biê´t được, còn những người cao tuổi thì tuy có biê´t nhưng lại không dám nhă´c đê´n.” Nó thâ´y trên khuôn mặt Phí Nguyên thoáng hiện vẻ nghi ngờ, liê`n bổ sung: “Chỉ vì Thải Kiê´m môn này hành sự cổ quái, kỵ nhâ´t là bị người ta tiê´t lộ hành tung, hơn nữa, một khi đã kê´t thù với người nào thì sẽ giô´ng như oan hô`n bám lâ´y người đó, chưa chê´t chưa

https://thuviensach.vn

thôi, do đó nế u có thể không nhắ c tới bọn họ thì tố t nhấ t là không nhắ c tới. Ngươi thử nghĩ xem, có ai lại muố n vì sướng miệng nhấ t thời mà rước phải một kẻ thù như vậy chứ! Ta chẳng qua vì có chút giao tình với mấ y đệ tử của nhà họ Phí nên lầ n trước chỉ tố n mấ t ít bạc là xong việc. Thêm vào đó ta vẫn còn là trẻ con, bọn họ cũng không làm khó ta quá...”

Phí Nguyên cấ t tiế ng tâng bố c: “Dương huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi nhưng hành sự lão luyện, tấ t nhiên là có mố i quan hệ tố t với rấ t nhiề u người.”

Tiểu Huyề n nghe thấ y lời tâng bố c của Phí Nguyên thì không khỏi cảm thấ y lâng lâng, bèn cười hà hà một tiế ng, nói tiế p: “Thải Kiế m môn này không cầ u dương danh, vì vậy tuy được công nhận là có kiế m thuật lợi hại nhấ t giang hồ nhưng ít khi làm những chuyện kinh thiên động địa. Để ta nói cho ngươi một bí mật nữa...” Nó thấ y Phí Nguyên có vẻ hoảng hố t, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Bí mật này là tặng kèm, không thu bạc.”

Sắ c mặt thoáng dịu đi, Phí Nguyên nở một nụ cười ngượng ngập. Tiểu Huyề n thì lại nghiêm túc nói: “Ngươi có biế t Trùng đại sư không?” Từ nhỏ nó đã được cha kể cho nghe nghĩa cử của Trùng đại sư, mà đêm đó Nhật Khố c quỷ cũng nhắ c tới nhân vật này nên không kìm được muố n bịa một câu chuyện về ông ta.

Phí Nguyên nghe thấ y cái tên lừng danh giang hồ này, đế n nói năng cũng trở nên khó khăn, chỉ biế t gật đầ u lia lịa. Tiểu Huyề n lại kể tiế p: “Ngươi nói xem, tại sao Trùng đại sư lại có thể xuấ t quỷ nhập thầ n, giế t quan tham dễ như lấ y đồ trong túi? Chẳng lẽ ông ấ y thật sự có thuật phân thân sao?”

Phí Nguyên nói: “Đó là bởi dưới trướng ông ấ y có bố n đại đệ tử là Tầ n Linh Vận, Tề Sinh Kiế p, Thư Tầ m Ngọc, Mặc Lưu Bạch,

https://thuviensach.vn

tấ t nhiên làm việc gì cũng thuận lợi."

Thực ra Tiểu Huyề n cũng chẳng mấ y tỏ tường các sự tích về Trùng đại sư, lúc này nghe Phí Nguyên nói vậy thì thầ m xao động, muố n hỏi cho rõ ràng nhưng như thế́ há chẳng phải tỏ rõ là mình đang nói bừa hay sao? Nó đành cố́ kìm nén sự tò mò, đồ ng thời ngầ m ghi nhớ bố n cái tên này, chờ ngày sau sẽ hỏi Nhật Khố c quỷ. Ngoài mặt nó vẫn thản nhiên như thường, còn liế́c mắ t nhìn Phí Nguyên vẻ tán thưởng, tựa như đang khen hắ n biế́t không ít các điển cố́ trên giang hồ. "Cũng không hẳn là như vậy. Thực ra, người ra tay thay Trùng đại sư còn có các nhân vật của Thải Kiế́m môn. Chẳng hạn như việc giế́t tham quan Lỗ Thu Đạo một năm về trước, đó chính là "kiệt tác" của con cháu nhà họ Phí."

Một năm trước, Trùng đại sư treo tên của tham quan Lỗ Thu Đạo trên Ngũ Vị Nhai, tuyên bố́ rằ ng sẽ giế́t hắ n trong một tháng. Khi đó, đại tổng quản Thủy Tri Hàn của phủ tướng quân và hắ c đạo đệ nhấ t sát thủ Quỷ Thấ t Kinh đã cùng đi theo bảo vệ Lỗ Thu Đạo, nhưng cuố i cùng vẫn để Trùng đại sư đắ c thủ, Lỗ Thu Đạo bị giế́t chế́t trong thành Thiên Châu. Việc này đã lan truyề n rộng rãi trên giang hồ, nhưng rấ t nhiề u người không đoán được với thực lực kinh người của Thủy Tri Hàn và Quỷ Thấ t Kinh, cớ sao lại không bảo vệ được Lỗ Thu Đạo? Sau lầ n ấ y, danh vọng của Trùng đại sư đã lên cao tột độ, còn uy thế́ của Minh Tướng quân thì giảm đi nhiề u.

Phí Nguyên giật mình hiểu ra, nghĩ bụng thì ra là vậy, xem ra Thải Kiế́m môn quả nhiên có chút lai lịch. Hắ n làm sao biế́t Tiểu Huyề n chẳng qua chỉ tiện miệng nói bừa, dù sao trên giang hồ cũng có rấ t nhiề u lời đồ n, còn về chân tướng sự việc thì ngoài đương sự ra chẳng ai hay biế́t. Trùng đại sư xưa nay hành tung vố n kín đáo, tấ t nhiên chẳng ai có thể hỏi được gì từ chỗ ông ta, còn phủ tướng quân thì coi việc này là điề u sỉ nhục lớn, dĩ nhiên không người nào dám hỏi đế́n.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề`n thấ´y Phí Nguyên gật đầ`u lia lịa, trong lòng không khỏi đắ´c ý, chợt nghe bên tai vang lên một tràng cười trong trẻo như tiế´ng chuông bạc. Nó giật mình kinh hãi, vội vàng ngước mắ´t nhìn quanh nhưng lại chẳng thấ´y dù chỉ một bóng người, còn Phí Nguyên thì dường như không phát hiện ra điề`u gì khác lạ. Nó thầ`m cảm thấ´y nghi hoặc, rồ`i nghĩ rằ`ng bản thân đã nghe nhầ`m, lại nói tiế´p: "Thải Kiế´m môn này sở dĩ lấ´y tên là Thải Kiế´m là bởi trong môn phái có bảy thanh bảo kiế´m, lầ`n lượt có các màu đỏ, cam, lam, lục, tím, đen, trắ´ng, do bảy vị truyề`n nhân bảo quản..."

Phí Nguyên thoáng suy nghĩ, không kìm được nói chen vào: "Kiế´m màu đỏ và màu cam được rèn từ xích thiế´t và vàng, kiế´m màu lục và tím thì dùng đồ`ng thau là rèn được, còn kiế´m màu trắ´ng tấ´t nhiên dùng bạc để chế´ tạo, loại kiế´m đen rèn bằ`ng thép ròng cũng thường xuyên được nhìn thấ´y trên giang hồ`, nhưng kiế´m màu lam thì chẳng hay được dùng thứ gì để chế´ tạo ra? Xin Dương huynh đệ hãy giúp ta giải mố´i nghi hoặc trong lòng!"

Tiểu Huyề`n thầ`m nói một câu "hỏi hay lắ´m", rồ`i không nghĩ ngợi gì đã lập tức trả lời: "Côn Luân hàn ngọc, ẩn giữa núi băng, hình thành trong sấ´m sét, được gió mưa tưới tắ´m mà thành trân phẩm. Thứ này mang thuộc tính thủy, lạnh giá tựa băng, cứng rắ´n như sắ´t, có màu xanh lam." Lầ`n này thì nó không hoàn toàn nói dố´i. Côn Luân hàn ngọc thực sự có tồ`n tại trên đời, là vật xế´p hàng thứ chín trong các loại thầ`n khí. Những lời này được nó lấ´y ra từ trong *Chú Binh thầ`n lục* của phái Binh Giáp, khiế´n Phí Nguyên nghe mà trợn mắ´t há miệng, hoàn toàn tin tưởng.

Tiểu Huyề`n có ý trêu chọc Phí Nguyên, bèn cười hì hì, nói: "Bị ngươi chen ngang, giờ ta quên mấ´t mình nói đế´n đâu rồ`i."

Phí Nguyên thành thực cười xòa, nói: "Dương huynh đệ nói tới chỗ bảy thanh bảo kiế´m của nhà họ Phí được giao cho bảy truyề`n nhân

https://thuviensach.vn

bảo quản... Huynh đệ cứ nói từ từ, ta không chen ngang nữa."

Tiểu Huyề̀n khẽ "hừ" một tiế́ng bằ̀ng giọng mũi, dáng vẻ hế́t sức vênh váo, tự cao, trong lòng thì lại tính toán làm sao cho câu chuyện này viên mãn hơn một chút, sau đó mới nói tiế́p: "Mấ́y chục năm trước, lão tứ của nhà họ Phí, cũng là người bảo quản thanh kiế́m màu xanh lục kia, vì một lời bấ́t hòa với các huynh đệ mà giận dữ bỏ đi tha hương, tự lập môn hộ. Những năm nay, người nhà họ Phí vẫn luôn tìm kiế́m tung tích của y, chỉ là chuyện xấ́u trong nhà không tiện truyề̀n ra ngoài nên chỉ có thể ngầ̀m nghe ngóng..."

Phí Nguyên nghe tới đây thì rố́t cuộc đã hiểu ra căn nguyên sự việc, lại cúi đầ̀u nhìn thanh kiế́m màu xanh lục trong tay mình, nghĩ đế́n người cha đã chế́t, thầ̀m nghĩ nế́u có thể nhận họ hàng với một danh môn đại phái như thế́ thì thực là cái phúc kiế́p trước tu được, tinh thầ̀n liề̀n phấ́n chấ́n hẳn lên. "Chẳng hay tên húy của vị lão tứ nhà họ Phí kia là gì?"

Tiểu Huyề̀n thở dài, than: "Ông ấ́y là lão nhân gia đời trước, ta làm sao dám hỏi thăm tên húy. Có điề̀u, tên của sáu đệ tử nhà họ Phí đời này ta đề̀u biế́t, vừa khéo đề̀u chỉ có một chữ, do đó khi nãy ta mới hoài nghi ngươi chính là con cháu của vị lão tứ nhà họ Phí kia."

Lúc này, giọng nói của Phí Nguyên cũng trở nên run rẩy: "Sáu người đệ tử đó có tên thế́ nào vậy? Để ta xem xem có chút uyên nguyên nào với tên của ta không."

Tiểu Huyề̀n thấ́p giọng nói: "Đây là bí mật lớn của nhà họ Phí, ta chỉ nói cho một mình ngươi biế́t thôi, ngươi ngàn vạn lầ̀n không được nói ra với người ngoài đấ́y!"

Phí Nguyên gật đầ̀u lia lịa, rồ̀i ghé sát tai đế́n bên miệng Tiểu Huyề̀n, chỉ hận không thể đem chỗ bạc hôm nay đã bị thua mấ́t nhét hế́t vào túi nó.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề`n nói khẽ vào tai Phí Nguyên: “Ngươi nhớ kĩ đây, sáu người đệ tử của nhà họ Phí lâ`n lượt có tên là: Hưng, Thắ´ng, Thạch, Ly, Hoa, Vũ.”

Phí Nguyên nhâ´t nhâ´t ghi nhớ, thâ`m nghĩ xem những cái tên này có mô´i liên hệ gì với tên của mình không, nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng thể tìm ra điề`u gì đặc biệt, bèn khẽ lẩm bẩm: “Phí Hoa, cái tên này nghe hơi quen tai.”

Tiểu Huyề`n cô´ nhịn cười đê´n đau cả bụng, nó không dám nói cả họ lẫn tên chính là vì sợ Phí Nguyên nghe ra được huyề`n cơ bên trong. Do thời gian quá ngă´n, nó làm sao nghĩ ra nhiề`u cái tên như thê´ được, những cái tên vừa rô`i chẳng qua ứng với phí tâm, phí thâ`n, phí sự, phí lực... Hai cái tên cuô´i cùng thì lại càng trực tiê´p hơn, là phê´ thoại và phê´ vật[10]. Tiểu Huyề`n trêu chọc Phí Nguyên một phen, còn nhận của hă´n hai mươi lạng bạc, trong lòng sớm đã hê´t giận, còn cảm thâ´y có chút xâ´u hổ, bèn khuyên nhủ một câu: “Có lẽ ngươi và bọn họ chẳng có chút quan hệ nào, không câ`n phải hao tâm tổn trí...” Nói tới đây, nó vội vàng dừng lại, râ´t sợ Phí Nguyên nghe ra được vâ´n đề` trong từ “hao tâm tổn trí” này. Thực ra, những lời vừa rô`i của nó có râ´t nhiề`u điểm đáng ngờ, chỉ là Phí Nguyên đã bị lợi ích làm mờ mă´t, một lòng muô´n với cao nên mới bị trúng kê´, không nghe ra được cái ý ở ngoài lời của Tiểu Huyề`n. Vừa hay lúc này Nhật Khô´c quỷ và Lỗ Tử Dương từ trong nhà đi ra, Tiểu Huyề`n bèn vội vàng bước tới. “Thúc thúc, cháu đói rô`i, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Tiểu huynh đệ đừng nôn nóng, để ta bảo người đi chuẩn bị đô` ăn.”

Nhật Khô´c quỷ không muô´n tiê´p xúc quá nhiề`u với người khác, bèn cung tay, nói: “Hảo ý của Lỗ huynh, ta xin tâm lĩnh, có điề`u ta còn phải đi chỗ khác, Lỗ huynh không câ`n khách sáo! Ta sẽ

https://thuviensach.vn

còn ở trong thành Phù Lăng này một, hai ngày, nế u thăm dò được tin tức gì xin hãy thông báo cho ta là được!”

Lỗ Tử Dương không tiện miễn cưỡng, đành nói: “Tiểu đệ ắ t sẽ không phụ sự nhờ cậy của Khốc huynh! Có điề u, lầ n sau Khốc huynh đế n, nhấ t định phải để tiểu đệ bày bàn tiệc, rồ i còn kính Khốc huynh vài chén.”

Nhật Khốc quỷ cũng không nói nhiề u, lên tiế ng cáo từ rồ i lập tức rời đi. Như vậy vừa đúng với ý nguyện của Tiểu Huyề n, nó liề n kéo tay Nhật Khốc quỷ chạy ra ngoài luôn. Lúc này Phí Nguyên vẫn đang đứng ngẩn ngơ giữa sân, miệng không ngừng lẩm bẩm một mình.

Nhật Khốc quỷ đã lấ y được mấ y trăm lạng bạc từ chỗ Lỗ Tử Dương, bèn dẫn Tiểu Huyề n vào tiệm vải mua quầ n áo. Tiểu Huyề n thấ y trên người Nhật Khốc quỷ chẳng còn giọt nước nào, biế t hắ n đã dùng nội công để hong khô quầ n áo nhưng vẫn kiên trì chọn cho hắ n một bộ đồ mới, rồ i còn giành trả tiề n. Nhật Khốc quỷ tò mò hỏi bạc này từ đâu ra, Tiểu Huyề n bèn kể lại việc đã trêu chọc Phí Nguyên khiế n Nhật Khốc quỷ nghe mà cười vang không ngớt.

Tiểu Huyề n biế t Nhật Khốc quỷ và Lỗ Tử Dương nhấ t định đã trao đổi tin tức với nhau bèn hỏi han tình hình của cha mình, nhưng Nhật Khốc quỷ lại nói là không biế t, chắ c hẳn Điế u Ngoa quỷ và Triề n Hồ n quỷ còn chưa kịp quay về phục mệnh. Tiểu Huyề n vố n có tính lạc quan, nghĩ sau khi tới Cầ m Thiên bảo nhấ t định sẽ nghe ngóng được tình hình, mà nế u nó được Long bảo chủ thu làm đồ đệ, Cầ m Thiên bảo nhấ t định sẽ không làm khó cha của nó. Nó liề n buông bỏ mố i tâm sự, kéo Nhật Khốc quỷ đi lòng vòng khắ p nơi trong thành. Thành Phù Lăng này tuy không lớn nhưng cũng náo nhiệt, những trò tạp kỹ, mãi võ có ở khắ p nơi, hai người lúc đi lúc

https://thuviensach.vn

dừng, phải mất tới hai canh giờ mới đi hết một vòng quanh thành Phù Lăng.

Lúc này đã là giữa trưa, hai người đều thật sự cảm thấy đói. Nhìn thấy một tòa tửu lâu tên gọi "Tam Hương các" được xây dựng ngay bên bờ sông, trông cũng có vẻ khí phách, bọn họ liền đi vào, chọn một chiếc bàn bên cửa sổ và ngồi xuống.

Tiểu Huyền lần đầu tiên có nhiều bạc như vậy, hào khí bùng lên, giành đón lấy cuốn thực đơn từ trong tay tiểu nhị. "Hôm nay để cháu mời cơm, thúc thúc không được tranh với cháu!"

Nhật Khốc quỷ thấy Tiểu Huyền hào hứng như vậy, không nỡ làm nó cụt hứng, bèn khẽ mỉm cười, gật đầu. Hắn vốn có kinh nghiệm giang hồ phong phú, vừa bước chân vào tòa tửu lâu này đã đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thu hết tình hình ở nơi đây vào trong mắt. Lúc này đã quá thời gian ăn trưa, thực khách trong tửu lâu không nhiều, tính cả bàn của hắn và Tiểu Huyền tổng cộng cũng chỉ có bốn bàn đang có người ngồi.

Có hai người ngồi ở chiếc bàn giữa sảnh, cả hai đều mặc áo khoác ngắn màu xanh thẫm, đội khăn trắng trên đầu, chắc hẳn là thương nhân đến thành Phù Lăng này làm ăn.

Ánh mắt Nhật Khốc quỷ nhìn qua phía đông, không kìm được thầm khen một tiếng. Chiếc bàn hướng đó có hai nữ một nam, người nữ lớn tuổi ước chừng hai mươi một, hai mươi hai, răng trắng mắt sáng, trang điểm nhẹ nhàng, đầu đội chiếc mũ không vành màu xanh sẫm, để lộ mái tóc dài bồng bềnh như mây, trên người mặc áo màu vàng cam với ống tay áo bó, thân áo có thêu những bông hoa màu xanh lam tôn lên vòng eo thon thả cùng làn da trắng ngần, trông hết sức yêu kiều, tha thướt, xinh đẹp mỹ miều, mỗi cái đưa tay, nhấc chân của nàng ta còn toát ra một thứ phong vận

https://thuviensach.vn

khó mà dùng lời để miêu tả, tựa như dáng vẻ của một tiểu thư khuê tú. Nhưng điểm nổi bật nhất của nàng ta không phải là tướng mạo yêu kiều thoát tục, mà là một đôi hoa tai màu vàng rất lớn, vô cùng hiếm gặp.

Nữ tử áo lục còn lại tuổi chỉ chừng mười bốn, mười lăm nhưng trông cũng hết sức đáng yêu, xinh đẹp với đôi hàng lông mày cong điềm tĩnh, cặp mắt hạnh lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại, chiếc mũi cao thanh tú, đôi gò má ửng hồng... Những bộ phận trên gương mặt thoạt nhìn tưởng như không ăn nhập gì với nhau nhưng khi kết hợp lại mang đến cho người ta cảm giác tuyệt diệu khó tả, tựa như là cao ngạo, tựa như là u uất, tựa như là bướng bỉnh, lại tựa như quật cường... Hai người bọn họ ngồi đó, thấp giọng trò chuyện, dường như hoàn toàn không biết mình đã trở thành tiêu điểm ở nơi này.

Nhật Khốc quỷ mấy năm nay không gần nữ sắc, tuy nhìn thấy nhan sắc khiến người ta phải kinh ngạc của hai nữ tử này nhưng cũng chẳng mấy để tâm, có điều thấy ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng lại liếc về phía Tiểu Huyền, sau đó thì rúc rích cười đùa, trò chuyện, thực chẳng rõ là do nguyên cớ gì. Ánh mắt hắn chủ yếu dừng lại trên người nam tử nọ. Người đó ngồi phía đối diện với hai nữ tử, trên đầu đội một chiếc nón lá, đang chậm rãi uống rượu, có điều vì gã quay lưng về bên này, lại ngồi ở chỗ thiếu ánh sáng nên không thể nhìn rõ dung mạo.

Tiểu Huyền khẽ huých Nhật Khốc quỷ một cái, nhếch miệng về hướng nam tử kia, thấp giọng nói: "Người kia có vẻ hơi kỳ lạ..."

Nhật Khốc quỷ cảm thấy bóng lưng này có vẻ hết sức quen thuộc nhưng lại không nhớ ra đã từng nhìn thấy ở đâu. Nghe thấy lời của Tiểu Huyền, hắn bèn nhìn qua phía nó, không biết nó nói vậy là có ý gì.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n thấ́p giọng nói: “Người đó khi uố́ng rượu chỉ nhấ́c cổ tay lên, khuỷu tay và vai thì lại không động đậy, cứ như một con rố́i vậy.” Vừa dứt lời, nó chợt thấ́y người đó nhẹ nhàng buông chén rượu xuố́ng, không động đậy chút nào nữa. Tuy y không ngoảnh đầ̀u lại nhưng Tiểu Huyề̀n lại cảm nhận được y đã phát hiện ra điề̀u gì, bèn lè lưỡi một cái. Thực ra không phải nhãn lực của Tiểu Huyề̀n cao minh hơn Nhật Khố́c quỷ, chẳng qua nó tinh thông cả *Thiên Mệnh bảo điển* và *Chú Binh thầ̀n lục*, mà *Thiên Mệnh bảo điển* lại chú trọng vào sự thuận theo lẽ tự nhiên của vạn vật, do đó nó có thể dễ dàng phát hiện những chỗ lạ thường, nhưng những điề̀u tinh túy bên trong thì nó cũng chưa thể biế́t được.

Nhật Khố́c quỷ biế́t rõ đó là một tay cao thủ, với bản tính kiêu căng, ngang ngược của hắ́n mà khi nhìn thấ́y bóng lưng vững chãi như núi này cũng không muố́n sinh chuyện thị phi, vì thế́ bèn khẽ xoa đầ̀u Tiểu Huyề̀n, ý bảo nó đừng nói thêm nữa. Tiểu Huyề̀n hiểu ngay, cúi đầ̀u tập trung nghiên cứu thực đơn trong tay.

Nhật Khố́c quỷ lại đưa mắ́t nhìn chiế́c bàn phía tây, thấ́y có bố́n nam một nữ ngồ̀i quanh bàn, tướng mạo mỗi người một khác, quầ̀n áo đề̀u rấ́t sang trọng. Hơn nữa những người này đề̀u mang vũ khí, dáng vẻ nghênh ngang như không để ai vào mắ́t, cứ thản nhiên uố́ng rượu, bỡn cợt lẫn nhau, thỉnh thoảng lại có tiế́ng cười dâm dật vọng lại.

Tên nam tử đầ̀u tiên gầ̀y khô như que củi, vận một chiế́c áo dài màu xanh, cặp mắ́t luôn liế́c xéo, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh tinh quang, hiển nhiên là có võ công không kém. Trong số́ năm người ngồ̀i ở bàn này, hắ́n là người ít nói nhấ́t, nhưng mỗi lầ̀n mở miệng thì những người còn lại đề̀u lập tức im lặng lắ́ng nghe, chắ́c hẳn chính là kẻ cầ̀m đầ̀u. Hai hán tử khác đang chơi đoán tay[(11)] có mặt mũi phóng khoáng, còn phanh ngực áo, để trầ̀n cánh tay, nhìn tướng mạo thì dường như là huynh đệ, nhưng một người đen thui như

https://thuviensach.vn

than, một người thì trắ́ng trẻo bảnh bao. Tay nam tử thứ tư là một phiên tăng béo ú, trên người vận chiế́c tăng bào may bằ̀ng lụa bóng bẩy, bên trên thêu một con rồ̀ng, điệu bộ hế́t sức nghênh ngang, rõ ràng là hoàn toàn trái ngược với bản tính của người xuấ́t gia, hơn nữa cặp mắ́t sau khi uố́ng rượu của hắ́n đỏ ngầ̀u, còn nhìn chằ̀m chặp về̀ phía hai nữ tử xinh đẹp phía đố́i diện, chẳng có vẻ gì kiêng kỵ khiế́n người ta chán ghét.

Nữ tử còn lại thì có tướng mạo bình bình, trên khuôn mặt trát một lớp phấ́n rấ́t dày. Sau khi rượu ngà ngà say, thị đã cởi hế́t cúc áo ngoài, để lộ một chiế́c áo lót màu đỏ rực. Bên hông thị có đeo một chiế́c túi da hươu, bên trong dường như để không ít ám khí, thỉnh thoảng lại thấ́y có ánh sáng lóe lên. Trong lúc chơi đoán tay uố́ng rượu, thị cố́ ý lắ́c lư cái eo thon, ngay chỗ áo ngoài trên eo thị có thêu một bông hoa lớn màu tím cùng với mấ́y chiế́c lá xanh biế́c, lại kế́t hợp với bầ̀u ngực đẫy đà, nở nang kia thực khiế́n người ta phải miên man suy nghĩ.

Nhật Khố́c quỷ hơi cau mày, đoạn cụp mắ́t xuố́ng. Không biế́t bố́n tên nam tử kia có lai lịch thế́ nào, còn nữ tử này rõ ràng là người của Thiên Diệp môn.

Thiên Diệp môn nằ̀m trên Hoàng Sơn, chỉ thu nhận nữ đệ tử, võ công lấ́y ám khí làm chủ yế́u, vố́n cũng chỉ là một bang phái tầ̀m thường trên giang hồ̀. Nhưng kể từ mười bảy năm trước, sau khi xuấ́t hiện Phồ̀n tinh điểm điểm Cát Song Song, thanh danh liề̀n trở nên vang dội. Cát Song Song tuy là phận gái nhưng lại chẳng thua kém bậc mày râu, cùng với Ám khí vương Lâm Thanh, Tướng quân chi độc Độc Lai Vô Dạng, Lạc Hoa cung chủ Triệu Tinh Sương được xưng là tứ đại ám khí thánh thủ đương thế́. Nhưng môn đồ̀ Thiên Diệp môn xưa nay chỉ xuấ́t hiện ở vùng Giang Nam, càng chẳng có giao tình với Cầ̀m Thiên bảo, chẳng rõ vì sao nữ tử này lại tới thành Phù Lăng?

https://thuviensach.vn

Nhật Khố c quỷ sinh lòng nghi hoặc, thành Phù Lăng này là một địa bàn quan trọng của Cấ m Thiên bảo, lại là nơi yế u đạo cả về đường bộ và đường thủy, xưa nay luôn khám xét kĩ càng thân phận của những người qua lại, không bỏ sót ai. Người ngồ i ở hai bàn này có ý đồ đáng ngờ, hơn nữa còn có võ nghệ cao cường, đáng lý ra vừa vào thành là sẽ bị người của Cấ m Thiên bảo để ý ngay. Huố ng chi với dung nhan tuyệt thế của hai nữ tử kia, bấ t kể thế nào cũng không thoát khỏi sự chú ý của mọi người. Nhưng vừa rồ i Lỗ Tử Dương lại chẳng hề nhắ c tới việc này, như vậy hoặc là hắ n không làm tròn chức trách, hoặc là hắ n cố ý giấ u giế m, trong chuyện này quả thực tồ n tại khá nhiề u vấ n đề.

Tiểu Huyề n thì lại bị cuố n thực đơn làm khó. Món ăn vùng Xuyên có rấ t nhiề u loại, vang danh khắ p nước, Tam Hương các này lại là một tửu lâu lớn ở Phù Lăng, cho nên gầ n như thứ gì cũng có. Tiểu Huyề n cầ m quyển thực đơn nặng trịch trong tay, cảm thấ y có chút chột dạ, không biế t hai mươi lạng bạc của mình đủ để gọi những món ăn gì. Trước đây, nó và Hứa Mạc Dương vố n số ng một cuộc số ng thanh bầ n ở Thanh Thủy trấ n, một tháng chỉ tiêu hế t khoảng dăm ba lạng bạc. Giờ đây đột nhiên phát tài một vụ nhỏ, thành ra nó không biế t xử trí thế nào, nghĩ bụng nế u gọi phải món ăn đắ t quá, không đủ tiề n trả thì há chẳng phải đã làm hỏng mấ t buổi mời khách đầ u tiên trong đời sao?

Nhật Khố c quỷ thấ y Tiểu Huyề n có vẻ khó xử, đoán được tâm sự của nó, bèn thấ p giọng cười trêu chọc. “Dương đại hiệp cứ yên tâm, vừa rồ i ta đã mượn được không ít bạc từ chỗ Lỗ viên ngoại, nế u không đủ tiề n có thể dùng tạm ở chỗ ta.” Hắ n cùng Tiểu Huyề n đi vòng quanh thành Phù Lăng suố t nửa ngày, nhìn thấ y dáng vẻ ngây thơ, hồ n nhiên của nó, tâm trạng đang rấ t tố t, còn dùng giọng đùa cợt mà gọi nó là “Dương đại hiệp”.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n lập tức yên tâm hẳn, lại nghĩ suố́t dọc đường mình đã phải ăn lương khô, nế́u không bắ́t chẹt lại Nhật Khố́c quỷ một vố́ thì quả thực là có lỗi với cái bụng của mình, nó bèn nói với tiểu nhị: "Trước tiên cứ mang tấ́t cả món ăn của Tam Hương các này, mỗi loại một đĩa lên đây, nế́u không đủ ta sẽ gọi tiế́p." Giọng nó còn chưa hế́t vẻ non nớt, nghe trong trẻo, giòn tan nhưng những lời này lại tràn đầ̀y hào khí, khiế́n những người ở đây đề̀u không kìm được ngoảnh đầ̀u nhìn qua.

Tên tiểu nhị chắ́c hẳn chưa từng nghe người ta gọi món như vậy, lại thấ́y nó là một đứa bé, liề̀n do dự hỏi lại: "Tiểu khách quan, Tam Hương các chúng tôi tổng cộng có một trăm bảy mươi sáu món ăn, mỗi món đề̀u đưa lên một đĩa sao?"

Tiểu Huyề̀n nghe nói Tam Hương các này có nhiề̀u món ăn như vậy thì không khỏi thầ̀m kinh ngạc, chỉ là tên tiểu nhị này lại thêm một chữ "tiểu" vào trước hai chữ "khách quan" khiế́n nó cảm thấ́y rấ́t không thoải mái, bèn đập mạnh khố́i bạc đang cầ̀m chặt trong tay xuố́ng bàn, nói lớn: "Sao ngươi lằ̀ng nhằ̀ng thế́ nhỉ? Có phải ta ăn không của ngươi đâu, ngươi khinh ta ít tuổi hay sao?" Những lời này lý ra phải nói với giọng hùng hồ̀n, nhưng nó dù sao cũng hơi tiế́c bạc, nế́u không phải vì có chút tức tố́i thì e là đã thật sự thu lại những lời vừa rồ̀i, thành ra lầ̀n này giọng nói không được tự tin lắ́m.

Tên tiểu nhị còn muố́n nói gì thêm nhưng lại thấ́y Nhật Khố́c quỷ trừng mắ́t nhìn tới, nơi đáy lòng bấ́t giác trào lên cảm giác giá lạnh, thế́ là không dám nói gì thêm, cáo lỗi một tiế́ng rồ̀i chạy đi chuẩn bị. Tiểu Huyề̀n vẫn chưa hế́t giận, lại gọi thêm một tiế́ng: "Mang thêm mười cân rượu ngon nhấ́t của các ngươi lên đây!" Rồ̀i nó quay sang nhìn Nhật Khố́c quỷ, cười hì hì, nói: "Đợi lát nữa xin được kính đại ca mấ́y chén!" Nhật Khố́c quỷ đang có điề̀u suy tư,

https://thuviensach.vn

chỉ tiện miệng “ừm” một tiếng, cũng không tính toán việc Tiểu Huyền gọi mình là “đại ca”.

Bỗng có một tên hán tử bước vào, đi thẳng về hướng Nhật Khốc quỷ khom người hành lễ, sau đó liền thấp giọng nói: “Tên lái thuyền mà đại gia kêu Lỗ viên ngoại tìm hiện đã tìm được, đang chờ đại gia đến xử trí.” Thì ra người này là thám tử của Cầm Thiên bảo, vâng lệnh Lỗ Tử Dương đến báo tin. Cầm Thiên bảo tuy là thế lực lớn nhất trong thành Phù Lăng nhưng ở trước mặt người ngoài vẫn dùng lối xưng hô bình thường.

Nhật Khốc quỷ vừa mới dặn dò Lỗ Tử Dương đi tìm kiếm tung tích của tên lái thuyền đã ám hại mình, không ngờ nhanh như vậy đã có tin tức. Sau khi thoáng trầm ngâm, hắn bèn nói với Tiểu Huyền: “Ngươi ở đây đợi ta, nếu đói thì cứ dùng cơm trước, ta đi một lát rồi về.”

Tiểu Huyền vốn muốn đi cùng xem cho biết nhưng nghĩ đến việc bọn họ có thể sẽ dùng hình tra khảo tên lái thuyền họ Lưu kia, thế là chẳng còn chút hứng thú. “Được rồi, thúc thúc nhớ đi nhanh về nhanh, nếu không cháu sẽ ăn hết thức ăn ở đây rồi đi luôn đấy!”

Nhật Khốc quỷ cười vang, nháy mắt với Tiểu Huyền. “Nếu ngươi có thể ăn sạch một trăm bảy mươi sáu món ăn ở đây, chỉ sợ sẽ no đến nỗi muốn đi lại cũng chẳng được.” Dứt lời, hắn bèn theo hán tử kia rời đi.

Lúc này đã qua thời gian ăn trưa, trong Tam Hương các chẳng có bao nhiêu thực khách, do đó các đầu bếp chỉ cần tập trung nấu nướng cho một mình Tiểu Huyền. Nhất thời mấy tên tiểu nhị cứ liên tục đi qua đi lại, mang lên rất nhiều món ăn độc đáo khiến Tiểu Huyền nhìn mà vô cùng đắc ý.

https://thuviensach.vn

Rồi lòng nó thầm máy động, nghĩ bụng lúc này Nhật Khốc quỷ không ở bên, trong tay lại đang có bạc, chẳng phải chính là thời cơ tốt nhất để bỏ trốn sao? Nhưng thoáng nghĩ lại, bọn họ có thể tìm ra tên lái thuyền kia nhanh như thế, chứng tỏ thế lực của Cầm Thiên bảo trong tòa thành Phù Lăng này không nhỏ, mà Nhật Khốc quỷ đã yên tâm rời đi như vậy, hẳn là nắm chắc rằng nó sẽ không dễ dàng trốn thoát được. Hơn nữa, nếu nó cứ lặng lẽ trốn đi thì dường như không được nghĩa khí lắm. Thoáng do dự một lát, lại thấy vô số món ăn bày trên bàn, món nào món nấy đều thơm nức, nó bèn quyết định cứ thỏa sức ăn no một bữa rồi tính tiếp.

Tiểu nhị xách tới một vò rượu lớn, cười nói với Tiểu Huyền: "Những món ăn còn lại không còn chỗ để bày nữa rồi, đợi lát nữa mang lên sau có được chăng? Xin khách quan hãy nếm thử mỹ tửu Nhập Hầu Thuần của bản tiệm trước đã."

Tiểu Huyền thấy tên tiểu nhị này cười rất khả nghi, đoán chừng hắn đang giễu cợt mình, bèn khẽ "hừ" một tiếng. "Cứ mang hết lên đây, bày ra vài cái bàn khác nữa là được chứ gì!"

Một lúc sau, Tiểu Huyền được bốn, năm chiếc bàn lớn bày đầy thức ăn vây quanh. Nó cảm thấy hoàng đế có lẽ cũng chỉ được đến thế này là cùng, bèn vừa đập bàn vừa giậm chân một cách hưng phấn. Bên tai chợt vang lên một tiếng cười quen thuộc, chỉ nghe tiểu cô nương ngồi ở chiếc bàn phía đông thấp giọng cười, mắng một câu: "Đồ trọc phú."

Tiểu Huyền thầm tức giận nhưng vì Nhật Khốc quỷ hiện không có ở đây nên nó hơi thiếu tự tin. Huống chi, người ta chưa chắc đã nhằm vào nó, cho nên nó đành giả vờ như không nghe thấy, sau đó liền đưa đũa ra, mỗi món nếm thử vài miếng. Quả nhiên mỗi món ăn ở đây đều có nét đặc sắc riêng, nó không kìm được cất tiếng khen ngon không ngớt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n ăn liề̀n một lúc, dầ̀n cảm thấ́y no, lúc ngẩng lên nhìn thấ́y năm người ngồ̀i bàn phía tây đang đoán tay chơi tửu lệnh vô cùng náo nhiệt, lại nghĩ nế́u cha ở đây để mình mời ông ăn một bữa thịnh soạn thế́ này thì tố́t biế́t mấ́y, thế́ là bèn ngẩn người, tiện tay cầ̀m chén rượu trên bàn đổ vào miệng...

Tiểu Huyề̀n lầ̀n đầ̀u uố́ng rượu, lại uố́ng trong tình huố́ng không có sự chuẩn bị, chỉ cảm thấ́y có một ngọn lửa chạy thẳng xuố́ng cổ họng rồ̀i xộc vào tận trong tim phổi. Nó trở tay không kịp, lập tức cả kinh nhảy bật dậy, sau đó ho sặc sụa một hồ̀i. Mọi người xung quanh không kìm được khẽ nở nụ cười mỉm, nhưng tiểu cô nương kia thì dường như có lòng trêu chọc nó, bèn vỗ tay cấ́t tiế́ng cười rộ.

Tiểu Huyề̀n đưa tay lau những giọt nước mắ́t vừa trào ra, lại hậm hực trừng mắ́t nhìn tiểu cô nương ngồ̀i ở bàn phía tây đó, đột nhiên nhìn rõ khuôn mặt đố́i phương. Chỉ thấ́y khuôn mặt xinh đẹp như hoa ấ́y đang mỉm cười nhìn lại mình, chiế́c mũi cao, miệng hơi he hé, để lộ hai hàm răng trắ́ng ngà đáng yêu, hai bên má có hai lúm đồ̀ng tiề̀n thật sâu, nơi đầ̀u mày cuố́i mắ́t đề̀u tràn ngập một nét cười như tinh nghịch mà lại như giễu cợt. Trong ánh mắ́t vố́n đang chan hòa nước mắ́t của Tiểu Huyề̀n, tiểu cô nương này lại càng xinh đẹp không gì tả xiế́t.

Cũng chẳng rõ là do rượu hay do nguyên nhân nào khác, Tiểu Huyề̀n bỗng cảm thấ́y trái tim mình loạn nhịp, rồ̀i sau đó đỏ mặt tía tai, vội vàng ngoảnh lại gọi lớn một tiế́ng: “Tiểu nhị!” Nhưng trước mắ́t nó vẫn còn hiển hiện khuôn mặt yêu kiề̀u, xinh đẹp kia, trong lòng trào dâng một thứ cảm giác kỳ lạ tột cùng.

Thì ra Tiểu Huyề̀n tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại trưởng thành sớm. Trước đây, khi chơi đùa với những cô bé gầ̀n nhà thì không hề̀ suy nghĩ gì về̀ chuyện nam nữ, nói đánh là đánh, nói mắ́ng là mắ́ng,

https://thuviensach.vn

coi tất cả các cô bé trong thiên hạ như là con trai. Do đó, vừa rồi tuy nhìn thấy có hai nữ tử ở đây nhưng nó chẳng buồn để ý xem bọn họ xấu hay đẹp, thỉnh thoảng liếc nhìn qua nhưng chủ yếu là nhìn về phía nam tử đội nón lá ngồi cùng bàn với bọn họ. Lúc này định thần nhìn kĩ, vừa khéo lại bắt gặp ánh mắt của tiểu cô nương kia, nó mới giật mình phát hiện trong thiên hạ không ngờ lại có một cô bé xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên trong đời tâm hồn xao xuyến, khuôn mặt nóng bừng, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong, trái tim càng không kiềm chế được, đập thình thình loạn nhịp, tưởng chừng sắp nhảy ra ngoài lồng ngực đến nơi...

Cái nhìn bất chợt này giống như tiếng sấm giữa trời quang, mở tung cánh cửa trái tim nó. Nó cảm thấy nụ cười của nàng thực sự là vừa khiến người ta giận dữ mà lại vừa khiến người ta phải suy nghĩ miên man, khó có cách nào quên đi được. Nghĩ đến việc vừa rồi mình để lộ cái xấu trước mặt nàng, nó lại càng cảm thấy xấu hổ. Với sự kiêu hãnh xưa nay của nó, vậy mà lúc này lại thầm mặc cảm trước cặp mắt trong veo như hồ nước mùa thu của nàng, vậy nên đừng nói là mặt dày đi bắt chuyện với người ta, giờ đây nó thậm chí còn không đủ dũng khí để nhìn qua bên đó thêm lần nữa.

Tên tiểu nhị nghe thấy Tiểu Huyền gọi liền chạy tới. “Xin hỏi khách quan có gì sai bảo?”

Tiểu Huyền cố gắng kìm nén tâm trang đang xao động, một lòng muốn lấy lại thể diện, bèn đặt mạnh chén rượu xuống bàn. “Ta ghét nhất là mấy thứ rượu kém chất lượng, mau đổi loại rượu tốt nhất đến đây! Ngươi đừng có giấu rượu ngon, đợi lát nữa ta thưởng thêm cho ngươi chút tiền là được.”

Đám tiểu nhị trong thiên hạ xưa nay đều chỉ nhận tiền không nhận người, làm sao dám đắc tội với một vị khách lớn như Tiểu Huyền. Tên tiểu nhị đó thấy Tiểu Huyền làm bộ làm tịch, tuy biết

https://thuviensach.vn

rõ đứa bé này có lòng tranh hơn thua rất lớn nhưng vẫn không sao nhịn được cười, phải cố gắng lắm mới giữ được thần thái cung kính. “Tiểu gia minh giám, đây là loại mỹ tửu Nhập Hầu Thuần ngon nhất của bản tiệm, tiểu nhân làm sao dám giấu rượu ngon cơ chứ?”

Tiểu Huyền thấy tên tiểu nhị đó cười rất đáng ghét, lại càng giận dữ. “Phì! Cái này mà cũng gọi là mỹ tửu sao? Còn cái gì mà Nhập Hầu Thuần nữa, ta thấy nên gọi là Nhập Hầu Thiêu[12] thì đúng hơn.”

Tên tiểu nhị vội vàng làm bộ ấm ức kêu lên: “Tiểu gia không biết đó thôi, rượu của bản tiệm rất nổi tiếng trong thành Phù Lăng này đấy, ai ai cũng khen ngon. Chắc hẳn vừa rồi tiểu gia uống vội quá, chỉ cần uống thêm vài chén là sẽ thấy được cái ngon của rượu này.”

Tiểu Huyền cảm thấy ngọn lửa trong bụng vẫn còn chưa tan, đang thiêu đốt khiến cho dạ dày vô cùng khó chịu, làm sao dám uống thêm chén nữa. “Vậy ngươi thử nói xem rượu này có gì ngon?”

Tên tiểu nhị lập tức tỏ vẻ đắc ý, đưa tay chỉ về phía biển hiệu của cửa tiệm. “Tiểu gia có biết tên của bản tiệm là từ đâu mà có không?” Hắn thường ngày kể chuyện cho khách đã quen, lúc này liền cố ý dừng lại, nghĩ bụng chắc Tiểu Huyền cũng sẽ hỏi gặng như các vị khách khác, sau đó mình sẽ nói tiếp. Mà nếu có thể làm cho khách cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, chưa biết chừng sẽ còn được thưởng thêm ít bạc. Chẳng ngờ Tiểu Huyền từ nhỏ vốn đã quen kể chuyện cho người khác nghe, làm gì chẳng biết cái trò vặt này, bèn không thèm để ý đến hắn nữa.

Tên tiểu nhị thấy Tiểu Huyền không có phản ứng gì, không khỏi mắng thầm trong bụng, sau đó đành khẽ ho một tiếng, nói vanh

https://thuviensach.vn

vách như đọc sách: “Rượu này được ủ từ nước cam tuyề̀n bên dưới cây hòe cổ thụ năm trăm năm của bản tiệm, sau đó lại được chôn dưới sông Kim Sa để hấ́p thu tinh khí của trời đấ́t, đợi mười năm mới đào lên, một khi mở nắ́p là hương thơm sẽ bay khắ́p thành, vừa ngửi đã say, khi uố́ng còn có cảm giác thơm nồ̀ng, lưu lại dư vị miên man, thực xứng với ba chữ “Nhập Hầ̀u Thuầ̀n”.” Thấ́y mọi người xung quanh nghe một cách thích thú, hắ́n lại càng có ý khoe khoang: “Bản tiệm lấ́y tên là Tam Hương các, một “hương” trong số́ đó chính là hương rượu Nhập Hầ̀u Thuầ̀n này...”

Tiểu Huyề̀n còn chưa nói gì, tiểu cô nương kia đã cấ́t tiế́ng hỏi trước: “Thế́ hai “hương” còn lại là gì?” Giọng nàng trong trẻo, mề̀m mại như tiế́ng oanh vàng trong khe núi, lại mang khẩu âm vùng Giang Nam, thấ́p thoáng nét lả lướt của người vùng sông nước, dễ nghe vô cùng.

Tên tiểu nhị thấ́y rố́t cuộc đã có người hỏi mình, liề̀n đắ́c ý ưỡn ngực, đáp: “Bản tiệm mời được Hoàng sư phụ về̀ làm đầ̀u bế́p, một trăm bảy mươi sáu món ăn không món nào không phải là tinh phẩm. Trong thành Phù Lăng này, đồ̀ ăn của Tam Hương các nhấ́t định là thơm nhấ́t, do đó chữ “hương” thứ hai là chỉ mùi thơm của món ăn.”

Tiểu Huyề̀n khá đồ̀ng tình với những lời này, vừa gật đầ̀u vừa nhìn mấ́y bàn thức ăn xung quanh mình, lại vội vàng ăn thêm mấ́y miế́ng nữa.

Tên tiểu nhị lại nói tiế́p: “Nhưng chữ “hương” nổi tiế́ng nhấ́t của bản tiệm lại không phải là hai chữ “hương” vừa kể. Chữ “hương” cuố́i cùng này ấ́y mà...” Nói tới đây, hắ́n cố́ ý hạ thấ́p giọng tỏ vẻ thầ̀n bí: “Thực ra là mỹ nhân lưu hương!”

https://thuviensach.vn

Gã phiên tăng ngô`i bàn phía tây cấ t tiế ng cười ha hả. “Xem ra nhấ t định là bà chủ của Tam Hương các này nổi danh xinh đẹp rô`i. Còn không mau mời ra đây gặp mặt, không biế t so với Đào Hoa muội tử của bọn ta thì thế nào?” Tiế ng Hán của hắ n chẳng ra gì, vô cùng gượng gạo, đã thế còn nói rấ t lớn, cứ như đang căng họng lên mà gào, khiế n cho tai Tiểu Huyê`n vang lên những tiế ng ong ong không ngớt.

Nữ tử ngô`i cùng bàn với hắ n chắ c hẳn là Đào Hoa muội tử mà hắ n vừa nói. Thị làm bộ giận dỗi, cười mắ ng: “Hay cho tên lừa trọc ngươi, không ngờ lại dám so người ta với bà chủ quán cơm, để xem xem ta có đánh gãy chân ngươi không!”

Gã phiên tăng cười hê` hê`, nói: “Chân ta thì không đánh gãy được đâu, chi bă`ng muội tử hãy tới că n thử một miế ng xem thế nào!” Giọng của hắ n khàn khàn, ý tứ lại càng thô bỉ khiế n Tiểu Huyê`n hơi cau mày.

Nam tử đội nón lá ngô`i bàn phía tây từ đâ`u đế n giờ vô n không nói năng gì, lúc này bỗng xoay người lại, lạnh lùng cấ t tiế ng: “Đang có nữ quyế n ở đây, xin đại sư nói năng tự trọng một chút!” Tiểu Huyê`n thấ y tuổi tác của người này chỉ chừng hơn ba mươi, đôi mày kiế m chạy dài tới tận chỗ tóc mai, cặp mắ t sáng rực, khuôn mặt vuông chữ quố c không giận mà uy thì thâ`m khen một tiế ng rô`i lập tức ngoảnh đâ`u lại, không dám nhìn nữa.

Gã phiên tăng đó có lẽ xưa nay ngang ngược đã quen, nghe thấ y nam tử kia nói thế thì cả giận đứng dậy, nhưng lại bị người áo xanh cùng bàn đưa tay kéo lại, hắ n đành hậm hực ngô`i xuố ng, miệng vẫn còn lâ`m bâ`m không ngớt.

Tên tiểu nhị sợ khách nảy sinh tranh chấ p trong quán, vội vàng cười giả lả, nói với gã phiên tăng: “Khách quan nói đùa rô`i! Lô

https://thuviensach.vn

chưởng quỹ của bản tiệm là một ông lão tuổi ngoài sáu chục, còn bà chủ giờ cũng đã ngũ tuần, sao có thể là mỹ nhân được!”

Tiểu cô nương kia trừng mắ́t nhìn gã phiên tăng một cái rồ̀i khẽ cất tiế́ng hỏi tên tiểu nhị: “Vậy mỹ nhân lưu hương này rố́t cuộc là ý gì?”

Tên tiểu nhị đưa tay chỉ về̀ phía giữa đại sảnh, trên khuôn mặt xuấ́t hiện một thứ thần thái kỳ dị, giọng nói toát ra vẻ dịu dàng khó tả: “Cô nương xin hãy nhìn đôi câu đố́i này...”

https://thuviensach.vn

Chương 4

TIỂU ĐIẾM SONG HÙNG

Tiểu Huyề`n vừa bước vào tửu lâu đã nhìn thấ´y đôi câu đố´i treo ở giữa đại sảnh, nhưng vì lúc đó đang đói đế´n hoa cả mắ´t, lại nghĩ bụng trong tửu lâu treo chữ của danh nhân cũng là chuyện bình thường, do đó nó chẳng mấ´y chú ý. Lúc này nghe tên tiểu nhị nói chuyện này một cách trịnh trọng như vậy, nó mới ngước nhìn.

Vế đố´i bên trái viế´t: Ngạo tuyế´t nan bồ`i, lữ kiế´m thiên giang thủy.

Vế đố´i bên phải viế´t: Khi sương vô bạn, phủ an vạn bình sơn.

Tiểu Huyề`n vố´n không hiểu lắ´m về` thư pháp nhưng khi nhìn thấ´y mấ´y chữ này, một luồ`ng hào khí xen lẫn với luồ`ng tửu ý vừa rồ`i bấ´t giác xộc thẳng lên, nó bèn buột miệng cấ´t tiế´ng khen: "Hay!"

Tiểu cô nương kia dường như có lòng gây chuyện, khẽ cười một tiế´ng, cố´ ý ngẩng lên, không nhìn về` phía Tiểu Huyề`n. "Ta thì chẳng nhìn ra có chỗ nào hay, nhưng không giố´ng người nào đó không hiểu lại giả vờ hiểu, chỉ biế´t khen hay mà chẳng nói ra được chút đạo lý gì."

Hai má Tiểu Huyề`n nóng ran, làm sao nói ra đạo lý gì được, chỉ là không chịu nhận thua trước mặt tiểu cô nương đó, bèn ngẫm lại một lượt *Chú Binh thâ`n lục* và *Thiên Mệnh bảo điển* mà mình được học. Trong đầ`u chợt lóe lên ánh linh quang, nó liế´c mắ´t nhìn về` phía tên tiểu nhị rồ`i nói ra một đoạn trong *Chú Binh thâ`n lục* đã được

https://thuviensach.vn

mình chỉnh sửa: “Đôi câu đố´i này mộc mạc mà giản dị, nhưng từng câu, từng chữ đề`u toát ra một thứ cảm xúc cô độc, quật cường, chỉ những người hữu tâm mới hiểu được cái thâ`n vận bên trong, làm sao mà giải thích bă`ng lời được? Một tiế´ng “hay” này của ta vô´n đã có phâ`n thừa thãi rồ`i.” Những lời này hế´t sức hời hợt, nói rồ`i cũng như không, ý là giễu cợt tiểu cô nương kia không phải người hữu tâm, cho dù có mấ´t công giải thích thì cũng chẳng được việc gì.

Tiểu cô nương còn đang định phản bác thì tên tiểu nhị kia đã giơ ngón tay cái với Tiểu Huyề`n, nói ra những lời nịnh nọt chẳng giố´ng ai: “Vị tiểu gia đây nhãn lực lợi hại lắ´m! Đại tài tử Quách tú tài của bản thành từng nhìn đôi câu đố´i này suố´t hồ`i lâu rồ`i cũng chỉ nói ra một chữ “hay”, thực đúng là anh hùng sở kiế´n lược đồ`ng.”

Lúc này Tiểu Huyề`n bỗng cảm thấ´y tay tiểu nhị này thực đáng yêu quá đỗi, sau đó mỉm cười liế´c nhìn qua phía tiểu cô nương kia, dáng vẻ như muố´n nói rằ`ng ta đang chiế´m thế´ thượng phong, không thèm tính toán với nàng, khiế´n tiểu cô nương kia vô cùng tức tố´i nhưng lại chẳng biế´t phải nói gì.

Nữ tử xinh đẹp lớn tuổi hơn chậm rãi cấ´t tiế´ng: “Ta sớm đã chú ý tới đôi câu đố´i này rồ`i. Nó tuy tràn đầ`y hào khí nhưng bên trong dường như còn mang theo cái ý rằ`ng tri kỷ khó tìm, hơn nữa nét bút rấ´t tú lệ, từng nơi từng chố´n đề`u thoáng vẻ u sầ`u, chẳng lẽ là do nữ tử viế´t ra?” Nàng cũng nói bă`ng khẩu âm Giang Nam như tiểu cô nương kia, nhưng giọng nói lại gọn gàng, dứt khoát giố´ng như con người nàng vậy, không dài dòng, dây dưa chút nào. Khi nàng nói chuyện, đôi hoa tai kia còn đung đưa, phát ra những tiế´ng “ting tang”, cùng với tấ´m dung nhan tuyệt thế´ của nàng, thực khiế´n người ta nhìn mà mê đắ´m.

“Nhãn lực của vị cô nương này cũng lợi hại quá!” Tên tiểu nhị giơ nố´t ngón tay cái còn lại lên. “Nữ tử viế´t ra đôi câu đố´i này là một

https://thuviensach.vn

nhân vật cực kỳ nổi tiếng trên giang hồ. Ba năm trước, nàng đến thành Phù Lăng chơi, vừa khéo nghỉ lại ở bản tiệm. Lô chưởng quỹ từ lâu đã nghe nói nàng văn tài xuất chúng, nghệ danh vang xa, liền xin nàng cho chữ. Nàng đứng bên cửa sổ nhìn về phía bờ sông bên kia suốt hồi lâu, sau đó viết ra đôi câu đối này, khiến bản tiệm được rạng rỡ thêm không ít."

"Nghệ dang vang xa!" Nữ tử được gã phiên tăng kia gọi là Đào Hoa cất giọng chua chua. "Thì ra là một nữ tử phong trần, chỉ e cũng là do đám người lắm chuyện trên giang hồ tâng bốc quá đà mà thôi!"

Tên tiểu nhị vội vàng xua tay, nói: "Xin vị đại tỷ này chớ nói bừa, nữ tử mà ta đang nói tới không phải người trong chốn phong trần đâu, mà là Lạc Thanh U - Lạc tiểu thư ở kinh sư, một kỳ nữ được người trên giang hồ gọi là "Tú tiên khởi mạch, vũ quá minh hà, tế chước thanh tuyền, tự ngữ u kính[13]"."

Mọi người giật mình hiểu ra, Kiêm Hà môn chủ Lạc Thanh U, một trong ba đại chưởng môn đất kinh sư, võ công hơn bậc mày râu, từng làm chủ khảo cuộc thi võ cử, tài văn chương thì lại càng siêu tuyệt, mỗi bài thơ, từ làm ra đều được các nghệ nhân trên giang hồ truyền tụng, là người được các nghệ nhân thi khúc sùng bái nhất. Tài thổi tiêu của nàng cũng rất tuyệt vời, cùng với Cầm sắt vương Thủy Tú trong Bát phương danh động được xưng tụng là "cầm tiêu song mỹ" chốn kinh sư.

Nghe đồn, mỗi lần Lạc Thanh U thổi tiêu, khắp kinh thành ngựa xe đều dừng lại, trẻ con ngưng khóc, tuy lời này có phần khoa trương nhưng cũng chứng tỏ được tiếng tiêu của nàng có sức hút ghê gớm đến nhường nào. Càng hiếm có hơn là nàng xưa nay luôn giữ mình trong sạch, hoàng đế đương triều từng mấy lần mời nàng vào cung đảm nhiệm chức ngự sư nhưng nàng đều mềm mỏng từ chối, biết bao nhiêu kẻ danh môn quyền quý muốn gặp mặt nàng

https://thuviensach.vn

một lần mà không được. Hiện giờ, nàng hẳn đã gần ba chục tuổi nhưng vẫn một mình lẻ bóng trong khuê các, cưới nàng về làm vợ chính là nguyện ước lớn nhất của tất cả nam nhân trong thiên hạ.

Nghe thấy cái tên này, lại nghĩ đến khí khái hào hùng chẳng kém đấng mày râu của người đẹp khi ngắm cảnh bên cửa sổ, xách kiếm vượt sông, coi ngọn núi là yên ngựa; cùng với tâm trạng âu sầu thấp thoáng lộ ra khi nàng tự ví mình như sương như tuyết, chẳng có tri kỷ bầu bạn cạnh bên, mỗi người nhất thời đều cảm thấy tâm hồn xao động, lặng lẽ chẳng nói gì.

Tiểu Huyền cũng từng nghe nói tới Lạc Thanh U nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, trong mắt các nhân vật trên giang hồ nàng lại có sức hút lớn đến vậy, ngay đến gã phiên tăng kiêu căng, ngỗ ngược, nói năng bỗ bã kia sau khi nghe thấy tên nàng cũng phải ngậm miệng, không dám nói gì thêm. Trong lòng nó nhất thời trào dâng một nỗi niềm sùng bái tột đỉnh đối với Lạc Thanh U, không kìm được khẽ thở dài một tiếng. "Thiên hạ chi chí nhu, trì sính thiên hạ chi chí kiên[(14)]." *Thiên Mệnh bảo điển* vốn kế thừa học thuyết Lão - Trang, câu nói này nguyên là lời của Lão Tử, than rằng Lạc Thanh U với thân phận một nữ tử mà có thể khiến cho nam nhi trong thiên hạ phải nể phục cúi đầu.

Nam tử đội nón lá ngồi cùng bàn với hai nữ tử kia kinh ngạc đưa mắt nhìn qua, dường như có chút bất ngờ khi một thằng bé tóc còn để chỏm như Tiểu Huyền lại có thể nói ra những lời như thế.

Bầu không khí đang trở nên vi diệu, chợt nghe ngoài cửa có một âm thanh kỳ quái, vừa trong trẻo lại vừa ngân vang, vọng vào tai mỗi người, một hồi lâu vẫn chẳng tan.

Một người khẽ "ồ" lên một tiếng, dường như đột nhiên dừng chân bên ngoài, sau đó vén rèm cửa, rảo bước đi vào Tam Hương các.

https://thuviensach.vn

Âm thanh vang lên đột ngột kia khiế́n trái tim Tiểu Huyề̀n chấ́n động, tựa như bị một mũi gai đâm thẳng vào trong lúc chẳng đề̀ phòng, suýt thì cả kinh nhảy bật dậy. Khi ngẩng lên, nó nhìn thấ́y một bóng đen cao lớn đột nhiên xuấ́t hiện ở cửa, trong đầ̀u bỗng nhiên có một tiế́ng nổ "đùng", cảm thấ́y bóng đen này tuy đã chắ́n hế́t ánh sáng từ ngoài cửa chiế́u vào nhưng lại khiế́n nó có cảm giác trước mắ́t sáng rực lên. Thứ cảm giác quái dị này chỉ lóe lên rồ̀i vụt biế́n mấ́t nhưng cứ lởn vởn mãi trong lòng nó, thực khó có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Mọi người đang ngồ̀i ở đây đề̀u cảm nhận được một sự uy hiế́p hế́t sức rõ ràng, cùng ngước mắ́t nhìn thì thấ́y có một nam tử đang chắ́p tay sau lưng, đứng ngay ngoài cửa. Người này chỉ xấ́p xỉ ba mươi tuổi, thân hình cực kỳ cao lớn, bộ đồ̀ màu đen vừa vặn không thể nào che hế́t được luồ̀ng sức mạnh chừng như bấ́t cứ lúc nào cũng có thể bùng phát của y. Sau lưng y có đeo một bọc vải dài màu xanh lam cao quá đầ̀u, nhưng khó có thể đoán ra là thứ vũ khí gì. Trên khuôn mặt gầ̀y guộc và hơi đen của y, chỗ bắ́t mắ́t nhấ́t chính là đôi hàng lông mày rậm tràn đầ̀y vẻ phóng túng, tưởng chừng bấ́t cứ lúc nào cũng có thể bay vút ra ngoài. Ánh mắ́t sắ́c như dao của y đang nhìn chằ̀m chặp về̀ phía mọi người, kế́t hợp với số́ng mũi cao và đôi môi hơi mím lại, thực toát ra một vẻ anh tuấ́n tiêu sái tột cùng.

Thứ khiế́n người ta vừa nhìn đã cảm thấ́y khó quên nhấ́t vẫn là cái khí độ ung dung, điề̀m đạm kia, dường như khắ́p người y đề̀u tràn ngập một sự tự tin không gì sánh được.

Mỗi người đề̀u cảm thấ́y ánh mắ́t sáng rực của y đang nhìn về̀ phía mình, ngoài nam tử đội nón lá kia, những người còn lại đề̀u ngoảnh đầ̀u qua hướng khác để né tránh ánh mắ́t vừa như bâng quơ lại vừa như ngưng tụ thành một dải ấy.

https://thuviensach.vn

Nam tử vừa bước vào bắt gặp ánh mắt của nam tử đội nón lá, trên khuôn mặt thoáng xuất hiện vẻ kinh ngạc, sau đó liền ngồi xuống một chiếc ghế ở cạnh bên, hờ hững nói với tiểu nhị: "Đem một cân rượu lên đây!"

Tới lúc này tên tiểu nhị mới tỉnh táo trở lại từ trong cơn kinh ngạc, người này xuất hiện một cách đột ngột nhưng lại khiến người ta cảm thấy như là lẽ đương nhiên, tướng mạo tuy vô cùng anh tuấn nhưng lại khiến người ta có cảm giác kinh sợ, ắt hẳn là nhân vật rất có lai lịch, hắn bèn vội vàng vâng dạ rồi mau chóng rời đi, chỉ một loáng sau đã mang rượu ngon tới.

Nam tử vừa xuất hiện nâng chén rượu lên, khẽ gật đầu với mọi người một cái nhưng ánh mắt thì dường như luôn khóa chặt nam tử đội nón lá kia. "Đi ngang qua nơi này, trường cung trên lưng đột nhiên phát ra tiếng động lạ, vậy nên mới vào làm phiền một chút."

Câu nói này tuy có ý giải thích nhưng y lại nói với giọng như đang lẩm bẩm một mình, tới lúc này mọi người mới biết thứ vũ khí y đeo sau lưng là một cây cung. Nhưng nhìn y khí thế ghê người, không ai dám xem nhẹ, đều vội vàng nâng chén lên đáp lễ.

Nam tử đội nón lá thoáng ngẩn người, sau khi uống cạn chén rượu liền cúi xuống, để cho chiếc nón lớn ngăn cách ánh mắt vốn đang nhìn nhau giữa hai người, dường như có điều suy tư.

Tiểu Huyền thấy mọi người đều đã nâng chén, nhưng có nói gì nó cũng không dám uống thứ rượu nóng như lửa này thêm lần nữa, còn cảm thấy âm thanh vừa rồi như vẫn vang vọng bên tai, trong cơn kinh hãi đành miễn cưỡng cười, nói: "Tại hạ tuổi nhỏ sức yếu, lại đã cơm no rượu say, chén rượu này xin thôi không uống."

Nam tử đeo cung nhìn thấy Tiểu Huyền được vây quanh bởi mấy chiếc bàn bày đầy thức ăn, không kìm được khẽ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

“Tiểu huynh đệ xin cứ tự nhiên, ta nào có cưỡng ép người khác uố´ng rượu bao giờ.”

Tiểu Huyề`n nhìn thấ´y nam tử đeo cung nở nụ cười tươi làm tan đi vẻ hờ hững trên khuôn mặt y lúc trước, trong lòng lập tức nảy sinh hảo cảm, bèn dặ`n lòng cầ`m chén rượu lên. “Được thấ´y phong thái lỗi lạc của đại hiệp, tửu lượng của tiểu đệ đã tăng lên gấ´p mấ´y lầ`n.” Nói rồ`i, nó bèn đổ cả chén rượu vào miệng. Những lời này của nó cũng không phải là dố´i trá, bởi tửu lượng của nó vố´n bặ`ng không, bây giờ miễn cưỡng uố´ng được một chén lớn thì không phải là đã tăng lên gấ´p mấ´y lầ`n sao?

Nam tử đeo cung thấ´y đứa bé này nói năng thú vị, còn uố´ng rượu như thể đang phải chịu đao chém, bèn cấ´t tiế´ng cười vang, rồ`i lại rót thêm một chén rượu nữa, uố´ng cùng với Tiểu Huyề`n.

Tiểu Huyề`n thấ´y người này tràn đầ`y khí khái anh hùng, lại không kiêu căng, ngạo mạn, trong lòng cả mừng, hào khí dâng cao, liề`n gọi tiểu nhị lại rồ`i chỉ tay về` phía bình rượu trên bàn của y. “Tiề`n cứ tính cả cho ta!” Sau đó, nó lại quay sang nói: “Chỗ ta có rấ´t nhiề`u đồ` ăn, dù sao ta cũng ăn không hế´t, chi bặ`ng đại hiệp hãy qua đây ăn cùng.” Bình thường, những người hành tẩu giang hồ` đề`u có rấ´t nhiề`u điề`u cố´ kỵ, làm sao dám tùy tiện ngồ`i chung bàn với người khác, huố´ng chi những món ăn kia đề`u chỉ còn một nửa. Tiểu Huyề`n vố´n không biế´t rõ lắ´m về` quy củ giang hồ`, thấ´y nam tử đeo cung này có tướng mạo oai vệ, khí độ hào hùng, liề`n có lòng muố´n làm quen, nghĩ bụng hôm nay dù sao cũng đã mời Nhật Khố´c quỷ ăn cơm, mời một người hay mời hai người cũng chẳng có gì khác biệt.

Nam tử đeo cung hơi ngẩn người, đang định trả lời thì lại nghe tiểu cô nương kia cười, nói: “Vừa mới bắ´t chẹt được hai mươi lạng bạc của người khác mà giờ đã tới đây khoe của rồ`i sao?”

https://thuviensach.vn

Lần này Tiểu Huyền quả thực kinh hãi tột cùng, ngón tay chỉ về phía tiểu cô nương kia. “Cô…” Tâm tư xoay chuyển không ngừng, nó đột nhiên nhớ ra lúc mình nói chuyện với Phí Nguyên thì nghe thấy một tiếng cười cổ quái, giờ mới phát hiện đó chính là giọng của tiểu cô nương này. Chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt như cười mà không phải cười cùng với thần thái đáng yêu của nàng, ngực nó liền như bị vật nặng đánh vào, không khỏi nghẹn lại. Nó xưa nay vẫn mồm miệng láu lỉnh, vậy mà lúc này chỉ mới nói được một chữ đã chẳng thể nói gì thêm.

Nữ tử lớn tuổi kia mỉm cười, đưa tay gí nhẹ một cái lên đầu tiểu cô nương. “Thanh Nhi, muội dọa người ta sợ phát khiếp rồi kìa!”

Thanh Nhi đưa tay lên che miệng, bật cười khúc khích rồi nói: “Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, có gì phải sợ? Muội chẳng qua thấy nó mời khách bừa bãi mà lại không chịu mời chúng ta, cho nên trong lòng khó chịu mà thôi!”

Lúc này Tiểu Huyền đã phần nào bình tĩnh trở lại, lắp bắp nói: “Ta… mời hết là được chứ gì!” Nó không ngờ lại có cơ hội mời tiểu cô nương xinh đẹp này ăn cơm, còn chưa nói xong khuôn mặt đã đỏ bừng.

Thanh Nhi vỗ tay cười rộ, quay sang nói với nữ tử lớn tuổi kia: “Đây là do hắn tự nói đấy nhé! Dung tỷ tỷ, chúng ta mau qua bên đó ăn thôi nào!” Rồi nàng lại ngoảnh đầu nhìn qua phía Tiểu Huyền, tò mò hỏi: “Có phải tốn bạc của ngươi đâu, ngươi đỏ mặt cái gì?”

Tiểu Huyền lắp bắp nói: “Ta… ta không phải là tiểu quỷ!” Lần đầu tiên nó được nói chuyện trực tiếp với Thanh Nhi, mà lại nói đúng vào chuyện mình chột dạ, nên chỉ biết vừa thầm mắng bản thân kém cỏi vừa đỏ mặt tía tai, nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

https://thuviensach.vn

“Ô`, đúng rô`i!” Thanh Nhi khẽ nháy mắ´t vẻ nghịch ngợm, rô`i cô´ nhịn cười, nghiêm túc nói: “Ngươi không phải là tiểu quỷ. Hôm nay ngươi là tiểu viên ngoại, tiểu thâ`n tài, tiểu chưởng quỹ, tiểu lão bản... Ha ha!” Lời còn chưa dứt, nàng đã đưa tay ôm bụng, cười đê´n gập cả lưng. Tiểu Huyê`n bực tức, trừng mắ´t nhìn nàng một cái nhưng lại thâ´y khi nàng khom lưng, cúi đâ`u liê`n để lộ một chiê´c khóa vàng nhỏ đeo trên cổ, mà chiê´c khóa â´y còn dán sát vào làn da trắ´ng muô´t như tuyê´t của nàng. Trái tim lại một lâ`n nữa đập rộn, nó vội vàng ngoảnh đâ`u nhìn đi hướng khác.

Nữ tử được gọi là Dung tỷ tỷ kia ngước mắ´t nhìn vê` phía nam tử đeo cung, khuôn mặt cũng có vẻ ửng hô`ng. Nàng ta nói với Thanh Nhi: “Muội xem kìa, đê´n giờ người ta vẫn bình thản, điê`m tĩnh, chỉ có muội là giô´ng như quỷ đói đâ`u thai thôi!”

Nam tử đeo cung nghe thâ´y vậy thì khẽ mỉm cười, đứng dậy đi vê` phía bàn của Tiểu Huyê`n. “Đã như vậy, xin được làm phiê`n tiểu huynh đệ!”

Thanh Nhi thâ´y vậy bèn kéo tay Dung tỷ tỷ và nam tử đội nón lá kia, muô´n họ cùng đi tới bàn của Tiểu Huyê`n. Dung tỷ tỷ đỏ bừng mặt, không chịu nghe theo, trong tửu lâu nhâ´t thời có tiê´ng cười khúc khích vang lên không ngớt, khung cảnh thực hê´t sức hữu tình.

Nam tử đội nón lá thì có lòng muô´n làm quen với nam tử đeo cung, do đó cũng không ngăn cản. Dung tỷ tỷ rô´t cuộc cũng không cự lại được sự nài nỉ của Thanh Nhi, liê`n thướt tha đứng dậy, chuẩn bị đi vê` phía Tiểu Huyê`n.

Gã phiên tăng ngô`i ở chiê´c bàn phía tây vô cùng háo sắ´c, vẫn luôn đă´m đuô´i nhìn vị Dung tỷ tỷ kia, thâ´y nam tử đeo cung có cơ hội ngô`i cùng bàn với giai nhân thì sinh lòng ghen tức. Hă´n “hừ”

https://thuviensach.vn

lạnh một tiếng, nói với Tiểu Huyền: “Thằng nhóc ngươi không mời bọn ta sao?”

Tiểu Huyền vốn không tinh thông cách ứng phó trong tình cảnh như thế này, chẳng biết thoái thác ra sao, đành đồng ý: “Nếu vị đại sư này thật sự có ý, vậy ta cũng xin mời luôn.” Nó nhủ thầm, lần này thì hay rồi, có lẽ tiêu hết hai mươi lạng bạc kia cũng chẳng đủ, còn phải chờ Nhật Khốc quỷ quay về trả tiền giúp nữa.

Gã phiên tăng cất tiếng cười vang, bất chấp việc người áo xanh cùng bàn nháy mắt ngăn cản, vẫn nghênh ngang đứng dậy, đi về phía Tiểu Huyền. Hai kẻ cùng bàn trông có vẻ là hai huynh đệ kia thấp giọng cười, nói: “Được ngồi cùng với một nữ nhân xinh đẹp như vậy, đại sư đúng là có diễm phúc đấy nhé!” Giọng nói của bọn chúng tuy thấp nhưng những người ở đây đều nghe thấy rõ ràng, trong lòng tức giận nhưng thấy Tiểu Huyền thân là chủ tiệc không nói gì nên cũng không tiện phát tác.

Gã phiên tăng cười hề hề, nói: “Thế này thì có tính là gì! Ả Lạc Thanh U kia mới thực cao ngạo biết mấy, nếu ngày nào đó có thể ngồi cùng bàn với ả thì mới thực sự là diễm phúc ngang trời.” Những lời này hắn lớn tiếng nói ra, rõ ràng là không coi mọi người ở đây ra gì.

Nam tử đeo cung nhướng mày, trong mắt thấp thoáng lộ tia sát khí khiến Tiểu Huyền nhìn mà thầm kinh sợ. Y không ngoảnh đầu lại, chỉ chậm rãi nói: “Cái tên Lạc Thanh U mà ngươi cũng xứng để gọi sao?”

Gã phiên tăng đó cả giận nhưng cũng có chút sợ hãi nam tử đeo cung có khí thế lẫm liệt này, bèn chỉ tay về phía tên tiểu nhị. “Ngay đến một tên tiểu nhị của tửu lâu cũng có thể gọi, cớ gì ta lại không

https://thuviensach.vn

thể?" Tuy hắ n nói câu này với giọng căm phẫn nhưng ý tứ thì đã tỏ ra yê u thê .

Tên tiểu nhị thâ y nam tử đeo cung lạnh lùng nhìn qua, vội vàng lớn tiê ng kêu lên: "Việc này không liên quan gì tới tiểu nhân, tiểu nhân chỉ kể lại việc Lạc cô nương đê` câu đô i trong bản tiệm thôi mà."

Nam tử đeo cung hiển nhiên mới tới tửu lâu, không biê t việc vừa rô`i mọi người có nói tới Lạc Thanh U, lúc này nghe thâ y vậy, y bèn ngẩng lên nhìn đôi câu đô i, khẽ câ t tiê ng lẩm nhẩm: "Ngạo tuyê t nan bô`i, lữ kiê m thiên giang thủy. Khi sương vô bạn, phủ an vạn bình sơn." Tựa như thoáng ngây ra, giọng y dâ`n thâ p xuô ng, cuô i cùng thở dài một tiê ng. "Ngạo tuyê t nan bô`i! Ngạo tuyê t nan bô`i! Dù không phải vậy thì cũng có thể thê nào đây?"

Mọi người nghe giọng y thì đoán dường như y có quan hệ gì đó với Lạc Thanh U, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác nghi hoặc.

Gã phiên tăng đó tuy đã ngà ngà say nhưng cũng biê t nam tử đeo cung không phải người dễ dây vào, bèn thừa cơ xuô ng nước. "Thôi vậy, ta cũng ăn no rô`i, để lâ`n sau xin vị tiểu huynh đệ đây mời ta một bữa."

Nữ tử tên gọi Đào Hoa kia thâ y mọi người đê`u xem Lạc Thanh U như thâ`n thánh, lòng ghen tỵ nhâ t thời nổi lên, bèn cười lạnh, nói: "Lạc Thanh U cũng chẳng có gì là ghê gớm, nê u sớm gả cho người ta rô`i thì chă c hẳn cũng chẳng thể khiê n nhiê`u nam nhân trong thiên hạ nhớ mãi không quên như vậy."

Nam tử đeo cung đột nhiên xoay người lại, lạnh lùng đưa mă t nhìn Đào Hoa, să c mặt đã trở nên tái xanh. "Thiên Diệp môn chủ Cát Song Song tâ t nhiên là khác, gả rô`i lại gả, nê u không thì e là chẳng có nam tử nào có thể nhớ đê n thị nữa." Chưởng môn của

https://thuviensach.vn

Thiên Diệp môn là Phô`n tinh điểm điểm Cát Song Song đã từng trải qua năm đời chô`ng, người sau quyê`n cao chức trọng hơn người trước, người cuô´i cùng còn là nhị công tử của thừa tướng đương triê`u Lưu Viễn, việc này đã trở thành trò cười cho người trong võ lâm.

Những lời này của nam tử đeo cung hê´t sức độc địa, cay nghiệt. Với tác phong hành sự của y, nê´u không phải đã tức giận tới cực điểm thì quyê´t không bao giờ nói ra những lời như vậy. Chỉ là Lạc Thanh U có địa vị hê´t sức quan trọng trong lòng y, y quyê´t không cho phép bâ´t cứ người nào làm nhục nàng.

Đào Hoa cả giận, cặp mă´t nhỏ xíu trợn trừng, đôi hàng lông mày mỏng tang dựng ngược, lớp phâ´n trên mặt dường như cũng rơi rụng không ít. Thị chô´ng nạnh, quát to: “Ngươi là cái thá gì, dám làm nhục môn chủ của bọn ta.” Nhìn điệu bộ của thị thì chỉ câ`n một lời không hợp, những thứ ám khí nổi danh giang hô` của Thiên Diệp môn sẽ được phóng hê´t ra. Người áo xanh cùng bàn ngâ`m kéo tay áo thị, dường như đang khuyên thị đừng nên sinh sự.

Nam tử đeo cung không nhìn vê` phía Đào Hoa mà nhìn một bông hoa nhỏ được thêu trên ô´ng tay áo của người áo xanh kia.“Thì ra là người của Hô`ng Tu La, chẳng trách chỉ một Thiên Diệp môn cỏn con mà cũng dám ngông nghênh như vậy!” Hô`ng Tu La chính là Quan Tuy môn chủ, một trong ba đại chưởng môn đâ´t kinh sư, đô`ng thời là Tổng quản bộ Hình. Mọi người xung quanh nghe y nhă´c đê´n cái tên Hô`ng Tu La, trong lòng lại càng cảm thâ´y nghi hoặc.

Người áo xanh cả kinh. “Ngươi là ai?”

Nam tử đeo cung khẽ nở nụ cười mỉm nhưng không trả lời câu hỏi của hă´n. “Vị huynh đài này xin cứ yên tâm, đây chỉ là ân oán giữa ta

https://thuviensach.vn

và Thiên Diệp môn, ắt sẽ giữ cho ngươi một chút thể diện.” Thấy y và Đào Hoa đối địch, chừng như có thể phát sinh giao chiến bất cứ lúc nào, hai gã thương nhân ở giữa sảnh đã lặng lẽ đi về phía cửa. Lúc này thấy y nói như vậy, hai người đó còn tưởng rằng y không muốn sinh sự nữa, vừa thầm thở phào một hơi, chợt lại thấy nam tử đeo cung đó nhìn về phía Đào Hoa, lạnh lùng cười, nói: “Ta đã làm nhục môn chủ của ngươi rồi, ngươi có thể làm gì được ta?”

Đào Hoa tuy có hơi sợ người này nhưng giờ đây rõ ràng đã ở vào thế cưỡi hổ khó xuống, đành quát lớn một tiếng, hai tay vung lên, mấy chục mũi ám khí đồng thời bắn ra, tấn công về phía các huyệt đạo trên khắp người đối phương. Bọn họ ở gần nhau như vậy, mấy chục mũi ám khí này lại đột ngột phóng ra, quả thực rất khó né tránh, uy lực bao trùm quá nửa đại sảnh, cho dù nam tử đeo cung có tránh và chặn được hết thì những mũi ám khí bị đánh văng đi cũng rất dễ ngộ thương người khác. Qua việc này, có thể thấy ả Đào Hoa kia quả là một người kiêu căng, ngang ngược, hành sự bá đạo, một lời không hợp đã bất chấp tất cả mà ra tay tấn công người khác.

Nam tử đội nón lá bước lên trước nửa bước. Dường như y không hề lo lắng cho sự an toàn của Thanh Nhi và Dung tỷ tỷ, chỉ chú ý bảo vệ Tiểu Huyền, tên tiểu nhị cùng với hai gã thương nhân.

Trong lúc nguy cấp như vậy, không ngờ nam tử đeo cung còn có thời gian rảnh mà khen một tiếng: “Hay!”, nhưng không phải khen công phu ám khí của Đào Hoa mà là khen nam tử đội nón lá kia trạch tâm nhân hậu, suy nghĩ chu đáo.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, chỉ thấy nam tử đeo cung đưa tay chụp lấy ống đũa trên bàn, khẽ rung cổ tay, mấy chục chiếc đũa lập tức giống như những ngôi sao băng bay vụt đi, trúng vào tất cả những mũi ám khí mà Đào Hoa phóng ra. Mấy chục mũi

https://thuviensach.vn

ám khí bay đi được nửa đường đề̀u bị những cây đũa chặn đứng rồ̀i bắ́n ngược về̀ phía Đào Hoa.

Mọi người chỉ thấ́y trước mắ́t hoa lên rồ̀i những tiế́ng "lộp bộp" vang lên không dứt. Những chiế́c đũa gỗ kia đề̀u đã cắ́m xuố́ng chiế́c bàn trước mặt Đào Hoa, quây thành một nửa vòng tròn, bên dưới mỗi chiế́c đũa đề̀u có ghim một mũi thiế́t tật lê màu đen.

Những mũi thiế́t tật lê đó được chế́ tạo rấ́t đặc biệt, ở chính giữa có một cái rãnh nhỏ, có lẽ là chỗ dùng để bôi chấ́t độc. Do đó, khi tấ́t cả những mũi thiế́t tật lê được ghim xuố́ng bàn, những chiế́c đũa gỗ liề̀n bị mắ́c vào cái rãnh đó nên không đổ xuố́ng, thoạt nhìn thì cứ tưởng như đã xuyên qua những mũi thiế́t tật lê được làm bằ̀ng sắ́t. Điề̀u khiế́n người ta kinh hãi không chỉ là thủ pháp dùng đũa gỗ chặn ám khí sắ́t xảo diệu của người này mà còn là sự chuẩn xác tột độ khi phóng những chiế́c đũa gỗ ra.

Đào Hoa cả kinh. Thị xuấ́t đạo gần mười năm nay nhưng chưa bao giờ thấ́y người nào không né tránh, không ngăn chặn mà lại dùng lố́i lấ́y cứng chọi cứng để hóa giải ám khí của mình như thế́. Khi đang định ra tay tiế́p, thị chợt thấ́y eo tê rầ̀n, thì ra đã bị một chiế́c đũa gỗ khác điểm vào huyệt đạo.

Gã phiên tăng kia giận dữ gầ̀m lên một tiế́ng nhưng lại bị người áo xanh đưa tay kéo lại, đoạn hắ́n cung tay, nói với nam tử đeo cung: "Đa tạ các hạ đã nương tay, xin hẹn ngày sau gặp lại!" Nhãn lực của hắ́n cực kỳ cao minh, nhìn thấ́y người này khi đẩy ngược ám khí của Đào Hoa về̀ còn có thể sắ́p xế́p thành hình dạng chỉnh tề̀ như thế́, hiển nhiên là chưa dùng hế́t lực, mà gã nam tử đội nón lá kia thì không biế́t là địch hay bạn nhưng tuyệt đố́i cũng không phải hạng xoàng, nế́u thật sự động thủ, bên hắ́n dù đông người hơn nhưng cũng chẳng có bao nhiêu phần thắ́ng. Huố́ng chi, hắ́n đã

https://thuviensach.vn

mơ hồ đoán được thân phận của nam tử đeo cung, đành chờ ngày sau tìm cơ hội báo thù.

Nam tử đeo cung nở một nụ cười ngạo nghễ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. “Huynh đài đi cẩn thận, nhưng đừng quên tính tiền đấy. Khi về kinh, xin thay ta gửi lời chào đến Hồng tổng quản.” Y vừa hóa giải ám khí của Đào Hoa nhưng nói năng vẫn rất bình thản, nhẹ nhàng. Trong lời nói, cái ý mỉa mai, châm chọc còn thể hiện rất rõ, không lưu lại chút dư địa nào, xem ra ngay đến Tổng quản bộ Hình Hồng Tu La mà y cũng không coi ra gì.

Người áo xanh cung tay thêm lần nữa, chuẩn bị lưu lại mấy câu hình thức: “Tại hạ...”

Nam tử đeo cung cắt tiếng ngắt lời hắn: “Ngươi không cần thông báo tên họ với ta, ta không có hứng thú kết giao với người của Hồng Tu La.”

Người áo xanh bị y làm cho nghẹn họng nhưng lại không dám phát tác, đành trút cơn giận qua nơi khác, lớn tiếng gọi tên tiểu nhị đến tính tiền. Sau khi hậm hực đưa mắt nhìn nam tử đeo cung thêm lần nữa, hắn dẫn theo đám thủ hạ rời khỏi Tam Hương các.

Tiểu Huyền tới lúc này vẫn đang ngây ngốc, miệng há rất to, mãi hồi lâu sau mới tỉnh táo trở lại. “Đại... đại hiệp tài nghệ bất phàm, tiểu đệ xin được kính ngài một chén!”

Nam tử đeo cung ngoảnh lại, nở nụ cười, sắc mặt ôn hòa, không còn sát khí như lúc trước nữa. “Hôm nay được tiểu huynh đệ mời cơm, chúng ta cũng coi như là có duyên. Sao chỉ có một mình tiểu huynh đệ ở đây vậy?”

Tiểu Huyền thấy y vừa rồi đại phát thần uy, có lòng muốn kết giao với người này, nghe y chịu nhận ân tình của mình thì vô

https://thuviensach.vn

cùng vui vẻ, lại nghĩ nế u nói là Nhật Khố c quỷ dẫn mình đế n đây, cái công mời khách há chẳng phải là đã bớt đi một nửa rồ i sao, vì vậy nó tảng lờ không trả lời câu hỏi mà lên tiế ng mời Thanh Nhi, Dung tỷ tỷ và nam tử đội nón lá kia ngồ i xuố ng. Sau đó nó khẽ ho một tiế ng, học theo khẩu khí của người trên giang hồ , nghiêm túc nói: "Tại hạ Dương Kinh Huyề n, chẳng hay phải xưng hô với các vị bằ ng hữu thế nào?" Nó vố n muố n thêm cái ngoại hiệu gì đó vào đằ ng trước tên mình, nhưng Doanh Bàn sơn, Thanh Thủy trấ n dường như nghe không được oai phong bằ ng Hàng Long sơn, Phục Hổ trấ n, do đó đành bỏ qua.

"Thằ ng tiểu quỷ ngươi có cái tên nghe cũng oai phong lắ m." Thanh Nhi cười nói, đoạn trỏ ngón tay nhỏ xinh như búp măng về phía chóp mũi mình. "Ta là Thủy Nhu Thanh, ngươi cứ gọi ta Thanh Nhi là được." Rồ i nàng lại chỉ tay về phía nữ tử lớn tuổi hơn kia. "Đây là Dung tỷ tỷ, phương danh là... Hì hì, tỷ tỷ chưa chắ c đã muố n nói tên họ cho ngươi biế t." Tiểu Huyề n thấ y Thủy Nhu Thanh chẳng lớn hơn mình mấ y tuổi nhưng lại cứ gọi "tiểu quỷ, tiểu quỷ" mãi, trong lòng hậm hực vô cùng, nhưng chẳng rõ tại sao khi ở trước mặt nàng nó không thể mồ m mép tép nhảy, cợt nhả cười đùa như thường ngày, vì vậy chỉ còn biế t tự trách bản thân vô dụng.

Nữ tử kia khẽ đánh Thanh Nhi một cái rồ i nhẹ nhàng khom người cúi chào nam tử đeo cung, nhưng ánh mắ t thì vẫn luôn nhìn về phía Tiểu Huyề n, khẽ nói: "Ta là Hoa Tưởng Dung."

"Chào Dung tỷ tỷ!" Tiểu Huyề n nói chuyện với người này thì cảm thấ y nhẹ nhõm hơn nhiề u. "Vân tưởng y thường hoa tưởng dung[15], cái tên này của tỷ tỷ nghe hay hơn nhiề u, mà tên cũng đúng như người nữa, không giố ng người nào đó rõ ràng là vừa điêu ngoa vừa không nói đạo lý nhưng lại có một cái tên dịu dàng như nước vậy."

https://thuviensach.vn

Thanh Nhi cả giận, vung tay muố́n đánh nhưng vì ở cách Tiểu Huyề̀n một chiế́c bàn bày đầ̀y thức ăn nên không với tới được, chỉ biế́t tức tố́i giậm chân. Hoa Tưởng Dung thấ́y thế́ thì cười đế́n rung cả người, quả thực là xinh đẹp như hoa.

Nam tử đeo cung cũng cười hà hà một tiế́ng rồ̀i đưa mắ́t nhìn nam tử đội nón lá, đưa tay vỗ cây trường cung sau lưng, nói thẳng: "Vừa rồ̀i ta đi ngang qua tửu lâu, thầ̀n cung đột nhiên phát ra tiế́ng động lạ, trong lòng ta cảm thấ́y nghi hoặc mãi không thôi. Sau khi đi vào, nhìn thấ́y phong thái của huynh đài, ta mới biế́t vì sao thầ̀n cung lại có phản ứng như vậy, rấ́t mong được kế́t giao với huynh đài." Trên khuôn mặt y tràn ngập sự chân thành, thẳng thắ́n, khác hẳn với vẻ thầ̀n uy lẫm liệt vừa rồ̀i. Thì ra sau khi nhìn thấ́y nam tử đội nón lá này ra tay bảo vệ những người không biế́t võ công, rõ ràng là một người nhân hậu, chính trực, với tính kiêu ngạo của y xưa nay mà cũng không kìm được muố́n kế́t giao.

Nam tử đội nón lá đưa tay tới nắ́m tay nam tử đeo cung, nghiêm túc nói: "Có thể kế́t giao với huynh đài, ấ́y cũng là mong muố́n của ta!" Vừa rồ̀i y được thấ́y nam tử đeo cung ra tay, tấ́t nhiên đã nhận ra thân phận của đố́i phương, bèn định nói ra tên họ: "Tại hạ..."

"Khoan đã!" Thanh Nhi đột nhiên lên tiế́ng cắ́t ngang cuộc đố́i thoại của bọn họ, trên khuôn mặt thoáng qua vẻ tinh nghịch. "Đại thúc tạm thời đừng nói tên họ vội, hãy để cháu ra mấ́y câu đố́, rồ̀i mọi người cùng đoán thân phận của đố́i phương."

Tiểu Huyề̀n thấ́y Thanh Nhi có chung sở thích với mình, trong lòng cả mừng, lập tức vỗ tay khen hay. Thanh Nhi còn chưa hế́t giận, ngoảnh đầ̀u qua một bên không thèm nhìn nó.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa có một người phụ nữ trung niên đi vào, khom người thi lễ với Hoa Tưởng Dung. "Thì ra tiểu thư ở đây, làm tôi

https://thuviensach.vn

tìm vâ´t vả quá.” Khi ngẩng lên nhìn thâ´y nam tử đeo cung kia, bà ta lại vội vàng khom người thêm lâ`n nữa. “Thì ra ân nhân cũng ở đây, tiện thiê´p xin có lời chào!”

Nam tử đeo cung nở nụ cười mỉm, khẽ gật đâ`u chào lại.

“Ân nhân?” Hoa Tưởng Dung hỏi với giọng nghi hoặc. “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nam tử đội nón lá cũng nói: “Lâm tẩu đừng nôn nóng, có gì cứ từ từ nói” rô`i giới thiệu với nam tử đeo cung: “Lâm tẩu là quản gia của Hoa cô nương, lâ`n này tiểu đệ tới đâ´t Thục làm chút việc, vừa khéo đi cùng đường với Hoa cô nương và Thủy cô nương, trên đường đã được Lâm tẩu quan tâm râ´t nhiê`u.”

Lâm tẩu vội vàng khách sáo mâ´y câu, sau đó mới nói với Hoa Tưởng Dung: “Sáng hôm nay trên cảng Phù Lăng, một con thuyê`n nhỏ mâ´t lái xuôi dòng lao xuô´ng, suýt đâm vào thuyê`n của chúng ta. Khi â´y tiểu thư đã vào trong thành Phù Lăng chơi, trên thuyê`n chỉ còn lại mâ´y người phụ nữ bọn ta.” Sau đó bà ta lại chỉ tay vê` phía nam tử đeo cung. “Nê´u không nhờ vị đại hiệp này ra tay trượng nghĩa, không những thuyê`n của chúng ta sẽ bị hư hỏng mà còn có thể có tổn thâ´t vê` nhân mạng.” Dứt lời, bà ta lại thi lễ thêm lâ`n nữa.

Nam tử đeo cung kia khiêm tô´n nói: “Lâm tẩu bâ´t tâ´t phải khách sáo, đó chẳng qua là việc vặt mà thôi!”

“Thì ra đại hiệp chính là vị anh hùng kia!” Tiểu Huyê`n kêu lớn một tiê´ng, tới lúc này mới biê´t nam tử đeo cung trước mặt chính là người áo xanh hô`i sáng đã cứu chiê´c thuyê`n hoa. Khi đó nó vô´n đã có lòng muô´n làm quen, chỉ vì khoảng cách xa quá nên không thể nhìn rõ mặt mũi vị anh hùng â´y, hơn nữa bây giờ y đã mặc bộ đô` khác nên lại càng chẳng cách nào nhận ra. Giờ đây biê´t được vị anh

https://thuviensach.vn

hùng đó chính là người trước mặt, hơn nữa bản thân còn vô tình mời y uố´ng rượu, nó nhâ´t thời vô cùng sung sướng, bèn cấ´t tiế´ng cười vang. “Ha ha, chúng ta đúng là có duyên quá!”

Nam tử đeo cung có cặp mắ´t lợi hại vô cùng, hô`i sáng vố´n đã nhìn thấ´y Tiểu Huyê`n và Nhật Khố´c quỷ, chỉ là Tiểu Huyê`n cũng đã thay một bộ đô` khác nên y mới không kịp thời nhận ra, lúc này nghe thấ´y nó nói vậy bèn cười, mắ´ng: “Hảo tiểu tử, thì ra ngươi chính là kẻ gây họa, xem ra bữa cơm này ngươi đứng ra mời cũng là đáng lắ´m!”

“Đó là bởi tiểu đệ có tâ`m nhìn xa!” Trong lòng Tiểu Huyê`n phấ´n chấ´n, bèn lớn tiế´ng nói với tiểu nhị: “Mang thêm mười cân rượu nữa tới đây!” Rô`i nó chủ động câ`m chén rượu lên uố´ng một ngụm, lâ`n này thì nó cảm thấ´y việc uố´ng rượu đã không còn khó khăn như trước. “Tiểu đệ xin tự phạt một chén. Hôm nay có thể làm quen với đại hiệp thật là may mắ´n ba đời, hô`i sáng mới chỉ nhìn thoáng qua, tiểu đệ đã hế´t sức khâm phục đại hiệp rô`i. Đại hiệp thực là người có phẩm cách cao thượng, nghĩa khí ngút trời, lòng dạ rộng rãi, quang minh lỗi lạc...” Vừa rô`i nhìn thấ´y nam tử đeo cung ra tay đố´i phó với nữ nhân đáng ghét kia, nó đã thấ´y hế´t sức nể phục võ công và nhân phẩm của y, bây giờ lại càng sùng bái tột độ, bèn thao thao bấ´t tuyệt, khen ngợi không tiế´c lời. Nế´u không phải vì có Thanh Nhi ở đây khiế´n nó cảm thấ´y có chút xấ´u hổ thì lúc này không biế´t còn có bao nhiêu từ ngữ tâng bố´c khác được nói ra.

Hoa Tưởng Dung lan tâm huệ chấ´t, Thanh Nhi băng tuyế´t thông minh, nam tử đội nón lá kia cũng sành sỏi lõi đời, thoáng suy nghĩ liề`n hiểu ra căn nguyên sự việc, lại thấ´y Tiểu Huyê`n nói năng thú vị thì không kìm được cấ´t tiế´ng cười vang, bấ´t giác quan hệ giữa mọi người đã gâ`n gũi hơn nhiề`u.

https://thuviensach.vn

Nam tử đeo cung đưa mắ t nhìn Thanh Nhi, cười, nói: “Không phải cô nương muố n ra câu đố sao? Xin hãy nói đi!”

Khó khăn lắ m Thanh Nhi mới dừng tiế ng cười lại được, rồ i chỉ tay vè phía nam tử đội nón lá. “Câu đố đầ u tiên có liên quan tới tên của đại thúc.” Nàng suy nghĩ một chút, sau đó gật gù đắ c ý, nói: “Tướng tôm nhảy xuố ng nước, binh ế ch chui xuố ng đấ t, nế n đỏ không thấ y sáng, con muỗi không biế t chữ…”

Tiểu Huyề n cười rộ. “Buồ n cười quá, buồ n cười quá! Làm gì có câu đố nào mắ c cười như vậy! Đã có ai nghe nói muỗi biế t chữ chưa?”

Thanh Nhi thẹn quá hóa giận. “Người ta vừa mới nghĩ ra mà! Ngươi không đoán được thì thôi, còn dám cười ta nữa!”

Lúc này Tiểu Huyề n đã thân quen với Thanh Nhi, khi nói chuyện bớt gò bó hơn rấ t nhiề u. “Không có học vấ n lại còn thích bày trò, vậy thì đừng trách người ta cười cô…” Vừa dứt lời, đầ u óc nó đột nhiên chấ n động, trợn mắ t há miệng nhìn nam tử đội nón lá kia. “Thì ra ông chính là…”

Giọng nói của nam tử đeo cung đột ngột vang lên: “Từ lâu đã nghe nói tới đại danh của huynh đài, lòng thầ m ngưỡng mộ, chỉ là mãi không có duyên làm quen, hôm nay được gặp quả là niề m vui lớn.” Giọng y tuy không lớn nhưng lại át hẳn những lời còn lại của Tiểu Huyề n, khiế n nó không thể nói ra tên của nam tử đội nón lá kia.

Nam tử đội nón lá mỉm cười gật đầ u, nhìn vè phía Tiểu Huyề n lúc này đang tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Tiểu huynh đệ biế t tên của ta là được rồ i, nế u nói ra ngoài chỉ e sẽ có điề u rắ c rố i.”

Tiểu Huyề n hiểu ra, liề n gật đầ u một cái thật mạnh, ánh mắ t có vẻ phức tạp. Câu đố của Thanh Nhi tuy không vầ n cho lắ m

https://thuviensach.vn

nhưng rõ ràng là nói tới chữ “trùng”[(16)].

Thì ra nam tử đội nón lá này chính là bạch đạo đệ nhấ´t sát thủ Trùng đại sư lừng danh giang hô`. Trùng đại sư chuyên giế´t quan tham, là trọng phạm bị triề`u đình truy nã, nế´u nói ra tên của ông trong tửu lâu này thì chỉ e sẽ có rấ´t nhiề`u quan binh lập tức kéo đế´n đây. Tiểu Huyề`n vố´n hế´t sức khâm phục những việc mà Trùng đại sư đã làm, lại được nghe Nhật Khố´c quỷ kể về` chuyện xưa, nó càng thêm sùng bái. Nó không ngờ mình có thể gặp Trùng đại sư ở thành Phù Lăng này, hơn nữa ông còn trực tiế´p thừa nhận thân phận với nó, tỏ rõ sự tin tưởng. Trong lòng nó trào dâng muôn vàn cảm xúc, nhấ´t thời khó có thể nói thêm được lời nào, chỉ biế´t giơ ngón tay cái lên với Thanh Nhi, khen cô nhóc ra câu đố´ hay.

Thanh Nhi thấ´y tên “đố´i thủ” này khen ngợi mình, khuôn mặt lộ vẻ đắ´c ý, lại chỉ tay về` phía nam tử đeo cung. “Câu đố´ tiế´p theo thì có liên quan tới vị đại hiệp đây.”

Nam tử đeo cung mỉm cười gật đầ`u, trong lòng biế´t rõ với kiế´n thức của Trùng đại sư nhấ´t định sớm đã nhận ra mình là ai, hai nữ tử này có thể đi cùng ông ta ắ´t cũng là hạng bấ´t phàm, nhấ´t định đã đoán ra được. Nhưng tiểu cô nương này vẫn còn muố´n bày trò như thế´, quả đúng là hế´t sức nghịch ngợm.

Thanh Nhi hắ´ng giọng, đoạn cấ´t tiế´ng ngâm nga: “Độc mộc đã thành đôi, mộng đẹp gặp trời sáng, chân núi chẳng thấ´y hươu...” Nói tới đây, cô nhóc nhấ´t thời bị kẹt ý tưởng, không sao nghĩ ra được câu tiế´p theo, lại nhìn thấ´y Tiểu Huyề`n không ngừng nháy mắ´t tỏ ý trêu chọc nên càng nôn nóng.

Hoa Tưởng Dung mỉm cười, tiế´p lời: “Đấ´t Sở không lưu dấ´u.”

Trùng đại sư quay sang nhìn nam tử đeo cung, vỗ tay cười rộ. “Dung Nhi nói hay lắ´m, ba chữ “không lưu dấ´u” này thực đã lột tả

https://thuviensach.vn

hê´t được cái phong thái của huynh đài.”

Nam tử đeo cung mỉm cười gật đầ`u, đưa tay tới nă´m chặt lấ´y hai bàn tay Trùng đại sư, tỏ ý thừa nhận thân phận của mình.

Tiểu Huyề`n cũng đoán được Thanh Nhi muố´n nói tới chữ “lâm[17]” nhưng nó vố´n chẳng biế´t mấ´y về` các nhân vật trên giang hồ`, nên không nghĩ ra được nam tử đeo cung này là ai. Thấ´y Trùng đại sư tỏ ý khâm phục y như vậy, nó nhủ thầ`m đây nhấ´t định cũng là một nhân vật rấ´t nổi tiế´ng, vì vậy lại càng cố´ gắ´ng nghĩ ngợi.

Lúc này, chợt có một người đi vào Tam Hương các, nói với Tiểu Huyề`n: “Xin tiểu ca đi theo ta, tôn thúc đang đợi cậu ở bên ngoài.”

Tiểu Huyề`n nhận ra đây là tay đại hán vừa rồ`i đế´n gọi Nhật Khố´c quỷ đi nhưng nó thực sự không muố´n rời khỏi nơi đây. Nó nghĩ bụng, nế´u lúc này mình xin Trùng đại sư đưa mình đi, tuy rằ`ng đường đột nhưng nế´u kể rõ việc mình bị bắ´t cóc như thế´ nào thì chắ´c ông sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là Nhật Khố´c quỷ tuy lúc đầ`u có hung dữ với mình, còn nói là muố´n ăn thịt mình nhưng rố´t cuộc vẫn đố´i xử với mình không tệ, cho dù có đi thì cũng nên gặp mặt mà từ biệt đàng hoàng. Thế´ là nó bèn ủ rũ đứng dậy, nói với mọi người: “Xin các vị đợi tiểu đệ một lát, tiểu đệ sẽ quay lại ngay.”

Thanh Nhi cười, nói: “Thiên hạ làm gì có bữa tiệc nào không tàn, tên tiểu quỷ ngươi phải đi rồ`i sao? Không tiễn, không tiễn!”

Tiểu Huyề`n thực sự cảm thấ´y rấ´t lưu luyế´n. “Bọn cô ở trên chiế´c thuyề`n hoa đó sao, ta đi tìm bọn cô được không?” Nó sợ Thanh Nhi sẽ cự tuyệt mình nên lại nói với Trùng đại sư: “Vãn bố´i còn có việc muố´n nói với ngài.”

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư có sở học khá tạp, còn tinh thông cả thuật xem tướng, ngay từ trước đó đã nhìn ra Tiểu Huyề̀n tuy tướng mạo không được khôi ngô nhưng trên khuôn mặt lại thấ́p thoáng chính khí, khá ưu bấ́t phàm nên mới chẳng ngại để nó biế́t tên của mình. Hơn nữa, ông tài cao mật lớn, cũng không sợ nó báo quan, bèn cười dài một tiế́ng. “Được! Tiểu huynh đệ mời một bữa cơm, thực rấ́t cảm tạ thịnh tình. Bọn ta sẽ còn ở lại thành Phù Lăng này hai, ba ngày nữa, nế́u tiểu huynh đệ có thời gian rảnh thì cứ tới tìm ta.”

Tiểu Huyề̀n được Trùng đại sư đồ̀ng ý, trong lòng vui vẻ vô cùng, bèn gọi tiểu nhị tới tính tiề̀n. May mà tổng cộng chỉ hế́t mười tám lạng bạc, còn chưa đế́n mức khiế́n nó phải xấ́u mặt.

Tiểu Huyề̀n đi theo tay đại hán kia ra ngoài Tam Hương các, còn chưa đi được mấ́y bước đã bị Nhật Khố́c quỷ kéo lại.

Tiểu Huyề̀n hưng phấ́n kêu lên: “Thúc thúc đoán xem cháu đã gặp được ai nào!” Rồ̀i nó ghé sát tai Nhật Khố́c quỷ, khẽ nói: “Thì ra nam tử đội nón lá đó chính là Trùng đại sư.” Nó biế́t Trùng đại sư có ơn với Nhật Khố́c quỷ, do đó mới không giấ́u giế́m.

Nhật Khố́c quỷ chẳng hề̀ tỏ ra ngạc nhiên, mặt mày thâm trầ̀m, nói: “Ta biế́t.”

Tiểu Huyề̀n tò mò hỏi: “Ấ́y, thì ra thúc thúc đã biế́t rồ̀i? Thế́ tại sao thúc thúc không vào gặp ông ấ́y?”

Nhật Khố́c quỷ thở dài một tiế́ng. “Bây giờ mà gặp, ta chỉ sợ ông ấ́y sẽ lấ́y tính mạng ta ngay lập tức.” Tiểu Huyề̀n giật mình cả kinh, tới lúc này mới nhớ ra Nhật Khố́c quỷ có tật thích ăn thịt trẻ con. Với tính cách ghét ác như thù của Trùng đại sư, có lẽ sẽ không để cho hắ́n số́ng tiế́p trên đời.

https://thuviensach.vn

Thì ra Nhật Khô´c quỷ đã từng lặng lẽ trở lại Tam Hương các, ban đâ`u khi nhìn thâ´y bóng lưng Trùng đại sư, hă´n chỉ cảm thâ´y quen thuộc, vê` sau tâ´t nhiên là nhận ra ngay. May mà những năm nay tâm trạng hă´n u uâ´t, dung mạo đã thay đổi râ´t nhiê`u nên vừa rô`i Trùng đại sư mới không nhận ra. Nhưng hă´n làm sao dám mạo hiểm đi gặp Trùng đại sư lâ`n nữa, bởi vậy mới sai tên đại hán kia vào gọi Tiểu Huyê`n ra.

Tiểu Huyê`n thâ`m buô`n bực, nghĩ bụng Nhật Khô´c quỷ ă´t sẽ không cho mình đi gặp Trùng đại sư nữa, mà lời cáo biệt với hă´n thì không biê´t phải nói thê´ nào. Ban đâ`u nó còn có lòng muô´n đi bái Long phán quan làm thâ`y, nhưng giờ đây đã gặp được Trùng đại sư và nam tử họ Lâm kia, chí khí tâ´t nhiên cũng cao hơn nhiê`u. Nghĩ đê´n việc thanh danh của Long phán quan trong võ lâm khá tệ, lại là một trong sáu tông sư tà phái, nó chẳng còn muô´n có quan hệ với ông ta.

Hai người cứ lặng lẽ bước đi, Nhật Khô´c quỷ thâ´y Tiểu Huyê`n có vẻ tâm thâ`n bâ´t định thì ngạc nhiên nói: “Sao ngươi không hỏi ta chuyện vê` tên lái thuyê`n đó?”

Lúc này Tiểu Huyê`n đang tính kê´ thoát thân, nghe thâ´y vậy liê`n buột miệng hỏi: “Tên lái thuyê`n đó có lai lịch thê´ nào vậy?”

Nhật Khô´c quỷ hờ hững nói: “Hă´n là một nhân vật nhỏ bé của Lưu Sa bang, không biê´t đã ăn phải gan hùm mật gâ´u gì mà lại dám bày trò hãm hại ta, kê´t quả là đã mâ´t mạng.” Lưu Sa bang là một bang phái nhỏ ở gâ`n thành Phù Lăng, chuyên kinh doanh thuyê`n bè, thỉnh thoảng cũng thực hiện một vài vụ làm ăn không vô´n liê´ng, xưa nay luôn phục tùng dưới uy thê´ của Câ`m Thiên bảo.

Tiểu Huyê`n sợ đê´n giật nẩy mình. “Hă´n chê´t rô`i sao?”

https://thuviensach.vn

Nhật Khố c quỷ chậm rãi gật đầ u. “Đã bị giế t người diệt khẩu rồ i. Người mà Lỗ Tử Dương phái đi tìm thấ y thi thể của hắ n ở thành đông. Hà hà, một chỉ đoạt mạng, người ra tay cũng là một cao thủ.”

Tiểu Huyề n hỏi: “Là ai giế t hắ n thế ?” Nghĩ đế n việc người đó mới hồ i sáng còn là một hán tử khỏe mạnh, vậy mà giờ đây đã biế n thành cái xác lạnh băng, tâm trạng nó sau nháy mắ t đã trở nên bấ t an tột độ. Chẳng lẽ đây chính là giang hồ ?

Nhật Khố c quỷ cười lạnh, nói: “Ắ t hẳn là kẻ đã sai hắ n tới hại ta. Lưu Sa bang chủ Âu Dương Thanh một mực xin lỗi ta, đoán chừng hắ n cũng không có gan sai thủ hạ trêu chọc tới Cầ m Thiên bảo, phía sau nhấ t định là có kẻ khác giật dây.” Hắ n dừng lại một lát rồ i trầ m ngâm nói: “Ngươi có nhớ không, lúc tên lái thuyề n đó nghe thấ y ngươi nói lớn tên của Long bảo chủ thì có vẻ mặt như thế nào?”

Tiểu Huyề n nhớ lại tình hình trên thuyề n hồ i sáng, nói: “Ừm, khi đó cháu hô lớn tên của Long phán quan, sắ c mặt tên lái thuyề n đó lập tức biế n đổi hẳn, dường như vô cùng kinh hãi.”

“Không sai.” Nhật Khố c quỷ phân tích. “Có thể thấ y ban đầ u hắ n chỉ cho rằ ng chúng ta là khách đi thuyề n bình thường, nên sau khi nhận được lợi lộc từ người khác mới bày trò làm hại chúng ta, vừa nghe nói chúng ta có liên quan tới Cầ m Thiên bảo thì lập tức sợ hãi đế n nỗi chân tay luố ng cuố ng.”

Tiểu Huyề n vỗ tay, nói: “Cháu biế t rồ i. Nhấ t định tên lái thuyề n đó không ngờ được thúc thúc là người của Cầ m Thiên bảo, vố n muố n thu tay lại không làm nữa nhưng khi đó thuyề n đã bị đục thủng, cho dù có kịp thời chặn lại thì hắ n cũng không thoát khỏi can hệ. Hắ n cảm thấ y rấ t sợ hãi nên mới bỏ thuyề n nhảy xuố ng

https://thuviensach.vn

sông chạy trô´n. Cũng chính vì nguyên nhân này mà nước chảy vào thuyê`n mới không nhiê`u, giúp chúng ta thoát khỏi một hô`i tai kiê´p."

Nhật Khô´c quỷ thâ´y Tiểu Huyê`n tuy còn nhỏ tuổi nhưng tâm tư kín kẽ, nói năng đâu ra đâ´y, không khỏi thâ`m khen ngợi. "Ngươi cũng đừng coi thường thúc thúc quá, cho dù lỗ thủng trên thuyê`n có lớn hơn thì ta cũng có cách bảo vệ ngươi được bình an." Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng vừa nghĩ tới cơn kinh hô`n buổi sáng, trong lòng hă´n vẫn còn cảm thâ´y sợ hãi không thôi.

Bây giờ Tiểu Huyê`n đã thân quen với Nhật Khô´c quỷ, cũng dám trêu đùa hă´n: "Ha ha, đó là bởi vì thúc thúc ở cùng với ngôi sao may mă´n cháu đây nên mới có thể hóa nguy thành an, nê´u không sớm đã ở đáy sông nuôi cá rô`i."

"Người trong giang hô`, thân bâ´t do kỷ!" Nhật Khô´c quỷ cấ´t giọng đâ`y cảm xúc. "Một khi bước chân vào giang hô`, tính mạng sẽ phải giao cho ông trời nă´m giữ. Người trong giang hô`, ai mà không phải sô´ng cuộc sô´ng trên đâ`u đao lưỡi kiê´m, được hôm nay không biê´t ngày mai, cho dù có ngày thật sự phải xuô´ng đáy sông nuôi cá thì â´y cũng là do tự bản thân chuô´c lâ´y, không trách ai được!" Những lời này thường ngày hă´n nào có nói với ai, chỉ vì đã coi Tiểu Huyê`n là người thân thiê´t với mình nên lúc này mới thổ lộ tiê´ng lòng.

Tiểu Huyê`n không ngờ chỉ một câu nói đùa của mình mà có thể khiê´n Nhật Khô´c quỷ trào lên nhiê`u cảm xúc như vậy, tâm trạng bâ´t giác ngợp trong nỗi mơ màng. "Thúc thúc có biê´t là ai muô´n hại chúng ta không?"

Nhật Khô´c quỷ cười hà hà một tiê´ng. "Kẻ thù của Câ`m Thiên bảo không phải là ít, thời gian này lại có một sô´ chuyện lớn să´p xảy

https://thuviensach.vn

ra, cho nên tấ t nhiên những tên chuột nhắ t kia đề u rục rịch hành động.”

Tiểu Huyề n vố n muố n hỏi xem là chuyện lớn gì nhưng thấ y Nhật Khố c quỷ tỏ ra thầ n bí thì đoán chừng hắ n sẽ không nói cho mình biế t. Đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, nó bèn hỏi Nhật Khố c quỷ: “Đúng rồ i, lúc ở trong Tam Hương các cháu còn nhìn thấ y nam tử áo lam mà hồ i sáng đã chặn con thuyề n nhỏ của chúng ta bên bờ sông.”

“Ồ !” Nhật Khố c quỷ tuy có lặng lẽ trở lại Tam Hương các một lầ n, nhưng sau khi biế t là Trùng đại sư đang ở đó thì làm sao dám ở lại lâu, cho nên không hề biế t tới sự xuấ t hiện của nam tử đeo cung họ Lâm kia. Hắ n rấ t có ấ n tượng với người này, liề n lẩm bẩm: “Võ công của người này cực cao, không biế t có lai lịch gì?”

Tiểu Huyề n nói: “Cháu vừa mới nghe ngóng được là y họ Lâm thì đã bị thúc thúc cho người vào gọi đi rồ i. Võ công của y quả nhiên rấ t lợi hại, ả nữ nhân của Thiên Diệp môn kia phóng ra mấ y chục mũi ám khí mà y vẫn hóa giải dễ dàng...” Sau đó, nó liề n hưng phấ n kể lại sự việc đã xảy ra trong tửu điế m. Nó vố n giỏi ăn nói, lại rấ t có hảo cảm với nam tử họ Lâm kia nên đã thêm mắ m dặm muố i để miêu tả một phen, khen ngợi y như một vị tiên trên trời vậy.

“Thì ra là y!” Nhật Khố c quỷ thở dài một tiế ng. “Trong thiên hạ này, người mang họ Lâm mà lại có công phu ám khí xuấ t thầ n nhập hóa như thế , ngoài Ám khí vương Lâm Thanh sáu năm trước đã buông lời khiêu chiế n với Minh Tướng quân giữa đám vạn quân ra thì còn có thể là ai!”

“Thúc thúc nói gì cơ?” Tiểu Huyề n cả kinh bật thố t. “Y chính là Ám khí vương sao?” Từ nhỏ nó đã được phụ thân Hứa Mạc Dương kể cho nghe rấ t nhiề u sự tích về Ám khí vương Lâm Thanh, như việc

https://thuviensach.vn

năm đó Ám khí vương đã hạ chiế´n thư với thiên hạ đệ nhâ´t cao thủ Minh Tướng quân giữa đám vạn quân thế´ nào, lại dùng Thâu Thiên cung và một mũi tên bă´n chế´t Đăng bình vương Cô´ Thanh Phong trong Bát phương danh động vô´n ngang danh với y ra sao, còn nói vê` ước hẹn một mũi tên giữa Ám khí vương và Minh Tướng quân trong U Minh cô´c...

Trong lòng Tiểu Huyê`n, Ám khí vương thực chẳng khác gì người trời, chính là vị đại anh hùng mà nó sùng bái nhâ´t. Có điê`u, mỗi lâ`n Hứa Mạc Dương nhă´c đế´n Lâm Thanh đê`u gọi y là Ám khí vương, Tiểu Huyê`n cũng chỉ cảm thâ´y Ám khí vương chính là Ám khí vương, trước giờ chưa từng biế´t Ám khí vương vô´n họ Lâm. Bây giờ nghe Nhật Khô´c quỷ nói ra chuyện này, sau khoảnh khă´c, tâm trạng nó đã trở nên sôi sục, tựa như có sóng dữ cuộn trào. Nghĩ tới việc mình đã vô ý mời Ám khí vương uô´ng rượu ăn cơm, còn trò chuyện với y một lúc lâu, nó thực có cảm giác như ở trong giâ´c mộng. Nó lại nghĩ với giao tình giữa cha và Ám khí vương, bâ´t kể thế´ nào y cũng sẽ dẫn nó đi tìm cha, vì thế´ mà không thể kìm nén được nữa, nó chỉ hận không thể mọc ra đôi cánh rô`i lập tức quay trở lại Tam Hương các nói rõ thân phận của mình...

“Ngươi làm gì mà ngạc nhiên đế´n thế´?” Làm sao Nhật Khô´c quỷ biế´t được lúc này trong lòng Tiểu Huyê`n lại có nhiê`u suy nghĩ như vậy. “Trùng đại sư và Ám khí vương đô`ng thời xuâ´t hiện trong thành Phù Lăng, e là chẳng bao lâu nữa sẽ xảy ra chuyện lớn đủ khiế´n toàn võ lâm châ´n động, chúng ta cà`n phải trở vê` Câ`m Thiên bảo để bẩm báo tin tức với bảo chủ ngay.”

Tiểu Huyê`n dâ`n bình tĩnh trở lại, biế´t rằ`ng Nhật Khô´c quỷ nhâ´t định sẽ không để cho mình đi, còn nê´u mình nói ra chân tướng thì không rõ hă´n sẽ có hành động gì, quá nửa là sẽ ép mình phải gia nhập Câ`m Thiên bảo. Bây giờ, cách tô´t nhâ´t là tranh thủ thời gian ở trong thành Phù Lăng tìm cơ hội liên hệ với Ám khí

https://thuviensach.vn

vương, đế´n lúc đó Nhật Khô´c quỷ có muô´n đưa mình đi thì cũng không thể nữa rô`i. Tròng mă´t thoáng xoay chuyển, nó chợt kêu lên: "Úi chao, không hay rô`i, đô` của cháu bị rơi ở Tam Hương các, cháu phải quay lại lâ´y ngay!"

Làm sao Nhật Khô´c quỷ chịu để cho nó đi. "Đợi bọn họ đi rô`i ta sẽ sai người tới lâ´y giúp ngươi."

Tiểu Huyê`n nhăn nhó mặt mày, nói: "Không được, không được! Thứ đó quý báu vô cùng, nê´u không trở lại ngay thì sẽ bị bọn họ lâ´y mâ´t đâ´y!"

Nhật Khô´c quỷ khẽ mă´ng: "Nói bừa, Ám khí vương và Trùng đại sư là hạng người thê´ nào mà lại lâ´y đô` của một thă`ng nhóc như ngươi?" Hă´n quả thực yêu quý Tiểu Huyê`n vô cùng, cảm thâ´y mình đã quá nặng lời, liê`n dịu giọng nói: "Đó là thứ gì vậy? Râ´t quan trọng sao?"

Tiểu Huyê`n tâm niệm thoáng động, nghĩ đê´n chiê´c khóa vàng mà Thanh Nhi đeo trên cổ, bèn khoa tay múa chân miêu tả: "Là một chiê´c khóa vàng to bă`ng cỡ này này..."

Nhật Khô´c quỷ thoáng cảm thâ´y nghi hoặc. "Mâ´y hôm nay sao ta không thâ´y trên người ngươi có thứ đô` như vậy?"

Tiểu Huyê`n tiê´p tục bịa chuyện: "Đó là kỷ vật duy nhâ´t mà mẫu thân để lại cho cháu trước lúc qua đời, ngàn vạn lâ`n không thể đánh mâ´t được. Đúng rô`i, thường ngày cháu đeo nó trên cổ, nhâ´t định là vừa nãy uô´ng rượu bị sặc, cúi đâ`u xuô´ng ho nên đã không cẩn thận làm rơi mâ´t..." Trong cơn nôn nóng, nó cũng không giâ´u việc mình không biê´t uô´ng rượu, lúc này lại chợt nhớ đê´n người mẹ chưa từng gặp mặt của mình, cặp mă´t bâ´t giác đỏ hoe.

https://thuviensach.vn

Nhật Khố´c quỷ thấ´y bộ dạng Tiểu Huyề`n như vậy, lại nghĩ đế´n tình cảm giữa mình và con ruột ngày xưa, ngoài mặt tuy không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng cũng đã thầ`m lo lắ´ng thay nó. “Đừng vội, thúc thúc nhấ´t định sẽ tìm thứ đó về` cho ngươi.”

Tiểu Huyề`n chỉ một lòng muố´n quay lại Tam Hương các. “Chỉ sợ nó đã rơi vào tay tiểu cô nương kia thôi. Cô ta vố´n rấ´t ghét cháu, nhấ´t định sẽ không dễ dàng trả lại cho cháu đâu. Cháu phải quay lại đó ngay bây giờ mới được, nế´u không sau này cô ta nhấ´t định sẽ không thừa nhận việc này...”

Nhật Khố´c quỷ đưa tay khẽ xoa đầ`u Tiểu Huyề`n, nói: “Ngươi yên tâm, ta vừa nhận được tin báo, trong mấ´y ngày tới sẽ có không ít cao nhân đế´n thành Phù Lăng. Chiế´c khóa vàng đó đừng nói là rơi vào tay tiểu cô nương kia, cho dù có bị Ám khí vương và Trùng đại sư mang đi thì ta cũng có cách nhờ người lấ´y về` cho ngươi được.”

Tiểu Huyề`n quả thực chẳng còn cách nào, đành giở trò vô lại. “Vậy thúc thúc phải đồ`ng ý với cháu, chừng nào còn chưa lấ´y được chiế´c khóa vàng thì chừng ấ´y chúng ta sẽ không rời khỏi thành Phù Lăng.”

Lầ`n này Nhật Khố´c quỷ tỏ ra rấ´t sảng khoái. “Được, ta đồ`ng ý với ngươi.”

Tiểu Huyề`n thấ´y Nhật Khố´c quỷ đã đồ`ng ý sẽ không rời khỏi thành Phù Lăng ngay, ít nhấ´t cũng đạt được một nửa mục đích, thoáng cảm thấ´y yên tâm hơn. Lại nghĩ tới những lời của Nhật Khố´c vừa rồ`i, nó tò mò hỏi: “Nế´u chiế´c khóa vàng đó của cháu thật sự rơi vào tay Ám khí vương và Trùng đại sư, chẳng lẽ thúc thúc cũng có cách nhờ người lấ´y về` sao? Người nào mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

https://thuviensach.vn

Nhật Khô´c quỷ nở một nụ cười thâ`n bí. “Ngươi đã từng nghe nói tới Diệu thủ vương có tài ăn trộm thiên hạ vô song chưa?”

https://thuviensach.vn

Chương 5

Gió mây vần vũ

Nam tử đeo cung đó chính là Ám khí vương Lâm Thanh lừng danh giang hô`!

Sáu năm trước tại vùng Tái Ngoại, Lâm Thanh đã có ván cược dùng Thâu Thiên cung bắ n một mũi tên với Minh Tướng quân, tuy bê` ngoài thì chiế m được thế thượng phong nhưng y biế t rõ Minh Tướng quân vì cố ky rấ t nhiê`u điê`u nên mới cố ý không dùng hế t sức, còn võ công của bản thân thực ra vẫn thua đố i phương một bậc. Y đã công khai khiêu chiế n với Minh Tướng quân, tấ t nhiên sẽ coi hắ n là một đỉnh cao vê` võ đạo để mình theo đuổi và vượt qua, do đó mấ y năm nay vẫn luôn dố c lòng rèn giũa, chuẩn bị cho cuộc chiế n sớm muộn cũng sẽ xảy ra giữa y và Minh Tướng quân.

Võ công đạt tới cảnh giới cao thâm như Minh Tướng quân và Lâm Thanh, muố n tiế n bộ thêm thực khó khăn vô cùng, cầ n cù khổ luyện chỉ là thứ yế u, quan trọng nhấ t là đê` cao tu vi của bản thân vê` mặt tâm cảnh. Cũng tựa như giữa thầ y và thợ, khoảng cách chỉ có một lằ n ranh, điê`u khác biệt chính là sự đố n ngộ trong một khoảnh khắ c ngắ n ngủi. Cho nên năm đó, sau khi chia tay mấ y người Hứa Mạc Dương, Vật Do Tâm, Dương Sương Nhi trong U Minh cố c nơi dãy Cách Vân, y đã mở rộng lòng mình, một mình đi chu du thiên hạ, thăm thú các chố n danh sơn, một mặt là muố n căn cứ vào lời gợi ý của Xảo Chuyế t đại sư để tìm ra mũi Hoán Nhật tiễn có thể phát huy uy lực lớn nhấ t của Thâu Thiên cung, mặt khác là muố n mượn sức mạnh của thiên địa tự nhiên để nghiên cứu huyê`n cơ, tìm kiế m xem nơi đâu mới là điểm tận cùng của con đường võ đạo.

https://thuviensach.vn

Trong Tam Hương các, bố́n bàn tay của Trùng đại sư và Lâm Thanh nắ́m chặt lấ́y nhau, tuy sắ́c mặt vẫn như thường nhưng tâm trạng cả hai đề̀u xúc động tột cùng. Hai người họ đề̀u là những nhân vật lừng lẫy trên giang hồ̀, sớm đã nghe nói về̀ nhau, lòng thầ̀m khâm phục, nhưng mãi tới hôm nay mới gặp mặt lần đầ̀u, rồ̀i lập tức coi nhau là tri kỷ, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn. Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh tuy sớm đã đoán ra người này là Ám khí vương nhưng sau khi chứng thực được thân phận của Lâm Thanh thì vẫn mừng rỡ vô cùng. Phải biế́t rằ̀ng mấ́y chục năm nay, Minh Tướng quân vẫn luôn ngồ̀i vững ngôi thiên hạ đệ nhấ́t cao thủ, lại có quyề̀n cao chức trọng khiế́n người người trong thiên hạ đề̀u sợ hãi, ngay đế́n nhân vật duy nhấ́t dám đố́i đầ̀u với hắ́n là Ngụy Nam Diệm, một trong bố́n đại công tử ở kinh sư cũng đã bị thấ́t thế́, mấ́t chức quan từ hai năm trước, cuố́i cùng phải bỏ mạng trên giang hồ̀. Tuy Ngụy công tử chế́t dưới tay Phong Băng trên Nga My Kim Đỉnh nhưng xét kĩ ra, nguyên nhân chủ yế́u vẫn là vì y không địch lại uy thế́ của Minh Tướng quân.

Còn Ám khí vương Lâm Thanh năm đó đã lập uy bằ̀ng một mũi tên kinh thiên động địa, công nhiên hạ chiế́n thư với thiên hạ đệ nhấ́t cao thủ Minh Tướng quân ngay giữa vạn quân, rồ̀i cuố́i cùng, dưới sự bao vây của trùng trùng binh lính vẫn có thể bình yên thoát khỏi U Minh cố́c. Tuy người trên giang hồ̀ không biế́t sự thực có đúng là như vậy không nhưng việc này sớm đã lan truyề̀n khắ́p nơi, lại được những kẻ hiế́u sự tô vẽ thêm, thế́ là Ám khí vương đã trở thành người duy nhấ́t đủ sức địch lại Minh Tướng quân, được các nữ tử trẻ tuổi như Hoa Tưởng Dung, Thủy Nhu Thanh ngưỡng mộ nhấ́t.

Mấ́y người trò chuyện khách sáo mấ́y câu rồ̀i Thủy Nhu Thanh nói: “Nơi này nói chuyện không tiện, chi bằ̀ng chúng ta hãy lên thuyề̀n Tu Nhàn rồ̀i nói tiế́p.”

https://thuviensach.vn

Tới lúc này Lâm Thanh mới biết chiếc thuyền hoa mà mình cứu hồi sáng có tên là "Tu Nhàn". Y nhãn lực cao minh, sớm đã nhìn ra Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh đều có võ công lợi hại, không phải hạng nhân vật tầm thường nhưng quả thực không đoán được tại sao bọn họ lại đi cùng Trùng đại sư. Huống chi Trùng đại sư xưa nay luôn đi lại ở đất Trung Nguyên, đến tòa thành Phù Lăng này cũng thực là điều kỳ lạ. Y đang muốn hỏi han kĩ càng, thấy lời của Thủy Nhu Thanh rất hợp ý mình, bèn cười, nói: "Tên thuyền thực là hay lắm, ta cũng đang muốn đi xem thử một chút đây!"

"Tên con thuyền này là do Dung tỷ tỷ đặt đấy, quả nhiên đặt rất hay..." Thủy Nhu Thanh nháy mắt một cái, rồi lại nở một nụ cười tinh nghịch. "Chúng ta đi ngược dòng từ Hán Khẩu đến đây, chẳng biết đã tác thành cho bao nhiêu mối nhân duyên rồi."

Hoa Tưởng Dung ngạc nhiên nói: "Tiểu nha đầu lại nói bừa rồi, tên con thuyền này thì có liên quan gì tới chuyện nhân duyên?"

Thủy Nhu Thanh nghiêm túc giải thích: "Tu Nhàn, Tu Nhàn, đọc chệch ra chẳng phải là thành "tục huyền" sao?"

Lâm Thanh và Trùng đại sư tới lúc này mới biết Thủy Nhu Thanh có ý trêu chọc Hoa Tưởng Dung, đều cất tiếng cười rộ.

"Thanh Nhi chớ có nói bừa!" Hoa Tưởng Dung cả thẹn, mắt liếc nhìn Lâm Thanh, mặt đỏ bừng, giải thích: "Tên của con thuyền này vốn được lấy ý từ một câu thơ của tiền nhân, ấy là "nhất cú đinh ninh quân ký thủ, thần tiên tu thị nhàn nhân tối(18)"."

"Hay cho câu "thần tiên tu thị nhàn nhân tối"!" Trùng đại sư cất tiếng khen. "Ta thật sớm nên đi nhờ thuyền của hai đứa mới phải, như thế hẳn sẽ có thêm được mấy phần tiên khí."

https://thuviensach.vn

Tới giờ Lâm Thanh mới biết Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy chỉ gặp nhau trên đường. Y thấy Hoa Tưởng Dung đoan trang, thanh nhã, xuất khẩu thành thơ, không kìm được nhớ đến hồng nhan tri kỷ Lạc Thanh U vốn có văn tài siêu tuyệt của mình, nhủ thầm mình và nàng đã gần mười năm rồi chưa gặp mặt.

Mấy người nói nói cười cười rời khỏi Tam Hương các, đi thẳng đến thuyền Tu Nhàn. Trên thuyền, ngoài mấy thuyền phu ra còn có bốn, năm người hầu tùy thân mà Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh dẫn theo. Nhìn thấy Lâm Thanh chính là vị ân nhân hồi sáng, tất cả liền vội vàng cất lời cảm tạ chân thành.

Con thuyền này không lớn lắm, khoang thuyền được chia làm năm, sáu gian nhỏ, Hoa Tưởng Dung, Thủy Nhu Thanh và Trùng đại sư mỗi người ở một gian, những người hầu ở một gian. Phòng khách trên thuyền không rộng rãi lắm nhưng được bố trí hết sức ngăn nắp, gọn gàng, trong phòng bày biện toàn những thứ vật dụng được điêu khắc tinh tế, ngăn cách bằng bình phong. Giữa phòng có đặt một chiếc ghế nằm tạc bằng đá Vân Nam, hai bên trái phải có hai cặp ghế tựa làm bằng gỗ đàn hương, phía trước là một chiếc bàn trà, bên trên có bày một ấm trà tử sa cùng với bốn chiếc chén ngọc được khắc hoa văn rất đẹp, bên trong không dính chút cặn trà nào. Trong phòng không đốt hương liệu, chỉ có một bình hoa màu xanh lam, bên trong cắm mấy bông bách hợp tỏa ra mùi thơm thoang thoảng càng làm tăng thêm vẻ thanh cao, tao nhã của nơi này.

Lâm Thanh hồi sáng tuy đã cứu chiếc thuyền này nhưng chưa hề bước vào khoang, lúc này mới biết thì ra ẩn đằng sau vẻ ngoài bình thường kia là một khung cảnh trang nhã đến thế, bèn cất tiếng than: “Quả nhiên là nơi ở của thần tiên.”

Thủy Nhu Thanh giải thích: “Những vật dụng trên thuyền này đều do tiểu nữ và Dung tỷ tỷ mua ở Hán Khẩu đấy!”

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư cười, nói: “Những tay nam tử thô lỗ như bọn ta thì làm sao có thể tận tâm sắ´p xê´p mâ´y thứ này chứ! Xem ra muô´n làm thầ`n tiên không những phải là người thanh nhàn, còn cầ`n là nữ tử mới được!”

Lâm Thanh khẽ gật đầ`u. “Mỗi sự bô´ trí ở nơi này đề`u có thể nhìn thấ´y những điề`u xảo diệu, xem ra nhấ´t định là kiệt tác của Hoa cô nương rồ`i, cô nương quả đã có được sự chân truyề`n của Phiên Thiên lâu.”

Hoa Tưởng Dung ngẩn người. “Thì ra đại hiệp đã đoán ra rồ`i.”

Trùng đại sư cười, nói: “Nhãn lực của Ám khí vương lợi hại đế´n thế´ nào, muô´n giấ´u giế´m y há lại là việc dễ?”

Lâm Thanh cũng khẽ cười, nói với Hoa Tưởng Dung: “Tuy ta chưa gặp Khứu Hương công tử bao giờ nhưng từ lâu đã nghe nói ông ta hành sự cẩn trọng, thi họa song tuyệt, khiế´n biế´t bao nữ tử phải mê đắ´m. Ta đã biế´t phương danh của cô nương, lại được thấ´y tác phong hành sự của cô nương, làm sao mà chẳng đoán ra được!” Thì ra Phiên Thiên lâu này chính là “lâu” trong “các lâu hương chủng”, bô´n đại gia tộc thầ`n bí nhấ´t trên giang hồ`. Bô´n đại gia tộc này lầ`n lượt là Điểm Tình các, Phiên Thiên lâu, Ôn Nhu hương và Anh Hùng chủng, xưa nay ít xuấ´t hiện trên giang hồ` nhưng nghe nói đề`u có võ học tuyệt thế´. Lâu chủ của Phiên Thiên lâu chính là Hoa Khứu Hương, người có biệt danh Khứu Hương công tử, võ công thành danh của ông ta chính là Khởi La kiế´m pháp và Chiế´t Hoa thủ.

Hoa Tưởng Dung khom người bái tạ. “Gia phụ cũng từng nhắ´c đế´n sự quang minh lỗi lạc của Ám khí vương với tiểu nữ, hơn nữa ông còn rấ´t thích cái tính trọng đại nghĩa, không câu nệ tiểu tiế´t của Lâm đại hiệp, chỉ tiế´c là chưa có duyên gặp mặt. Nế´u được nghe

https://thuviensach.vn

thấ´y lời khen tặng như vậy từ Lâm đại hiệp, ông nhấ´t định sẽ rấ´t vui mừng."

Lâm Thanh cười rộ. "Nế´u đã biế´t ta không câu nệ tiểu tiế´t, còn gọi ta là đại hiệp làm gì?"

Hai má Hoa Tưởng Dung ửng hồ`ng, khẽ gọi: "Lâm... đại ca!" Tiế´ng đại ca này quả thực nhỏ như muỗi kêu, Trùng đại sư vội vàng làm bộ nghiêng tai lắ´ng nghe khiế´n Hoa Tưởng Dung cả thẹn, lén giậm chân xuố´ng đấ´t, hai má lại càng đỏ ửng.

"Lâm đại ca có điề`u không biế´t..." Thủy Nhu Thanh tuy còn nhỏ tuổi nhưng cởi mở hơn Hoa Tưởng Dung Nhiề`u, mặc kệ việc mình nhỏ hơn Lâm Thanh gầ`n hai mươi tuổi, vẫn gọi y là đại ca. "Hoa thúc thúc bây giờ đã không thể gọi là Khứu Hương công tử nữa, mà phải gọi là Tứ Phi công tử."

"Ô`!" Lâm Thanh tò mò hỏi: "Tứ Phi tức là thế´ nào vậy?"

"Â´y chính là phi rượu ngon không uố´ng, phi nhạc hay không nghe, phi thơ hay không ngâm." Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói: "Còn cái "phi" cuố´i cùng â´y mà... đó là phi mỹ nhân không nhìn..."

Trùng đại sư vỗ tay cười rộ. "Ha ha, trên giang hồ` làm gì có nhiề`u mỹ nhân như thế´. Chẳng trách mười mấ´y năm nay Hoa Khứu Hương lại không xuấ´t hiện trên giang hồ`, chắ´c cả ngày từ sáng đế´n tố´i chỉ nhìn Khứu Hương phu nhân thôi, chứ một khi rời khỏi Phiên Thiên lâu, e là sẽ phải làm một tên mù mắ´t sáng rồ`i." Mọi người nghe thấ´y thế´ lại cười vang lầ`n nữa.

Thủy Nhu Thanh dường như rấ´t thích việc ra câu đố´, lúc này ngẩng lên hỏi: "Lai lịch của Dung tỷ tỷ đã bị đoán ra rồ`i, bây giờ Lâm đại ca hãy đoán lai lịch của tiểu muội đi!"

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh cố ý tỏ vẻ khổ não. “Ta vốn cho rằng mình đã đoán ra rồi, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.”

Thủy Nhu Thanh hỏi: “Có chỗ nào mà không đúng?”

Bên khóe miệng Lâm Thanh xuất hiện một nét cười. “Ta nghĩ nữ tử của Ôn Nhu hương ai nấy đều dịu dàng như nước, nền nã, lễ độ, làm sao lại có một tiểu nha đầu mồm mép tép nhảy như muội được? Ha ha...” Thì ra y sớm đã đoán ra Thủy Nhu Thanh là người của Ôn Nhu hương trong bốn đại gia tộc, nhưng lại cố ý trêu chọc tiểu cô nương thông minh, lanh lợi này.

“Hu hu!” Thủy Nhu Thanh làm bộ hậm hực, nói. “Lâm đại ca ức hiếp người ta!”

Lâm Thanh còn chưa trả lời, Trùng đại sư đã làm bộ ngạc nhiên, nói: “Tiểu nha đầu ngươi gọi ta là đại thúc nhưng lại gọi Lâm huynh là đại ca, như thế há chẳng phải đã khiến Lâm huynh chịu thiệt?”

Thủy Nhu Thanh cười hì hì một tiếng, lè lưỡi, nói: “Ai bảo đại thúc trông già như thế chứ, nếu còn nói nữa cháu sẽ đổi sang gọi là gia gia đấy!”

Mọi người lại cùng cất tiếng cười vang. Lâm Thanh thấy Thủy Nhu Thanh và Trùng đại sư thoải mái trêu chọc nhau mà chẳng có điều cố kỵ gì, bất giác lại nhớ đến những tháng năm cùng chiến hữu hỉ hả cười đùa, kề vai chống địch, trong lòng tràn ngập một thứ tình bằng hữu chân thành.

Trùng đại sư rốt cuộc đã nói vào chuyện chính: “Mấy năm nay ta không nghe thấy chút tin tức nào về Lâm huynh, chẳng rõ vì sao Lâm huynh lại tới thành Phù Lăng này vậy?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế!” Thủy Nhu Thanh nói. “Sau khi Ám khí vương công khai khiêu chiến với Minh Tướng quân, suốt mấy năm liền chẳng có chút tung tích. Trên giang hồ xuất hiện rất nhiều lời đồn đoán, có kẻ còn cho rằng Ám khí vương vì sợ uy thế của Minh Tướng quân nên đã quy ẩn giang hồ rồi.”

Hoa Tưởng Dung từ nãy đến giờ chưa nói gì bỗng mím môi cười, nói: “Có điều, hôm nay Ám khí vương tái hiện hùng phong trong Tam Hương các, không biết sẽ lại khiến bao nhiêu kẻ bày trò miệng lưỡi đảo lộn thị phi?”

Lâm Thanh nghiêm túc nói: “Mấy năm nay ta vẫn luôn dừng chân ở những nơi sông núi danh lam, chính là mong võ công có thể tiến bộ thêm một bước, đợi đến khi thời cơ chín muồi sẽ lên kinh tiếp tục cuộc chiến còn dang dở với Minh Tướng quân.”

Mọi người đều im lặng. Uy danh của Minh Tướng quân thực sự quá lớn, hôm nay dù đã tận mắt nhìn thấy võ công xuất quỷ nhập thần của Ám khí vương nhưng chẳng ai dám nói chắc y có thể địch lại Minh Tướng quân. Cao thủ giao tranh với nhau, việc sinh tử chỉ cách nhau một lằn ranh nhỏ, há lại là chuyện đùa?

Lâm Thanh biết suy nghĩ trong lòng mọi người nhưng cũng chẳng mấy để bụng, sau khi dừng lại một lát bèn thở dài, nói: “Bất giác đã sáu năm trôi qua. Những năm nay, không lúc nào ta không nghĩ tới ước định với Minh Tướng quân. Tuy cảm thấy võ công của mình đã tiến bộ nhiều nhưng ta vẫn không nắm chắc có thể địch lại Lưu Chuyển thần công của hắn, do đó cũng không trở lại kinh sư để tránh tự chuốc lấy nhục.”

“Hay! Chỉ riêng cái bụng dạ thẳng thắn này của Lâm huynh, người thường đã không thể nào so sánh được.” Trùng đại sư thấy Lâm Thanh thản nhiên nói ra việc này, bèn cất tiếng khen. “Ta

https://thuviensach.vn

chưa từng gặp Minh Tướng quân, không biết võ công của hắn thế nào, nhưng nghe nói trong tay Lâm huynh có một cây thần cung có thể khắc chế võ công của hắn, đúng không?"

Năm xưa, sư thúc của Minh Tướng quân là Xảo Chuyết đại sư tuy tọa hóa trên núi Phục Tàng nhưng đã để lại một cây Thâu Thiên cung, nghe nói là có thể đối phó với Minh Tướng quân. Tin tức này tuy đã bị phủ tướng quân cố gắng phong tỏa nhưng trên giang hồ vẫn xuất hiện rất nhiều lời đồn, mỗi người nói một lẽ nhưng chẳng ai biết Thâu Thiên cung có thật sự ghê gớm như vậy hay không. Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh đều liếc mắt về phía cây trường cung mà Lâm Thanh đang đeo trên lưng.

"Mời Trùng huynh xem!" Lâm Thanh tháo cái bọc trên lưng xuống, chậm rãi cởi lớp vải bên ngoài, để lộ ra cây Thâu Thiên cung màu đỏ sậm bên trong, rồi đưa tới cho Trùng đại sư. "Cây cung này có tên Thâu Thiên, là do Xảo Chuyết đại sư lưu lại bản vẽ, sau đó lại phải tập hợp đủ cái tinh túy của Ngũ hành, Tam tài, rồi giao cho Binh Giáp truyền nhân Đỗ Tứ tự tay chế tạo, sau khi cung thành thì có uy lực cực lớn, có thể bắn xa ngoài ngàn bộ, quả thực là một cây thần cung hiếm có trên đời." Dường như y lại nhớ đến quãng thời gian cùng mấy người Đỗ Tứ hợp sức kháng địch, chế tạo thần cung, đôi hàng lông mày hơi cau lại, bên khóe miệng xuất hiện một nét cười buồn. "Sáu năm nay, Thâu Thiên cung chưa từng rời khỏi người ta. Vừa nhìn thấy cung, những chuyện xưa lại hiện về trước mắt, tựa như mới xảy ra hôm qua..."

Trùng đại sư quan sát thật kĩ Thâu Thiên cung, nói: "Ba năm trước, ta từng tới thành Vô Song, được gặp đứa con gái bảo bối Dương Sương Nhi của Dương Vân Thanh, còn gặp cả lão ngoan đồng Vật Do Tâm kia nữa, và được nghe bọn họ kể về tình hình ngày đó..." Mọi người nghe ông ta nhắc đến Vật Do Tâm, trên khuôn mặt đều xuất hiện nét cười. Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh tuy chưa

https://thuviensach.vn

từng gặp Vật Do Tâm nhưng bố´n đại gia tộc vô´n có qua lại với nhau nên cũng từng được nghe đô`ng môn nhă´c tới người này. Đó là một lão già râu tóc bạc phơ nhưng càng già thì lại càng ngây thơ, hô`n nhiên, thực sự là một nhân vật hiê´m có trên giang hô`.

Trùng đại sư ngẫm nghĩ một lát rô`i câ´t tiê´ng hỏi Lâm Thanh: "Ta nghe Dương Sương Nhi nói, Xảo Chuyê´t đại sư còn để lại một mũi Hoán Nhật tiễn nữa, đúng không?"

Lâm Thanh nói: "Không sai. Nhưng mũi tên đó đã bị hủy trong tay Minh Tướng quân rô`i." Y ngước mă´t nhìn lên nóc thuyê`n, nhớ lại tình hình khi giao đâ´u với Minh Tướng quân ngày đó, rô`i thở dài, than: "Minh Tướng quân quả thực là một thiên tài võ học hiê´m có trên đời, không ngờ lại có thể ngưng khí thành hình chặn đứng mũi tên đó của ta, hơn nữa còn chưa dùng toàn lực."

Hoa Tưởng Dung cả kinh bật thô´t: "Đại ca đã từng giao thủ với Minh Tướng quân sao?" Khi Ám khí vương và Minh Tướng quân đánh cược với nhau, chỉ có mâ´y người Dung Tiê´u Phong, Vật Do Tâm, Hứa Mạc Dương, Dương Sương Nhi có mặt, trên giang hô` gâ`n như không một ai biê´t việc này, do đó Hoa Tưởng Dung mới có câu hỏi như vậy.

Lâm Thanh cũng không giâ´u giê´m, kể lại sự việc ngày đó một cách kĩ càng. Trận chiê´n â´y đã xuâ´t hiện trong lòng y không biê´t bao nhiêu lâ`n, đê´n bây giờ, ký ức vẫn còn như mới. Sau đó y còn nói thêm một sô´ phán đoán của mình, bao gô`m cả nguyên nhân khiê´n Minh Tướng quân không dùng hê´t toàn lực khiê´n hai nàng Hoa, Thủy nghe mà kinh hãi không thôi, khuôn mặt trở nên tái mét. Trùng đại sư tuy cũng từng nghe Vật Do Tâm và Dương Sương Nhi kể lại ván cược một mũi tên â´y nhưng lúc này được nghe câu chuyện từ lời kể của nhân vật chính, bâ´t giác lại có một phen cảm ngộ khác. Khi nghe đê´n đoạn Hoán Nhật tiễn bị thâ`n công của Minh Tướng quân đánh

https://thuviensach.vn

nát, đôi mày rậm của Trùng đại sư hơi nhướng lên. “Lưu Chuyển thần công của Minh Tướng quân có thể ngưng khí thành hình, tạo ra một vật như thực thể, quả nhiên đã vượt khỏi phạm trù của võ học thông thường. Xảo Chuyết đại sư thân là truyền nhân của Hạo Không môn, có thể nói là người am hiểu về Lưu Chuyển thần công nhất. Ông ấy đã để lại Thâu Thiên cung, tất nhiên là có thâm ý riêng, nhưng nếu nói chỉ dựa vào một cây cung mà có thể khắc chế võ công xuất thần nhập hóa của Minh Tướng quân, tới bây giờ ta vẫn nửa tin nửa ngờ.”

Lâm Thanh trầm ngâm suốt hồi lâu mới nghiêm túc nói: “Theo ta thấy, yếu quyết của Lưu Chuyển thần công nằm ở hai chữ “Lưu Chuyển”. Người học được môn thần công này nội tức sẽ như nhu như cương, biến hóa khó lường, tuần hoàn không nghỉ, dùng mãi không hết, xét về sự dẻo dai và bền bỉ có thể coi là thiên hạ vô song. Minh Tướng quân thân kinh bách chiến, muốn tìm sơ hở từ các chiêu thức của hắn quả thực còn khó hơn lên trời. Như vậy, chỉ có cách lợi dụng sức mạnh của Thâu Thiên cung, lại kết hợp với sự sắc bén vô song của Hoán Nhật tiễn, tụ lực vào một điểm, khiến cho Lưu Chuyển thần công bị đình trệ, rồi sau đó thừa cơ đánh bại hắn.” Nói tới đây, y thở ra một hơi thật dài. “Với võ công kinh thiên động địa của Minh Tướng quân, nếu không nhờ có Xảo Chuyết đại sư am tường lối vận hành của Lưu Chuyển thần công thì ai có thể nghĩ ra cách lấy cứng chọi cứng như vậy để tìm lấy một tia hy vọng giành phần thắng?”

Thủy Nhu Thanh nói: “Nhưng bây giờ Hoán Nhật tiễn đã chẳng còn, chỉ mình Thâu Thiên cung thì làm sao có thể khắc chế được Minh Tướng quân đây?”

Lâm Thanh thở dài, nói: “Năm xưa, ngay đến Xảo Chuyết đại sư cũng không dám khẳng định mũi tên mà mình để lại đó thật sự là Hoán Nhật tiễn, do đó mới giấu kín vào trong địa đạo. Những năm

https://thuviensach.vn

nay ta chu du khắ p nơi, một phầ n cũng vì muố n tìm kiế m nguyên liệu thích hợp để làm tên, đế n lúc đó lại phố i hợp với Thâu Thiên cung nữa thì mới có cơ hội thắ ng được Minh Tướng quân."

Trùng đại sư trầ m ngâm cấ t tiế ng: "Trên đảo Thương Lãng có một thứ dây mây tên gọi Tiêu Dao, người dân bản địa ngâm nó vào dầ u gai, sau đó hong sấ y nhiề u lầ n, tạo thành một thứ vật liệu cực kỳ bề n chắ c, có lẽ có thể dùng làm tên."

Thủy Nhu Thanh ngạc nhiên nói: "Đảo Thương Lãng? Đó không phải là sào huyệt của Phong Niệm Chung sao?" Nam phong Phong Niệm Chung trong sáu đại tông sư tà phái vố n ngụ tại đảo Thương Lãng ở Nam Hải.

"Ô `!" Lâm Thanh hơi nhướng mày. "Trùng huynh đã nói như vậy, nhấ t định là có đạo lý. Ta cũng từng nghe nói về ` thứ dây mây này, chỉ là xưa nay không qua lại với Nam phong, không tới mức vạn bấ t đắ c dĩ thực không muố n kinh động đế n hắ n."

Hoa Tưởng Dung khẽ cười một tiế ng. "Nế u Nam phong biế t đại ca muố n đố i phó với Minh Tướng quân, nhấ t định sẽ vỗ tay hoan nghênh." Nam phong Phong Niệm Chung vố n đố i đầ u với Minh Tướng quân, từng thề ` rằ ng ngày nào Minh Tướng quân còn chưa chế t thì ngày đó sẽ không đặt chân vào đấ t Trung Nguyên. Chuyện này đã lan truyề n ra khắ p giang hồ ` nên Hoa Tưởng Dung mới nói như vậy.

Lâm Thanh hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: "Không giấ u gì chư vị, ta chỉ muố n dùng sức của bản thân để khiêu chiế n với Minh Tướng quân, chỉ riêng việc nhận được Thâu Thiên cung của Xảo Chuyế t đại sư đã khiế n lòng ta thấ p thỏm, bấ t an rồ `i, nế u lại phải mượn sức của Nam phong nữa, cho dù có thắ ng cũng sẽ là bấ t

https://thuviensach.vn

võ.” Lời này vừa nói ra, Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy đề̀u cảm thấ́y cung kính nể phục từ tận đáy lòng.

Hoa Tưởng Dung vội chuyển chủ đề̀: “Đại ca đã tìm được nguyên liệu thích hợp để làm tên chưa?”

Lâm Thanh chậm rãi lắ́c đầ̀u. “Năm đó, mũi tên mà Xảo Chuyế́t đại sư để lại, phầ̀n đuôi được làm bằ̀ng lông của con hạc bay trên trời, phầ̀n đầ̀u được làm bằ̀ng răng của con báo chạy dưới đấ́t, phầ̀n thân thì làm bằ̀ng gỗ Thiế́t Mộc ở Nam Hải, cứng rắ́n dị thường, vậy nhưng vẫn không cách nào chịu nổi một đòn toàn lực của Lưu Chuyển thầ̀n công, ta thực khó có thể tìm được thứ nguyên liệu gì tố́t hơn thế́.” Y thấ́y trên khuôn mặt Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh đề̀u lộ vẻ thấ́t vọng, bèn khẽ mỉm cười. “Do đó ta mới đế́n đây, mục đích là đi tìm một người bằ̀ng hữu ở vùng Điề̀n Bắ́c, có lẽ y sẽ có cách chế́ tạo được Hoán Nhật tiễn.”

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: “Người nào mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

Lâm Thanh nói: “Nói ra thì người này có thể tính là đã kế́ thừa y bát của Xảo Chuyế́t đại sư, Binh Giáp truyề̀n nhân Đỗ Tứ cũng đã truyề̀n phép chế́ tạo binh khí của mình cho y...”

“Là Đông Quy kiế́m khách Hứa Mạc Dương đúng không?” Trùng đại sư tiế́p lời. “Ta từng nghe Vật Do Tâm và Dương Sương Nhi kể về̀ kỳ ngộ của y, theo ta nghĩ Xảo Chuyế́t đại sư đã truyề̀n công cho y nhấ́t định là có thâm ý, có lẽ việc phá Lưu Chuyển thầ̀n công của Minh Tướng quân đế́n cuố́i cùng vẫn phải dựa vào y.”

Lâm Thanh khẽ gật đầ̀u. “Chính là Hứa Mạc Dương.” Thì ra Lâm Thanh đã lâu không trở lại Trung Nguyên, lầ̀n này vào Xuyên chính là để đi tìm Hứa Mạc Dương. Y và Hứa Mạc Dương đã sáu năm không gặp, hoàn toàn dựa vào phương pháp liên hệ đã để lại năm đó mới

https://thuviensach.vn

nghe ngóng được Hứa Mạc Dương hiện đang ở Thanh Thủy trấn dưới núi Doanh Bàn thuộc vùng Điền Bắc. Vốn dĩ y định đi đường thủy vào Xuyên rồi đổi qua đường bộ đi tiếp xuống phía nam, chẳng ngờ lại gặp được Trùng đại sư mà từ lâu đã muốn gặp một lần ở thành Phù Lăng này, thực cũng có thể tính là cơ duyên xảo hợp.

Lâm Thanh cất tiếng hỏi Trùng đại sư: "Từ lâu đã nghe nói Trùng huynh thường đi lại ở miền Bắc, chẳng rõ vì cớ gì mà lại đến nơi này? Lẽ nào chuẩn bị đi gây phiền phức cho Long phán quan sao?" Phải biết rằng Trùng đại sư xưa nay luôn độc lai độc vãng, hành tung quỷ dị, vậy mà lúc này lại đi cùng hai nữ tử của bốn đại gia tộc, quả thực khiến Lâm Thanh cảm thấy hết sức khó hiểu, do đó mới có câu hỏi như vậy.

Thủy Nhu Thanh giành trả lời: "Trùng đại thúc là do bọn muội mời tới tìm người đấy."

Lâm Thanh tò mò hỏi: "Tìm ai vậy?"

Trên khuôn mặt thấp thoáng vẻ buồn rầu, Hoa Tưởng Dung thở dài, nói: "Là ca ca của muội, Hoa Tiễn Lệ. Một năm trước huynh ấy một mình đến Trung Nguyên, dường như đã mê đắm một nữ tử phong trần tên là Lâm Vân rồi theo cô ta tới thành Thiên Châu, nhưng lại bị tổng quản phủ tướng quân là Thủy Tri Hàn đả thương, hiện giờ không rõ tung tích. Ngày Mười lăm tháng sau chính là Hành Đạo đại hội sáu mươi năm tổ chức một lần của bốn đại gia tộc, ca ca muội thân là truyền nhân của Phiên Thiên lâu nên nhất định phải tham gia, do đó cha mới bảo muội liên hệ với Trùng đại sư rồi cùng đi tìm huynh ấy về. Muội thân con gái sợ một mình đi lại không tiện, bèn kéo Thanh Nhi làm bạn đi cùng..." Lâm Thanh giật mình hiểu ra, chẳng trách bốn đại gia tộc xưa nay luôn thần bí lại xuất hiện trong võ lâm như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này.

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư cười gượng, nói: “Nói ra thì việc này có liên quan tới ta. Khi đó, đại đệ tử của ta là Tần Linh Vận vâng lệnh ta đến thành Thiên Châu ám sát tham quan Lỗ Thu Đạo, ai ngờ phủ tướng quân lại xuất động hai tay cao thủ tuyệt đỉnh là Thủy Tri Hàn và Quỷ Thất Kinh, nếu không nhờ có Hoa Tiễn Lệ dụ Thủy Tri Hàn đi thì e là còn chưa thể đắc thủ. Tính ra thì ta đã thiếu Phiên Thiên lâu một mối ân tình, do đó, sau khi nhận được thư của Khứu Hương công tử thì không thể không đến thành Nghi Tân hội họp với hai tiểu nha đầu này, sau đó thì tới nơi đây.”

Tâm tư của Lâm Thanh xoay chuyển không ngừng. Lai lịch của Trùng đại sư xưa nay luôn là một điều bí ẩn, mà nghe ý của Hoa Tưởng Dung, Trùng đại sư hiển nhiên luôn có mối liên hệ với người của bốn đại gia tộc. Ngoài ra, bốn đại đệ tử của Trùng đại sư lần lượt có sở trường về cầm, kỳ, thư, họa, quả là rất giống với lộ số của bốn đại gia tộc. Cứ từ đó mà suy ra, có lẽ giữa Trùng đại sư và bốn đại gia tộc thực sự có một mối quan hệ nào đó mà người ngoài không hay biết.

Thủy Nhu Thanh như cười như không, làm bộ hậm hực đưa tay lên chống nạnh. “Suốt dọc đường đại thúc được du sơn ngoạn thủy thoải mái biết mấy, sao giờ lại nói cứ như là phải đi chịu tội vậy?”

Trùng đại sư cười rộ, nói: “Phải rồi, phải rồi! Suốt dọc đường ta đều rất thoải mái. Chỉ là cứ đến một nơi nào đó là ta lại phải theo hai nha đầu các ngươi đi dạo phố, mà cứ nhìn thấy thứ gì là hai đứa ngươi lại tò mò ngó nghiêng suốt nửa ngày trời, thực khiến lão nhân gia ta đây buồn bực đến chết mất...”, sau đó lại ngoảnh đầu qua phía Lâm Thanh. “Nếu huynh đệ nhìn thấy cảnh hai con nhóc này nói chuyện với một con chim nhỏ suốt mấy canh giờ thì có lẽ cũng không chịu nổi như ta thôi.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh cười rộ, nghĩ đế´n cảnh bạch đạo đệ nhâ´t sát thủ Trùng đại sư phải theo hai cô nàng phơi phới tuổi xuân này đi dạo phô´, không khỏi cảm thâ´y có chút đô`ng tình.

Hoa Tưởng Dung thì vẫn luôn lo nghĩ cho vị ca ca Hoa Tiễn Lệ đế´n bây giờ vẫn chưa rõ sô´ng chê´t của mình. “Nghe nói Lâm Vân cô nương hiện đã tới Diệm Thiên Nhai nên bọn muộn liề`n đi thuyề`n ngược dòng từ Hán Khẩu tới nơi này.” Nàng không kìm được lại thở dài một tiế´ng. “Cũng chẳng biế´t bây giờ ca ca có được bình an không.”

Thủy Nhu Thanh khẽ câ´t tiế´ng an ủi: “Dung tỷ tỷ yên tâm, Hoa đại ca phong lưu tuâ´n tú, võ công cao cường, người tô´t tự có trời giúp, huynh â´y nhâ´t định sẽ bình an vô sự.”

Lâm Thanh cũng từng nghe nói tới Diệm Thiên Nhai, một thê´ lực lớn đặt căn cứ tại Sở Hùng, Điề`n Nam. Hai năm trước, một trong bô´n đại công tử đâ´t kinh sư là Ngụy công tử Ngụy Nam Diệm bị Minh Tướng quân bức ép phải bỏ trô´n tới đâ´t Thục, cuô´i cùng đã bị Thiên Hô` truyề`n nhân Sở Thiên Nhai và con gái của Bă´c Thành vương là Phong Băng hợp lực giê´t chê´t trên Nga My Kim Đỉnh. Nhưng giữa Phong Băng và Ngụy công tử thực ra có một mô´i quan hệ vi diệu nào đó, cho nên mưu thầ`n dưới trướng Ngụy công tử là Quân Đông Lâm đã phò tá Phong Băng lập nên Diệm Thiên Nhai, thê´ lực duy nhâ´t trong võ lâm dám công nhiên đô´i kháng với Minh Tướng quân. Nữ hiệp Phong Băng cũng vì thê´ mà được liệt vào hàng tứ đại cao thủ bạch đạo, ngang danh với bang chủ bạch đạo đệ nhâ´t đại bang Liệt Không bang Hạ Thiên Lôi, chưởng môn phái Hoa Sơn Vô Ngữ đại sư, bạch đạo đệ nhâ´t sát thủ Trùng đại sư.

Lâm Thanh thâ´y khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tưởng Dung tràn ngập nét âu sầ`u, quả thực hê´t sức đáng thương, liề`n không muô´n nàng thương tâm thêm nữa, chuyển chủ đề` qua chuyện khác: “Thâ´y

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư xuất hiện trong thành Phù Lăng, ta vốn tưởng nơi đây sắp xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì, chẳng ngờ lại chỉ là một tay hộ hoa sứ giả."

Trùng đại sư thì lại tỏ ra nghiêm túc, nói: "Ta xưa nay vẫn luôn kính trọng Lâm huynh, cũng không muốn giấu giếm gì. Thực ra lần này ta tới thành Phù Lăng, thứ nhất là để cùng Dung Nhi đi tìm huynh trưởng, thứ hai còn là vì một chuyện quan trọng khác." Ông hít sâu một hơi, nói tiếp: "Vốn dĩ ta cũng không muốn để Lâm huynh dính dáng đến chuyện này, nhưng hiện giờ tình hình phức tạp, e là cần mượn sức của Ám khí vương thì mới có thể hoàn thành..."

Lâm Thanh thấy Trùng đại sư nói năng trịnh trọng như vậy, mà Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh đều tỏ vẻ bất ngờ, biết trong chuyện này có điều kỳ lạ, liền nghiêm túc nói: "Có việc gì xin Trùng huynh cứ nói, nếu có thể giúp được, Lâm Thanh quyết sẽ không chối từ."

Trùng đại sư nói: "Lâm huynh có biết năm người trong Tam Hương các hôm nay có lai lịch gì không?"

Hai mắt Lâm Thanh sáng lên. "Ta thấy trên ống tay áo của kẻ áo xanh cầm đầu kia có thêu một bông hoa vàng nhỏ, biết hắn là người của bộ Hình ở kinh sư. Trùng huynh đến đây là vì hắn sao?"

Trùng đại sư nói: "Nữ tử qua chiêu với huynh đệ tên gọi Liễu Đào Hoa, là sư muội của Thiên Diệp môn chủ Cát Song Song, hai kẻ một đen một trắng đó là một cặp huynh đệ, lão đại mặt đen là Triệu Quang, lão nhị mặt trắng là Triệu Húc, có biệt hiệu Hắc Bạch Vô Thường, là thị vệ trong hoàng cung. Kẻ áo xanh cầm đầu kia tên gọi Tề Bách Xuyên, là một trong năm đại thần bổ dưới trướng Tổng quản bộ Hình Hồng Tu La. Lần này bọn chúng vào Xuyên bề ngoài là khâm sai, thực ra là làm việc cho Thái thân vương." Hồng

https://thuviensach.vn

Tu La xưa nay vẫn luôn đi theo Thái thân vương, việc này mọi người trong thiên hạ đề̀u biế́t.

"Năm đại thần bổ?" Trong mắ́t lóe lên ánh tinh quang, Lâm Thanh nhún vai vẻ khinh thường. "Vậy Truy bổ vương Lương Thần thì tính là gì?"

Trùng đại sư thở dài, nói: "Lâm huynh đã giế́t Đăng bình vương Cố Thanh Phong, Truy bổ vương Lương Thần và Cố Thanh Phong xưa nay vốn giao hảo với nhau, do đó mấ́y năm nay hắ́n đã rời kinh sư để đi truy bắ́t huynh. Còn Hồ̀ng Tu La được Thái Thân vương giúp đỡ, thừa dịp này phát triển thế́ lực của mình, lôi kéo được không ít nhân tài, lại phá liề̀n mấ́y vụ án lớn, có thể nói là vang danh ở kinh sư, tự phong năm đại bổ đầu dưới trướng bao gồ̀m Cao Đức Ngôn, Tề̀ Bách Xuyên, Tả Phi Hà, Dư Thu Ngôn, Quách Thương Hải là năm đại thần bổ." Ông vừa nói vừa đưa mắ́t nhìn Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh. "Hoa Khứu Hương cho bồ̀ câu đưa thư cho ta, nhờ ta giúp con gái y tìm huynh trưởng về̀, còn nói với ta Tề̀ Bách Xuyên lầ̀n này tới Xuyên Đông thực ra là vâng theo mệnh lệnh của Thái thân vương đế́n để xin liên minh với Long phán quan. Ha ha, hắ́n đi đường bộ vào Xuyên theo đường Kiế́m Các, nhưng chẳng biế́t rằ̀ng ta sớm đã chờ hắ́n trong thành Phù Lăng này rồ̀i."

"Còn có chuyện này sao? Chỉ e trên giang hồ̀ sẽ lập tức xuấ́t hiện một hồ̀i phong ba lớn!" Hoa Tưởng Dung nghe thấ́y vậy thì cả kinh, đế́n bây giờ nàng mới biế́t tin tức này, thành ra quên mấ́t cả việc lo cho ca ca. "Tên Thái thân vương đó không chịu ở yên một chỗ làm cái chức thân vương của hắ́n, lại chạy tới võ lâm gây loạn làm gì?"

Thủy Nhu Thanh còn nhỏ tuổi, không hiểu được những mố́i quan hệ phức tạp bên trong. "Liên minh thì có gì là ghê gớm chứ? Bố́n đại gia tộc chúng ta không phải cũng liên minh với nhau đó sao?"

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư thở dài, nói: “Thái thân vương là người của hoàng tộc nhưng lại ngầm câu kết với người trong võ lâm, bản thân việc này đã trái với lẽ thường. Huống chi Long phán quan hùng cứ đất Xuyên Đông, xưa nay luôn không coi võ lâm Trung Nguyên ra gì, như là một thổ hoàng đế, nếu hắn và Thái thân vương liên thủ, chỉ sợ mưu đồ không nhỏ.”

Lâm Thanh trầm ngâm cất tiếng: “Trong ba hệ phái chủ yếu ở kinh sư, hệ phái của Thái thân vương là phức tạp nhất. Minh Tướng quân tốt xấu gì cũng luôn nghe theo hoàng lệnh, Thái tử thì bị rất nhiều điều kìm kẹp, duy có Thái thân vương ỷ mình là em ruột của đương kim Hoàng thượng, lại do chính cung của tiên đế sinh ra nên chẳng có điều cố kỵ gì.” Y cười lạnh một tiếng. “Thái thân vương trù tính nhiều năm, rốt cuộc đã không kìm được muốn làm phản rồi sao?”

“Mưu phản?” Thủy Nhu Thanh lập tức hưng phấn hẳn lên. “Hắn vốn là thân vương chỉ dưới một ngươi trên muôn vạn người, tại sao còn phải làm phản?”

“Cái lòng ham lợi, ai mà không có!” Trùng đại sư thở dài một tiếng. “Huống chi càng là những kẻ quyền cao chức trọng như Thái thân vương thì lại càng không nhẫn nhịn được việc mình phải ở dưới người khác.”

Thủy Nhu Thanh đưa tay vỗ đầu. “Đại thúc nói đúng lắm, giống như trong bốn đại gia tộc vậy, các đệ tử cũng vì cái Hành Đạo đại hội kia mà tranh nhau đến sứt đầu mẻ chán. Úi chao, Dung tỷ tỷ, sao tỷ lại véo muội làm gì?” Thì ra Hoa Tưởng Dung thấy Thủy Nhu Thanh nói năng không biết cố kỵ, tiết lộ bí mật của bốn đại gia tộc ra ngoài, không kìm được lén véo một cái để nhắc nhở, nào ngờ cô nhóc lại kêu toáng lên như thế, nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh lại một lần nữa nghe thấy cái tên Hành Đạo đại hội, nhưng biết rằng trong bốn đại gia tộc có rất nhiều điều cơ mật không muốn để người ngoài hay biết, do đó giả bộ không nghe thấy, cất tiếng hỏi Trùng đại sư: "Chẳng hay Trùng huynh định thế nào?"

Trùng đại sư nói: "Thái thân vương muốn soán ngôi cũng được, muốn tăng cường thực lực cũng được, những chuyện này vốn chẳng liên quan gì tới những dân thường như bọn ta, huống chi Long phán quan có chịu liên minh với hắn hay không vẫn là điều chưa thể biết trước." Ông thoáng trầm ngâm rồi nói tiếp: "Nhưng tên phiên tăng đi cùng đó lại là nhị đệ tử Trát Phong của Quốc sư Thổ Phồn Mông Bạc. Theo tin tức mà ta nhận được, một trong những điều kiện cho sự liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan là vùng đất phía tây sông Nhã Lung sẽ được đem tặng cho Thổ Phồn..."

Lâm Thanh đưa tay vỗ mạnh xuống bàn. "Câu kết với người ngoài xâm phạm lãnh thổ bản quốc, tên Thái thân vương này đúng là đã bị lợi ích làm mờ mắt rồi!"

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: "Toàn bộ đất Thục vốn là địa bàn của Long phán quan, nếu đem tặng đất cho Thổ Phồn, chẳng phải hắn sẽ bị thua thiệt sao?"

Trùng đại sư giải thích: "Nhóc con ngươi có điều không biết. Khu vực phía tây sông Nhã Lung phần nhiều là núi tuyết, địa hình phức tạp, lâu nay người Hán và người Tạng vẫn ở chung với nhau, thường xuyên có xung đột, rất khó quản lý. Triều đình hiện nay không thể vươn tay tới khu vực đó, cho nên để tránh việc tranh chấp, mỗi năm đều phải tặng lễ vật thật hậu cho các bộ tộc đương địa để cầu sự bình an nhất thời. Mà Cầm Thiên bảo vốn là minh chủ của các bang hội đất Xuyên, phần lễ vật này tất nhiên phải do Cầm

https://thuviensach.vn

Thiên bảo đảm nhận. Nhưng nế́u Thái thân vương dâng tấ́u lên Hoàng thượng xin cắ́t khu vực phía tây sông Nhã Lung cho Thổ Phồ̀n, Long phán quan sẽ bớt được một khoản chi tiêu lớn, có điề̀u làm như vậy thì người Hán ở khu vực đó e là sẽ không ngóc đầ̀u dậy được."

Lâm Thanh suy nghĩ một chút rồ̀i nói: "Long phán quan tố́t xấ́u gì cũng là tông sư một cõi, điề̀u kiện này hắ́n tuy ngầ̀m được lợi nhưng bề̀ ngoài lại phải tỏ ra yế́u thế́ trước người khác, hắ́n chưa chắ́c đã đồ̀ng ý đâu."

Trùng đại sư nói: "Tạm chưa nói tới việc Thái thân vương còn hứa hẹn ban tặng những lợi lộc gì cho Long phán quan, chỉ riêng một điề̀u kiện này nữa thôi cũng đủ khiế́n Long phán quan phải động lòng rồ̀i, ấ́y là hắ́n sẽ giúp Cầ̀m Thiên bảo diệt trừ Mị Vân giáo."

Lâm Thanh trầ̀m ngâm không nói gì. Mị Vân giáo lâu nay vẫn luôn đố́i địch với Cầ̀m Thiên bảo, tuy ở thế́ hạ phong nhưng cũng khiế́n cho Long phán quan phải đau đầ̀u không thôi. Nế́u có thể diệt trừ được thế́ lực này, địa vị của Cầ̀m Thiên bảo trong võ lâm sẽ tăng lên không ít. Nế́u lại có thêm một số́ điề̀u kiện ưu đãi khác, e là Long phán quan sẽ thật sự đồ̀ng ý. Dù sao Long phán quan xưa nay vẫn chỉ ở đấ́t Thục, không được võ lâm Trung Nguyên coi trọng lắ́m, nế́u có thể kế́t giao với một tên hoàng thân quố́c thích quyề̀n thế́ nghiêng trời như Thái thân vương, thanh thế́ nhấ́t định sẽ khác hẳn với trước.

Trong đầ̀u Lâm Thanh lóe lên một ánh linh quang. "Nế́u Thái tử và Minh Tướng quân biế́t chuyện này, ắ́t sẽ không khoanh tay đứng nhìn đúng không?"

Trùng đại sư nói: "Tề̀ Bách Xuyên bề̀ ngoài là vâng theo hoàng mệnh vào Xuyên, Minh Tướng quân và Thái tử không thể nào ra mặt

https://thuviensach.vn

ngăn cản hắ´n.” Ông khẽ nở nụ cười mỉm, ung dung nói: “Nhưng nê´u khâm sai đại thâ`n xảy ra chuyện trên địa bàn của Câ`m Thiên bảo, e là Long phán quan bâ´t luận thê´ nào cũng không thoát khỏi can hệ.”

Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Vậy thì còn đợi gì nữa? Với cách của Trùng đại sư, cho dù Long phán quan có đích thân làm hộ vệ cho Tê` Bách Xuyên thì cũng không giúp hắ´n giữ được tính mạng.”

Trùng đại sư cười ngạo nghễ, ngay sau đó lại trâ`m giọng nói: “Nhưng nê´u tên phiên tăng kia gặp điê`u bâ´t trắ´c, e là Quô´c sư Thổ Phô`n Mông Bạc sẽ không để yên...”

Thủy Nhu Thanh hậm hực nói: “Cặp mắ´t gian tà của tên phiên tăng đó cứ nhìn chă`m chặp vào Dung tỷ tỷ, thực là đáng ghét quá! Cháu chỉ hận không thể chọc mù cặp mắ´t của hắ´n. Cho dù Quô´c sư Thổ Phô`n không để yên thì cũng đã sao, cháu không tin võ công của lão lại có thể cao hơn Trùng đại thúc!”

Hoa Tưởng Dung nghe thâ´y vậy thì không khỏi đỏ bừng hai má.

Trùng đại sư thở dài, than: “Lão tìm đê´n ta thì tâ´t nhiên chẳng có gì đáng nói, nhưng ta chỉ sợ trong cơn giận dữ của Mông Bạc, vùng biên giới Hán - Tạng sẽ rơi vào cảnh máu chảy thành sông.”

Lâm Thanh giật mình hiểu ra, rô´t cuộc đã biê´t Trùng đại sư cô´ kỵ điê`u gì, không khỏi thâ`m kính trọng tâ´m lòng vì dân của ông, bèn nghiêm túc nói: “Trùng huynh muô´n ta làm gì? Xin cứ nói ra!”

Trùng đại sư do dự nói: “Bây giờ ta thực khó có thể đoán định Minh Tướng quân và Thái tử sẽ có hành động gì, chỉ sợ bọn họ lại không từ thủ đoạn gây tổn thương cho Trát Phong, khiê´n những người dân thường vô tội phải rơi vào cảnh đâ`u rơi máu chảy.”

https://thuviensach.vn

Thủy Nhu Thanh căm phẫn nói: “Chẳng lẽ chúng ta phải đi làm hộ vệ cho tên phiên tăng đó một lâ`n hay sao?”

Trùng đại sư chỉ thở dài mà không nói gì.

Lâm Thanh khẽ lắ´c đâ`u. “Với sự hiểu biế´t của ta vê` Minh Tướng quân và Thái tử, bọn họ nhâ´t định sẽ không khoanh tay đứng nhìn Thái thân vương và Long phán quan kê´t thành liên minh. Đô´i với bọn họ, hy sinh một vài người dân vô´n chẳng tính là gì...” Y câ`m chén trà lên, khẽ nhâ´p một ngụm rô`i cau mày,nói: “Việc này quả thực có chút khó khăn. Bây giờ chúng ta chỉ còn cách tùy cơ hành sự, nê´u có thể không làm bị thương người nào mà phá hoại được cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan thì là tô´t nhâ´t.”

Thủy Nhu Thanh vẫn cảm thâ´y khó hiểu. “Minh Tướng quân và Thái tử đã không khoanh tay đứng nhìn, Thái thân vương và Long phán quan cũng chẳng phải là người tô´t, như vậy tại sao chúng ta không để bọn họ chó cắ´n chó, còn bản thân thì tọa sơn quan hổ đâ´u?”

Trùng đại sư nói: “Hoa Khứu Hương gửi thư cho ta chính là muô´n nhờ ta đích thân đi một chuyê´n, nhâ´t định phải phá vỡ cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan, không được để xảy ra sơ sẩy gì. Việc này không những ảnh hưởng tới tình hình ở kinh sư mà còn liên quan tới bô´n đại gia tộc, chỗ vi diệu trong đó thực khó có thể dùng đôi ba lời mà nói hê´t.” Ông thở dài một hơi, lại ngoảnh đâ`u nhìn qua phía Lâm Thanh. “Ta xưa nay vẫn luôn bâ´t hòa với quan phủ, không tiện hiện thân, đang lúc hê´t đường xoay xở thì lại gặp được Lâm huynh, đành dày mặt nhờ xin giúp đỡ...”

Lâm Thanh lên tiê´ng ngă´t lời Trùng đại sư: “Trùng huynh nặng lời quá rô`i. Ta vô´n ngưỡng mộ huynh đã lâu, chút việc nhỏ này tâ´t nhiên sẽ dô´c hê´t sức. Huô´ng chi những năm nay ta rảnh rỗi không

https://thuviensach.vn

có việc gì làm, bây giờ còn phải cảm tạ Trùng huynh đã trao cơ hội để thử thân thủ nữa â´y chứ!" Y tuy nghe ra trong lời của Trùng đại sư còn có ẩn tình nhưng vẫn không hê` do dự đô`ng ý giúp đỡ ngay, chỉ là nơi đáy lòng lại càng cảm thâ´y nghi hoặc vê` mô´i quan hệ giữa Trùng đại sư và bô´n đại gia tộc.

Phải biê´t rằ`ng Trùng đại sư xưa nay luôn độc lai độc vãng, chuyên giê´t quan tham, vậy mà lâ`n này lại đáp ứng sự cậy nhờ của bô´n đại gia tộc quản đê´n chuyện này, thực khiê´n người ta phải bỏ công suy nghĩ. Chỉ là Trùng đại sư đã không nói rõ, Lâm Thanh cũng không tiện truy hỏi gì thêm.

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh vô´n kê´ thừa cái môn phong thanh đạm vô vi của bô´n đại gia tộc, chẳng có mâ´y kiê´n thức vê` những điê`u giả trá trên giang hô`, những lời này của Trùng đại sư và Lâm Thanh khiê´n bọn họ nghe mà ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ được một việc tưởng chừng như đơn giản hóa ra lại phức tạp đê´n vậy, dường như còn liên quan tới bô´n đại gia tộc nữa.

Hoa Tưởng Dung tò mò hỏi: "Cháu không biê´t rõ lă´m vê` Mị Vân giáo, chỉ nghe nói bọn họ có sở trường điê`u khiển độc vật, vẫn luôn bị người ta coi là tà giáo, chẳng rõ có thực lực gì mà có thể đô´i địch với Câ`m Thiên bảo?"

Trùng đại sư biê´t khá rõ vê` các bang hội, giáo phái trên giang hô`, bèn chậm rãi giải thích: "Tổng đàn của Mị Vân giáo được đặt tại Đại Lý, Vân Nam, giáo đô` có khoảng ba ngàn, đa phâ`n là các cư dân người Miêu, Di đương địa, trong đó không thiê´u các cao thủ dị tộc. Tại ba vùng Vân Nam, Ba Thục, Quý Châu có sức ảnh hưởng râ´t lớn, do đó mới được liệt vào hàng bô´n đại giáo phái đương thê´, ngang danh với Vô Niệm tông, Tịnh Trâ`n trai và Vô Thường đạo. Chỉ là sáu năm trước, giáo chủ tiê`n nhiệm Lục Vũ bâ´t ngờ qua đời, cháu y là

https://thuviensach.vn

Lục Văn Uyên lên kế vị, các nguyên lão trong giáo đều không phục, uy thế của giáo phái cũng vì thế mà giảm đi nhiều. Những năm nay, dưới sự uy hiếp từ Cầm Thiên bảo đã chỉ còn tồn tại thoi thóp, thế lực khó có thể vươn qua bờ sông Xích Thủy. Có điều, con rắn dù có chết cũng vẫn còn nọc độc, đám người tả hữu sứ Đặng Giao, Phùng Phá Thiên cùng với năm đại hộ pháp Lôi Mộc, Phí Thanh Hải, Cảnh Kha, Y Na, Hồng Thiên Dương đều có bản lĩnh ghê gớm, do đó Cầm Thiên bảo dù từ lâu đã muốn trừ bỏ cái gai này nhưng nhất thời vẫn chưa thể đắc thủ. Lần này, Cầm Thiên bảo được Thái thân vương trợ giúp, nếu có thể điều động thêm lực lượng của quan phủ, chỉ sợ Mị Vân giáo sẽ không chống đỡ nổi." Rồi ông nhìn qua phía Lâm Thanh. "Nơi này thuộc địa bàn của Cầm Thiên bảo, chúng ta không tiện ra mặt đối đầu với Long phán quan, vì thế ta nghĩ, chi bằng hãy bắt tay vào việc này từ Mị Vân giáo. Chỉ cần Cầm Thiên bảo chưa tiêu diệt được Mị Vân giáo, việc liên minh với Thái thân vương sẽ chỉ là một lời nói suông thôi."

Lâm Thanh khẽ gật đầu. "Vừa hay ta cũng muốn tới Điện Bắc tìm người, việc này cứ giao cho ta là được."

Nói chuyện tới đây, Lâm Thanh và Trùng đại sư đồng thời phát hiện ra điều gì đó, bèn đưa mắt nhìn nhau rồi cùng tung người lao ra ngoài khoang thuyền. Lâm Thanh nhảy vọt lên cột buồm quan sát xung quanh, Trùng đại sư thì đi men theo mép thuyền tra xét tình hình.

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh cũng đi ra. "Có kẻ nghe lén sao?"

Trùng đại sư gật đầu, nói: "Lâm huynh cũng phát hiện ra đúng không? Xem ra không thể nhầm được rồi." Hai người lại tìm quanh bốn phía thêm một hồi rồi ánh mắt cùng dừng lại trên mặt nước

https://thuviensach.vn

lúc này đang lăn tăn sóng gợn, cuố´i cùng bố´n mă´t nhìn nhau, dường như đề`u râ´t kinh hãi.

Lâm Thanh trầ`m giọng nói: “Người này chă´c hẳn đã lén lút tới gầ`n từ dưới nước, sau khi thấ´y chúng ta lao ra ngoài khoang thuyề`n thì lập tức trố´n đi. Có thể phản ứng mau lẹ và không để lại chút tung tích nào như thế´, trong Cầ`m Thiên bảo e là chỉ có Long phán quan mới đủ sức làm được.”

“Cho dù Long phán quan có thời gian rảnh rỗi thì cũng không cầ`n thiế´t phải lén lén lút lút như vậy. Hà hà, xem ra đã có không ít cao thủ tới thành Phù Lăng này rồ`i.” Trùng đại sư ngẫm nghĩ một lát rồ`i nói tiế´p: “Có điề`u, ta tới thành Phù Lăng đã được hai ngày, phía Cầ`m Thiên bảo lại chẳng hề` hỏi han tới, thực không hợp với lẽ thường, nế´u bọn họ phái cao thủ tới giám sát chúng ta thì cũng coi như hợp tình hợp lý. Chỉ là ta thực không nghĩ ra dưới trướng Long phán quan lại có tay cao thủ nào ghê gớm như vậy...”

Thủy Nhu Thanh nhìn mặt nước vẫn đang rung rinh sóng gợn, hăng hái cấ´t tiế´ng: “Có cầ`n cháu đuổi theo xem thế´ nào không?”

Trùng đại sư lắ´c đầ`u, nói: “Người này có võ công cao thâm khó lường, tuyệt đố´i sẽ không lưu lại chút dấ´u vế´t. Nế´u nhóc con ngươi có thể phát hiện ra tung tích của hắ´n, chỉ sợ đó là cái bẫy do hắ´n cố´ ý lưu lại, mạo muội đuổi theo sẽ chẳng làm gì được hắ´n đâu.”

Thủy Nhu Thanh nghe Trùng đại sư nói năng trịnh trọng như vậy, trong lòng hế´t sức không phục, bèn trề` môi, lầ`m bầ`m nói: “Chẳng qua là bơi giỏi mà thôi, có cái gì ghê gớm đâu chứ?”

“Thanh Nhi, muội nhìn kìa!” Hoa Tưởng Dung chỉ tay xuố´ng mặt sông, nói. “Những gợn sóng này có chỗ nào không tầ`m thường

https://thuviensach.vn

không?” Nàng lặng lẽ quan sát mặt nước đã lâu, rô´t cuộc đã phát hiện ra một sô´ điê`u dị thường.

Thủy Nhu Thanh định thâ`n nhìn kĩ, thâ´y trên mặt nước tưởng chừng như bình thường kia có mâ´y gợn sóng hình thoi đang lan tỏa ra tứ phía. “Đây là cái gì?” Tới lúc này nàng mới chợt nhớ ra nơi này ở ngay gâ`n bờ, dưới sông là nước lặng, làm sao lại xuâ´t hiện những gợn sóng kỳ quái như thê´ được?

“Sát khí!” Lâm Thanh trâ`m giọng nói. “Lúc người này thâ´y chúng ta cùng lao ra ngoài khoang thuyê`n chă´c định tìm thời cơ ra tay, tung một đòn tâ´t sát từ dưới nước, nhưng chỉ trong khoảnh khă´c đã phán đoán được bản thân có lẽ không phải đô´i thủ khi hai chúng ta hợp sức, do đó mới lập tức lặn sâu xuô´ng đáy nước rô`i trô´n đi.”

Trùng đại sư tiê´p lời: “Sát khí dữ dội như vậy nê´u đê´n gâ`n nhâ´t định đã bị chúng ta phát hiện, do đó ý định ban đâ`u của người này vô´n chỉ là nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta, tới khi phát hiện tung tích của bản thân đã bị lộ mới động sát cơ. Điê`u khiê´n người ta kinh ngạc nhâ´t là tại nơi đáy nước không thể hoán khí mà hă´n vẫn có thể ngưng tụ được một luô`ng sát khí dữ dội trong thời gian ngă´n...”

Thủy Nhu Thanh lẩm bẩm nói: “Xem ra người này bình thường đã giê´t người như ngả rạ, chẳng hay có lai lịch thê´ nào? Tại sao hă´n phải nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta?” Sát khí thực sự là một thứ vô cùng huyê`n diệu, chỉ những người có võ công cao thâm đạt đê´n mức như Lâm Thanh và Trùng đại sư mới có thể cảm ứng thâ´y, còn Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung thì hoàn toàn không phát hiện ra điê`u gì khác thường.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh hơi nhướng đôi mày kiếm. “Liệu có phải thân phận của Trùng huynh đã bị tiết lộ không?” Khả năng này là rất lớn, nếu kẻ địch không biết thân phận của Trùng đại sư, quyết sẽ không phái một cao thủ tuyệt đỉnh như vậy đến chỉ để nghe lén cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Trùng đại sư nói: “Không thể nào, mấy ngày nay ta vẫn luôn kín tiếng, ngoại trừ hôm nay đã đi theo Tề Bách Xuyên tới Tam Hương các, phần lớn thời gian còn lại đều ở trong khoang thuyền.” Ông vừa nói vừa khẽ mỉm cười. “E là vì Ám khí vương rời gót tới thành Phù Lăng, nên mới mời được cao thủ như vậy đến.”

Lâm Thanh cười, nói: “Chúng ta tuy cùng là khâm phạm nhưng ta không có nhiều điều cố kỵ như Trùng huynh, kẻ nào muốn bắt ta thì hãy thử cây cung trong tay ta trước đã.”

Hoa Tưởng Dung nói: “Liệu có phải thân phận của Trùng đại thúc đã bị tiết lộ trong Tam Hương các không?”

Thủy Nhu Thanh giành lên tiếng: “Đúng thế, cái thằng nhóc Dương gì gì Huyền kia đã biết thân phận của Trùng đại thúc, liệu có phải nó đi báo tin không? Cháu thấy tên nam nhân đi cùng với nó có võ công không kém, e rằng chính là cao thủ của Cầm Thiên bảo.”

Nghĩ đến sự tinh ranh cổ quái của Tiểu Huyền, Trùng đại sư khẽ mỉm cười, nói: “Thằng bé này không biết có lai lịch thế nào, nhưng ta thấy trên khuôn mặt nó mang đầy chính khí, tin rằng sẽ không tiết lộ thân phận của ta ra ngoài đâu. Đúng rồi, tên nam tử đưa nó tới ta trông rất quen, chỉ là không nhớ đã từng gặp ở đâu.”

Thủy Nhu Thanh bĩu môi, nói: “Tên tiểu quỷ mặt gian mày giảo ấy thì tính là nhân vật gì chứ?” Hôm nay nàng cãi nhau với Tiểu Huyền ở Tam Hương các suốt cả buổi, lúc này vẫn còn chưa hết giận.

https://thuviensach.vn

Hoa Tưởng Dung mím môi cười khúc khích, nói: “Thanh Nhi xưa nay vẫn luôn nổi tiế´ng trong bô´n đại gia tộc là mau mô`m mau miệng, hôm nay rô´t cuộc đã gặp được đô´i thủ rô`i.”

Thủy Nhu Thanh nghĩ đê´n bộ dạng đáng ghét của Tiểu Huyê`n, bèn nghiế´n răng nghiế´n lợi. “Một nam nhân mà chỉ biế´t giở trò miệng lưỡi thì tính là bản lĩnh gì!” Rô`i nàng lại đưa tay chỉ vê` phía mặt nước. “Nê´u nó có được một nửa bản lĩnh của người này thì miễn cưỡng có thể làm đô´i thủ của muội.”

Trùng đại sư cười, nói: “Người này có sát khí vô cùng dữ dội, thiên hạ hiế´m có, cho dù chỉ dùng một nửa bản lĩnh thì e là tiểu nha đâ`u ngươi cũng không chịu nổi.”

Thủy Nhu Thanh khoác lâ´y khuỷu tay của Lâm Thanh và Hoa Tưởng Dung, miệng thì cười lúng liế´ng nói với Trùng đại sư: “Có Ám khí vương và Trùng đại sư ở đây, lại thêm cả một nữ cao thủ như Dung tỷ tỷ nữa, cháu có gì phải sợ?”

Hoa Tưởng Dung bật cười, nói: “Thanh Nhi muô´n tâng bô´c thì cũng đừng kéo ta vào, ta thì tính là nữ cao thủ gì chứ?”

Lâm Thanh đưa tay vuô´t nhẹ Thâu Thiên cung. “Nê´u có thời gian rảnh rỗi, ta thực muô´n gặp gỡ người này một chút.”

“Người này có sở trường ẩn giâ´u hành tung, có vẻ như cùng nghê` với ta.” Trùng đại sư nghiêm túc nói. “Lâm huynh đi tìm người khác đi, đừng nên tranh giành hă´n với ta.”

“Được rô`i, ta không tranh với Trùng huynh.” Lâm Thanh cười rộ. “Có điê`u, một đô´i thủ hiế´m có như vậy mà lại bị Trùng huynh tranh mâ´t, ta thực khó có thể cam tâm, chỉ mong sẽ có thêm vài cao thủ cùng câ´p tới, chứ nê´u đê`u là hạng như ả Liễu Đào Hoa kia thì thực khiế´n ta thâ´t vọng quá.” Hai người bọn họ tài cao mật lớn,

https://thuviensach.vn

thấ y có cao thủ hiện thân thì trong lòng đề u tràn đầ y ý chí chiế n đấ u, tuy biế t rõ thực lực của kẽ địch không yế u nhưng vẫn chẳng để tâm.

Thế rồ i mấ y người lại bàn bạc với nhau thêm một lát, sau khi dùng bữa tố i xong thì quay trở về phòng nghỉ ngơi. Lâm Thanh mới đế n thành Phù Lăng, còn chưa đi tìm khách điế m, bèn ở lại trên thuyề n Tu Nhàn.

Lâm Thanh luyện công một lúc rồ i nằ m xuố ng giường suy nghĩ vu vơ. Mấ y năm nay, y chuyên tâm vào võ đạo mà không để tâm tới những việc khác, vừa mới trở lại giang hồ không lâu. Hôm nay không những gặp được Trùng đại sư mà mình ngưỡng mộ đã lâu cùng với hai nữ tử của bố n đại gia tộc xưa nay vẫn luôn hành tung thầ n bí, còn cùng bọn họ định ra kế hoạch liên thủ phá hoại cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan, nhấ t thời một bầ u hùng tâm tráng chí bị kìm nén suố t những năm qua bừng trỗi dậy. Tới lúc này y mới như trở lại là mình ngày xưa, thứ cảm giác nhiệt huyế t sục sôi đã lâu không xuấ t hiện lại tràn đầ y trong lồ ng ngực.

Từ sáu năm trước, sau khi định ra giao ước với Minh Tướng quân ngoài Tái Ngoại, y đã một mình đi chu du thiên hạ, không còn bước chân vào chố n Trung Nguyên, lại càng không biế t về tình hình ở kinh sư gầ n đây. Kinh sư vố n có năm hệ phái lớn, lầ n lượt là phủ tướng quân, Thái thân vương, Thái tử, Ngụy công tử và phái tiêu dao vố n không dính dáng tới bấ t kỳ thế lực nào.

Hiện giờ Ngụy công tử đã chế t nên có thể bỏ qua không tính đế n. Minh Tướng quân thì sau khi bình định được biên cương phương Bắ c, thanh thế liề n tăng vọt, mấ y năm nay bắ t đầ u chuyển mũi nhọn qua phía giang hồ. Ngoài mấ y danh môn đại phái như bạch đạo đệ nhấ t đại bang Liệt Không bang và Thiế u Lâm, Võ Đang còn có sức kháng cự, những bang phái nhỏ khác đề u đã khuấ t

https://thuviensach.vn

phục trước uy thế của phủ tướng quân. Thái thân vương và Thái tử mấy năm nay không có hành động gì lớn nhưng cũng không ngồi yên nhìn thế lực của Minh Tướng quân lớn mạnh, vẫn luôn ngầm bồi dưỡng vây cánh của mình. Lần này, Thái thân vương phái người tới liên minh với Cầm Thiên bảo thì thực là một nước cờ rất lớn, nhất định sẽ kéo nhân mã các phe đến thành Phù Lăng, tay cao thủ thần bí kia chắc cũng là một trong số đó nhưng không biết là người của Minh Tướng quân hay là người của Thái tử.

Lâm Thanh lòng sáng như gương, biết rõ nếu không đến mức bất đắc dĩ, Thái thân vương quyết sẽ không công khai lôi kéo Long phán quan như vậy để các thế lực khác nghi kỵ, từ đó có thể nhận ra tình hình ở kinh sư đã trở nên phức tạp vô cùng. Người của các hệ phái ở kinh sư dù luôn ngầm tranh đấu với nhau nhưng dù sao cũng ở dưới chân thiên tử, do đó bề ngoài vẫn miễn cưỡng giữ được hòa khí. Nhưng một khi đến thành Phù Lăng này, e là cuộc tranh đấu ở kinh sư không những sẽ tiếp tục diễn ra, hơn nữa còn vì không có điều cố kỵ mà càng trở nên kịch liệt. Lâm Thanh thực không ngờ mình đã rời khỏi kinh sư nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn vô tình bị cuốn vào cuộc tranh đấu này, quả đúng là tạo hóa trêu ngươi!

Rồi y bất chợt nhớ đến đôi câu đối của Lạc Thanh U trong Tam Hương các, nhất thời hình bóng xinh đẹp của nàng lại chậm rãi xuất hiện trong đầu, bên khóe miệng bất giác thoáng qua một nụ cười mỉm. Lạc Thanh U là người thuộc phái tiêu dao nhưng giờ đây, tình hình ở kinh sư đang ở trong giai đoạn biến ảo khôn lường, với sức ảnh hưởng to lớn, nàng tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu cho rất nhiều thế lực lôi kéo, thực chẳng hay đến bây giờ nàng có còn giữ được bản tính thanh đạm, không thích đua tranh như ngày xưa không?

https://thuviensach.vn

Xa cách nhiê`u năm, nàng sớm đã qua tuổi lâ´y chô`ng nhưng lại vẫn một mình trong khuê các. Có lẽ đúng như câu đô´i mà nàng đã viê´t, chính bởi vì "ngạo tuyê´t nan bô`i" nên nàng mới cam nguyện lẻ bóng một mình, làm bông tuyê´t ngàn năm chẳng tan trên đỉnh núi cao.

Nhớ đê´n hô`ng nhan tri kỷ năm xưa, biê´t bao kỷ niệm sâu să´c lại hiện vê`, lúc thì là cảnh y và nàng gảy đàn, thổi tiêu dưới ánh trăng, lúc lại là cảnh hai người dă´t tay nhau đi dạo trên con đường rợp bóng cây râm mát, rô`i còn có những cuộc chuyện trò vui vẻ giữa hai người... Lâm Thanh không còn buô`n ngủ, tâm trí chìm trong hô`i ức.

Bâ´t giác đã tới canh hai, Lâm Thanh chợt nghe thâ´y trong căn phòng cách vách của Thủy Nhu Thanh vang lên tiê´ng động lạ. Y không khỏi nhủ thâ`m, đã muộn như vậy rô`i mà tiểu cô nương này còn định làm gì? Y ngưng thâ`n lă´ng nghe thật kĩ, thâ´y Thủy Nhu Thanh cẩn thận mở cửa phòng, sau đó rón rén đi vê` phía đâ`u thuyê`n.

Trong lòng Lâm Thanh cảm thâ´y kỳ quái, đi ra ngoài xem thử. Dưới ánh trăng, chỉ thâ´y Thủy Nhu Thanh vận một bộ đô` dạ hành màu đen, sau khi nhảy lên bờ liê`n chạy vê` phía thành Phù Lăng. Lâm Thanh không khỏi cảm thâ´y tức cười, nha đâ`u này khi còn ở nhà nhâ´t định là được nuông chiê`u thành quen, nghe nói tên cao thủ hôm nay võ công cực kỳ lợi hại thì thâ`m không phục, nên nửa đêm nửa hôm mới một mình vào thành điê`u tra.

Nhìn từ xa, chỉ thâ´y thân hình nhỏ bé của Thủy Nhu Thanh như ẩn như hiện giữa màn đêm, tựa như một con mèo nhỏ không ngừng nhảy nhót giữa khu rừng. Đột nhiên nàng vung tay một cái, từ cổ tay có một sợi dây màu đen bay ra, quâ´n vào một cái cây lớn ở cách đó tới mâ´y trượng. Rô`i nàng mượn lực kéo mạnh, cả thân hình bay vọt

https://thuviensach.vn

vê` phía trước, sau mấ y lâ`n như vậy đã biế n mấ t giữa bóng đêm mịt mờ.

Từ lâu Lâm Thanh đã nghe nói vũ khí của Ôn Nhu hương là một sợi dây dài có tên "Triê`n Tư" nhưng đây là lâ`n đâ`u tiên được thấ y. Theo như tên gọi, sợi dây chắ c phải ứng với một môn công phu kín đáo xảo diệu. Thủy Nhu Thanh tuy ở giữa màn đêm nhưng vẫn có thể phóng dây hế t sức chuẩn xác, đủ thấ y thủ pháp đã có mấ y phâ`n hỏa hâ`u. Chỉ là tiểu cô nương này dù sao cũng còn nhỏ tuổi, Lâm Thanh sợ sẽ có điê`u bấ t trắ c xảy ra, lại nghĩ bây giờ dù sao cũng rảnh rỗi, chi bă`ng đi theo xem cô nhóc sẽ bày ra những trò gì.

Lâm Thanh bèn quay trở vê` phòng lấ y Thâu Thiên cung rô`i đê` khí tung người nhảy vọt lên bờ, giữ khoảng cách hơn mười trượng mà bám theo Thủy Nhu Thanh, đi vê` hướng thành Phù Lăng.

Ngón võ công mà Lâm Thanh tinh thông nhấ t không nghi ngờ gì chính là thuật đón và phóng ám khí, còn tiế p theo là môn khinh công có tên gọi "Nhạn Quá Bấ t Lưu Ngân". Lúc này y toàn lực thi triển khinh công, quả nhiên không phát ra bấ t cứ tiế ng động nào. Y thấ y suố t dọc đường đi, Thủy Nhu Thanh không ngừng nhìn trái ngó phải, bộ dạng hế t sức cẩn thận nhưng lại hoàn toàn không biế t mình đang bám theo phía sau, trong lòng không khỏi cảm thấ y tức cười.

Thủy Nhu Thanh rẽ trái rô`i lại rẽ phải, chẳng bao lâu sau đã đế n trước một tòa phủ lớn, rô`i ẩn mình giữa những tán lá của một cây hòe cổ thụ ngay trước cửa phủ. Lúc này vừa khéo có một đám mây đen bay qua che khuấ t ánh trăng, cô nhóc bèn thừa dịp tung người nhảy vọt lên, lộn người một cái giữa không trung, nhẹ nhàng lẻn vào trong phủ.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên Lâm Thanh thầm khen một tiếng, sau đó định thần nhìn về phía cửa phủ, thấy tòa phủ đệ này cực kỳ hào nhoáng, gạch xanh ngói đỏ, tường cao mái rộng, hai bên phải trái trước cửa có đặt hai con sư tử đá lớn, trên cặp đèn lồng đỏ treo ngay bên trên có viết một chữ "Lỗ". Y biết khá rõ về tình hình của các bang phái trên giang hồ, thoáng suy nghĩ liền đoán ra nơi này ắt hẳn là địa bàn của Lỗ Tử Dương, một trong bốn đại hương chủ của Cầm Thiên bảo, xem ra cũng là phân đà của Cầm Thiên bảo trong thành Phù Lăng. Nhìn bộ dạng quen thuộc của Thủy Nhu Thanh, ắt hẳn mấy ngày nay đi lại trong thành Phù Lăng đã ngầm để ý đến nơi này.

Y không tung người nhảy vọt vào bên trong như Thủy Nhu Thanh mà lẻn đến chỗ tối bên dưới bức tường bao quanh phủ, sau đó dùng phép bích hổ du tường để trèo lên trên tường, lắng nghe động tĩnh bên trong. Lúc này, trong sân hoàn toàn tĩnh lặng, không có kẻ nào đi tuần, rồi y bỗng nghe thấy Thủy Nhu Thanh khẽ lẩm bẩm: "Nơi này là phân đà của Cầm Thiên bảo, lại có khách quý đến, ắt hẳn phải phòng bị nghiêm ngặt, tại sao ngay đến một con chó giữ cửa cũng không có, để mặc mình nghênh ngang đi vào thế này? Xem ra Cầm Thiên bảo cũng chỉ có hư danh mà thôi..." Một lúc sau, nàng lại nói tiếp: "Bao nhiêu gian phòng như vậy, biết phải đi tìm tên phiên tăng kia ở đâu đây?"

Lâm Thanh cười thầm trong bụng, thì ra đêm hôm khuya khoắt, Thủy Nhu Thanh tới đây làm một vị khách không mời là để tính sổ với tên phiên tăng Trát Phong kia. Y biết Tề Bách Xuyên bề ngoài là khâm sai, ắt sẽ có quan phủ tiếp đãi, chuyện Thái thân vương và Cầm Thiên bảo liên minh vốn cực kỳ bí mật, để tránh tai mắt của người ngoài, hắn chắc hẳn sẽ không vào đây ở, e là tiểu cô nương này đã tìm nhầm chỗ.

Y chợt nảy lòng trẻ con, có ý muốn trêu chọc Thủy Nhu Thanh, nghĩ bụng mình cứ ngầm bám theo xem cô nhóc này hành động thế

https://thuviensach.vn

nào, ngày mai sẽ nói là đêm qua nằm mơ thấy có người nửa đêm đột nhập vào nhà dân, ắt hẳn sẽ khiến cô nhóc phải nghi thần nghi quỷ một trận. Y không muốn để Thủy Nhu Thanh phát hiện ra mình, vì thế mới không nhảy qua tường mà dán sát thân mình vào tường giống như một con rắn rồi nhẹ nhàng bò xuống dưới, đột nhập vào trong sân. Cách này tưởng chừng đơn giản nhưng thực ra có yêu cầu rất cao đối với sự dẻo dai và sức lực của bản thân, nếu không thể khống chế cơ thịt toàn thân một cách thuần thục thì khó lòng làm được. Để đề phòng bị kẻ dạ hành đột nhập, trên tường được gài rất nhiều chuông đồng và đinh sắt, nhưng tất cả đều bị Lâm Thanh dùng thủ pháp xảo diệu triệt bỏ mà không làm phát ra dù chỉ một tiếng động. Tuy việc này có hơi rắc rối nhưng y không hề ngần ngại, ngược lại còn cảm thấy thích thú vì đã lâu lắm rồi mới được làm những việc như thế.

Không gian phía sau bức tường cực kỳ thoáng đãng, còn có thủy tạ đình đài, thì ra là hậu hoa viên của tòa phủ đệ. Lúc này đã là canh ba, giữa nơi hậu hoa viên tối mịt này chỉ có tiếng gió thổi vi vu cùng tiếng côn trùng kêu rả rích.

Thủy Nhu Thanh nấp phía sau cây cột trong một ngôi đình nhỏ, lén quan sát dãy nhà phía trước, thấy có một gian phòng thấp thoáng ánh đèn, trong lòng cả mừng, đoán chừng muộn thế này rồi mà người trong phòng còn chưa ngủ, ắt là đang bàn chuyện quan trọng. Sau khi hít thở vài hơi, nàng điều chỉnh lại nhịp tim đang rộn rã, rón rén tiến về phía căn phòng đang sáng đèn kia. Dù sao nàng cũng chưa có mấy kinh nghiệm giang hồ, lại quá tự tin vào võ công của bản thân nên cho rằng không người nào phát hiện ra mình, đâu hay Lâm Thanh vẫn luôn bám theo phía sau.

Lâm Thanh đi theo Thủy Nhu Thanh đến chỗ cách căn phòng kia chừng mấy bước chân thì dừng lại, thấy Thủy Nhu Thanh nấp dưới

https://thuviensach.vn

ô cửa sổ ghé tai lắ ng nghe, nghĩ bụng tiểu cô nương này quá to gan, chắ c hẳn đã nghĩ trong Cầ m Thiên bảo toàn là hạng bấ t tài.

Nhưng y cũng không nhắ c nhở Thủy Nhu Thanh mà nấ p phía sau một cây cột lớn trên hành lang, vận công vào tai, nghe thấ y một giọng nói khàn khàn vang lên trong phòng: "Việc này xin phiề n Lỗ hương chủ bẩm báo với Long bảo chủ. Với sự tinh minh của Long bảo chủ, nhấ t định sẽ có được sự phán đoán chính xác về tình hình trong võ lâm hiện nay, không tin vào lời của kẻ tiểu nhân." Lâm Thanh cảm thấ y giọng nói này hơi quen tai nhưng chưa kịp suy nghĩ kĩ đã lại nghe thấ y một người khác cười khan mấ y tiế ng, nói: "Xin Quan huynh cứ yên tâm, tiểu đệ nhấ t định sẽ chuyển lời. Có điề u, việc Long bảo chủ đưa ra quyế t định thế nào, tiểu đệ thực khó mà đoán trước được." Người này chắ c hẳn chính là hương chủ Lỗ Tử Dương của Cầ m Thiên bảo, Lâm Thanh nghe thấ y hắ n nói hai chữ "Quan huynh", trong đầ u liề n lóe lên ánh linh quang, đã nghĩ ra chủ nhân của giọng nói khàn khàn kia chính là Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt trong Bát phương danh động, kẻ được cho là có tài ăn trộm thiên hạ vô song.

Lâm Thanh thầ m cười lạnh. Quan Minh Nguyệt vố n là người thuộc hệ phái Thái tử, bây giờ xuấ t hiện trong thành Phù Lăng này không cầ n hỏi cũng biế t là vì chuyện Thái thân vương và Cầ m Thiên bảo có khả năng liên minh với nhau. Tiế c là y đã đế n chậm một bước, không thể nghe được Quan Minh Nguyệt muố n nhờ Lỗ Tử Dương chuyển lời gì cho Long phán quan, nhưng đoán chừng chắ c cũng chỉ là nói rõ những chỗ lợi hại bên trong hoặc là nói xấ u Thái thân vương mấ y lời. Y biế t tai mắ t Diệu thủ vương rấ t thính, ngầ m lo lắ ng thay cho Thủy Nhu Thanh. Tấ t nhiên không phải y sợ bị người ta phát hiện rồ i không thể thoát thân, bởi y và Diệu thủ vương vố n chẳng có giao tình gì, cùng lắ m là trở mặt rồ i giao

https://thuviensach.vn

chiế n một phen. Chỉ là một khi tung tích bị bại lộ, y sẽ không thăm dò được tin tức gì có giá trị nữa.

Quan Minh Nguyệt hỏi: "Tê ̀ Bách Xuyên còn chưa liên lạc với các vị sao?"

Lỗ Tử Dương vẫn trả lời bă ̀ng giọng bình thản, chẳng có vẻ gì là nôn nóng: "Tê ̀ thâ ̀n bổ hôm nay vừa tới thành Phù Lăng đã lập tức qua chỗ quan phủ rô ̀i, còn chưa đế n nơi đây." Rô ̀i hă ́n lại cười lạnh một tiế ng. "Một tháng trước, y đã gửi thư cho Long bảo chủ hẹn gặp tại gò Thấ t Lý ngoài thành, tấ t nhiên không cầ n phải để tâm tới những nhân vật nhỏ như ta làm gì." Lâm Thanh nghe tới đây thì thầ m chấ n động, thì ra Thái thân vương đã hẹn trước với Long phán quan rô ̀i, mà nghe ý của Lỗ Tử Dương thì Long phán quan cũng sẽ đế n thành Phù Lăng trong hai ngày tới. Chă ́c hẳn vì muố n tránh tai mă ́t của người ta cho nên Tê ̀ Bách Xuyên mới không trực tiế p đế n Cầ m Thiên bảo.

"Thâ ̀n bổ?" Quan Minh Nguyệt cũng cười lạnh một tiế ng. "Mấ y năm nay, Tê ̀ Bách Xuyên ỷ rằ ̀ng mình là thủ hạ của Hô ̀ng Tu La mà tác oai tác phúc, chẳng biế t trời cao đấ t dày, đừng nói là Lỗ huynh, ngay khi ở kinh sư nhìn thấ y bọn ta mà hă ́n cũng kiêu ngạo vô cùng, không coi ai ra gì." Sau đó, hă ́n lại hạ thấ p giọng, nói: "Nghe nói hôm nay ở Tam Hương các, Tê ̀ Bách Xuyên đã trêu chọc phải Ám khí vương Lâm Thanh."

Lỗ Tử Dương cười, nói: "Tin tức của Quan huynh đúng là nhanh nhạy thật. Mấ y hôm nay, không biế t vì cớ gì mà các lộ nhân mã giố ng như đã hẹn sẵn với nhau, cùng kéo đế n thành Phù Lăng. Ám khí vương đã mấ y năm không xuấ t hiện trên giang hô ̀, không ngờ cũng đế n đây tham gia náo nhiệt. Ta nghe tin báo nguyên nhân của cuộc xích mích là Trát Phong nói xấ u Lạc Thanh U khiế n Ám khí

https://thuviensach.vn

vương nổi giận, nhưng lại giao thủ với Liễu Đào Hoa trước. Còn may là Ám khí vương đã nương tay, không đả thương người nào."

Quan Minh Nguyệt cất giọng lạnh lùng: "Lâm Thanh dám buông lời khiêu chiến với Minh Tướng quân, còn có thể thoát thân khỏi trùng vây của Minh Tướng quân, thiên hạ có mấy người so được? Ta thấy Tề Bách Xuyên đúng là đã chán sống rồi."

"Quan huynh nói phải lắm!" Lỗ Tử Dương phụ họa theo. "Ám khí vương cũng mới tới thành Phù Lăng hôm nay, hơn nữa còn không ẩn giấu hành tung, ta đã lệnh cho thủ hạ không được làm kinh động đến y. Tuy Cầm Thiên bảo bọn ta chưa chắc đã sợ y nhưng thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, gặp phải loại đại ma đầu mừng giận thất thường thế này, có thể không trêu chọc đến là tốt nhất." Lâm Thanh nghe bọn họ nói tới mình thì lại càng chăm chú hơn, thấy Lỗ Tử Dương nói vậy liền ngây người, không ngờ lời khiêu chiến với Minh Tướng quân sáu năm trước không những đã khiến mình trở thành đại ma đầu trong mắt người trên giang hồ, còn được tặng kèm lời bình mừng giận thất thường nữa, trong lòng chỉ biết cười khổ.

"Lỗ huynh đề cao Ám khí vương quá rồi. Lâm Thanh chẳng qua chỉ lớn gan một chút mà thôi, chứ nếu nói tới võ công thì đừng nói là Minh Tướng quân, cho dù giao thủ với Long phán quan y cũng chưa chắc đã làm gì được." Trong lời của Quan Minh Nguyệt thấp thoáng vẻ ghen tỵ. Cũng khó trách hắn lại cảm thấy khó chịu, bởi Lâm Thanh vốn ngang danh với hắn trong Bát phương danh động, nhưng giờ đây lại vì lời khiêu chiến với Minh Tướng quân mà danh tiếng vang rền, trở thành một trong số ít những cao thủ cấp bậc tông sư trong thiên hạ, những người khác trong Bát phương danh động tất nhiên đều không phục.

https://thuviensach.vn

Lỗ Tử Dương cười khà khà một tiếng. “Lâm Thanh năm xưa giết chết Đăng bình vương Cố Thanh Phong, đã là khâm phạm của triều đình, Tề Bách Xuyên thân là thần bổ mà lại chỉ có thể giả vờ như không nhận ra thân phận của Lâm Thanh, sự nhẫn nại như thế thực khiến người ta khâm phục.” Lâm Thanh nghe tới đây liền hơi cau mày. Lỗ Tử Dương cố ý nhắc tới việc này trước mặt Diệu thủ vương, lại dùng giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác, hiển nhiên là không mang ý tốt.

“Vậy thì sao?” Quan Minh Nguyệt quả nhiên đã bị lời của Lỗ Tử Dương làm cho nổi giận, giọng nói cũng lớn hơn. “Minh Tướng quân đã buông lời với toàn thiên hạ, trước khi y và Ám khí vương quyết đấu, bất kỳ người nào cũng không được phép cản trở. Lời này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nhưng bất cứ ai muốn gây rắc rối cho Ám khí vương cũng phải nghĩ xem liệu mình có phạm phải cái tội danh cản trở cuộc quyết đấu giữa y và Minh Tướng quân không... Hừ, nếu không phải vì nguyên cớ này, ta sẽ là người đầu tiên đi tìm Lâm Thanh báo thù cho Cố Thanh Phong.”

Lỗ Tử Dương khẽ cười khan một tiếng. “Quan huynh tất nhiên là có cái thực lực này. Huống chi trong Bát phương danh động ở kinh sư, người nào mà không phải hạng tâm cao khí ngạo, buông mắt nhìn khắp thiên hạ, người dám công nhiên bất chấp mệnh lệnh của Minh Tướng quân đi truy bắt Ám khí vương cũng chỉ có một mình Truy bổ vương Lương Thần thôi.” Hắn chợt hạ thấp giọng, nói: “Quan huynh không cần tính toán với Ám khí vương làm gì. Tề Bách Xuyên sau khi quay về lại bị gã lạt ma Trát Phong kia mỉa mai một hồi, đang hết sức khó chịu, thực khó lòng nuốt nổi cơn giận này. Đám bổ đầu bọn hắn tự có phương pháp truyền tin liên lạc riêng, chắc lúc này đã đi liên hệ với Truy bổ vương rồi.”

Quan Minh Nguyệt thấy Lỗ Tử Dương tuy bề ngoài khen ngợi Bát phương danh động nhưng thực tế thì lại nâng Truy bổ vương

https://thuviensach.vn

Lương Thầ̀n lên một bậc, dường như ám chỉ rằ̀ng mình chưa chắ́c đã là đố́i thủ của Lâm Thanh, trong lòng trào dâng rấ́t nhiề̀u cảm xúc nhưng lại không phát tác được, đành hậm hực nói: "Nế́u Lâm Thanh mà dám trêu chọc đế́n ta, ta cũng chẳng thèm quan tâm đế́n mệnh lệnh của Minh Tướng quân làm gì."

Lỗ Tử Dương cười hà hà một tiế́ng, chuyển chủ đề̀: "Nế́u Quan huynh có lòng, ta có thể an bài cho huynh đi gặp bảo chủ trước."

Quan Minh Nguyệt cả mừng, nói: "Đã như vậy, việc này xin làm phiề̀n Lỗ huynh. Tố́t nhấ́t là vào ngày mai hoặc ngày kia, nế́u ta có thể gặp được Long bảo chủ trước Tề̀ Bách Xuyên thì thực là tố́t quá!"

Dường như Lỗ Tử Dương đã đưa tay khẽ vỗ vai Quan Minh Nguyệt. "Quan huynh yên tâm, ta nhấ́t định sẽ dố́c hế́t sức. Dù sao Thái tử xưa nay cũng luôn chiế́u cố́ cho Cầ̀m Thiên bảo ta, hơn nữa chỉ riêng việc Diệu thủ vương đích thân tới thành Phù Lăng cũng đã đủ khiế́n bảo chủ phải nể mặt rồ̀i."

Quan Minh Nguyệt nghe thấ́y lời tâng bố́c như vậy liề̀n cấ́t tiế́ng cười vang. "Quan mỗ xin cảm tạ ân tình. Nế́u ngày sau Lỗ huynh có rảnh tới kinh sư, ta nhấ́t định sẽ dố́c lòng khoản đãi." Hắ́n hạ thấ́p giọng nói một câu gì đó, sau đó liề̀n cùng Lỗ Tử Dương cấ́t tiế́ng cười dâm dật, chắ́c hắ́n vừa nói đế́n cô nương nào đó đang nổi danh trong chố́n lầ̀u xanh ở kinh sư.

Lâm Thanh nghĩ bụng, tay Long phán quan này đúng là kiêu ngạo, tuy Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt mắ́t để trên trán nhưng ở kinh sư cũng được tính là một nhân vật, trong giang hồ̀ cũng khá có danh tiế́ng, vậy mà muố́n gặp hắ́n một lầ̀n cũng khó như vậy, còn phải đi làm thân bắ́t chuyện với một gã hương chủ của Cầ̀m Thiên bảo. Đoán chừng Quan Minh Nguyệt đã buông lời nói khoác trước

https://thuviensach.vn

mặt Thái tử, mãi sau khi tới thành Phù Lăng này rồ̀i mới biế́t phép vua thua lệ làng, do đó đành miễn cưỡng thu lại mấ́y phầ̀n ngạo khí, trở nên cẩn thận, dè dặt, không dám ngang ngược làm bừa. Đế́n lúc này Lâm Thanh lại càng thêm coi thường nhân cách của Quan Minh Nguyệt.

Đúng vào khoảnh khắ́c ấ́y, trong lòng y chợt nổi lên mố́i nghi ngờ. Tên Lỗ Tử Dương này nói năng có mề̀m có cứng, cười nụ giấ́u dao, vừa khiêu khích, xúi giục mà lại vừa vỗ về̀, tâng bố́c, khiế́n cho đường đường là Diệu thủ vương mà cũng phải ngoan ngoãn nghe lời. Một nhân vật như vậy mà ở Cầ̀m Thiên bảo lại chỉ là một hương chủ, thực khiế́n người ta khó lòng tin nổi. Chẳng lẽ mình xưa nay vẫn coi thường hắ́n sao?

Quan Minh Nguyệt nói: “Giờ đã quá canh ba, tiểu đệ xin được cáo từ. Tiểu đệ trọ tại khách điế́m Vân Trung ở thành nam, nế́u Lỗ huynh có tin tức gì xin hãy tới đó thông báo.”

Lỗ Tử Dương khách sáo cấ́t tiế́ng: “Đã muộn thế́ này rồ̀i, trọ tại khách điế́m e là không được thoải mái, chi bằ̀ng Quan huynh hãy qua đêm ở đây rồ̀i ngày mai đi cũng không muộn.”

Quan Minh Nguyệt thở dài, nói: “Tiểu đệ còn có mấ́y người huynh đệ đi cùng, không thể không quay về̀ để ý đế́n họ một chút. Đợi chuyện này xong rồ̀i, cho dù Lỗ huynh không nói, tiểu đệ cũng phải dày mặt xin Lỗ huynh đưa đi dạo chơi trong thành Phù Lăng một phen.” Rồ̀i hắ́n lại cấ́t cao giọng: “Ninh tiên sinh thân thể không thoải mái, không cầ̀n phải tiễn, xin cứ nghỉ ngơi trước, đợi vài hôm nữa Quan mỗ sẽ lại tới vấ́n an.”

Một giọng nói nghe có vẻ rấ́t yế́u ớt hờ hững vang lên: “Quan huynh đi chậm rãi. Hôm nay thân thể ta hơi mệt, không thể tận hứng với Diệu thủ vương, thực là thấ́t lễ!”

https://thuviensach.vn

Tới lúc này Lâm Thanh mới giật mình cả kinh, thì ra trong phòng còn có một người khác, vậy mà mãi tới khi nghe thấy giọng nói của hắn thì y mới phát hiện. Tuy đây một phần là bởi tâm tư của y đều đặt vào cuộc đối thoại giữa hai người Quan, Lỗ nhưng người này có thể ẩn giấu bản thân tốt như vậy, quả thực là một cao thủ hiếm có.

Nghe khẩu khí của Quan Minh Nguyệt, người này chắc hẳn chính là sư gia Ninh Hồi Phong, kẻ có địa vị chỉ dưới Long phán quan trong Cầm Thiên bảo, được người ta gọi là "bệnh tòng khẩu nhập, họa tòng thủ xuất". Nghe nói Ninh Hồi Phong quanh năm mắc đủ thứ bệnh, mỗi ngày phải uống mấy chục thang thuốc, biệt hiệu "bệnh tòng khẩu nhập[19]" là từ đây mà ra. Mà hắn quản lý các sự vụ lớn nhỏ trong Cầm Thiên bảo, là một nhân vật có thực quyền, nghe nói cứ mỗi dịp cuối tháng đều phải báo cho Long phán quan mọi việc lớn nhỏ xảy ra tại Cầm Thiên bảo, ngay đến việc có tên lâu la đã tát vợ một cái vào ngày nào, giờ nào cũng không bỏ sót. Thêm vào đó, hai môn võ công sở trường của hắn là Bách Bệnh kiếm pháp và Thiên Sang trảo công cũng hiếm có địch thủ, do đó mới được người ta gọi là "họa tòng thủ xuất[20]".

Theo lời đồn trên giang hồ, Ninh Hồi Phong là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, nhưng Lâm Thanh thực không ngờ hắn vẫn luôn ở trong phòng mà mãi tới vừa rồi mới nói ra câu đầu tiên.

Lâm Thanh liếc mắt thấy Thủy Nhu Thanh dường như hơi rùng mình, hiển nhiên cô nhóc cũng rất kinh ngạc khi phát hiện trong phòng còn có một người khác là Ninh Hồi Phong.

Quan Minh Nguyệt và Ninh Hồi Phong khách sáo với nhau mấy câu rồi Lỗ Tử Dương nói: "Đêm khuya đường tối, để ta tiễn Quan huynh một đoạn."

https://thuviensach.vn

“Két” một tiếng, cửa phòng được đẩy ra, Quan Minh Nguyệt cất bước ra ngoài trước. Thân hình hắn thấp nhỏ, đó là thành quả của việc tập trung tu luyện thuật súc cốt nhiều năm.

Trong khoảnh khắc ngay trước khi Quan Minh Nguyệt đẩy cửa phòng ra, Thủy Nhu Thanh đã như một con én nhỏ lao vào màn đêm, không phát ra tiếng động nào. Lâm Thanh cũng thay đổi vị trí, thần bất tri quỷ bất giác nấp bên trên một giàn hoa được đặt ngay cạnh hành lang. Từ góc độ của y hiện tại thì có thể nhìn thấy rõ ràng chỗ cửa phòng và nơi Thủy Nhu Thanh ẩn nấp.

Lỗ Tử Dương theo sau ra ngoài, đoạn khép cửa phòng lại. Đứng ngay ngoài cửa, Quan Minh Nguyệt có chút do dự, cuối cùng nói: “Nguyên một tòa phủ trạch lớn thế này mà Lỗ huynh không phái người tuần tra, lẽ nào không sợ có “quân tử leo xà nhà” ghé thăm sao?”

Lỗ Tử Dương cười rộ. “Tổ tông của lũ “quân tử leo xà nhà” trong thiên hạ này là Diệu thủ vương đang ở đây, còn có ai dám tới?” Quan Minh Nguyệt mỉm cười không nói gì, hai người chậm rãi đi xa.

Trong lòng Lâm Thanh máy động, biết rằng Quan Minh Nguyệt đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh, chỉ vì không đoán chắc được cô nhóc có phải là người của Lỗ Tử Dương hay không cho nên mới không nói gì. Phải biết rằng tình hình trong thành Phù Lăng hiện tại đang rất vi diệu, quan hệ giữa các bên phức tạp vô cùng, ai cũng giấu giếm tâm cơ, không chịu để lộ suy nghĩ thật của mình cho người khác biết.

Y ngẫm lại những hành vi, cử chỉ của Quan Minh Nguyệt, trong lòng bất giác nổi lên rất nhiều điều nghi hoặc. E là Quan Minh Nguyệt cũng chỉ cố ý làm ra vẻ thô lỗ, không có tâm cơ gì, bị Lỗ Tử Dương đùa bỡn. Dù sao y cũng từng có thời gian tiếp xúc với Quan

https://thuviensach.vn

Minh Nguyệt, biết tâm tính hắn giảo hoạt, là một con cáo già lõi đời, đâu lại bị đôi ba lời của Lỗ Tử Dương làm cho nổi nóng? Huống chi, hắn được Thái tử phái tới làm chuyện lớn như vậy, há lại có thể dễ dàng bị người ta lừa dối? Có điều, không rõ vừa rồi có phải Quan Minh Nguyệt muốn cho Lỗ Tử Dương và Ninh Hồi Phong xem trò hay vì biết rằng ngoài cửa có người nghe lén nên mới cố ý diễn một vở kịch như vậy chăng?

Lâm Thanh nhất thời không thể hiểu rõ, liền nhủ thầm chi bằng bây giờ hãy quay về rồi thương lượng với Trùng đại sư, bỗng nghe Ninh Hồi Phong cất tiếng ngâm trong phòng: "Thần phong ngự linh. Chẩm quá kiền khôn. Viêm nhật đương đạo. Hồng trần trì bôi."

Lâm Thanh không hiểu bốn câu như thơ mà không phải thơ này rốt cuộc là có ý gì, lại nghĩ dù có nán lại đây thêm cũng không thể nghe được tin tức gì nữa, đang tính xem có nên thông báo cho Thủy Nhu Thanh cùng rời đi hay không, trong lòng đột nhiên xuất hiện điềm báo, y liền không còn cố kỵ việc để lộ hành tung nữa mà nhảy vọt xuống từ trên giàn hoa, lao về phía Thủy Nhu Thanh, đoạn vung tay túm lấy cổ áo của cô nhóc, vận kình kéo cô nhóc về phía sau.

Theo sau tiếng kêu kinh hãi của Thủy Nhu Thanh, một bàn tay trắng nõn đột nhiên xuyên thủng bức tường của căn phòng, thò ra ngoài, nơi ngón tay giữa có đeo một chiếc nhẫn lớn làm bằng ngọc bích phát ra ánh sáng cực kỳ quỷ dị dưới đêm trăng.

https://thuviensach.vn

Chương 6
MỘT BỨC CHIẾN THƯ

Một trảo đó chụp hụt, Ninh Hồ`i Phong ở trong phòng khẽ "ô`" lên một tiế´ng, đột ngột thu bàn tay vê`. Ngay sau đó tiế´ng bước chân vang lên, dường như hă´n định mở cửa đi ra ngoài tra xét.

Lâm Thanh ghé sát tai Thủy Nhu Thanh, nói khẽ: "Đừng sợ, là ta." Y ra tay râ´t kịp thời, nê´u chỉ chậm hơn một chút, nhìn thê´ trảo dữ dội đó, một khi chụp trúng vào người Thủy Nhu Thanh e là sẽ mâ´t mạng ngay. Thủy Nhu Thanh vô´n tưởng mình đã rơi vào tay địch, đang ra sức giãy giụa, chợt nghe thâ´y giọng nói của Lâm Thanh thì mới cảm thâ´y yên tâm.

Giữa màn đêm, tiế´ng kêu kinh hãi của Thủy Nhu Thanh đã vọng đi xa khă´p, nhâ´t thời tòa phủ trạch rực rỡ ánh đèn, đám gia đinh cầ`m binh khí ào ào chạy tới hậu hoa viên từ bô´n phía xung quanh.

Lâm Thanh đang định xách Thủy Nhu Thanh lao ra ngoài, thâ´y tình cảnh này thì lòng thầ`m máy động, dùng sức ném Thủy Nhu Thanh ra ngoài bức tường, đồ`ng thời ngưng tụ âm thanh thành một dải truyề`n vào tai cô nhóc: "Mau quay vê` kể những việc đã nhìn thâ´y ở đây với Trùng đại sư, không được ở lại thêm nữa." Lũ gia đinh có thể kéo tới kịp thời như vậy, còn mặc quầ`n áo chỉnh tê`, hiển nhiên là đã có sự đề` phòng từ trước, chẳng qua là do có lệnh của câ´p trên nên mới không ra ngoài tuầ`n tra. Hơn nữa, Ninh Hồ`i Phong nhâ´t định đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh nhưng lại nhẫn nhịn tới tận bây giờ, bên trong hẳn là có ẩn tình. Bao nhiêu điề`u nghi vâ´n

https://thuviensach.vn

cùng xuất hiện khiến Lâm Thanh quyết định ở lại, y tin rằng vừa rồi chưa có ai phát hiện ra mình, lúc này việc y không đi ngay nhất định là nằm ngoài ý liệu của đối phương, có lẽ còn có thể thăm dò được tin tức gì khác.

Lâm Thanh tài cao mật lớn, nhanh chóng ẩn mình vào điểm mù trong tầm mắt của kẻ địch, không hề động đậy. Y liệu chừng đám gia đinh sẽ chỉ tìm kiếm ở khu vực bên ngoài hậu hoa viên, do đó mình chỉ cần đề phòng để không bị Ninh Hồi Phong phát hiện là được. Mà Thủy Nhu Thanh nhất định sẽ thu hút phần lớn sự chú ý của người này, thêm vào đó Ám khí vương vốn tinh thông thuật ẩn nấp, có sáu, bảy phần nắm chắc có thể tránh được tai mắt của Ninh Hồi Phong.

Nhìn thấy thân hình Thủy Nhu Thanh lao vọt qua tường, cả một đám gia đinh đồng loạt hô to gọi nhỏ, ùn ùn đuổi theo.

Cửa phòng mở ra, Ninh Hồi Phong bước ra ngoài, đi tới chỗ bức tường bị xuyên thủng tra xét một hồi, trầm ngâm không nói gì. Từ chỗ ẩn mình của Lâm Thanh hiện tại có thể nhìn thấy một bên mặt Ninh Hồi Phong, nhưng y lại đang nhắm mắt bế khí. Người này có dáng vẻ cao thâm khó lường, rất có thể chỉ một ánh mắt nhìn tới cũng sẽ khiến hắn phát hiện ra sự dị thường.

Một tay đại hán tráng kiện dẫn theo mấy gã gia đinh đi tới cửa hậu hoa viên thì dừng lại, cao giọng nói: “Ninh tiên sinh, kẻ địch đã bỏ trốn rồi, có huynh đệ nhận ra đó là tiểu cô nương trên chiếc thuyền hoa tới thành Phù Lăng ngày hôm kia, có cần đi bắt về thẩm vấn không?”

“Thì ra là tiểu nha đầu đó?” Ninh Hồi Phong thoáng trầm ngâm rồi cất tiếng: “Gọi các huynh đệ về đi, cũng không cần phái người bám theo nữa, ta tự có an bài.” Dường như hắn khẽ cười

https://thuviensach.vn

một tiếng. “Phí huynh đệ và các thủ hạ mấy hôm nay phải thức trắng đêm không ngủ, thực đã vất vả quá rồi, ta sẽ ghi hết biểu hiện của mọi người lại, bảo chủ nhất định sẽ ban thưởng thật hậu.”

Lâm Thanh nghe tới đây thì mới hay Cầm Thiên bảo sớm đã biết rõ tình hình trên thuyền Tu Nhàn. Thấy bộ dạng tự tin của Ninh Hồi Phong, ngay đến y cũng không xác định được thân phận của Trùng đại sư liệu có phải đã bị lộ rồi không.

Đại hán đó chính là Phí Nguyên mà ban ngày đã bị Tiểu Huyền đùa bỡn một phen. Địa vị của hắn ở Cầm Thiên bảo không cao, nghe Ninh Hồi Phong nói vậy thì không khỏi có chút “được yêu quá hóa sợ”, liền lúng túng cười, nói: “Ninh tiên sinh quá khen rồi, những việc này vốn nằm trong phận sự của thuộc hạ.”

Ninh Hồi Phong hờ hững nói: “Lỗ hương chủ cũng từng nói với ta rằng ngươi thông minh, tháo vát, làm việc đắc lực. Chỉ cần ngươi dốc sức trợ giúp cho y, ngày sau, cái chức phó hương chủ của phân đà Phù Lăng này có lẽ sẽ là của ngươi.”

Phí Nguyên nghe vậy thì cả mừng nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra ung dung, hết sức vất vả. “Không biết tiên sinh còn có điều gì phân phó?”

Ninh Hồi Phong khẽ “ồ” một tiếng, chậm rãi nói: “Ngươi biết chỗ ở của Nhật Khốc quỷ chứ, đi báo với y sáng mai hãy tới nơi này gặp ta.”

Phí Nguyên tỏ vẻ khó xử. “Khốc lão đại độc lai độc vãng đã quen, xưa nay chỉ có thể lưu lại ký hiệu rồi chờ y tìm tới, e là đến ngày mai cũng chưa chắc đã tìm được y...”

Giọng Ninh Hồi Phong chợt trở nên dữ dằn: “Hôm nay y đã biết việc xảy ra trong Tam Hương các, bất kể thế nào cũng sẽ ở lại

https://thuviensach.vn

thành Phù Lăng. Nế u ngay đế n một người số ng mà ngươi cũng không tìm được thì còn có tư cách gì để đảm nhiệm chức phó hương chủ của phân đà Phù Lăng này?"

Phí Nguyên thầ m run sợ, đế n giọng nói cũng trở nên run rẩy: "Ninh tiên sinh yên tâm, thuộc hạ nhấ t định sẽ dố c hế t sức lực đi tìm."

Ninh Hồ i Phong dường như biế t mình đã quá nặng lời, bèn mỉm cười nói thêm: "Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ. Đêm nay hẳn không còn việc gì nữa rồ i, cho các huynh đệ về nghỉ ngơi cả đi!" Phí Nguyên vâng lệnh rời đi. Ninh Hồ i Phong đứng đó thêm một lát rồ i cũng quay về phòng.

Lâm Thanh thầ m kinh hãi, tên Ninh Hồ i Phong này dùng cả rắ n lẫn mề m, chỉ đôi ba lời đã khiế n cho thủ hạ tuân phục, hơn nữa còn nhân tiện nói tố t về cấ p trên của đố i phương là Lỗ Tử Dương mấ y câu khiế n cho đố i phương ngày sau càng thêm trung thành với Lỗ Tử Dương, thủ đoạn quả là cao minh vô cùng. Mà vừa rồ i ở trong phòng, suố t một hồ i lâu hắ n không nói lời nào, chẳng hề để lộ phong mang, khiế n Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt cơ hồ đã quên mấ t sự tồ n tại của hắ n, chỉ từ điểm này thôi cũng có thể thấ y được kẻ này đáng sợ đế n thế nào. Lại tính thêm cả sự phán đoán về Lỗ Tử Dương lúc ban đầ u, xem ra thực lực của Cầ m Thiên bảo quả thực không thể xem nhẹ.

Lỗ Tử Dương tiễn Quan Minh Nguyệt về xong liề n vội vàng quay trở lại, đẩy cửa đi vào. "Thì ra người bên ngoài là một tiểu cô nương, thuộc hạ còn tưởng là..."

Ninh Hồ i Phong khẽ ho một tiế ng, cắ t ngang lời Lỗ Tử Dương: "Ta không muố n nghe thấ y tên của hắ n."

https://thuviensach.vn

Lỗ Tử Dương cười khan một tiế ng. “Sư gia nói cũng đúng, e là người trong Cầ m Thiên bảo đề u không muố n nghe thấ y tên của người này.”

Lâm Thanh thầ m cảm thấ y tò mò, xem ra hai người này quả nhiên sớm đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh nhưng lại tưởng cô nhóc là một người khác nên mới không vạch trầ n. Chỉ là chẳng rõ cái tên mà Ninh Hồ i Phong không muố n nghe thấ y rố t cuộc là của ai? Mà việc vừa rồ i bọn hắ n cố ý khiế n Quan Minh Nguyệt nảy sinh địch ý với mình chẳng lẽ cũng là để cho người này xem?

Ninh Hồ i Phong lại nói: “Trưa mai, Long bảo chủ sẽ đế n thành Phù Lăng, ngày kia sẽ đi hội đàm với Tề Bách Xuyên tại Khố n Long sơn trang trên gò Thấ t Lý. Ngươi hãy đi an bài một chút, và nói với Tề Bách Xuyên rằ ng tố i đa chỉ được mang theo ba người, người không liên quan không cầ n tham gia.”

Lỗ Tử Dương tỏ ra có chút do dự. “Ngoài gã phiên tăng kia, Tề Bách Xuyên còn dẫn theo huynh đệ họ Triệu và Liễu Đào Hoa tới đây nữa...”

Ninh Hồ i Phong cười lạnh một tiế ng. “Ta cố ý làm như vậy đấ y. Trát Phong lạt ma nhấ t định phải đi cùng, ba người còn lại thì để xem xem Tề Bách Xuyên sẽ giải quyế t thế nào.” Rồ i hắ n lại gằ n giọng, nói: “Ngươi cứ nói với hắ n, nế u hắ n dẫn theo bố n người thì khỏi cầ n gặp Long bảo chủ nữa.”

Lỗ Tử Dương giật mình hiểu ra. “Tiên sinh quả nhiên cao minh. Đám người tới từ kinh thành này kiêu căng, ngang ngược, nế u không cho bọn chúng biế t mặt thì ắ t sẽ chẳng chịu nể nang chúng ta.”

Lâm Thanh thậm chí đã có chút khâm phục tên Ninh Hồ i Phong này, ngay đế n một chi tiế t nhỏ như vậy mà hắ n cũng không bỏ

https://thuviensach.vn

qua. Nghĩ đến bộ dạng tức tối của Tề Bách Xuyên, trong lòng y không khỏi khen ngợi.

Giọng nói vẫn tràn đầy vẻ hờ hững của Ninh Hồi Phong lại vang lên: “Ta không tiện ra mặt, ở trước mặt bảo chủ, ngươi nhớ nói tốt về tên Quan Minh Nguyệt kia mấy câu, tốt nhất là hãy xem ý tứ của Thái tử thế nào trước đã. Còn về việc người kia thì tạm thời đừng nên cho bảo chủ biết vội.” Hắn khẽ cười một tiếng. Từ trong tiếng cười của hắn, người ta chẳng thể nghe ra chút mừng giận nào. “Một tòa thành Phù Lăng nhỏ bé không ngờ lại có nhiều cao nhân tụ hội như vậy, thực khiến người ta phải bất ngờ.”

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Ha ha, xem ra nước cờ này của Thái thân vương đúng là đã khiến cả bàn cờ trở nên sôi động.”

Ninh Hồi Phong dặn dò: “Ngươi nhớ lấy, đừng nói năng bừa bãi với bảo chủ, chỉ cần chọn các tin tức tương ứng báo lên là được, mọi chuyện cứ để bảo chủ tự đưa ra quyết định.”

Lỗ Tử Dương nói: “Thuộc hạ đã đi theo tiên sinh bao nhiêu năm nay, điều này tất nhiên là hiểu được.” Rồi lại hỏi dò: “Không ngờ Lâm Thanh lại lên thuyền của hai nữ tử đó, điều này đúng là nằm ngoài dự liệu của thuộc hạ. Xem ra hai nữ tử đó cũng có chút lai lịch, có cần cho các huynh đệ theo dõi không?”

Ninh Hồi Phong nói: “Ngươi không cần phái người đi kẻo lại đắc tội với Lâm Thanh, đã có người kia để mắt tới bọn họ rồi.”

Lỗ Tử Dương tò mò hỏi: “Tại sao hắn phải theo dõi Lâm Thanh?”

Ninh Hồi Phong trầm giọng hỏi lại: “Ngươi có biết nam nhân đi cùng hai nữ tử kia là ai không?”

https://thuviensach.vn

Lỗ Tử Dương thoáng suy nghĩ rồi đáp: “Người này cả ngày đội nón lá, vô cùng nổi bật nhưng vì không thể nhìn thấy tướng mạo nên không ai nhận ra hắn. Có điều, nghe Tề Bách Xuyên nói người này chắc hẳn là một cao thủ hiếm có, với nhãn quang thần bổ của Tề Bách Xuyên, chắc là không nhầm được.”

Ninh Hồi Phong lạnh lùng nói: “Y chính là Trùng đại sư.”

Lỗ Tử Dương nghe thấy cái tên Trùng đại sư thì cả kinh, buột miệng thốt lên: “Y đến thành Phù Lăng này làm gì? Đỗ huyện lệnh tuy đã nhận không ít lợi lộc từ Cầm Thiên bảo ta nhưng cũng chưa thể tính là một tên quan tham được...”

Ninh Hồi Phong cười, nói: “Ngươi nghĩ Trùng đại sư chỉ biết giết quan tham sao?” Hắn trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Lần này y đến thành Phù Lăng, động cơ không rõ ràng, bây giờ lại liên thủ với Lâm Thanh, ngươi phải hạ nghiêm lệnh cho thủ hạ không được rút dây động rừng...”

Lỗ Tử Dương có chút do dự. “Nếu bọn họ chủ động gây sự thì sao?”

Ninh Hồi Phong cười lạnh một tiếng. “Ta tự có chủ ý riêng. Chỉ cần Lâm Thanh và Trùng đại sư không chủ động trêu chọc đến chúng ta, cho dù họ có giết Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt thì chúng ta cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.” Lỗ Tử Dương khẽ “hừ” một tiếng, tỏ ra không phục.

Ninh Hồi Phong lại nói: “Để ta nói cho ngươi thêm một tin, nếu ta không nhìn nhầm, hai nữ tử kia chắc hẳn đều là người của bốn đại gia tộc.” Hắn thoáng dừng lại. “Đã có người của bốn đại gia tộc tới, e là kế hoạch của chúng ta phải thay đổi rồi. Nếu có thể khiến cho bốn đại gia tộc phát sinh xung đột với đám người tới từ kinh sư

https://thuviensach.vn

là tố´t nhấ´t, còn không, ít nhấ´t cũng phải làm bọn họ nghi thầ`n nghi quỷ một phen.”

Lâm Thanh nghe tới đây mới biế´t rằ`ng hành tung của những người bên mình đề`u đã bị đố´i phương nắ´m rõ, thậm chí đố´i phương còn đoán được thân phận của Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh, xem ra thực lực của Cầ`m Thiên bảo quả không thể coi thường. Nghe ý của Ninh Hồ`i Phong, dường như hắ´n chẳng hề` xem trọng bố´n đại gia tộc thầ`n bí khó lường nhấ´t giang hồ`, thực không rõ kẻ này ỷ vào cái gì mà dám kiêu căng như vậy? Trong lòng chợt nổi lên một số´ điểm mấ´u chố´t khác nhưng y nhấ´t thời khó có thể chắ´p vá các dòng suy nghĩ lại để phán đoán ra điề`u gì.

“Cao kiế´n của tiên sinh khiế´n thuộc hạ được mở mang đầ`u óc ra nhiề`u.” Lỗ Tử Dương cấ´t lời nịnh nọt rồ`i lại nói: “Theo tin tức mà thuộc hạ nhận được, tên Tề` Bách Xuyên đó quả nhiên đã báo tin cho Truy bổ vương. Thuộc hạ nghĩ Ám khí vương cũng chẳng còn phong quang được mấ´y ngày nữa đâu.”

Ninh Hồ`i Phong nghiêm túc nói: “Ngươi nhầ`m rồ`i, Lâm Thanh có được danh tiế´ng hôm nay tuyệt đố´i không phải nhờ gan lớn, dám khiêu chiế´n với Minh Tướng quân như Diệu thủ vương nói đâu. Nế´u Truy bổ vương thật sự đố´i đầ`u với Ám khí vương, ta nghĩ người thắ´ng chắ´c chắ´n sẽ là Ám khí vương.”

Lỗ Tử Dương dường như không ngờ Ninh Hồ`i Phong lại coi trọng Lâm Thanh như vậy, liề`n tỏ ra không đồ`ng tình. “Nế´u tính thêm cả người đó, thuộc hạ không tin Ám khí vương còn có cơ hội.”

“Ngươi chớ có quên Trùng đại sư.” Ninh Hồ`i Phong khẽ búng ngón tay, ung dung nói: “Huố´ng chi Truy bổ vương có thể không để ý tới mệnh lệnh của Minh Tướng quân, nhưng người đó thì không thể.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh loáng thoáng hiểu ra, xem ra người đó là do Minh Tướng quân phái tới. Sự việc cũng phải như vậy thì mới hợp tình hợp lý, bởi Thái tử cũng đã phái Diệu thủ vương tới rồi, Minh Tướng quân không lý nào lại khoanh tay đứng nhìn được.

Ninh Hồi Phong im lặng hồi lâu, chợt khẽ ho một tiếng. Lỗ Tử Dương hiểu ý nói ngay: "Tiên sinh không được khỏe, nên nghỉ ngơi sớm một chút! Thuộc hạ cáo lui!"

"Ta mệt mỏi đã quen, mầm bệnh trên người không cách nào trừ bỏ hết được." Ninh Hồi Phong thở dài, than. "Có điều, quanh năm mang bệnh cũng không phải là quá tệ, giống như khi nãy ta không muốn khiến Quan Minh Nguyệt chú ý, có thể cáo bệnh mà không nói gì..."

Lỗ Tử Dương cười rộ. "Tiên sinh trí kế vô song, tài hơn Gia Cát, vậy mà tên Quan Minh Nguyệt cứ nghĩ đường đường sư gia của Cầm Thiên bảo ta lại chỉ là chức vị tượng trưng."

Ninh Hồi Phong hờ hững nói: "Làm việc lớn kỵ nhất là lộ liễu, điều này ngươi làm rất tốt. Bây giờ ngươi tuy chỉ là một hương chủ nhỏ nhưng nếu ngày sau việc mà thành, ắt có thể danh vang thiên hạ, diệu tổ quang tông."

Lỗ Tử Dương cung kính nói: "Đều là nhờ tiên sinh dạy dỗ!"

"Ngươi đi nghỉ ngơi đi! Mấy ngày tới, thành Phù Lăng sẽ có gió mây vần vũ, nhất định phải giữ trạng thái tinh thần tốt nhất mới được, đừng nên để xảy ra sai sót gì."

Lâm Thanh nghe tới đây thì lại càng thấy nghi hoặc. Theo như khẩu khí của hai người này, việc lớn kia tuyệt đối không phải là cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Cầm Thiên bảo, nhưng thực khó lòng đoán ra chân tướng. Y biết có ở lại cũng không thể nghe thêm

https://thuviensach.vn

được gì, đợi sau khi hai người Ninh, Lỗ đi khỏi liề`n tìm một cơ hội tung mình lao ra ngoài Lỗ phủ, lẳng lặng rời đi.

Lâm Thanh trở lại thuyề`n Tu Nhàn, không ngờ Trùng đại sư đã ngồ`i sẵn trong khoang thuyề`n chờ đợi. Thấ´y Lâm Thanh trở về`, ông liề`n rót một chén trà. “Lâm huynh nửa đêm ra ngoài, ắ´t là có thu hoạch không nhỏ.”

Lâm Thanh cũng không khách sáo, đón lấ´y chén trà, một hơi uố´ng cạn. “Trùng huynh sớm đã tỉnh rồ`i hay là bị tiểu nha đầ`u kia gọi dậy thế´?”

“Tiểu nha đầ`u đó gây ra động tĩnh lớn như vậy, e là người trên thuyề`n đề`u chẳng thể ngủ yên. Ta chẳng qua thấ´y Lâm huynh đã đi theo rồ`i nên mới không muố´n tố´n sức.” Trùng đại sư ung dung đáp, rồ`i lại hơi cau mày. “Thứ trà Bích Loa Xuân thượng hạng này bị Lâm huynh uố´ng một hơi cạn sạch như thế´ thực là lãng phí quá!”

Lâm Thanh cười rộ. “Trùng huynh quả là một tay sát thủ tao nhã, ngay đế´n một chén trà cũng xem trọng như vậy. Có cơ hội, ta nhấ´t định phải giới thiệu cho huynh làm quen với một người.”

Trùng đại sư cũng cấ´t tiế´ng cười vang. “Thôi vậy, thôi vậy! Trong thiên hạ này, e là không thể tìm ra nam tử nào không muố´n làm quen với người đó. Có câu nói này của Lâm huynh, nguyện vọng có khả năng đạt thành, ấ´m trà Bích Loa Xuân này xin tặng cho Lâm huynh. Có điề`u huynh nên mang về` phòng rồ`i hãy uố´ng, chứ nhìn huynh coi thứ trà này như đồ` giải khát, ta thực đau lòng lắ´m thay...”

Bóng hình xinh đẹp của Lạc Thanh U thoảng qua trước mắ´t, Lâm Thanh lắ´c đầ`u một cái thật mạnh, dường như muố´n gạt bỏ nỗi nhớ nhung, chuyển chủ đề` qua chuyện khác: “Trùng huynh đoán xem hôm nay ta đã thăm dò được bí mật gì?”

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư vẫn tỏ vẻ chẳng để tâm tới mọi sự, lẳng lặng đưa mắ´t nhìn vê` phía đă`ng chân trời lúc này đã ánh lên màu bụng cá. “Lâm huynh cứ nói từ từ, vậy mới không uổng công ta đợi huynh đê´n tận khi trời sáng.”

Lâm Thanh liê`n kể hê´t mọi điê`u mà mình đã nghe được với Trùng đại sư, sau đó lại nói thêm: “Nê´u ta đoán không nhâ`m, tên cao thủ hôm nay tìm đê´n thuyê`n của chúng ta chính là do Minh Tướng quân phái tới. Trùng huynh không ngại đoán xem kẻ đó là ai chứ?”

“Quỷ Thâ´t Kinh!” Trùng đại sư rô´t cuộc đã hơi biê´n sắ´c mặt. “Chẳng trách ta lại cảm thâ´y luô`ng sát khí đó quen thuộc như vậy, quả nhiên là hă´n!”

“Không sai!” Lâm Thanh vỗ tay, cười nói. “Ta cũng đoán ra là hă´n. Huynh thử nghĩ xem, tay Long Ngâm Thu kia có biệt danh là phán quan, thực sự râ´t kỵ với cái tên của Quỷ Thâ´t Kinh, chẳng trách Ninh Hô`i Phong lại không muô´n nhă´c đê´n tên hă´n.”

Nhă´c đê´n tên sát thủ siêu câ´p ngang danh với Trùng đại sư trên giang hô`, cả Lâm Thanh và Trùng đại sư đê`u có chút lo lă´ng. Với tác phong hành sự xuâ´t quỷ nhập thâ`n, không từ thủ đoạn của Quỷ Thâ´t Kinh, nê´u một lòng muô´n đô´i đâ`u, hai người bọn họ chỉ câ`n cẩn thận ứng phó ă´t có thể tự bảo vệ mình, nhưng còn Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh thì e là khó có thể tránh khỏi một đòn sâ´m sét của hă´n.

Lâm Thanh nói: “Phải rô`i, tên Ninh Hô`i Phong kia cũng thực là thâ`n thông quảng đại, không những đã biê´t thân phận của huynh, còn đoán ra Hoa cô nương và Thanh Nhi là người của bô´n đại gia tộc. Bây giờ ta đã bă´t đâ`u có chút hoài nghi đứa bé tên gọi Tiểu Huyê`n kia rô`i.”

https://thuviensach.vn

“Trên giang hồ, người từng nhìn thấy khuôn mặt thật của ta vô cùng ít ỏi.” Trùng đại sư chậm rãi nói. “Nhưng ta từng giao thủ với Quỷ Thất Kinh một lần, hắn tất nhiên có thể nhận ra ta. Ta vẫn tin rằng đứa bé đó sẽ không bán rẻ ta.”

Lâm Thanh tỏ ra kinh ngạc. “Huynh và hắn đã từng động thủ?” Phải biết rằng Trùng đại sư và Quỷ Thất Kinh một người là nhân sĩ bạch đạo, khắc tinh của quan tham, một người là sát thủ hắc đạo, thủ đoạn tàn độc, nhưng tựu trung cả hai đều là sát thủ thiên tài trăm năm khó gặp. Việc võ công của bọn họ ai cao ai thấp xưa nay vốn là chủ đề cho vô số câu chuyện trà dư tửu hậu trên giang hồ, nếu hai đại sát thủ này từng giao thủ chính diện, thực khó tin rằng cả hai đều có thể bình an rời đi.

Trùng đại sư khẽ gật đầu. “Đó là việc trên núi Cửu Cung năm ngoái, khi đó bọn ta không ai làm gì được ai, đều bị thương, hơn nữa sư huynh của Vô Ngữ đại sư là Lục Ngữ đại sư còn chết trong tay hắn. Về sau, đại đồ đệ của ta là Tần Linh Vận đến thành Thiên Châu ám sát Lỗ Thu Đạo, cuối cùng liên thủ với một người trẻ tuổi tên gọi Dư Thu Ngôn đả thương hắn. Có thể nói mối hận thù giữa hai bên không thể coi là nhỏ.”

“Dư Thu Ngôn không phải là người của bộ Hình sao?” Lâm Thanh đã từng nghe nói tới cái tên này.

Trùng đại sư nói: “Lâm huynh đã mấy năm không bước chân ra ngoài giang hồ, trong võ lâm lại xuất hiện thêm không ít cao thủ trẻ tuổi. Dư Thu Ngôn vốn là một trong năm đại thần bổ dưới trướng Hồng Tu La, ngang danh với mấy người Tề Bách Xuyên, Tả Phi Đình, Cao Đức Ngôn, Quách Thương Hải, nhưng chẳng rõ vì sao lại trợ giúp Linh Vận giết chết Lỗ Thu Đạo, còn đả thương Quỷ Thất Kinh, sau đó thì biến mất không còn tung tích. Nói ra kể cũng tức cười, bây giờ trên giang hồ còn có lời đồn rằng y là đệ tử út của ta.

https://thuviensach.vn

Ha ha, nế u đệ tử của ta mà có thể đánh bại Quỷ Thấ t Kinh, há chẳng phải hắ n sẽ tức đế n nỗi không ngủ ngon được sao!”

Lâm Thanh khẽ gật đầ u. “Xem ra Quỷ Thấ t Kinh về công về tư đề u không muố n buông tha cho huynh.”

“Ta cũng đâu muố n buông tha cho hắ n.” Trùng đại sư cười, nói. “Ta và hắ n cũng có thể coi là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại gặp nhau trong thành Phù Lăng nhỏ bé này, chẳng trách hắ n lại lẻn đế n định tìm cơ hội ra tay. Lúc đó sát khí của hắ n lớn như vậy, nế u không phải huynh cùng ra ngoài với ta, e là hắ n sớm đã ra tay rồ i.”

Lâm Thanh lại hỏi về tình hình cuộc giao thủ giữa Trùng đại sư và Quỷ Thấ t Kinh ngày đó. Trùng đại sư cũng không giấ u giế m, kể lại hế t mọi việc bao gồ m cả những điề u vi diệu bên trong.

Lâm Thanh hỏi rấ t tỉ mỉ, cuố i cùng thở dài, than: “Tuy ta không muố n gây xích mích với người của phủ tướng quân trước khi giao thủ với Minh Tướng quân nhưng lúc này e là không còn cách nào khác nữa rồ i.”

Trùng đại sư cười vang, nói: “Minh Tướng quân không phải đã hạ lệnh cho người trên giang hồ không được trêu chọc đế n huynh sao? Vậy mà huynh lại đi trêu chọc người của phủ tướng quân trước. Trong thiên hạ, e là chẳng có mấ y người có được lá gan lớn như vậy.”

Lâm Thanh cũng khẽ nở nụ cười. “Huynh lại còn nói như vậy nữa... Ta làm vậy hoàn toàn là vì hai cô cháu gái bảo bố i của huynh đó thôi.”

Hai người nghiêm túc nhìn nhau, đề u nhận ra đố i phương có lòng muố n giế t Quỷ Thấ t Kinh. Tuy chưa rõ Quỷ Thấ t Kinh rố t cuộc có ý đả thương người hay không nhưng nế u không ra tay trước để trừ bỏ mố i tai họa tiề m ẩn, đợi đế n khi hắ n phát động tấ n

https://thuviensach.vn

công, e là chẳng ai có thể nắm chắc sẽ chặn được đòn tập kích sấm sét của tên sát thủ hàng đầu thiên hạ này. Mà võ công của Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh hơi kém, rất có khả năng sẽ trở thành mục tiêu mà Quỷ Thất Kinh nhắm vào.

Hai người bàn bạc rất lâu, bất giác trời đã sáng hẳn tự lúc nào. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng động khẽ vang lên, rồi Hoa Tưởng Dung cất tiếng hỏi: "Hai vị không đi ngủ một lát sao?"

Lâm Thanh thấy hai mắt Hoa Tưởng Dung đều vằn đỏ, liền cười, hỏi: "Hoa tiểu muội cũng cả đêm không ngủ sao?"

Hai má Hoa Tưởng Dung ửng hồng nhưng bên khóe miệng lại xuất hiện nét cười thấp thoáng. Nàng ngoảnh đầu nhìn ánh bình minh ở đằng đông, trông lại càng xinh đẹp. "Thanh Nhi lần đầu tiên làm khách dạ hành, vô cùng hưng phấn, liền kéo muội tới nói đi nói lại việc này, hại muội chỉ có thể thức cùng mà thôi."

Lâm Thanh bật cười, nói: "Tiểu nha đầu đó hưng phấn cái gì chứ? Nếu không phải ta kịp thời phát hiện Ninh Hồi Phong chuẩn bị ra tay, e là lần đầu tiên làm khách dạ hành của Thanh Nhi sẽ phải kết thúc bằng việc trở thành tù nhân dưới thềm của người ta rồi."

"Lâm đại ca nói bừa!" Thủy Nhu Thanh tung tăng nhảy nhót đi vào, đầu tiên là làm mặt quỷ với Trùng đại sư, sau đó hai tay chống nạnh nói với Lâm Thanh: "Cho dù đại ca không kéo, muội cũng sẽ tránh được một trảo đó."

Hoa Tưởng Dung nhìn vầng thái dương chậm rãi mọc lên trên mặt sông, ung dung nói: "Ấy, không biết là ai nói với ta đến bây giờ nghĩ đến một trảo đó vẫn còn cảm thấy tim đập chân run, còn muốn kéo ta đi tạ ơn Bồ Tát nữa..."

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh và Trùng đại sư đề`u cấ´t tiế´ng cười vang.

Thanh Nhi tức tố´i giậm chân bình bịch xuố´ng sàn thuyề`n. "Trời ơi, không ngờ Dung tỷ tỷ lại không đứng về` phía muội mà đứng về` phía Lâm đại ca. Hừ hừ, đúng là thấ´y lợi quên nghĩa... À không, là thấ´y sắ´c quên nghĩa." Lầ`n này đế´n lượt Hoa Tưởng Dung phải xấ´u hổ giậm chân. Nàng từ nhỏ đã số´ng trong sự bao bọc của gia đình, phụ thân Hoa Khứu Hương nổi danh phong lưu khắ´p thiên hạ, ngửi hương là đi, chạm hương là bỏ, cái tiế´ng phong lưu thực chẳng có ai sánh bằ`ng, còn ca ca Hoa Tiễn Lệ cũng là người phong lưu tiêu sái, tài cao vời vợi, cầ`m kỳ thi họa không ngón nào là không thông, từng tỏ rõ ước nguyện rằ`ng muố´n quen hế´t các anh hùng trong thiên hạ, vẽ hế´t các cảnh đẹp núi sông, ngó hế´t các trang tuyệt sắ´c trên đời, dáng vẻ thực là một tay công tử khôi ngô, tuấ´n tú. Do đó, hôm qua ở Tam Hương các, vừa nhìn thấ´y Ám khí vương Lâm Thanh nàng đã lập tức bị cái hình tượng nam nhi ngạo nghễ, bấ´t khuấ´t của y làm xao động, lại thấ´y Lâm Thanh ra mặt thay tài nữ nổi danh thiên hạ Lạc Thanh U, chỉ loáng cái đã khiế´n Tề` Bách Xuyên phải kinh hãi bỏ chạy, cái khí khái anh hùng quang minh lỗi lạc ấ´y lại càng khắ´c sâu vào tâm trí nàng. Thế´ là trái tim thiế´u nữ bấ´t tri bấ´t giác đã gắ´n chặt vào người Lâm Thanh nhưng lại không đoán được Lâm Thanh và Lạc Thanh U rố´t cuộc có quan hệ gì, nên suố´t đêm qua nàng không sao ngủ được, cứ trằ`n trọc suy nghĩ mãi. Bây giờ, việc này bị Thủy Nhu Thanh nói toạc ra, người nói vô tâm, người nghe hữu ý, khuôn mặt nàng sớm đã đỏ bừng vì thẹn thùng, xấ´u hổ.

Trùng đại sư vố´n hiểu rõ về` nhân tình thế´ thái, làm gì mà không nhận ra Hoa Tưởng Dung đã nảy sinh tâm tư nhi nữ với Lâm Thanh. Thấ´y nàng thẹn thùng, ông bèn cấ´t tiế´ng chuyển chủ đề`: "Hai nhóc con các ngươi hôm nay lại nghĩ ra trò gì thế´? Bây giờ thành Phù Lăng đang hỗn loạn, người của rấ´t nhiề`u thế´ lực đề`u đã đế´n đây, các ngươi chớ nên làm chuyện gì để người ta chú ý."

https://thuviensach.vn

Thủy Nhu Thanh còn nhỏ tuổi, chưa hiểu gì về chuyện nam nữ, thấy Hoa Tưởng Dung tỏ ra ngượng ngập thì thích thú vô cùng. Nàng và Hoa Tưởng Dung tỷ muội tình thâm, lại vốn tính tinh nghịch, liền nói tiếp: "Trùng đại thúc chắc đã mệt rồi, cháu cũng buồn ngủ đến mức sắp không mở nổi mắt, chi bằng hãy để Lâm đại ca đưa Dung tỷ tỷ vào thành Phù Lăng chơi đi." Dứt lời, nàng liền đưa tay che miệng, cười khúc khích.

Lâm Thanh cũng có chút không được tự nhiên, liền ngoảnh đầu qua một bên, không dám nhìn Hoa Tưởng Dung. "Trùng huynh quá lo rồi. Ta thấy chúng ta cứ vào thành nghênh ngang đi lại một phen, để xem đối phương sẽ có phản ứng thế nào."

"Phải lắm, phải lắm! Vẫn là Lâm ca ca có khí phách hơn." Thủy Nhu Thanh thấy như vậy đúng ý mình, lập tức vỗ tay cười, nói. "Bốn người chúng ta mà đi cùng nhau, đừng nói là một tòa thành Phù Lăng nhỏ bé, cho dù có là đầm rồng hang hổ cũng có thể xông vào!"

Lâm Thanh thấy Trùng đại sư có điều suy tư, liền cười, nói: "Tuy Cầm Thiên bảo đã biết thân phận của chúng ta nhưng bây giờ tình hình đang phức tạp, người của các thế lực ở kinh sư đều mang ý đồ riêng, không ai chịu để lộ thực lực của mình trước, sự cân bằng miễn cưỡng được duy trì, thành ra chúng ta là những người dễ phá vỡ cục diện cân bằng này nhất. Chỉ cần tình hình trở nên hỗn loạn, chúng ta sẽ có cơ hội để lợi dụng." Sau đó, y lại ngoảnh đầu nói với Thủy Nhu Thanh: "Tiểu nha đầu ngươi sau này không được chạy loạn lên như đêm qua nữa, nếu không nhờ có ta đi theo, chỉ sợ bây giờ ngươi đã trở thành con tin trong tay người ta rồi."

Thủy Nhu Thanh thấy Lâm Thanh không giống như đang nói đùa, bèn thè lưỡi, ngoan ngoãn "vâng" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư đưa mắ t nhìn Lâm Thanh, trầ m ngâm nói: “Chẳng lẽ Lâm huynh cố ý làm vậy để dụ hắ n hiện thân?” Ông muố n nói tới Quỷ Thấ t Kinh, chỉ là hiện giờ còn chưa muố n cho hai người Hoa, Thủy biế t về sự tồ n tại của tên sát thủ siêu cấ p này, kẻo bọn họ lại lo lắ ng.

Khuôn mặt dần khôi phục vẻ bình thường, Hoa Tưởng Dung liế c mắ t nhìn Trùng đại sư với vẻ ngạc nhiên, không biế t “hắ n” mà ông nói tới là ai?

“Đây chỉ là một trong các nguyên nhân.” Lâm Thanh thở dài, than. “Đêm qua ta nhìn thấ y Ninh Hồ i Phong, cảm thấ y người này lắ m mưu nhiề u kế , thâm sâu khó lường, nế u chúng ta không làm rố i loạn tình hình, chỉ e mọi việc đề u nằ m trong sự khố ng chế của hắ n. Bây giờ, điề u ta lo nhấ t không phải là Cầ m Thiên bảo có đồ ng ý với điề u kiện của Thái thân vương hay không, mà là bề ngoài bọn chúng giả vờ khách sáo với Tề Bách Xuyên, Quan Minh Nguyệt, thực tế thì ngầ m liên minh với Minh Tướng quân.” Những lời này của y là một phán đoán được đưa ra sau khi suy nghĩ kĩ càng, tuyệt đố i không phải nói năng bừa bãi. Đêm qua, Ninh Hồ i Phong một mực để yên cho Thủy Nhu Thanh nấ p bên ngoài nghe lén, hiển nhiên là vì tưởng nàng là Quỷ Thấ t Kinh.

Trùng đại sư thoáng suy nghĩ rồ i cũng nghĩ đế n khả năng này, trong mắ t thoáng qua một tia nghi hoặc. “Chuyện này rấ t có khả năng, chúng ta nhấ t định phải vạch ra một kế hoạch vẹn toàn.”

Thủy Nhu Thanh ngạc nhiên nói: “Cầ m Thiên bảo liên minh với phủ tướng quân thì không tố t sao? Như thế tên hòa thượng Trát Phong kia há chẳng phải sẽ phải cúp đuôi lủi thủi trố n về Thổ Phồ n?”

https://thuviensach.vn

Hoa Tưởng Dung khẽ nói: “Năm ngoái, Trùng đại thúc đã phái người giết chết tham quan Lỗ Thu Đạo vốn được phủ tướng quân bảo vệ, Thủy Tri Hàn cũng bị thương trong tay ca ca ta, Lâm... Lâm đại ca lại càng là đối thủ không đội trời chung của Minh Tướng quân, nếu phủ tướng quân và Cầm Thiên bảo kết thành liên minh, chỉ e người đầu tiên bọn họ muốn đối phó chính là chúng ta.”

Lâm Thanh giơ một ngón tay cái lên với Hoa Tưởng Dung, khen nàng thông minh sáng dạ, chợt lại nghĩ tới một việc. “Đêm qua Ninh Hồi Phong đã ngâm mấy câu thơ rồi mới ra tay với Thanh Nhi, bây giờ nghĩ lại đó chắc là ám hiệu, thấy Thanh Nhi không phải là người đó, hắn mới đột ngột ra tay. Như vậy, e là hắn và người đó đã có ước định với nhau từ trước, đây không phải là một tin tức tốt đối với chúng ta.” Y khẽ gượng cười một tiếng. “Tên Ninh Hồi Phong này thực quá cao thâm khó lường, bây giờ, ngay đến ta cũng phải nghĩ đến khả năng khi đó hắn đã phát hiện ra ta, do đó mới cố ý ra lệnh cho Lỗ Tử Dương không được trêu chọc đến ta hòng làm ta yên lòng...”

Thủy Nhu Thanh rốt cuộc đã cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc Lâm đại ca vừa nói tới người nào vậy?”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau, rồi Trùng đại sư trầm giọng nói: “Quỷ Thất Kinh!”

Thủy Nhu Thanh vốn mang tâm tính trẻ con, chẳng để Quỷ Thất Kinh vào lòng. “Thì ra là hắn. Tự cổ tà không thắng chính, cháu chẳng tin rằng hắc đạo đệ nhất sát thủ lại có thể so với bạch đạo đệ nhất sát thủ đâu. Huống chi chúng ta còn có Ám khí vương Lâm đại ca thanh danh lừng lẫy ở đây áp trận nữa.”

Hoa Tưởng Dung hơi cau mày, hiển nhiên là có biết sự lợi hại của Quỷ Thất Kinh. “Động thủ một cách quang minh chính đại thì đương

https://thuviensach.vn

nhiên không có gì đáng sợ, chỉ e Quỷ Thâ´t Kinh sẽ không từ thủ đoạn bày trò ám sát, như vậy thì thực khiê´n người ta khó có thể đề` phòng."

Thủy Nhu Thanh vẫn chưa phục. "Kẻ tới chiề`u hôm qua nhâ´t định là hă´n, nhưng vừa nhìn thâ´y Trùng đại thúc và Lâm đại ca, không phải hă´n đã sợ chạy mâ´t đó sao?"

Lâm Thanh thâ´y Thủy Nhu Thanh xem nhẹ chuyện này, cảm thâ´y cầ`n phải nhă´c nhở một chút, vừa hay Trùng đại sư cũng có ý này. "Đó là bởi lúc â´y hă´n muô´n giê´t ta. Nê´u người hă´n tìm tới là nhóc con ngươi thì sao?"

"Cháu ư?" Thủy Nhu Thanh đưa tay chỉ vào mũi mình, tỏ vẻ không tin. "Hă´n tìm một đứa bé như cháu để làm gì chứ?" Ngoài miệng tuy nói cứng như vậy nhưng nàng đã bă´t đầ`u chột dạ. Theo những lời đồ`n trên giang hồ`, Quỷ Thâ´t Kinh chính là một trong những nhân vật đáng sợ nhâ´t, dưới hă´n còn có hai mươi tám tên đệ tử được đặt tên theo nhị thập bát tú trên trời, hợp xưng là Tinh Tinh Mạn Thiên, xét về` danh vọng tuy không so được với tứ đại đệ tử Cầ`m Kỳ Thư Họa của Trùng đại sư nhưng thanh thê´ thì rõ ràng là mạnh hơn râ´t nhiề`u.

Trùng đại sư có ý dọa dẫm Thủy Nhu Thanh một phen, bèn nghiêm túc nói: "Chỗ lợi hại nhâ´t của Quỷ Thâ´t Kinh chính là tính cách để đạt mục đích không từ thủ đoạn, hơn nữa hă´n còn không sợ trời không sợ đâ´t, tâm trí kiên định. Nê´u hă´n thật sự tìm đê´n cháu, đừng nói là ta và Lâm đại ca của cháu, cho dù là cha mẹ cháu cũng khó mà bảo vệ cháu được. Dù thê´ nào bọn ta cũng không thể cả ngày từ sáng đê´n tô´i theo sát cháu không rời..."

Thủy Nhu Thanh không nói gì, trên khuôn mặt đã xuâ´t hiện vẻ sợ hãi. Lâm Thanh cười, nói: "Yên tâm đi, chỉ cầ`n Thanh Nhi ngoan

https://thuviensach.vn

ngoãn đừng chạy lung tung là sẽ không sao hết. Như việc đêm qua vậy, nếu muội không may gặp phải hắn thì chẳng phải chuyện đùa đâu."

Hoa Tưởng Dung ôm Thủy Nhu Thanh vào lòng, dịu dàng nói: "Thanh Nhi chớ có nghe bọn họ dọa dẫm, Quỷ Thất Kinh là nhân vật đã thành danh, sao lại đi đối phó với một cô bé như muội được. Chỉ là sau này muội đừng chạy lung tung nữa, nếu lỡ rơi vào tay đối thủ, ắt sẽ khiến cho Trùng đại thúc và Lâm đại ca ném chuột sợ vỡ đồ, làm việc vướng tay vướng chân, gặp nhiều rắc rối." Lâm Thanh và Trùng đại sư đều thầm gật đầu, nghĩ bụng vẫn là Hoa Tưởng Dung suy nghĩ chu đáo, mấy câu nói này so với dọa dẫm thì hiệu quả hơn nhiều.

Thủy Nhu Thanh trề môi. "Muội biết rồi!" Trong lòng thoáng yên tâm, cô nhóc lại bắt đầu tinh nghịch. "Cái gì mà ném chuột sợ vỡ đồ chứ, muội rõ ràng là một con người mà."

Mọi người đều cười rộ.

Hoa Tưởng Dung vẫn không dám nhìn Lâm Thanh, khi nói chỉ nhìn về phía Trùng đại sư. "Thanh Nhi cứ để cháu trông chừng là được, nhưng Trùng đại thúc và Lâm đại ca ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút. Phủ tướng quân có thù oán sâu sắc với hai người, nếu Quỷ Thất Kinh thấy có cơ hội ắt sẽ không bỏ qua đâu."

Lâm Thanh trầm ngâm nói: "Chỉ có một mình Quỷ Thất Kinh thì không đáng sợ, nhưng nếu có thêm những kẻ như Ninh Hồi Phong ngầm bày mưu tính kế, nhất định sẽ phiền phức hơn nhiều."

Trong mắt lóe lên ánh tinh quang, Trùng đại sư đưa mắt liếc nhìn Lâm Thanh. "Có mấy phần nắm chắc?"

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh không nói gì, chỉ đưa bố́n ngón tay ra phía trước, ý rằ̀ng kẻ địch có bố́n phần mười khả năng sẽ ra tay. Y thầm nghĩ, với thực lực của Cầ̀m Thiên bảo, chỉ cầ̀n Long phán quan, Ninh Hồ̀i Phong, Cầ̀m Thiên lục quỷ, bố́n đại hương chủ đồ̀ng thời ra tay, lại thêm Quỷ Thá́t Kinh mai phục ở một bên, muố́n một lưới bắ́t gọn cả bố́n người bọn họ cũng không phải là không có khả năng. Đương nhiên Cầ̀m Thiên bảo chưa chắ́c đã chịu nghe theo mệnh lệnh của phủ tướng quân, Quỷ Thá́t Kinh cũng chưa chắ́c đã dám mạo hiểm đắ́c tội với bố́n đại gia tộc và mình để đố́i đầ̀u với Trùng đại sư, huố́ng chi trong khi hỗn chiế́n, ám khí vô cùng nguy hiểm, đố́i phương hẳn cũng phải có điề̀u cố́ kỵ. Nhưng khả năng này không phải là không thể xảy ra, do đó nhá́t định phải có sự đề̀ phòng.

Mục đích của bọn họ vố́n chỉ là ngăn chặn cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Cầ̀m Thiên bảo, sự việc phát triển đế́n như bây giờ quả thực là nằ̀m ngoài ý liệu.

Hoa Tưởng Dung nói: “Cứ nên cẩn thận là tố́t nhá́t. Hôm nay cháu vố́n định bảo Lâm tẩu vào thành mua sắ́m ít vật phẩm, nhưng xem ra không nên đi thì hơn.”

“Ừm!” Lâm Thanh tỏ vẻ kiên nghị, nói. “Cứ để Lâm tẩu ở lại thuyề̀n đi, nhưng Hoa tiểu muội và Thanh Nhi thì vẫn cầ̀n đường hoàng vào thành dạo chơi một phen mới được!”

Trùng đại sư cũng nói: “Không sai, lúc này tuyệt đố́i không được tỏ ra yế́u thế́. Huố́ng chi nế́u chúng ta tỏ ra thản nhiên như không có việc gì, Cầ̀m Thiên bảo và Quỷ Thá́t Kinh sẽ không làm rõ được hư thực của chúng ta, ắ́t không dám khinh cử vọng động.”

Lâm Thanh cười, nói: “Tố́t nhá́t hai người hãy mua nhiề̀u đồ̀ một chút, làm ra vẻ như chuẩn bị rời khỏi thành Phù Lăng trong thời

https://thuviensach.vn

gian ngắn vậy.”

Thủy Nhu Thanh hỏi với giọng nghi hoặc: “Hai người không đi sao?”

Trùng đại sư đáp: “Nhóc con ngươi biết rõ là ta rất sợ phải vào thành đi dạo với các ngươi mà, huống chi việc mua đồ này chỉ cần có nữ giới là được, nếu có thêm hai gã nam nhân bọn ta đứng ở bên cạnh thì làm sao còn mặc cả được nữa.” Nói xong, ông lại lén nháy mắt ra hiệu với Lâm Thanh một cái.

Lâm Thanh hiểu ý, bèn đưa tay che miệng ngáp dài. “Suốt đêm không ngủ, ta phải ngủ bù một giấc mới được.”

Thủy Nhu Thanh nghĩ đến việc Quỷ Thất Kinh vẫn đang rình mò ở một bên, không khỏi có chút sợ hãi, đang định lên tiếng phản đối thì đã bị Hoa Tưởng Dung đưa tay kéo áo. “Được rồi, vậy bọn muội sẽ xuất phát ngay bây giờ đây, không thể để người ta chê cười chúng ta nhát gan được.” Nàng không ngây thơ như Thủy Nhu Thanh, biết rằng Lâm Thanh và Trùng đại sư ắt đã dự tính ngầm bám theo sau, thừa dịp đó điều tra hành tung của Quỷ Thất Kinh.

Nhìn hai người Hoa, Thủy chậm rãi đi xa, Trùng đại sư bất chợt thở dài một tiếng. “Dung Nhi là một cô bé rất thông minh.”

Lâm Thanh đương nhiên hiểu rõ tại sao Trùng đại sư lại nhắc tới việc này, nhưng chỉ khẽ gật đầu. “Cả đời này tiểu đệ chỉ có một người trong lòng thôi.”

Trùng đại sư mỉm cười, nói: “Có cần ta đoán tên của người đó không?”

“Trùng huynh nhất định không đoán được.” Lâm Thanh cười rộ, lật tay vỗ nhẹ lên Thâu Thiên cung sau lưng. “Bởi người trong lòng

https://thuviensach.vn

tiểu đệ chính là nó!”

Lúc này hãy còn sớm, dưới ánh ban mai dìu dịu, mọi thứ đều bị sương mù bao phủ, cách vài bước là khó có thể nhìn rõ người trước mặt. Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh vào một quán nhỏ bên đường ăn sáng, chọn món cay vị Tứ Xuyên. Thủy Nhu Thanh ăn mà mồ hôi tuôn đầy mặt, nhưng miệng thì vẫn không ngớt khen ngon.

Một hán tử mặt mày vàng vọt, vẻ ốm yếu bưng bát tào phớ mặn đi ngang qua chỗ hai người, chân bỗng loạng choạng, nhào thẳng về phía Thủy Nhu Thanh. Thủy Nhu Thanh đang lau mồ hôi, bất thình lình thấy hán tử đó lao tới thì kinh hãi vô cùng. Vừa rồi lúc đi trên đường, nàng và Hoa Tưởng Dung đã bàn về thuật dịch dung của Quỷ Thất Kinh, cho rằng bất cứ người nào cũng có thể do hắn hóa trang thành nên trong đầu chỉ nghĩ tới tên sát thủ đáng sợ nhất trên giang hồ ấy. Trong cơn nghi thần nghi quỷ, nàng còn tưởng rằng Quỷ Thất Kinh đã tìm tới, thế là chẳng nghĩ ngợi gì đã ngả người sử ra một chiêu Bá Vương Tá Giáp, chui qua dưới cánh tay hán tử kia. Nàng vốn còn định phản kích nhưng vì kinh sợ trước uy danh của Quỷ Thất Kinh nên vội vàng tránh thật xa. Cũng may mà nàng né tránh nhanh nên mới không bị bát tào phớ nóng bỏng đó hắt vào người.

Gã hán tử đó đứng không vững, ngã nhào về phía trước, may mà được Hoa Tưởng Dung nhanh tay nhanh mắt kịp thời đỡ lấy. Gã vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không cẩn thận trượt chân, vị cô nương này không sao chứ?”

Thủy Nhu Thanh đã qua cơn kinh sợ, liền cười thầm rằng bản thân thần hồn nát thần tính, khi ngẩng lên lại thấy các thực khách xung quanh đều nhìn qua phía này, hiển nhiên là kinh ngạc vì thân thủ linh hoạt mà mình vừa thể hiện, trong lòng không khỏi đắc ý. “Không sao rồi, sau này nhớ cẩn thận là được!”

https://thuviensach.vn

Gã hán tử vẫn không ngừng xin lỗi, sau đó thì bưng bát tào phớ rời đi. Hoa Tưởng Dung không muố́n ăn sáng giữa ánh mắ́t của bao người như vậy, bèn kéo Thủy Nhu Thanh đi thanh toán tiề̀n rồ̀i rời khỏi đó luôn.

Vừa đi được mấ́y bước, Thủy Nhu Thanh chợt kêu lớn một tiế́ng, xoay người chạy ngược trở lại. “Mau bắ́t lấ́y người đó!”

Hoa Tưởng Dung không biế́t đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Sao vậy?”

Thủy Nhu Thanh ủ rũ mặt mày, trề̀ môi mắ́ng lớn: “Tên trộm chế́t tiệt, dám ăn trộm chiế́c khóa vàng bảo bố́i của muội.”

Hoa Tưởng Dung định thầ̀n nhìn kĩ, thấ́y chiế́c khóa vàng Thanh Nhi vố́n luôn đeo trên cổ quả nhiên đã biế́n mấ́t, bèn đưa mắ́t nhìn quanh nhưng làm gì còn thấ́y bóng dáng của người kia nữa. “Muội thử nghĩ kĩ lại xem, liệu có phải đã đánh rơi trên thuyề̀n không?”

“Không đâu, chiế́c khóa vàng này muội đã đeo trên người mấ́y chục năm rồ̀i, chưa từng bỏ xuố́ng.” Thủy Nhu Thanh chừng như sắ́p khóc đế́n nơi.

Hoa Tưởng Dung có ý chọc cho Thủy Nhu Thanh vui, bèn nói: “Xấ́u hổ chưa kìa, muội mới bao nhiêu tuổi chứ, lại dám nói là đã đeo mấ́y chục năm. Thanh Nhi đừng lo, để tỷ tỷ đi nhờ người đúc cho muội một cái khác là được.”

“Đó là vật mà mẫu thân để lại cho muội, còn nói sau này sẽ dùng làm tín vật đính ước cho muội nữa.” Thủy Nhu Thanh cũng biế́t muố́n tìm được tên hán tử kia còn khó hơn lên trời nên đành bỏ qua, nhưng miệng thì vẫn không ngừng mắ́ng lớn.

https://thuviensach.vn

“Có cần báo quan không?” Hoa Tưởng Dung biết mẫu thân của Thủy Nhu Thanh đã lên kinh thành từ hồi cô nhóc còn nhỏ, mấy năm rồi chưa về nhà, vật này nhất định là vô cùng quan trọng với cô bé, do đó cũng cảm thấy lo lắng thay cho tỷ muội của mình.

Thủy Nhu Thanh thở dài, nói: “Dung tỷ tỷ đúng là đã hồ đồ mất rồi, chúng ta lợi hại như vậy mà còn không tìm được, báo quan thì có ích gì chứ?” Dù sao nàng cũng vẫn mang tâm tính trẻ con, lại rất háo thắng, tuy trong lòng buồn bực nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ như không có việc gì. “Mất rồi thì thôi vậy, dù sao muội cũng không muốn lấy chồng...”

Hoa Tưởng Dung thấy Thủy Nhu Thanh nghĩ được như vậy thì rất mừng, bèn cười hì hì, nói: “Phải đấy, phải đấy! Nhân duyên do trời định, nói không chừng việc bị mất khóa này sẽ là khởi nguồn cho một câu chuyện thú vị ấy chứ. Có lẽ sau này muội sẽ có thể ngầm định chung thân, không cần phải nghe theo cha mẹ trong việc hôn nhân đại sự nữa...”

Thủy Nhu Thanh nghe thấy thế thì làm sao chịu để yên, giả bộ muốn bắt lấy Hoa Tưởng Dung. Hoa Tưởng Dung có ý làm Thủy Nhu Thanh phân tâm, bèn nghiêng mình né tránh, miệng thì vẫn cất tiếng trêu chọc cô bé.

Gã hán tử mặt vàng đó chính là do Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt đóng giả. Hôm qua hắn vừa tới thành Phù Lăng đã lập tức đi gặp Lỗ Tử Dương, vừa khéo gặp lúc Nhật Khốc quỷ đang tra xét nguyên nhân cái chết của tên lái thuyền đã ám hại mình, do đó Nhật Khốc quỷ cũng biết việc Diệu thủ vương đã tới thành Phù Lăng.

Nhật Khốc quỷ sau khi nghe Tiểu Huyền nói bừa liền nghĩ rằng chiếc khóa vàng kia thật sự là vật của Tiểu Huyền. Tình cảm

https://thuviensach.vn

của hắ´n với Tiểu Huyê`n hiện giờ đã râ´t sâu sắ´c, thật sự không nỡ từ chô´i lời van nài của nó, hắ´n bèn nói việc này với Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt. Quan Minh Nguyệt biê´t Nhật Khô´c quỷ là kẻ đứng đâ`u Câ`m Thiên lục quỷ, được Long phán quan xem trọng, nê´u có hắ´n nói giúp vài câu trước mặt Long phán quan thì ă´t là một việc hay. Huô´ng chi Diệu thủ vương có tài ăn trộm thiên hạ vô song, một việc cỏn con thê´ này hẳn nhiên dễ dàng làm được, do đó đã đáp ứng ngay mà chẳng hê` do dự.

Quan Minh Nguyệt xưa nay vô´n ngoan cô´, kiêu ngạo. Trước khi tới thành Phù Lăng đã khoác lác trước mặt Thái tử, nghĩ bụng chuyê´n đi lâ`n này ă´t sẽ thành công. Đêm qua, sau khi gặp Lỗ Tử Dương và Ninh Hô`i Phong hắ´n mới thâ´y đô´i phương thâm sâu khó lường, hơn nữa hắ´n sớm đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh nâ´p ngoài cửa, nhưng do đô´i phương không nói gì nên còn tưởng đó là người mà đô´i phương đã hẹn trước. Tới lúc đó hắ´n mới biê´t tình hình vô cùng phức tạp, cục diện đã hoàn toàn nă`m ngoài tâ`m khô´ng chê´ của mình. Sau khi trở vê` khách điê´m bàn bạc hô`i lâu với đám thủ hạ mà vẫn chẳng nghĩ ra được kê´ sách vẹn toàn nào, trong lòng hắ´n thâ`m buô`n bực, từ sáng sớm đã ra ngoài đi dạo, vừa khéo gặp được Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung, bèn thi triển thuật Diệu Thủ Không Không, thâ`n bâ´t tri quỷ bâ´t giác ăn trộm chiê´c khóa vàng của Thủy Nhu Thanh. Thủ pháp của hắ´n cực kỳ cao siêu, khi đó Thủy Nhu Thanh chẳng hay biê´t gì, tới khi phát hiện khóa vàng bị mâ´t thì Quan Minh Nguyệt sớm đã đi xa.

Quan Minh Nguyệt thâ`m đắ´c ý. Nhìn bộ dạng của Nhật Khô´c quỷ lúc nhờ mình ăn trộm khóa, vật này ă´t hẳn cực kỳ quan trọng với hắ´n. Mình đã giúp hắ´n một việc lớn như vậy, hắ´n tâ´t nhiên sẽ nói giúp mình vài câu trước mặt Long phán quan, việc này thực sự là có lợi cho cả hai phía...

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ thế, hắn chợt phát hiện sau lưng có điều khác thường, dường như có kẻ bám theo. Hắn vốn là một tay giang hồ lão luyện, lập tức gia tăng kình lực vào chân, không ngoảnh đầu mà tiếp tục đi về phía trước. Tốc độ của hắn không nhanh nhưng lại rẽ ngoặt liên tục, sau nháy mắt đã biến mất giữa đoàn người dậy sớm đi họp chợ. Hắn rẽ vào một con ngõ nhỏ, cho rằng đã cắt đuôi được kẻ bám theo, vừa định quay trở về khách điếm thì sống lưng chợt lạnh ngắt, trong lòng trào lên cảm giác bị người ta nhìn chằm chặp.

Quan Minh Nguyệt từng đi ăn trộm khắp thiên hạ, sớm đã quen với việc bị người ta theo dõi, nhưng cái cảm giác như có con sâu bám chặt vào xương tủy hiện giờ quả thực là khó chịu. Hắn thầm phán đoán xem là cao thủ nào bám theo mình, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, sau đó không trở về khách điếm mà đi thẳng tới một chỗ hoang vắng ở thành đông.

Sau khi tới chỗ không người, Quan Minh Nguyệt đột nhiên dừng lại, đưa tay lên vuốt mặt, gỡ ra một tấm mặt nạ da người mỏng như cánh ve, cất giọng sang sảng: “Là Lâm huynh hay Trùng huynh? Xin hãy hiện thân gặp mặt!”

Lâm Thanh nhảy ra từ phía sau một thân cây lớn rồi khẽ vỗ tay. “Mấy năm không gặp, tai mắt Quan huynh lại càng tốt hơn xưa, thực đáng chúc mừng!” Y vẫn luôn bám theo Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung, vốn định dụ Quỷ Thất Kinh ra, chẳng ngờ lại phát hiện thấy Quan Minh Nguyệt trước, sau đó bám theo tới tận đây.

Trên khuôn mặt Quan Minh Nguyệt không xuất hiện một tia biểu cảm. “Với thân pháp Nhạn Quá Bất Lưu Ngân của Lâm huynh, muốn bám theo ta mà không bị phát hiện hành tung chắc không phải là việc khó.” Giọng hắn chợt trở nên lạnh lùng: “Chẳng rõ Lâm huynh cố ý để lộ hành tung như thế là có dụng ý gì?”

https://thuviensach.vn

“Như nhau cả thôi.” Lâm Thanh khẽ mỉm cười. “Quan huynh đã nhận ra người bám theo không phải là ta thì là Trùng đại sư, vậy mà còn cố ý dụ ta đến chốn không người này. Dụng ý của Quan huynh tất nhiên chính là dụng ý của ta.”

Trên khuôn mặt Quan Minh Nguyệt rốt cuộc đã xuất hiện nét cười. “Thấy Lâm huynh sảng khoái như vậy, ta cũng không vòng vo nữa. Hiện giờ tình hình trong thành Phù Lăng rất phức tạp, các lộ nhân mã đều muốn nhúng tay vào việc liên minh, ta rất muốn nghe xem thái độ của Lâm huynh thế nào, chưa biết chừng chúng ta còn có thể hợp tác với nhau.”

Lâm Thanh thản nhiên nói: “Quan huynh yên tâm, ý đồ của ta và Trùng đại sư đều là ngăn cản Cầm Thiên bảo và Thái thân vương liên minh, nếu Long phán quan liên minh với Thái tử thì cũng coi như là một kết quả không tệ.” Y hiểu rõ tình hình ở kinh sư, thế lực của Minh Tướng quân mạnh nhất, kế đến là Thái thân vương, còn thế lực của Thái tử là yếu nhất. Nếu phe Thái tử có thể liên minh với Cầm Thiên bảo, cục diện ở kinh sư sẽ trở nên cân bằng hơn, do đó y mới có lời như vậy.

“Hay!” Quan Minh Nguyệt vỗ tay cười lớn. “Có lời này của Lâm huynh, ta có thể yên tâm được rồi. Lâm huynh muốn hợp tác thế nào đây?”

Lâm Thanh vẫn hờ hững nói: “Trước khi hợp tác, tốt nhất Quan huynh hãy giải thích rõ tại sao lại bám theo hai vị cô nương đi cùng với ta, nếu không ta thực khó có thể xua tan nỗi nghi hoặc trong lòng.” Quan Minh Nguyệt ra tay cực nhanh, cho dù là với nhãn lực của Lâm Thanh cũng không thể phát hiện việc hắn đã thi triển thuật Diệu Thủ Không Không để ăn trộm chiếc khóa vàng của Thủy Nhu Thanh.

https://thuviensach.vn

“Lâm huynh yên tâm, ta tuyệt đối không có ác ý.” Quan Minh Nguyệt thoáng có chút xấu hổ, dù sao việc ăn trộm món đồ tùy thân của một tiểu cô nương cũng chẳng đáng tự hào gì, đành cười gượng, nói: “Huống chi tiểu cô nương đó thân mang võ công của Ôn Nhu hương, ta làm sao dám động chân động tay chứ?”

Lâm Thanh liệu chừng Quan Minh Nguyệt cũng không thể giở trò gì trên người Thủy Nhu Thanh, còn tưởng hắn chỉ định thăm dò võ công của cô nhóc nên bèn nói: “Được, chuyện này tạm không nhắc đến nữa. Ta xin nói ngắn gọn luôn, không biết Lỗ Tử Dương định an bài cho Quan huynh gặp Long phán quan vào khi nào?”

Tới lúc này Quan Minh Nguyệt mới giật nẩy mình. “Người nấp ngoài cửa hôm qua chính là Lâm huynh sao?”

Lâm Thanh cũng không giải thích, để mặc cho Quan Minh Nguyệt suy đoán.

Quan Minh Nguyệt nghĩ đến việc mình tỏ ra có địch ý với Lâm Thanh trước mặt hai người Lỗ, Ninh đêm qua, trong lòng không khỏi có chút bất an. “Ta chẳng qua chỉ lá mặt lá trái với người của Cầm Thiên bảo, Lâm huynh ngàn vạn lần đừng coi là thật.”

Lâm Thanh cười rộ. “Quan huynh quá lo rồi, cho dù huynh có bất mãn với ta, ta tin rằng với tình hình hiện giờ chúng ta vẫn có thể chân thành hợp tác. Còn về việc sau này gặp nhau có trở mặt thành thù hay không, ta bây giờ vẫn chưa nghĩ đến.” Những lời này y nói một cách đường đường chính chính, tỏ rõ rằng mình và Quan Minh Nguyệt không phải người đồng đạo, nhưng bây giờ vẫn có thể hợp tác với nhau.

Sắc mặt Quan Minh Nguyệt lúc trắng lúc đỏ. “Lỗ Tử Dương còn chưa thông báo với ta việc lúc nào thì có thể gặp Long phán quan, ta đoán có lẽ trong ngày hôm nay sẽ có tin tức.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh nghiêm túc nói: “Đã như vậy, xin Quan huynh hãy phụ trách cung cấp tin tình báo về Cầm Thiên bảo cho ta, còn ta phụ trách phá hoại cuộc đàm phán giữa Tề Bách Xuyên và Long phán quan, như thế mọi người sẽ đều được lợi, Quan huynh thấy sao?”

Quan Minh Nguyệt trầm ngâm suốt một hồi lâu, nghĩ bụng, nếu người nấp ngoài cửa đêm qua là Lâm Thanh, như vậy giữa Cầm Thiên bảo và Ám khí vương không biết chừng lại có mối quan hệ gì đó. Lâm Thanh thấy hắn còn có điều cố kỵ, bèn nói tiếp: “Quan huynh hẳn cũng biết con người ta đây không thích dùng âm mưu quỷ kế, huống chi với thực lực của huynh bây giờ, nếu không liên thủ với ta thì có cách gì phá hoại được kế hoạch của Thái thân vương? Hiện giờ tình hình khẩn cấp, hợp vào thì mạnh, chia ra thì yếu, nếu cứ chần chừ mãi thì sau này có hối hận cũng đã muộn, xin Quan huynh hãy nói luôn quyết định của mình đi!”

“Được!” Quan Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh: “Ta tin Lâm huynh một lần này, nếu có tin tức gì về Long phán quan sẽ lập tức báo cho huynh ngay.”

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh vui vẻ dạo chơi trong thành Phù Lăng, khi đi khi nghỉ, sau đó còn cố ý vào tiệm gạo mua rất nhiều lương thực, bảo tiểu nhị đưa lên thuyền Tu Nhàn, khiến mọi người đều cho rằng bọn họ sắp rời khỏi thành Phù Lăng.

Suốt dọc đường, Hoa Tưởng Dung đều ngầm để ý nhưng đừng nói là phát hiện ra có kẻ nào theo dõi, nàng thậm chí còn không thấy tung tích của Lâm Thanh và Trùng đại sư mà mình biết chắc là đang bám theo sau.

Thấy đã đến buổi trưa, Thủy Nhu Thanh bèn nói: “Muội đói quá rồi, hay là chúng ta đến Tam Hương các lần nữa được không?”

https://thuviensach.vn

Hoa Tưởng Dung nói: “Nên vê` thuyê`n trước đã, đê´n lúc đó chúng ta có thể gọi Trùng đại thúc và Lâm đại ca cùng tới Tam Hương các.”

Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Tỷ sợ cái gì chứ? Cho dù Quỷ Thâ´t Kinh có tới thì chúng ta cũng phải làm một con quỷ no mới được.”

“Ai sợ nào?” Hoa Tưởng Dung bực mình mă´ng. “Hình như lá gan của con nhóc muội lại to lên rô`i đâ´y. Suô´t dọc đường đi, không phải muội liên tục hoài nghi người này người kia là do Quỷ Thâ´t Kinh đóng giả sao? Muội không sợ hă´n đóng giả thành tiểu nhị của Tam Hương các rô`i hạ độc vào thức ăn à?”

Hai má Thủy Nhu Thanh đỏ bừng. “Muội chỉ kể cho tỷ nghe những lời đô`n trên giang hô` thôi mà, đâu phải thật sự sợ hă´n.” Tròng mă´t nàng thoáng đảo qua đảo lại. “Muội biê´t tại sao tỷ lại nôn nóng muô´n vê` thuyê`n rô`i.”

Hoa Tưởng Dung buột miệng hỏi: “Tại sao?”

“Một ngày không gặp như cách ba thu chứ còn sao nữa...” Thủy Nhu Thanh gật gù cười nói. “Không đúng, không đúng, là một canh giờ không gặp như cách ba thu.”

Hoa Tưởng Dung cả thẹn. “Ăn nói linh tinh, ta chỉ lo Trùng đại thúc và Lâm đại ca còn chưa ăn trưa, muội chớ có nói bừa!”

“Đừng có chô´i!” Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói. “Trước đây Hoa phu nhân thường xuyên than vãn với muội ră`ng tâ`m mă´t tỷ quá cao, chẳng nhìn trúng nam nhân nào trong thiên hạ, lâ`n này vê` muội có thể báo tin tức tô´t cho bà rô`i.”

“Muội còn dám nói nữa?” Hoa Tưởng Dung làm bộ định đánh, Thủy Nhu Thanh vội vàng tránh đi, miệng vẫn nói không ngừng:

https://thuviensach.vn

“Nê´u tỷ muô´n chứng minh mình không có tâm tư đó thì hãy cùng muội tới Tam Hương các.”

Hoa Tưởng Dung chẳng có cách nào với Thủy Nhu Thanh, đành đô`ng ý: “Được rô`i, cứ nghe theo muội vậy!” Rô`i cười hì hì, nói: “Tiê´c là hôm nay không có ai mời.”

Vừa nghe nhă´c đê´n Tiểu Huyê`n, Thủy Nhu Thanh lập tức nổi giận. “Cái tên tiểu quỷ đó thực là đáng ghét, muội nghi nó chính là người của Cấ`m Thiên bảo.”

Lâ`n này thì đê´n lượt Hoa Tưởng Dung chiê´m được thê´ thượng phong, nàng cười hì hì, trêu chọc Thủy Nhu Thanh: “Nói không chừng nó chính là do Quỷ Thâ´t Kinh đóng giả đâ´y.”

“Chỉ dựa vào nó á?” Thủy Nhu Thanh trê` môi, hậm hực nói. “Vậy lâ`n sau gặp lại, muội sẽ lột da nó, để xem xem rô´t cuộc là do ai đóng giả... Â´y, đúng là gặp quỷ rô`i.” Thì ra Thủy Nhu Thanh còn chưa nói xong đã nhìn thâ´y phía trước mặt có một gã hán tử ôm theo Tiểu Huyê`n xuâ´t hiện từ chỗ ngoặt bên đường, đang đi thẳng vê` phía hai người bọn họ.

“Đúng là nhă´c đê´n Tào Tháo, Tào Tháo đê´n ngay.” Hoa Tưởng Dung cười rộ. “Mau đi lột da của nó đi!”

Thủy Nhu Thanh vừa mới nói khoác, cảm thâ´y râ´t mâ´t mặt, liê`n quát lớn một tiê´ng với gã hán tử kia: “Đứng lại!”

Gã hán tử đó không phải Nhật Khô´c quỷ, tuổi chừng ba mươi, thân hình thâ´p bé, chỗ bă´t mă´t nhâ´t trên khuôn mặt là cặp mă´t hẹp dài, chính là Điê´u Ngoa quỷ trong Cấ`m Thiên lục quỷ. Nghe thâ´y tiê´ng quát, hă´n bèn đứng lại. “Xin chào hai vị cô nương!”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh, hai mắt Tiểu Huyền lập tức sáng ngời nhưng lại không nói gì, chỉ cố gắng giãy giụa trong lòng Điêu Ngoa quỷ.

Thủy Nhu Thanh làm bộ già dặn, chỉ tay về phía Tiểu Huyền. "Tên tiểu quỷ ngươi nhìn thấy ta sao không tới thỉnh an?"

Trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp nhưng Tiểu Huyền vẫn không trả lời, chỉ không ngừng giãy giụa, chỉ là Điêu Ngoa quỷ có võ công cao cường, nó làm sao mà giãy thoát được.

Hoa Tưởng Dung thấy quần áo của Tiểu Huyền bị rách vài chỗ, trên mặt còn có một vết thương, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, bèn hỏi Điêu Ngoa quỷ: "Ngươi là ai? Thằng bé này có quan hệ gì với ngươi?"

Điêu Ngoa quỷ nhìn thấy dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Hoa Tưởng Dung thì ngẩn người hồi lâu, sau đó mới cười khan, nói: "Vị này chắc hẳn là Hoa cô nương rồi, quả nhiên quốc sắc thiên hương, xinh đẹp tuyệt trần..."

"Câm miệng!" Thủy Nhu Thanh quát lớn cắt ngang lời hắn. "Sao mồm miệng ngươi cũng trơn tuột như tên tiểu quỷ này vậy, rốt cuộc muốn gì?" Nàng đang trong cơn tức giận, bèn mắng luôn cả Tiểu Huyền.

Hoa Tưởng Dung thấy đối phương biết tên mình, đoán chừng hắn đã có sự chuẩn bị rồi mới tới đây, trong lòng ngầm đề phòng.

Điêu Ngoa quỷ tỉnh táo trở lại sau cơn chấn động trước vẻ đẹp của Hoa Tưởng Dung, lùi lại nửa bước, khom người xá dài. "Cô nương bớt giận, tại hạ là Điêu Ngoa quỷ trong Cầm Thiên lục quỷ, vâng lệnh Ninh sư gia đến vấn an Trùng đại sư và Lâm đại hiệp, ngoài ra

https://thuviensach.vn

còn đưa tới cho Lâm đại hiệp một bức thư, xin phiề̀n hai vị cô nương chuyển hộ."

Hoa Tưởng Dung còn chưa trả lời, Thủy Nhu Thanh đã vì vẻ mặt quái dị của Tiểu Huyề̀n mà có ý muố́n làm khó Điế́u Ngoa quỷ. "Bọn ta đâu có đi cùng đường với Lâm đại hiệp, ngươi tự đi mà tìm y!"

Điế́u Ngoa quỷ cười, nói: "Thủy cô nương có lá gan đương đêm tới thăm phân đà Phù Lăng của Cầ̀m Thiên bảo nhưng lại không có dũng khí thừa nhận mình đi cùng với Ám khí vương sao?" Hắ́n rố́t cuộc đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại sau cơn hoảng loạn lúc mới nhìn thấ́y Hoa Tưởng Dung, lời nói cũng trở nên sắ́c bén.

Hoa Tưởng Dung thấ́y kẻ này nói năng trôi trảy, biế́t rõ tình hình bên phe mình, còn thản nhiên nói ra việc Thủy Nhu Thanh đêm qua tới thăm dò tình hình của Cầ̀m Thiên bảo, trong lòng không khỏi kinh hãi. Chẳng lẽ Long phán quan đã tới thành Phù Lăng, chính thức muố́n tuyên chiế́n với Lâm đại ca và Trùng đại thúc? Nàng liề̀n nói: "Vị đại ca này quá nặng lời rồ̀i, Thanh Nhi vẫn mang tâm tính trẻ con, chỉ đi dạo chơi trong thành Phù Lăng mà thôi, làm gì có chuyện đương đêm tới phân đà của Cầ̀m Thiên bảo?"

Thủy Nhu Thanh thì trợn trừng hai mắ́t. "Con mắ́t nào của ngươi nhìn thấ́y ta đã tới cái phân đà gì đó của các ngươi nào? Cho dù ta có thật sự như vậy thì các ngươi đường đường là Cầ̀m Thiên bảo mà không ngăn nổi một đứa bé như ta, còn có mặt mũi mà ở đó vênh váo à?"

Điế́u Ngoa quỷ cũng là kẻ có tài ăn nói, mồ̀m miệng lém lỉnh chẳng kém gì Thủy Nhu Thanh, nhưng lúc này Thủy Nhu Thanh nói năng càn quấ́y bấ́t chấ́p đạo lý, thành ra hắ́n cũng chẳng có cách nào, đành cười gượng một tiế́ng rồ̀i xoay người định đi. "Nế́u các vị đã không đi cùng đường với Ám khí vương, ta đành tự đi tìm y vậy!"

https://thuviensach.vn

“Khoan đã!” Hoa Tưởng Dung biết đối phương đã tìm đến tận nơi, ắt sẽ không chịu cứ thế mà đi. “Ngươi hãy nói xem định mang tới cho Ám khí vương bức thư gì?”

Điểu Ngoa quỷ nở một cười thần bí, đoạn khẽ vỗ vào Tiểu Huyền. “Đây chính là bức thư mà Ninh sư gia của bọn ta muốn gửi cho Lâm đại hiệp.”

“Cái gì?” Thủy Nhu Thanh buột miệng thốt lên, ngón tay nhỏ xinh gần như đã ấn vào mũi Tiểu Huyền. “Nó chính là bức thư mà ngươi mang tới?” Thấy Tiểu Huyền một mực không nói gì, cô nhóc lại càng nhận định tên tiểu quỷ này là gian tế của Cầm Thiên bảo, bèn châm chọc bằng giọng như cười như không: “Tên tiểu quỷ ngươi càng ngày càng ghê gớm rồi đấy, làm người không muốn mà lại muốn làm bức thư gì đó hả?”

Tiểu Huyền thấy Thủy Nhu Thanh chế giễu mình như vậy, ngón tay còn đưa qua đưa lại trước mắt mình, nhất thời rất tức tối, chỉ muốn cắn nàng một cái. Tiếc rằng huyệt đạo của nó đã bị phong bế, chẳng thể nói năng, vậy nên trong lòng càng hậm hực, nếu không phải vì một lòng cố chịu đựng thì có lẽ đã rơi nước mắt.

Một tiếng cười dài vang lên, Lâm Thanh đột ngột hiện thân, hờ hững nói với Điểu Ngoa quỷ: “Đã là thư của Ninh Hồi Phong, vậy ta sẽ nhận, ngươi hãy quay về phục mệnh đi!” Thì ra sau khi thương lượng với Quan Minh Nguyệt, y lập tức quay trở lại, tiếp tục bám theo hai người Hoa, Thủy.

Lâm Thanh xuất hiện mà không hề có điềm báo trước khiến Thủy Nhu Thanh sợ giật nẩy mình, còn Hoa Tưởng Dung thì chỉ khẽ mỉm cười vẻ như đã biết trước, nhưng khuôn mặt lại thoáng ửng hồng. Hai mắt Tiểu Huyền bỗng đỏ hoe như nhìn thấy người thân, khóe mắt ầng ậng nước, có điều vẫn cố kìm nén không

https://thuviensach.vn

muố´n rơi nước mă´t trước mặt Thủy Nhu Thanh, thâ`n să´c quả là phức tạp vô cùng.

Điê´u Ngoa quỷ cũng không ngờ được Lâm Thanh nói tới là tới như vậy. “Bái kiê´n Lâm đại hiệp, từ lâu đã...”

Lâm Thanh chăm chú nhìn Tiểu Huyê`n, thâ`m ngạc nhiên trước vẻ kích động của nó, đô`ng thời không hê` khách sáo că´t ngang lời Điê´u Ngoa quỷ: “Thư đã được đưa tới rô`i, ngươi còn không đi mau? Muố´n nói chuyện với ta thì hãy bảo Ninh Hô`i Phong đích thân tới.”

Điê´u Ngoa quỷ thân là một trong Câ`m Thiên lục quỷ, xưa nay vô´n hoành hành ngang ngược ở vùng Tứ Xuyên, nào có từng bị người ta coi thường như vậy, hơn nữa còn là ở trước mặt một nữ tử xinh đẹp như Hoa Tưởng Dung. Hă´n cảm thâ´y râ´t mâ´t mặt, định lên tiê´ng tranh cãi vài câu nhưng lại thâ´y ánh mă´t să´c lẹm của Lâm Thanh chiê´u tới, trong lòng kinh sợ, bèn vội vàng nuô´t những lời định nói lại. Tuy vô cùng căm tức nhưng bê` ngoài hă´n vẫn không dám làm trái lễ sô´, sau khi đặt Tiểu Huyê`n xuô´ng đâ´t liê`n cung tay cáo biệt Lâm Thanh và hai người Hoa, Thủy rô`i xoay người rời đi.

Tiểu Huyê`n bị Điê´u Ngoa quỷ đặt xuô´ng đâ´t, lập tức cảm thâ´y chân tay tê râ`n, không cách nào đứng vững. Hoa Tưởng Dung nhanh tay đỡ lâ´y nó rô`i ngẩng lên nhìn Lâm Thanh. “Chúng ta đưa nó vê` thuyê`n chứ?”

Lâm Thanh thâ´y thâ`n să´c của Tiểu Huyê`n phức tạp, biê´t là trong chuyện này ă´t có ẩn tình, mà ở trong thành Phù Lăng cũng không tiện hỏi nhiê`u, bèn khẽ gật đâ`u. Y nhãn lực cao minh, đưa tay tới khẽ vỗ lên vai Tiểu Huyê`n, định giải huyệt đạo cho nó trước...

“Â´y!” Lâm Thanh có chút châ´n động, vừa rô`i y đã dùng tới sáu thành công lực vỗ xuô´ng, vậy mà vẫn không thể giải huyệt đạo của

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề`n. Trong người Tiểu Huyề`n dường như có một luồ`ng chân khí cực kỳ quỷ dị liên tục di chuyển, đẩy nội lực của y ra ngoài.

Lâm Thanh ngồ`i xổm xuố´ng, cầ`m cổ tay Tiểu Huyề`n, ấ´n hai ngón tay vào mạch môn của nó, phát hiện kinh mạch của nó đã hoàn toàn rố´i loạn, dường như bị khố´ng chế´ bởi một thứ võ công nào đó cực kỳ tà môn mà bản thân không có cách nào hóa giải.

Từ nhỏ Tiểu Huyề`n đã ở bên Hứa Mạc Dương, được nghe kể rấ´t nhiề`u chuyện về` Lâm Thanh, do đó vẫn luôn coi Lâm Thanh là thầ`n tượng lớn nhấ´t, địa vị trong lòng quả thực chẳng khác mấ´y so với cha. Lúc này thấ´y Lâm Thanh ở gầ`n mình như vậy, nó không sao kìm nén được nữa, nỗi ấ´m ức tích tụ trong lòng kể từ sau khi bị Nhật Khố´c quỷ bắ´t đi bỗng trào lên, nước mắ´t tuôn trào, không sao kìm lại được. Thủy Nhu Thanh chỉ nghĩ tên "đố´i thủ" của mình khóc vì đau đớn, tuy không nhẫn tâm ném đá người rơi xuố´ng giế´ng nhưng vẫn trề` môi, làm mặt quỷ với Tiểu Huyề`n.

Lâm Thanh làm sao biế´t được tâm tư của Tiểu Huyề`n, chỉ đưa tay khẽ vỗ vai nó. "Đừng nôn nóng, sau khi quay về`, ta và Trùng đại sư nhấ´t định sẽ giải huyệt giúp ngươi." Trong lòng ngẫm nghĩ về` sự kỳ quái trong cơ thể Tiểu Huyề`n, y chậm rãi đứng dậy, đi về` phía bế´n sông.

Hoa Tưởng Dung nháy mắ´t ra hiệu với Thủy Nhu Thanh một cái rồ`i bế´ Tiểu Huyề`n đi theo Lâm Thanh. Nào ngờ Tiểu Huyề`n thoáng ngẩn người, sau đó ra sức giãy giụa khiế´n Hoa Tưởng Dung khó có thể bế´ nó đi tiế´p được, đành khẽ gọi Lâm Thanh một tiế´ng.

Lâm Thanh ngoảnh lại nhìn, thấ´y mặt mũi Tiểu Huyề`n đỏ bừng thì cả kinh, thầ`m nghĩ chẳng lẽ vì mình giải huyệt không đúng cách nên đã gây ra hậu quả khó lường? Y thấ´y Tiểu Huyề`n tỏ ra gầ`n gũi với mình thì cũng thầ`m quan tâm đế´n nó, huố´ng chi Ninh Hồ`i

https://thuviensach.vn

Phong đã trịnh trọng phái Điêu Ngoa quỷ mang Tiểu Huyền đến như một bức thư, bên trong ắt hẳn có vấn đề. Y bèn cất bước đi tới, đón lấy Tiểu Huyền, hỏi: “Ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hoa Tưởng Dung nói với Tiểu Huyền: “Nếu ngươi biết viết chữ thì hãy viết lên đất đi!”

Tiểu Huyền đỏ bừng mặt, khẽ gật đầu.

Lâm Thanh đặt Tiểu Huyền xuống đất. Thủy Nhu Thanh nghĩ bụng, dù sao cũng từng được Tiểu Huyền mời cơm một lần, không nỡ làm khó nó nữa, lại sợ nó ngồi xổm viết chữ sẽ khó chịu, bèn đưa một cành cây tới. “Ngươi viết đi!”

Tiểu Huyền đón lấy cành cây. Lúc này ngoài việc miệng không thể nói, tay chân mỏi nhừ ra thì những bộ phận khác của nó đều không có gì khó chịu, bèn lấy cành cây vạch từng nét chữ.

“Nam?” Thủy Nhu Thanh nhìn kĩ chữ mà Tiểu Huyền vừa viết, không khỏi bật cười. “Bọn ta đều biết ngươi là con trai.”

“Nữ?” Hoa Tưởng Dung cũng không sao nhịn được cười, thằng bé này bị làm sao vậy, đến lúc này rồi mà còn có tâm trạng viết mấy chữ chẳng đâu vào đâu.

“Thụ... thụ... bất... thân!” Lâm Thanh đọc nốt những chữ Tiểu Huyền viết ra, thoáng ngẩn người rồi không kìm được bật cười ha hả. Thì ra vừa rồi Tiểu Huyền đỏ bừng mặt là vì bị Hoa Tưởng Dung bê trong lòng, vậy mà bọn họ còn tưởng thân thể nó có chỗ nào không thoải mái. Nghĩ đến việc nó mới chỉ là một thằng bé mà đã có suy nghĩ như vậy, y càng cảm thấy tức cười.

https://thuviensach.vn

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh cũng cười đế´n nghiêng ngả. Thủy Nhu Thanh một tay ôm bụng, một tay chỉ vê` phía Tiểu Huyê`n, cười đế´n nỗi không đứng thẳng người được. Duy có Tiểu Huyê`n là vẫn tỏ ra nghiêm túc, cặp mă´t nhìn chă`m chă`m vào Lâm Thanh, dường như mong y tới bê´ mình.

“Ha ha, thă`ng bé này thật quá thú vị, khiê´n ta cũng phải hiện thân.” Chẳng rõ Trùng đại sư đột nhiên nhảy ra từ nơi nào, trên đâ`u vẫn đội chiê´c nón lá, sau khi xuâ´t hiện thì lập tức bước tới bê´ Tiểu Huyê`n lên. “Nào nào nào, để ta bê´ ngươi vê` thuyê`n thì chă´c không có vâ´n đê` gì chứ!” Tiểu Huyê`n gật đâ`u thật mạnh, bên khóe miệng để lộ nét cười, trong mă´t vẫn còn vương một giọt lệ chừng như bâ´t cứ lúc nào cũng có thể rơi xuô´ng.

"Kính chào Lâm huynh!

Đứa bé này trúng phải phép điểm huyệt độc môn của ta, miệng không thể nói, hành động như thường, nhưng nê´u trong vòng một tháng mà không thể hóa giải thì sẽ có hậu quả khôn lường.

Từ lâu đã nghe nói Lâm huynh và Trùng đại sư là người hiệp nghĩa, chuyên trừ bạo an lương, huô´ng chi đứa bé này còn có uyên nguyên khá sâu với Lâm huynh, tin ră`ng Lâm huynh sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nay xin lâ´y năm ngày làm kỳ hạn, nê´u Lâm huynh không thể giải quyê´t, Ninh mỗ tự nhiên sẽ ra tay, tới khi đó, giữa Câ`m Thiên bảo và chư vị sẽ không còn vướng mă´c gì với nhau nữa.

Sáu năm trước, Lâm huynh từng hạ chiê´n thư với thiên hạ đệ nhâ´t cao thủ Minh Tướng quân giữa chô´n muôn người, việc này đã lan truyê`n khă´p võ lâm, thực khiê´n bọn ta ngưỡng mộ khôn cùng. Nay xin học theo đó, dùng đứa bé này làm chiê´n thư, thực đã múa rìu qua cửa Lỗ, mong Lâm huynh không chê cười!

https://thuviensach.vn

Ninh Hô`i Phong"

Thủy Nhu Thanh đọc xong bức thư mà Tiểu Huyê`n mang theo trên người, ngẩng lên, lẩm bẩm nói: “Thì ra tên tiểu quỷ này là một bức chiê´n thư.”

Lâm Thanh trâ`m ngâm không nói gì, Ninh Hô`i Phong đã dám hạ chiê´n thư với y như vậy, ă´t hẳn là có mâ´y phâ`n nă´m chă´c. Lời lẽ trong thư tuy khách sáo nhưng câu nói: “Giữa Câ`m Thiên bảo và chư vị sẽ không còn vướng mă´c gì với nhau nữa” chẳng qua là có ý bảo y đừng can thiệp vào chuyện của bọn họ. Mà vừa rô`i, khi giải huyệt cho Tiểu Huyê`n, y quả thực khó lòng xác định được thủ pháp của đô´i phương, nói không chừng sẽ thật sự phải thua keo này.

“Đây chính là kê´ hoãn binh.” Trùng đại sư nói. “Ninh Hô`i Phong đã lâ´y năm ngày làm kỳ hạn, như vậy trong năm ngày này, Câ`m Thiên bảo ă´t sẽ có hành động gì đó.”

Thủy Nhu Thanh thì lại có niê`m tin tuyệt đô´i vào Lâm Thanh: “Ninh Hô`i Phong chẳng qua chỉ là một tên sư gia của Câ`m Thiên bảo, có thể có bản lĩnh gì chứ? Cháu chẳng tin Lâm đại ca phải dùng đê´n năm ngày để hóa giải phép điểm huyệt mà hă´n thi triển đâu.” Sau đó, nàng lại liê´c mă´t nhìn qua phía Tiểu Huyê`n, cười hì hì trêu chọc: “Tên tiểu quỷ ngươi đúng là may mă´n lă´m đâ´y, ta thật muô´n nhìn thâ´y bộ dạng của ngươi khi cả đời không thể nói năng được.”

Tiểu Huyê`n nghe Thủy Nhu Thanh đọc đê´n đoạn: “Nhưng nê´u trong vòng một tháng mà không thể giải thì sẽ có hậu quả khôn lường”, trong lòng đã trào lên một cơn giá lạnh. Tạm chưa nói tới cái hậu quả gì đó, chỉ riêng việc cả buổi sáng không thể nói năng, tứ chi mỏi nhừ đã khiê´n nó khó chịu đê´n mức chỉ muô´n khóc lớn một phen. Lúc này nó làm gì còn tâm trạng đôi co với Thủy Nhu Thanh,

https://thuviensach.vn

huố́ng chi dù muố́n đôi co cũng chẳng được, nên chỉ ngoảnh đầ̀u qua một bên, không thèm để ý tới nàng.

Lâm Thanh ngẩng đầ̀u nhìn trời, khẽ thở dài một tiế́ng. “Tên Ninh Hồ̀i Phong này tuyệt đố́i không thể coi thường. Hắn dám làm như vậy, e là đã bỏ ra không ít công sức lên người thằng bé này, ta không nắm chắc có thể hóa giải được.”

“Ồ!” Nghe Lâm Thanh nói vậy, Trùng đại sư liề̀n hơi nhướng mày, nắm lấ́y bàn tay Tiểu Huyề̀n, nhắm mắ́t ngưng thầ̀n theo dõi tình hình kinh mạch trong cơ thể nó. Một hồ̀i lâu sau, ông mới mở mắ́t, trên khuôn mặt thoáng xuấ́t hiện vẻ kinh hãi. “Đây là thủ pháp gì vậy? Ta chưa thấ́y bao giờ.”

Hoa Tưởng Dung vố́n thiện lương, thấ́y Tiểu Huyề̀n hơi biế́n sắ́c mặt khi nghe thấ́y những lời này thì liề̀n cầ̀m lấ́y bàn tay nó, khẽ an ủi: “Đừng sợ, ngươi từng nghe nói có việc gì mà Ám khí vương và Trùng đại sư không thể giải quyế́t chưa?”

Trùng đại sư khẽ lắ́c đầ̀u. “Tiểu nha đầ̀u chớ vội nói khoác, thủ pháp điểm huyệt này bá đạo dị thường, ta bình sinh hiế́m gặp, cầ̀n phải nghiên cứu kĩ càng một phen trước đã.”

Lâm Thanh trầ̀m giọng nói: “Vừa rồ̀i tiểu đệ đã thử qua một chút, nhưng lại phát hiện kinh mạch trong cơ thể thằng bé này đã rố́i loạn. Chỉ nhìn mạch tượng mà xét, các huyệt đạo ở hai kinh Thiế́u Âm, Thái Âm đã đóng kín, không thể truyề̀n nội khí vào...”

Trùng đại sư khẽ gật đầ̀u. “Vậy mà trong hai kinh Dương Minh và Thái Dương lại có một luồ̀ng dị khí vô cùng dữ dội, chuyển động không ngừng. Nế́u nhấ́t quyế́t dùng ngoại lực để can thiệp, ta sợ thân thể của thằng bé này sẽ không chịu đựng nổi.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh đang nghĩ đế´n việc trong thư Ninh Hô`i Phong có nói Tiểu Huyê`n có uyên nguyên khá sâu với mình, liê`n tiện miệng đáp: “Tạm thời đừng nên vội vã cứu trị, loại thủ pháp này ngâ`m ẩn chứa sát cơ, chỉ sơ sẩy một chút thôi là sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Tiểu Huyê`n nghe thâ´y vậy thì tim đập chân run, tuy không hiểu những kinh mạch đó có nghĩa là gì nhưng nhìn sắ´c mặt nặng nê` của Trùng đại sư và Lâm Thanh thì biế´t ngay là tình trạng của mình hiện tại không tô´t chút nào.

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh đưa mắ´t nhìn nhau, thực sự không ngờ với bản lĩnh của Trùng đại sư và Lâm Thanh mà cũng có lúc phải bó tay như vậy, xem ra tên Ninh Hô`i Phong này quả thực chẳng phải hạng xoàng.

Hoa Tưởng Dung vô´n có tâm tư tinh tế´, thâ´y Lâm Thanh và Trùng đại sư bàn luận vê` tình hình của Tiểu Huyê`n ngay trước mặt nó thì sợ nó lo lắ´ng, lại thâ´y quâ`n áo nó bị rách mâ´y chỗ, trên mặt còn có một vê´t thương, trong lòng không khỏi thương xót, liê`n bước tới kéo tay nó, nói: “Ngươi hãy theo ta vào trong khoang thuyê`n nghỉ ngơi một lát, nhân tiện thay quâ`n áo để ta đi nhờ người vá lại cho ngươi.”

Tiểu Huyê`n vội đẩy tay Hoa Tưởng Dung ra, nhảy bật dậy, kiên quyê´t lắ´c đâ`u.

“Sao thê´?” Hoa Tưởng Dung tò mò hỏi.

Tiểu Huyê`n cắ´n chặt môi, chỉ lắ´c đâ`u nguâ`y nguậy, trên trán đã lâ´m tâ´m mô` hôi.

Thâ´y khuôn mặt Tiểu Huyê`n đâ`y vẻ hô´t hoảng, Thủy Nhu Thanh cũng có chút không nhẫn tâm, bèn đưa cho nó một cô´c nước, câ´t giọng hòa nhã: “Đã tới đây rô`i thì ngươi cứ yên tâm đi. Ngươi đã

https://thuviensach.vn

biế́t chữ, chi bằ̀ng hãy viế́t lại quá trình tên xấ́u xa đó điểm huyệt ngươi, như vậy chưa biế́t chừng sẽ có tác dụng đố́i với việc giúp ngươi giải huyệt đạo."

Tiểu Huyề̀n khẽ gật đầ̀u, hai tay đưa lên ôm chặt vai, rồ̀i lại lắ́c đầ̀u nguầ̀y nguậy.

Trùng đại sư thấ́y Thủy Nhu Thanh nói có lý, cũng bảo: "Tiểu huynh đệ nghe lời đi, hãy vào trong khoang thuyề̀n viế́t lại quá trình ngươi bị điểm huyệt. Kiểu gì ta cũng có cách giải huyệt cho ngươi."

Thủy Nhu Thanh đưa tay định kéo Tiểu Huyề̀n nhưng lại bị Tiểu Huyề̀n né tránh. Thấ́y bộ dạng của Tiểu Huyề̀n như sợ bị người ta chạm vào, Thủy Nhu Thanh bật cười, nói: "Chẳng lẽ ngươi vẫn còn nhớ việc nam nữ thụ thụ bấ́t thân? Đúng là một tên tiểu lão phu tử cứng nhắ́c." Mọi người nhớ lại cảnh tượng hồ̀i nãy, đề̀u khẽ bật cười.

Tiểu Huyề̀n nhìn thấ́y nụ cười của Thủy Nhu Thanh, trái tim bấ́t giác đập rộn, khuôn mặt cũng đỏ ửng. Lúc này nó đã chẳng mấ́y lo lắ́ng về̀ thương thế́ của mình nhưng lại sợ phải đi thay quầ̀n áo. Thì ra hồ̀i sáng Quan Minh Nguyệt đã đưa cho nó chiế́c khóa vàng của Thủy Nhu Thanh, được nó cấ́t ở trước ngực, nế́u bị Thủy Nhu Thanh phát hiện thì thực là dù có trăm cái miệng cũng không cách nào giải thích được, huố́ng chi bây giờ, cái miệng duy nhấ́t của nó còn chẳng thể nói năng.

Lâm Thanh để ý thấ́y Tiểu Huyề̀n có vẻ khác thường, đang định nói gì đó, khóe mắ́t chợt liế́c thấ́y từ khu rừng bên bờ sông có một vật bay tới. Y không nghĩ ngợi gì đã đưa tay chụp lấ́y, khi chạm vào có cảm giác mề̀m mại, thì ra là một viên đá được bọc trong miế́ng vải.

https://thuviensach.vn

“Kẻ nào vậy?” Hoa Tưởng Dung đang định lao lên bờ đuổi theo nhưng lại bị Lâm Thanh đưa tay kéo lại. “Không cần đuổi theo, là Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt.”

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: “Diệu thủ vương đến đây làm gì?”

Trùng đại sư mỉm cười, nói: “Tất nhiên là để đưa tin về Long phán quan cho Lâm đại hiệp rồi.” Hồi sáng, ông và Lâm Thanh cùng bám theo hai người Hoa, Thủy, tất nhiên biết việc Lâm Thanh và Quan Minh Nguyệt đã quyết định liên thủ với nhau.

Lâm Thanh tháo miếng vải ra, thấy bên trên có viết mấy dòng chữ, bèn chậm rãi đọc: “Buổi trưa ngày mai, Long phán quan hẹn gặp Tề Bách Xuyên và ta ở Khốn Long sơn trang nơi gò Thất Lý.”

“Long phán quan đồng thời hẹn gặp cả Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt!” Trùng đại sư vô cùng kinh ngạc. “Tại sao Cầm Thiên bảo lại để cho người của hai hệ phái ở kinh sư gặp nhau như thế?”

Lâm Thanh thở dài, than: “Đây nhất định là kế sách của Ninh Hồi Phong nhằm gây xích mích giữa hai hệ phái, như vậy Cầm Thiên bảo mới thu thêm được nhiều lợi ích.”

Thủy Nhu Thanh vẫn cảm thấy khó hiểu. “Cầm Thiên bảo chỉ cần ngầm liên minh với một bên là được, tại sao phải làm như vậy?”

“Có lẽ chúng ta đã nhầm, Cầm Thiên bảo căn bản không muốn liên minh với bất kỳ phe nào.” Lâm Thanh cười, nói. “Việc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan vốn vô cùng bí mật, ta cứ nghĩ mãi mà không hiểu tại sao người nào cũng biết tin như thế.”

Trùng đại sư vỗ đùi một cái thật mạnh. “Đúng, điểm này rất đáng nghi ngờ. Theo lý mà xét thì phía Thái thân vương chắc hẳn sẽ

https://thuviensach.vn

không tiế t lộ việc này, như vậy vấ n đề chỉ có thể xuấ t hiện ở Cầ m Thiên bảo mà thôi.”

Thủy Nhu Thanh nói: “Làm như vậy thì có lợi gì cho Cầ m Thiên bảo? Chẳng lẽ bọn họ muố n đắ c tội với cả mấ y thế lực lớn ở kinh sư?”

Lâm Thanh trầ m ngâm nói: “Mấ u chố t là ở Ninh Hồ i Phong. Người này tâm kế cực sâu, khó lòng đề phòng. Ta luôn có một cảm giác kỳ lạ, chỉ là còn có một số điểm chưa thể nghĩ thông được.”

“Liệu có phải Quan Minh Nguyệt cố ý bày trò nghi binh, dụ chúng ta mắ c bẫy không?” Thủy Nhu Thanh ngoảnh đầ u qua, bỗng nhìn thấ y hai gò má Hoa Tưởng Dung ửng hồ ng, liề n tò mò hỏi: “Úi, Dung tỷ tỷ làm sao vậy? Sao mà mặt mày lại đỏ ửng giố ng như tên tiểu quỷ kia thế?”

Hoa Tưởng Dung thấ p giọng nói: “Không có gì, ta cảm thấ y người hơi mệt.” Thì ra vừa rồ i Hoa Tưởng Dung bị Lâm Thanh kéo tay, trái tim liề n đập loạn nhịp, khuôn mặt cũng ửng hồ ng như bị lửa thiêu. Còn Tiểu Huyề n nghe Lâm Thanh nhắ c đế n Quan Minh Nguyệt, sợ bọn họ nói tới việc Quan Minh Nguyệt ăn trộm khóa, nhấ t thời cũng đỏ mặt tía tai.

Trùng đại sư cười, nói: “Thôi, Lâm huynh hãy ở lại đây suy nghĩ, còn hai nhóc con các ngươi mau về phòng nghỉ ngơi đi, ta thì đi thử giải huyệt cho thằ ng bé này. Công việc tạm thời cứ phân công như thế, đợi đế n tố i chúng ta sẽ tiế p tục bàn bạc chuyện này.”

Tiểu Huyề n sợ Thủy Nhu Thanh nói tới việc chiế c khóa vàng, chỉ mong bọn họ dừng cuộc nói chuyện nhanh một chút, nghe Trùng đại sư nói vậy thì vừa hay đúng ý, liề n không đợi ai kéo đã tự đi vào trong khoang thuyề n. Thủy Nhu Thanh kêu lớn: “Tên tiểu quỷ ngươi

https://thuviensach.vn

chớ có xông bừa vào phòng ta đâ´y!" rô`i kéo tay Hoa Tưởng Dung cùng đuổi theo sau.

Trùng đại sư ngẫm nghĩ một lát rô`i nói: "Bức chiê´n thư này của Ninh Hô`i Phong được đưa tới không sớm không muộn, rấ´t có vấ´n đê`, chỉ e bên trong có điê`u man trá. Mà giờ Quỷ Thấ´t Kinh đã không hiện thân nữa, Ninh Hô`i Phong thì hoàn toàn không nhă´c đê´n phủ tướng quân, điê`u này khiê´n ta có một phán đoán rấ´t không hay..." Ông hít sâu một hơi, sắ´c mặt nặng nê`, khẽ cấ´t tiê´ng nói tiê´p: "Có lẽ Cấ`m Thiên bảo đã liên thủ với ba hệ phái ở kinh sư, mục đích chính là đô´i phó với chúng ta."

Trong lòng Lâm Thanh cũng đâ`y nghi hoặc, chỉ cau mày mà không nói gì.

Trùng đại sư đưa tay khẽ vỗ vai Lâm Thanh. "Ta vào trong khoang thuyê`n thử giải huyệt cho đứa bé đó, Lâm huynh hãy suy nghĩ tiê´p xem. Tình hình hiện giờ có vẻ bình thường nhưng bên trong lại có khá nhiê`u điê`u hung hiểm, đi nhầ`m một bước rấ´t có thể sẽ dẫn đê´n đại họa ngay. Chúng ta thì không có gì nhưng chỉ sợ hai con nhóc kia sẽ gặp chuyện..."

Lâm Thanh đứng một mình nơi đâ`u thuyê`n, nhìn dòng nước sông không ngừng cuộn chảy, trong lòng trào dâng rấ´t nhiê`u suy nghĩ. Từng làn gió sông thổi tới làm áo y tung bay, khiê´n tâm trạng y trở nên rô´i như tơ vò.

Mãi tới lúc này y mới nghiêm túc suy nghĩ vê` tên Ninh Hô`i Phong kia. Y vô´n cho rằ`ng hắ´n chẳng qua chỉ là một tên sư gia của Cấ`m Thiên bảo, nhưng bây giờ xem ra con người này không hê` đơn giản, việc đưa bức "chiê´n thư" Tiểu Huyê`n tới lại càng khiê´n người ta khó mà lường trước được.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Lâm Thanh đột nhiên trào lên một suy nghĩ kỳ quặc. So với Long phán quan, có lẽ tên Ninh Hồ`i Phong có biệt hiệu "bệnh tòng khẩu nhập, họa tòng thủ xuấ´t" này mới thật sự là đố´i thủ của mình.

Mấ´y canh giờ sau, đã tới lúc dùng bữa tố´i mà Trùng đại sư vẫn chưa trở ra. Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh đề`u hế´t sức kinh ngạc, không ngờ bức "chiế´n thư" của Ninh Hồ`i Phong lại khó giải quyế´t như vậy. Lâm Thanh dường như không để tâm mấ´y tới điề`u này, vẫn nói cười vui vẻ nhưng hai nàng Hoa, Thủy đề`u có điề`u khúc mắ´c trong lòng, lại nghĩ đế´n chuyện ngày mai Cầ`m Thiên bảo đồ`ng thời hẹn gặp người của hai hệ phái ở kinh sư, do đó bầ`u không khí trở nên khá nặng nề`.

Hoa Tưởng Dung rố´t cuộc đã không kìm được, cấ´t tiế´ng hỏi Lâm Thanh: "Cầ`m Thiên bảo không tỏ thái độ là sẽ liên minh với bên nào, ngày mai lại đồ`ng thời gặp người của Thái thân vương và Thái tử, chúng ta nên làm thế´ nào đây?"

Lâm Thanh vố´n vẫn luôn suy nghĩ về` vấ´n đề` này. "Hành động này của Cầ`m Thiên bảo quả thực rấ´t cao minh, không những nằ`m ngoài dự liệu của ta mà còn khiế´n đám người đế´n từ kinh sư trở tay không kịp." Y thoáng suy nghĩ rồ`i nói tiế´p: "Quan Minh Nguyệt đã thông báo cho ta, ta ắ´t không thể khoanh tay đứng nhìn, có điề`u ta vẫn chưa thể quyế´t định xem nên nhúng tay vào việc này như thế´ nào. Ngầ`m nghe lén e là chẳng có ích gì, nhưng nế´u ngang nhiên can thiệp thì chỉ sợ người của ba hệ phái ở kinh sư sẽ cùng đố´i địch với chúng ta."

"Muội còn có một việc này không hiểu." Hoa Tưởng Dung chậm rãi nhấ´p một ngụm trà rồ`i nói ra điề`u nghi hoặc trong lòng: "Cầ`m Thiên bảo chắ´c hẳn không tính trước được việc chúng ta muố´n ngăn cản bọn họ liên minh với Thái thân vương, chỉ cầ`n

https://thuviensach.vn

ngâ`m hành sự và không khiê´n chúng ta nghi ngờ là được. Nhưng tại sao vào thời điểm mâ´u chô´t này, Ninh Hô`i Phong lại hạ chiê´n thư với Lâm đại ca?"

Lâm Thanh thoáng ngẩn người. Lời này quả thực râ´t có lý, xét theo lẽ thường thì lúc này Ninh Hô`i Phong đang bận rộn xử lý các sự vụ vê` ba hệ phái ở kinh sư, tuyệt đô´i không có thời gian rảnh mà để ý tới Ám khí vương, lại càng không đoán ra y sẽ tham gia vào chuyện này. Nhưng hành động hạ chiê´n thư kia thực khiê´n người ta khó có thể đoán được dụng ý, trừ phi kiê´n thức của Ninh Hô`i Phong hạn hẹp, không biê´t tính cách cương liệt của Ám khí vương, ngây thơ cho rằ`ng chỉ một bức chiê´n thư đã có thể khiê´n y biê´t khó mà lui...

Còn nê´u không phải vậy, râ´t có thể Ninh Hô`i Phong cô´ ý muô´n kéo hai đại cao thủ Ám khí vương và Trùng đại sư vào việc này.

Thủy Nhu Thanh cũng tỏ ra nghi hoặc. "Dung tỷ tỷ nói vậy làm muội cũng cảm thâ´y có chút hoài nghi, Câ`m Thiên bảo dường như sợ chúng ta không có lý do để đô´i đâ`u với bọn họ vậy..."

Giọng nói của Trùng đại sư vọng vào từ ngoài cửa. "Không sai! Ninh Hô`i Phong làm vậy hẳn là muô´n khiê´n chúng ta nghi thâ`n nghi quỷ. Ta càng nghĩ lại càng cảm thâ´y có vâ´n đê`, cuộc tụ hội ở Khô´n Long sơn trang ngày mai râ´t có thể chính là cái bẫy được đặt ra để dụ chúng ta chui đâ`u vào rọ, điê`u này không thể không đê` phòng. Đương nhiên, chúng ta cũng chớ nên quên tên Quỷ Thâ´t Kinh vẫn luôn mai phục ở một bên kia."

Lâm Thanh và hai nàng Hoa, Thủy thâ´y Trùng đại sư có vẻ mỏi mệt, Tiểu Huyê`n lại không đi theo ra ngoài, liê`n đưa mă´t nhìn nhau, không biê´t ông đã giải được huyệt đạo giúp Tiểu Huyê`n chưa.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Ta không nghĩ ra được lý do gì khiến Cầm Thiên bảo muốn đối phó với chúng ta, trừ phi bọn họ đã liên minh với phủ tướng quân. Nhưng nếu là như thế, bọn họ nhất định sẽ đắc tội với Thái thân vương và Thái tử, thực sự không phải là việc làm sáng suốt.”

Hoa Tưởng Dung cũng khẽ gật đầu. “Chuyện liên minh hiện giờ ai ai cũng biết, nếu muội là Long phán quan, trong tình hình liên minh với bất cứ nhà nào cũng sẽ đắc tội với hai nhà còn lại như hiện giờ, biện pháp tốt nhất chính là giữ nguyên sự trung lập.”

Lâm Thanh nghe Hoa Tưởng Dung nói vậy thì hơi nhướng mày, dường như nghĩ ra được điểm mấu chốt nào đó. “Ta hiểu rồi, nếu Long phán quan muốn giữ được sự trung lập mà lại có thể bày tỏ thiện ý với ba hệ phái ở kinh sư, chỉ có một cách duy nhất...”

Thủy Nhu Thanh vội hỏi: “Là cách gì vậy?” Nhưng rồi chợt hiểu ra, nàng ta bèn đưa mắt nhìn Hoa Tưởng Dung, trong lòng có chút sợ hãi.

Cách đơn giản nhất tất nhiên là giết chết Ám khí vương và Trùng đại sư, như thế vừa thể hiện được thực lực, lại vừa có thể khiến ba hệ phái ở kinh sư hài lòng.

Trùng đại sư nhìn Lâm Thanh bằng ánh mắt mang đầy ẩn ý sâu xa. “Tin tức Diệu thủ vương đưa tới có đáng tin không?”

Lâm Thanh trầm ngâm, nhất thời cũng không biết phải nói gì. Chỉ dựa vào thực lực của Cầm Thiên bảo mà muốn đồng thời đối phó với hai cao thủ tuyệt đỉnh như Ám khí vương và Trùng đại sư thì e là khó nắm phần thắng, nhưng nếu Quan Minh Nguyệt cố tình đưa tin giả để dụ bọn họ vào tròng thì ắt hẳn ba hệ phái ở kinh sư đã liên thủ với Cầm Thiên bảo, muốn dồn bọn họ vào chỗ chết.

https://thuviensach.vn

Trong tình huố´ng thực lực chênh lệnh quá rõ ràng, nê´u bị mai phục, bọn họ sẽ khó có cơ hội sô´ng sót.

Trùng đại sư thở dài, than: “Ta bỏ ra cả một buổi chiê`u nhưng vẫn không thể giải huyệt đạo của đứa bé đó, chi bă`ng ngày mai chúng ta không tới Khô´n Long sơn trang nữa, tuy như vậy là tỏ ra yê´u thê´ nhưng cũng có thể lẳng lặng quan sát phản ứng của đô´i phương.”

Hoa Tưởng Dung kinh ngạc đưa mă´t nhìn tới. “Ninh Hô`i Phong thật sự có bản lĩnh như vậy sao?”

“Cũng không phải là không có cách nào.” Trùng đại sư nói. “Thân thể của thă`ng bé này tuy không kém nhưng sự dẻo dai của kinh mạch căn bản không so được với người luyện võ công thượng thừa lâu năm, miễn cưỡng giải huyệt sẽ có râ´t nhiê`u điê`u hung hiểm. Nê´u trước tiên dùng dược vật để củng cô´ cơ sở của thă`ng bé, sau đó chậm rãi hóa giải thì hẳn là hữu hiệu, chỉ là vê` mặt thời gian có lẽ không kịp. Còn một cách khác là truyê`n chân nguyên tiên thiên vào cơ thể nó, nhưng như vậy người truyê`n chân nguyên sẽ bị tổn thương nguyên khí...”

Hoa Tưởng Dung thở dài, nói: “Tên Ninh Hô`i Phong này tâm kê´ thực quá sâu. Hă´n chịu tô´n nhiê`u khí lực như thê´ trên người một đứa bé, rõ ràng đã nhìn ra Lâm đại ca và Trùng đại thúc là người nhân nghĩa, sẽ không bỏ mặc đứa bé này. Nhưng nê´u cứu đứa bé này trước, trong tình huố´ng bị tổn thương nguyên khí, hai người sẽ khó mà chô´ng lại sát chiêu của Câ`m Thiên bảo.”

Thủy Nhu Thanh nói: “Hay là bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi thành Phù Lăng, mặc kệ Câ`m Thiên bảo muô´n liên minh với ai thì liên minh. Chúng ta hãy tìm một nơi vă´ng vẻ, trị thương cho tên tiểu quỷ kia trước, như thê´ sẽ không phải sợ bọn chúng tìm tới gây phiê`n phức nữa.” Hoa Tưởng Dung ngâ`m lă´c đâ`u, nàng không

https://thuviensach.vn

ngây thơ như Thủy Nhu Thanh, biết rằng nếu Trùng đại sư và Lâm Thanh không chiến mà lui, uy danh ắt sẽ bị tổn hại, sau này khó có thể ngẩng đầu trên giang hồ. Chỉ là những điều này nàng cũng không tiện nói ra.

Quả nhiên Trùng đại sư lập tức cười gượng, nói: "Con nhóc ngươi nói nghe nhẹ nhàng biết mấy, nhưng tạm chưa xét tới một thân hư danh này, việc mà Khứu Hương công tử nhờ cậy ta biết phải làm sao đây?"

Lâm Thanh vốn đã im lặng hồi lâu, lúc này bỗng nghiêm túc nói. "Ngày mai một mình ta sẽ đến Khốn Long sơn trang."

"Vậy làm sao được?" Hoa Tưởng Dung nôn nóng nói. "Huynh hà tất phải mạo hiểm như vậy, lỡ như xảy ra điều bất trắc gì..." Những lời tiếp theo nàng không sao nói ra được nữa.

Trùng đại sư cũng nói: "Việc này quyết không thể hành động theo cảm tính, nếu Ninh Hồi Phong cố tình bày kế, mời bao nhiêu cao thủ như vậy đến liên thủ với Long phán quan, e là Lâm huynh sẽ lành ít dữ nhiều. Ha ha, cuộc họp mặt ở Khốn Long sơn trang này chẳng lẽ thật sự là để "khốn long"?"

"Hành động theo cảm tính?" Lâm Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Trùng huynh có thể không xem trọng hư danh nhưng ta thì không thể. Tâm nguyện lớn nhất của ta chính là đánh một trận với Minh Tướng quân. Nếu ngày mai ta không dám đến Khốn Long sơn trang, tâm trí sẽ bị ảnh hưởng, ngày sau tuyệt đối không thể thắng được Minh Tướng quân." Những lời này hoàn toàn không phải nói bừa, võ công đạt tới cảnh giới như Ám khí vương hiện tại, điều quan trọng nhất là tu vi về mặt tâm cảnh, nếu gặp phải thất bại lần này, trong tình huống ý chí chiến đấu giảm mạnh, ngày sau cho dù y có cần cù khổ luyện nhưng chỉ e cũng chẳng ích gì.

https://thuviensach.vn

Nghe Lâm Thanh nói như vậy, mấy người đưa mắt nhìn nhau, thực có cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Lâm Thanh cười, nói: "Mọi người chỉ nghĩ đến việc Ninh Hồi Phong có tâm kế sâu xa nhưng lại quên mất người của ba hệ phái ở kinh sư ai mà không có suy nghĩ riêng của mình. Chẳng lẽ bọn họ lại muốn nhìn thấy uy danh của Cầm Thiên bảo dâng cao, vượt lên giữa võ lâm? Huống chi, nói đến cùng thì giữa ta và bọn họ cũng không có mối tử thù không thể hóa giải, bọn họ cũng cần phải suy nghĩ tới hậu quả thì không thể giữ ta lại."

Thủy Nhu Thanh thở phào một hơi, vỗ tay cười, nói: "Đúng thế, một khi Ám khí vương thoát khỏi vòng vây, sau này ai còn có được một ngày yên ổn? Chỉ dựa vào điểm này, nếu không thể nắm chắc thì bọn họ quyết không dám tùy tiện ra tay đâu!"

Cặp mắt Trùng đại sư cũng lóe sáng. "Không sai. Ba hệ phái ở kinh sư dù sao cũng không đi chung đường với Cầm Thiên bảo, cho dù đám người đó có vì lợi ích mà nhất thời hợp tác thì cũng quyết không thể đồng tâm hiệp lực với nhau."

Lâm Thanh cười rộ. "Nếu đã chỉ là một đám ô hợp, vậy thì có gì đáng sợ?" Trên khuôn mặt y tràn đầy vẻ tự tin. "Chỉ dựa vào thực lực của Cầm Thiên bảo thì còn chưa đủ để dồn ta vào chỗ chết. Ngày mai, đừng nói là một Khốn Long sơn trang nho nhỏ, cho dù có là đầm rồng hang hổ thì ta cũng phải xông pha một phen."

Bị ảnh hưởng bởi ý chí chiến đấu cao vời của Lâm Thanh, Hoa Tưởng Dung không còn âu lo như trước nữa. "Nếu đi thì chúng ta cùng đi, để xem xem bọn chúng có lá gan lớn đến mức cùng lúc dám trêu chọc Ám khí vương, Trùng đại sư và bốn đại gia tộc không?"

Lâm Thanh nháy mắt ra hiệu với Trùng đại sư. Trùng đại sư hiểu ý, liền nói với Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh: "Sắc trời đã

https://thuviensach.vn

không còn sớm nữa rồ`i, Dung Nhi với Thanh Nhi mau đi nghỉ ngơi đi, tinh thâ`n phải sung mãn thì ngày mai mới tới Khô´n Long sơn trang được chứ!" Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh tuy không muô´n nhưng cũng biê´t rằ`ng Lâm Thanh và Trùng đại sư còn có việc quan trọng cầ`n bàn, đành cáo từ vê` phòng trước.

Đợi sau khi hai người Hoa, Thủy rời đi, Lâm Thanh mới nói: "Ta nói ta đi một mình hoàn toàn không phải vì tự cao tự đại, mà bởi Trùng huynh có thù với Quỷ Thâ´t Kinh, các quan viên của Thái thân vương và Thái tử trong triề`u cũng bị huynh giê´t không ít, ta e bọn họ sẽ không chịu buông tha cho huynh. Huô´ng chi cũng không nên để hai tiểu cô nương kia gặp nguy hiểm, chi bằ`ng huynh hãy ở bên ngoài ngâ`m tiê´p ứng cho ta."

"Lâm huynh quá lo rồ`i. Việc ta giê´t quan viên của Thái thân vương há lại không khiê´n người bên phe Thái tử vui mừng? Mà ngược lại cũng thê´." Trùng đại sư cười, nói. "Còn vê` Quỷ Thâ´t Kinh, ta có suy nghĩ này có thể thử xem sao. Dù sao thân phận của ta cũng chưa công khai, chỉ có một mình hă´n nhận ra khuôn mặt thật của ta. Ngày mai ta sẽ cùng Lâm huynh tới Khô´n Long sơn trang, nê´u Quỷ Thâ´t Kinh vạch trâ`n thân phận của ta, trong tình hình như thê´, tên Tê` Bách Xuyên kia thân là thâ`n bổ ă´t sẽ không thể làm ngơ, coi như không thâ´y một khâm phạm của triề`u đình, có lẽ sẽ lập tức trở mặt, từ đó có thể thâ´y được đô´i phương đã có lòng muô´n hại chúng ta. Khi đó hai chúng ta cùng nhau tùy cơ hành sự, ít nhâ´t cũng có thể tự bảo vệ mình."

Lâm Thanh hiểu ngay ý đồ` của Trùng đại sư. "Nê´u Quỷ Thâ´t Kinh giả bộ không nhận ra huynh thì tức là bọn chúng chưa chă´c đã muô´n trở mặt với chúng ta, và như thê´ kê´t quả có lẽ sẽ khác... E là Quỷ Thâ´t Kinh có nằ`m mơ cũng không ngờ bản thân lại trở thành hòn đá thử vàng cho chúng ta."

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư lại nói: “Hai tiểu cô nương kia đều có võ công không kém, đủ để tự bảo vệ mình. Huống chi ai dám tùy tiện trêu chọc đến người của bốn đại gia tộc? Ta nghĩ cứ dẫn theo cả hai đi để mở mang kiến thức một phen. Hơn nữa, nếu để bọn họ ở lại, chúng ta còn phải lo lắng có kẻ bày trò, tốt nhất là tất cả hãy đi cùng nhau cho tiện bề chiếu ứng.”

Lâm Thanh nghĩ ngợi một lát rồi trầm giọng nói: “Được, cứ làm theo lời huynh đi! Ngày mai chúng ta sẽ cùng tới Khốn Long sơn trang, để xem xem tên Ninh Hồi Phong kia có thể bày trò gì. Chúng ta cũng có thể lợi dụng Quan Minh Nguyệt một chút, dù sao mục đích chính lần này là phá hoại cuộc liên minh giữa Cầm Thiên bảo và Thái thân vương, cứ tỏ ra thân thiện với phe Thái tử cũng là việc hay. Trong tình huống Cầm Thiên bảo và ba hệ phái ở kinh sư đều có ý đồ riêng như hiện giờ, chỉ cần chúng ta nói năng hợp lý, ta nghĩ việc này hoàn toàn có thể giải quyết một cách êm đẹp.”

“Người của ba hệ phái ở kinh sư chưa chắc đã muốn đối địch với chúng ta, việc này vẫn còn rất nhiều dư địa.” Trùng đại sư khẽ gật đầu nhưng trên khuôn mặt vẫn thấp thoáng vẻ âu lo. “Ta còn có một điều lo lắng. Tuy ta chưa từng gặp Ninh Hồi Phong nhưng kẻ này tâm ý khó lường, dường như thuộc loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn. Lâm huynh còn chưa phá giải được chiến thư của hắn, nếu bị hắn dùng lời nói khích ép phải trở mặt, như vậy thì thành ra trúng kế của hắn rồi.”

Nghĩ đến bức “chiến thư” khiến người ta đau đầu kia, Lâm Thanh cũng có chút bất an. “Đứa bé đó đã viết gì vậy? Có lẽ sau khi biết được thủ pháp của Ninh Hồi Phong, chúng ta lại nghĩ ra cách gì đó để giải huyệt cho nó.”

Trùng đại sư lắc đầu, nói: “Ninh Hồi Phong đã điểm huyệt nó trước rồi mới thi triển thủ đoạn, trong cơn mơ hồ nó chỉ biết bản

https://thuviensach.vn

thân dường như đã bị Ninh Hồi Phong cắm không ít kim lên người, còn thì hoàn toàn không biết về quá trình bên trong." Ông lại nghĩ tới một chuyện khác. "Thằng bé này cứ viết đi viết lại hai chữ "Dương Mặc" ra giấy, chẳng biết là có ý gì. Ta thấy nó có vẻ kích động, tinh thần phấn chấn, sợ là sẽ có hại cho thân thể, vì vậy bèn cho nó ngủ một lát."

Thì ra Hứa Mạc Dương vốn hóa danh thành Dương Mặc, Tiểu Huyền tuy từng nghe y nhắc tới chuyện này nhưng thường ngày thấy Hứa Mạc Dương dùng tên Dương Mặc đã quen, thêm vào đó, lúc này lại đang trong cơn kích động nên hoàn toàn quên mất tên thật của cha, nghĩ rằng chỉ cần viết ra cái tên Dương Mặc thì Lâm Thanh nhất định sẽ nhận ra.

"Dương Mặc!" Lâm Thanh trầm ngâm nói. "Đây chắc là tên người, nhưng trong võ lâm dường như không có nhân vật nào có cái tên này. Không biết là có ý gì..."

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiếng gọi lớn: "Lâm thúc thúc!" Là giọng của Tiểu Huyền.

Trùng đại sư kinh ngạc thốt lên: "Sao đứa bé này lại có thể mở miệng nói chuyện vậy?" Ông liền cùng Lâm Thanh rảo bước ra ngoài, thấy Tiểu Huyền đang đứng cạnh cửa, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập, bên khóe miệng còn có vết máu.

Tiểu Huyền nhìn thấy Lâm Thanh thì lập tức tỏ ra phấn chấn, vội nhào vào lòng Lâm Thanh, giọng nói trở nên nghẹn ngào: "Lâm thúc thúc, cháu... cháu rốt cuộc đã gặp được thúc thúc rồi..."

Lâm Thanh đỡ lấy Tiểu Huyền, đưa tay cầm lấy mạch môn của nó, vận công kiểm tra tình hình. Y cảm thấy trong cơ thể Tiểu Huyền tràn ngập một luồng nội khí quái dị đang liên tục di chuyển giữa các kinh mạch, giải hết toàn bộ các huyệt đạo bị phong bế ở

https://thuviensach.vn

nửa trên của cơ thể, nhưng đồ`ng thời lại khiế´n cho kinh mạch trở nên hỗn loạn dị thường. Khi nhìn mặt nó, y phát hiện ra một tia thâ`n sắ´c hế´t sức quen thuộc thì không khỏi cả kinh. “Ngươi biế´t Giá Y thâ`n công!”

Giá Y thâ`n công là môn võ công độc môn của Binh Giáp truyề`n nhân Đỗ Tứ, lấ´y việc tự hủy hoại bản thân để kích thích tiề`m lực trong cơ thể. Sáu năm trước, trong Dẫn Binh các ở Tiế´u Vọng sơn trang, Đỗ Tứ đã bị Đăng bình vương Cố´ Thanh Phong bắ´t được, vì không muố´n hảo hữu Lâm Thanh vướng bận chân tay, ông liề`n vận Giá Y thâ`n công để thoát khỏi sự khố´ng chế´ của Cố´ Thanh Phong, vì thế´ mà chế´t thảm, việc này Lâm Thanh có ấ´n tượng cực kỳ sâu sắ´c. Chẳng ngờ sáu năm sau đó, y lại phát hiện ra dấ´u tích của Giá Y thâ`n công trên người Tiểu Huyề`n, cớ gì mà chẳng tột cùng kinh hãi.

Tiểu Huyề`n đang trong cơn kích động, nói chẳng thành lời, chỉ biế´t vùi đầ`u vào lòng Lâm Thanh mà nghẹn ngào khóc lóc. Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh nghe thấ´y tiế´ng động liề`n vội vàng chạy tới, thấ´y cảnh tượng này thì chẳng hiểu ra sao.

Trùng đại sư cầ`m bàn tay còn lại của Tiểu Huyề`n lên, phát hiện á huyệt của nó đã thông nhưng kinh mạch trong cơ thể lại bị tổn hại nặng nề`, còn tưởng rằ`ng vừa rồ`i mình giải huyệt không đúng cách làm nó bị thương, bèn xoa đầ`u nó, nhẹ nhàng an ủi: “Ngươi có chỗ nào không thoải mái không?”

Lâm Thanh cũng không hiểu lắ´m về` cách vận hành của Giá Y thâ`n công, chỉ biế´t vì môn võ công bá đạo này rấ´t có hại cho thân thể nên Đỗ Tứ xưa nay không truyề`n cho người ngoài. Dáng vẻ Tiểu Huyề`n lúc này tuy rấ´t giố´ng với Đỗ Tứ ngày đó nhưng tình hình cụ thể trong cơ thể người thi triển Giá Y thâ`n công thì chỉ có bản thân người trong cuộc mới biế´t, y cũng không thể xác định đây có thật sự

https://thuviensach.vn

là môn thầ̀n công độc môn của phái Binh Giáp hay không, bèn cố́ gắ́ng trấ́n định tâm trí, trầ̀m giọng hỏi: “Rố́t cuộc ngươi là ai?”

Tiểu Huyề̀n nghẹn ngào nói: “Lâm thúc thúc, cha cháu là Dương Mặc. Bây giờ ông ấ́y đã tới Mị Vân giáo rồ̀i, thúc thúc mau cùng cháu đi tìm ông ấ́y đi!”

Lâm Thanh lẩm nhẩm mấ́y lầ̀n cái tên Dương Mặc, lại liên tưởng đế́n Giá Y thầ̀n công và việc Hứa Mạc Dương hiện giờ đang trú thân ở vùng Điề̀n Bắ́c, một khu vực vố́n thuộc phạm vi thế́ lực của Mị Vân giáo, rố́t cuộc giật mình bừng tỉnh. Chỉ là Tiểu Huyề̀n đã chừng mười hai, mười ba tuổi, còn Hứa Mạc Dương từ sáu năm trước đã mấ́t vợ con trong cuộc chiế́n ở thành Đông Quy, làm sao lại có một đứa con lớn như vậy? Biế́t trong việc này ắ́t có ẩn tình, y bèn do dự hỏi: “Ngươi cứ nói từ từ, cha ngươi có phải là Hứa Mạc Dương không?”

Tiểu Huyề̀n khẽ gật đầ̀u, sau đó kể lại kĩ càng việc ngày đó Mị Vân hữu sứ Phùng Phá Thiên đã tìm đế́n nhờ cha mình nố́i đao thế́ nào, rồ̀i mình bị Nhật Khố́c quỷ bắ́t đế́n thành Phù Lăng ra sao...

Thì ra đêm qua Phí Nguyên vâng lệnh Ninh Hồ̀i Phong rời đi, sau một hồ̀i vấ́t vả rố́t cuộc cũng tìm được Nhật Khố́c quỷ. Tiểu Huyề̀n và Nhật Khố́c quỷ cùng đi gặp Ninh Hồ̀i Phong nhưng lại bấ́t ngờ nhìn thấ́y Điế́u Ngoa quỷ. Nó hỏi Điế́u Ngoa quỷ về̀ tin tức của cha, tới lúc ấ́y mới biế́t Hứa Mạc Dương đã tới Mị Vân giáo.

Hôm ấ́y, sau khi Nhật Khố́c quỷ đưa Tiểu Huyề̀n rời đi, Điế́u Ngoa quỷ và Triề̀n Hồ̀n quỷ lại tiế́p tục giao đấ́u với Hứa Mạc Dương và Phùng Phá Thiên một hồ̀i nhưng chẳng ai làm gì được ai. Hứa Mạc Dương thầ̀m lo cho sự an nguy của Tiểu Huyề̀n, liề̀n ngắ́m lấ́y một chỗ sơ hở rồ̀i nhảy ra khỏi vòng chiế́n để đuổi theo Nhật Khố́c quỷ. Một mình Phùng Phá Thiên thì khó cầ̀m cự được,

https://thuviensach.vn

đành bám theo sau y. Nhưng giữa vùng rừng núi mênh mang, làm sao mà tìm được tung tích của Nhật Khô´c quỷ, thêm vào đó hai tên Điê´u Ngoa quỷ và Triê`n Hô`n quỷ giô´ng như âm hô`n bâ´t tán bám sát bọn họ. Cuô´i cùng Hứa Mạc Dương không biê´t nghe Phùng Phá Thiên nói thê´ nào mà đã theo hă´n chạy vê` hướng Mị Vân giáo. Điê´u Ngoa quỷ và Triê`n Hô`n quỷ cũng không dám tùy tiện đuổi theo vê` hướng tổng đàn của Mị Vân giáo, đành quay vê` phục mệnh.

Lâm Thanh ngàn vạn lâ`n không ngờ lại có thể gặp con trai của cô´ nhân ở nơi đây, tới lúc này mới biê´t trong thư Ninh Hô`i Phong nói Tiểu Huyê`n có uyên nguyên khá sâu với mình không phải là giả. Y nhâ´t thời thâ`m xúc động, bèn đưa tay xoa đâ`u Tiểu Huyê`n, thở dài một tiê´ng. “Ngươi yên tâm, đợi sau khi việc ở đây kê´t thúc, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm cha.”

Trùng đại sư tâm tư kín đáo, chậm rãi hỏi: “Làm sao Ninh Hô`i Phong lại biê´t được thân phận của ngươi?”

Tiểu Huyê`n nhớ lại tình cảnh khi đó, đáp: “Khi đó trong đại sảnh có râ´t nhiê`u người, đứng đâ`u hình như là tên Ninh tiên sinh kia. Đâ`u tiên hă´n hỏi Điê´u Ngoa quỷ và Triê`n Hô`n quỷ vê` tình hình trong chuyê´n đi tới Mị Vân giáo, sau đó lại trách hỏi bọn chúng vì cớ gì mà không bă´t Phùng Phá Thiên vê`? Tên Điê´u Ngoa quỷ kia cực kỳ đáng ghét, bản thân không hoàn thành được nhiệm vụ bèn nói bừa bãi một hô`i, một lòng muô´n bă´t cháu đi làm con nuôi của tên Long bảo chủ kia, còn dọa cháu ră`ng nê´u không nghe lời sẽ đánh cháu một trận rô`i nhô´t vào địa lao. Sau đó hă´n lại nói cha cháu đã tới Mị Vân giáo, một thê´ lực thù địch của Câ`m Thiên bảo, nê´u cháu có thể làm bảo chủ vui lòng thì coi như đã lâ´y công chuộc tội...”

Lâm Thanh hỏi chen vào: “Ngươi có từng gặp tên Long bảo chủ kia chưa?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n lắ́c đầ̀u, đáp: “Nghe nói Long bảo chủ không tới thành Phù Lăng mà đi thẳng tới cái sơn trang gì đó.”

Hoa Tưởng Dung nhắ́c nhở nó một tiế́ng: “Là Khố́n Long sơn trang phải không?”

“Đúng rồ̀i!” Tiểu Huyề̀n đưa tay khẽ vỗ đầ̀u một cái. “Chính là Khố́n Long sơn trang.” Nó ngẩng lên nhìn mọi người, cấ́t giọng hùng hồ̀n: “Cháu chưa từng gặp Long bảo chủ, làm sao chịu làm con trai của hắ́n được. Hơn nữa cháu cũng không thích bộ dạng quái dị của Điế́u Ngoa quỷ, quyế́t không để hắ́n dọa nạt, bèn nói: “Ngươi chỉ biế́t ức hiế́p trẻ con thôi, chắ́c hẳn ngày đó đã bị cha ta dạy dỗ cho một trận nên bây giờ mới tới tìm ta báo thù.” Điế́u Ngoa quỷ cười, nói: “Cha ngươi chẳng qua là một gã thợ rèn, làm sao là đố́i thủ của ta được, ngày đó chính y đã cuố́ng cuồ̀ng chạy trố́n...” Cháu chẳng thèm tin vào mấ́y lời tầ̀m bậy của hắ́n, liề̀n phản bác: “Cha ta kiế́m pháp cao cường, chỉ cầ̀n ngươi có thể đánh thắ́ng cha ta, ta sẽ nghe theo lời ngươi, đi làm con nuôi của gã Long bảo chủ gì đó.” Điế́u Ngoa quỷ cũng coi như có chút bản lĩnh, liề̀n thi triển mấ́y chiêu kiế́m pháp của cha cháu, sau đó nói ra cách phá giải từng chiêu. Nhưng hắ́n vừa mới thi triển được vài đường kiế́m pháp, phía bên cạnh bỗng có một tên cao lớn nói: “Đây là Khiế́u Thiên kiế́m pháp của vùng Bắ́c Cương, ta biế́t tên thợ rèn đó là ai rồ̀i.” Sau đó hắ́n ghé sát tai Ninh tiên sinh rì rầ̀m mấ́y câu gì đó, Ninh tiên sinh nghe xong thì hơi cau mày. Điế́u Ngoa quỷ dường như rấ́t sợ cái tên cao lớn kia, liề̀n cười nịnh nọt: “Tiên sinh mắ́t sáng như đuố́c, tấ́t nhiên không nhầ̀m được.” Tên cao lớn đó chẳng thèm để ý đế́n Điế́u Ngoa quỷ, chỉ nói với Ninh tiên sinh: “Nế́u Ám khí vương biế́t thân phận của đứa bé này, bấ́t kể thế́ nào cũng không khoanh tay đứng nhìn đâu.” Ninh tiên sinh vừa khẽ gật đầ̀u vừa nhìn chầ̀m chầ̀m vào cháu, khiế́n cháu sợ đế́n nổi da gà...”

Lâm Thanh hỏi: “Tên cao lớn đó có bộ dạng thế́ nào?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n thoáng lộ vẻ kinh hãi, dường như đang nghĩ đế́n chuyện gì đó rấ́t đáng sợ. “Kẻ đó ngoại trừ vóc người cao lớn ra thì chẳng có gì khác thường. Ban đầ̀u hắ́n đứng một bên, không hề̀ bắ́t mắ́t, nhưng chẳng rõ vì sao mỗi lầ̀n nhìn hắ́n thì trong lòng cháu lại nổi lên cảm giác kinh sợ, mà ánh mắ́t hắ́n như có thể giế́t người. Đúng rồ̀i, nơi mi tâm của hắ́n có một nố́t ruồ̀i.”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắ́t nhìn nhau. Trùng đại sư hơi nhướng mày, trong mắ́t lóe lên một ánh thầ̀n quang rực rỡ, rồ̀i khẽ gật đầ̀u, thở ra một hơi thật dài như sớm đã đoán được kế́t quả, chậm rãi nói hai chữ: “Là hắ́n!”

https://thuviensach.vn

Chương 7
Khốn Long sơn trang

Nghe Tiểu Huyê`n miêu tả vê` tướng mạo của gã nam nhân cao lớn ở Cấ`m Thiên bảo, Trùng đại sư rố´t cuộc đã có thể xác định thân phận của hắ´n. Kẻ này tấ´t nhiên chính là nhân vật xế´p hàng thứ ba ở phủ tướng quân, được coi là sát thủ hắ´c đạo lợi hại nhấ´t trong vòng gâ`n trăm năm trở lại đây, Quỷ Thấ´t Kinh!

Hiện giờ đã chứng thực được việc Quỷ Thấ´t Kinh có qua lại với Ninh Hô`i Phong, còn công nhiên ra vào Cấ`m Thiên bảo, như vậy rấ´t có thể phủ tướng quân và Cấ`m Thiên bảo đã ngấ`m liên minh với nhau.

Tiểu Huyê`n thấ´y sắ´c mặt Lâm Thanh, Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy đê`u có vẻ kỳ quái, liê`n tò mò hỏi: “Kẻ này là ai vậy? Người của Cấ`m Thiên bảo dường như đê`u rấ´t sợ hắ´n, ai cũng đứng cách hắ´n một khoảng rấ´t xa.”

Thủy Nhu Thanh thấ´y Tiểu Huyê`n dường như đã bình an vô sự, lại bắ´t đâ`u trêu chọc nó: “Coi như ngươi mệnh lớn, kẻ đó chính là hắ´c đạo đệ nhấ´t sát thủ Quỷ Thấ´t Kinh, ngay đế´n quỷ gặp hắ´n cũng phải sợ hãi, ngươi không sợ đế´n chế´t đã coi như là rấ´t may mắ´n rô`i...”

“Thì ra hắ´n chính là Quỷ Thấ´t Kinh!” Tên của nhân vật lừng danh hắ´c đạo này Tiểu Huyê`n đã từng được nghe cha nhắ´c đế´n. Sau khi thoáng ngẩn người, nó lại nói tiế´p: “Có điê`u, ta cảm thấ´y sự hung dữ của hắ´n đê`u hiện ra ngoài mặt cả rô`i, không giố´ng như tên Ninh tiên sinh kia, bê` ngoài thì trắ´ng trẻo, nho nhã nhưng

https://thuviensach.vn

thực chất lại quái gở, dị hợm khiến người ta khó mà hiểu nổi. Khi hắn nghe Quỷ Thất Kinh nói ta có quan hệ với Lâm đại thúc, cặp mắt liền đảo qua đảo lại, ta vừa nhìn đã biết ngay là không hay rồi. Quả nhiên một lát sau hắn đột nhiên cười hì hì, nói muốn dùng ta làm món quà gì đó…"

Thủy Nhu Thanh che miệng cười khúc khích. "Không phải món quà, là chiến thư."

Tiểu Huyền khẽ "hừ" một tiếng, trừng mắt nhìn Thủy Nhu Thanh. "Khốc thúc thúc một lòng muốn bảo vệ ta, nói ta là do y mang về, ít nhất phải đưa ta đi gặp bảo chủ trước đã. Tên Ninh tiên sinh kia nhất quyết không chịu, hai người nảy sinh tranh chấp với nhau, cuối cùng Ninh tiên sinh còn bất ngờ ra tay đánh Khốc thúc thúc một chưởng." Nói đến đây, sống mũi nó bỗng cay cay, chừng như sắp rơi nước mắt. Nhưng rồi nó lại cố kìm nén, lẩm bẩm nói: "Không biết bây giờ Khốc thúc thúc thế nào rồi, ta thấy thúc thúc bị trúng một chưởng của Ninh tiên sinh, còn nôn ra máu, liền mắng Ninh tiên sinh là đồ khốn kiếp, nhưng lại bị hắn vung tay điểm vào eo, lập tức không động đậy được nữa. Sau đó hắn đưa ta đến một căn phòng nhỏ, lúc thì xoa bóp lúc lại chích kim, khiến toàn thân ta đau đớn." Nghĩ lại tình hình lúc đó, trên khuôn mặt nó thấp thoáng vẻ kinh sợ. "Hắn cứ làm vậy với ta suốt một, hai canh giờ liền, ta rất sợ hãi, về sau liền mơ màng ngủ thiếp đi. Đến khi tỉnh lại, phát hiện mình không thể nói chuyện được, ta thực cảm thấy bứt rứt vô cùng…"

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau, Ninh Hồi Phong tốn bao công sức để bày trò trên người Tiểu Huyền, e là không phải chỉ đơn giản là để hạ "chiến thư", bên trong đó ắt còn có thâm ý.

https://thuviensach.vn

Hoa Tưởng Dung mỉm cười, an ủi Tiểu Huyê`n: “Bây giờ thì ổn rô`i, không phải tiểu đệ đệ đã không việc gì rô`i sao?”

“Không!” Trùng đại sư nghiêm túc nói. “Tình hình của thă`ng bé này hiện giờ e là còn tệ hơn vừa nãy.”

Lâm Thanh xoa đâ`u Tiểu Huyê`n, vừa như có ý trách móc lại vừa như khẽ thở dài. “Thă`ng nhóc ngươi tại sao phải dùng Giá Y thâ`n công chứ? Chẳng lẽ ngươi không biế´t sử dụng môn võ công này sẽ gây hại râ´t lớn cho thân thể sao?”

“Cháu biế´t.” Tiểu Huyê`n nói với giọng kiên định. “Chỉ là vừa rô`i cháu nghe Lâm thúc thúc nói, nế´u không thể giải được huyệt đạo cho cháu thì sẽ bị tên Ninh tiên sinh kia chê cười. Cháu... cháu không muố´n trở thành gánh nặng cho Lâm thúc thúc...”

Tới lúc này Lâm Thanh mới biế´t vừa rô`i Tiểu Huyê`n ở phòng cách vách đã nghe thấ´y cuộc nói chuyện giữa mình và Trùng đại sư, liê`n khẽ thở dài một tiế´ng. “Ngươi làm như vậy há chẳng phải là quá không tin tưởng vào bản lĩnh của Lâm thúc thúc sao?”

Tiểu Huyê`n muố´n nói gì đó song lại thôi, cuố´i cùng chỉ cúi đâ`u im lặng. Kỳ thực nó sử dụng Giá Y thâ`n công còn bởi một nguyên nhân khác nhưng lại không tiện nói ra.

Thì ra vừa rô`i Trùng đại sư bảo Tiểu Huyê`n đi nghỉ ngơi, sau đó trở ra nói chuyện với Lâm Thanh, nhưng Tiểu Huyê`n tră`n trọc mãi mà không sao ngủ được. Nó râ´t tin tưởng vào võ công của Lâm Thanh, không hê` lo lắ´ng việc huyệt đạo của mình không thể giải được, chỉ là trên người vẫn còn mang chiế´c khóa vàng của Thủy Nhu Thanh nên khó mà yên tâm, trong lòng ngẫm nghĩ, nế´u việc này mà bị phát hiện, nhâ´t định nàng sẽ nói mình là kẻ trộm. Chẳng bă`ng bây giờ hãy chủ động trả chiế´c khóa lại cho nàng, cứ nói ră`ng mình vô ý nhặt được nó ở chỗ Diệu thủ vương.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề̀n quyế́t định như vậy xong bèn lén rời khỏi phòng. Hiện giờ tuy tứ chi của nó đề̀u mỏi nhừ nhưng đi lại thì không có vấ́n đề̀ gì lớn, chẳng mấ́y chố́c đã tìm được phòng của Thủy Nhu Thanh, chuẩn bị gõ cửa, chợt lại nghe thấ́y giọng nói của Thủy Nhu Thanh vọng ra từ trong phòng: "Nế́u muội mà là Lâm đại ca thì nhấ́t định sẽ chẳng thèm tố́n công vì cái tên tiểu quỷ đó đâu..." Tiểu Huyề̀n thầ̀m mắ́ng: "Ngươi mới là tiểu quỷ ấ́y" rồ̀i áp sát tai vào cửa ngưng thầ̀n lắ́ng nghe, lại nghe Hoa Tưởng Dung nói: "Lâm đại ca và Trùng đại thúc đề̀u là người hiệp nghĩa, sao có thể thấ́y chế́t không cứu! Hơn nữa, nó dù sao cũng chỉ là một đứa bé..."

Thủy Nhu Thanh khẽ "hừ" một tiế́ng. "Tỷ thử nghĩ mà xem, tên Ninh Hồ̀i Phong kia nhấ́t định chẳng có ý đồ̀ gì tố́t, lúc này lại đưa tới một tên tiểu quỷ số́ng dở chế́t dở, rõ ràng là tính trước được Lâm đại ca và Trùng đại thúc sẽ không bỏ mặc nó. Nế́u như Lâm đại ca và Trùng đại thúc vì nó mà bị tổn hao công lực, ngày mai làm sao có thể chố́ng lại địch đây? Nói không chừng, tên tiểu quỷ kia còn là gian tế́ mà Cầ̀m Thiên bảo phái tới ấ́y chứ..."

Tiểu Huyề̀n nghe tới đây thì cả giận. Trong lòng nó quả thực có một thứ tình cảm khó diễn tả bằ̀ng lời với Thủy Nhu Thanh, rõ ràng là rấ́t muố́n được gặp nàng nhưng khi gặp rồ̀i lại một lòng muố́n đố́i địch với nàng. Thứ tâm trạng lơ mơ lúc mới chớm nụ tình ấ́y ngay bản thân nó cũng không hiểu rõ. Nế́u là lúc kèn cựa nhau thì không có gì nhưng bây giờ vô ý nghe Thủy Nhu Thanh nói xấ́u sau lưng mình như thế́, rõ ràng là không coi mình ra gì, nó làm sao nuố́t cơn giận này đây?

Nó bèn hậm hực nhét chiế́c khóa vàng đang cầ̀m trong tay vào vạt áo trước ngực, quyế́t định không trả cho nàng vội, để nàng phải nôn nóng một phen. Hành động này của nó thực ra cũng không thể tính là trẻ con càn quấ́y, xét cho cùng nguyên nhân cũng bởi cơn giận dỗi với Thủy Nhu Thanh mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyề`n quay trở về` phòng, càng nghĩ lại càng tức giận. Khi đi ngang qua phòng khách, vừa khéo lại nghe thấ´y Trùng đại sư nói với Lâm Thanh rằ`ng nế´u không thể giải được huyệt đạo cho mình thì có lẽ sẽ bị kẻ địch chê cười... Nó nghĩ bấ´t kể thế´ nào cũng không thể để Lâm thúc thúc phải khó xử vì thương thế´ của mình, chợt nhớ ra trong *Chú Binh thầ`n lục* có ghi lại môn Giá Y thầ`n công có thể kích thích tiề`m lực trong cơ thể, một khi thi triển, nói không chừng sẽ có tác dụng với mình. Tuy nó biế´t môn Giá Y thầ`n công đó rấ´t có hại cho thân thể, khi sử dụng nhấ´t định phải cẩn thận nhưng thứ nhấ´t nó không biế´t hậu quả là gì, thứ hai là đang giận dỗi vì Thủy Nhu Thanh coi thường mình, nghĩ bụng nế´u có thể dùng sức của bản thân để tự giải huyệt đạo thì hẳn sẽ không còn bị nàng hiểu lầ`m là gian tế´ của Cầ`m Thiên bảo nữa.

Tiểu Huyề`n bèn dằ`n lòng, cắ´n vào đầ`u lưỡi, dựa theo pháp môn được ghi trong *Chú Binh thầ`n lục* lặng lẽ thi triển Giá Y thầ`n công. Nó quả nhiên cảm thấ´y có một luồ`ng nội tức nóng bỏng bùng lên ở Đan Điề`n, sau đó chạy đi khắ´p nơi trong cơ thể, cuố´i cùng giố´ng như dòng nước lũ chạy thẳng về` phía đỉnh đầ`u.

Môn Giá Y thầ`n công này cực kỳ bá đạo, dựa vào việc tự hủy hoại bản thân để kích thích tiề`m lực, một khi bắ´t đầ`u vận công sẽ không thể khố´ng chế´ được nữa. Lúc này, nó vố´n nên vận khí đưa luồ`ng nội tức dữ dội này vào các kinh mạch trong cơ thể, sau đó từ từ sử dụng, có điề`u nó tuy từ nhỏ đã theo Hứa Mạc Dương học được một ít nội công nhưng dù sao thời gian cũng rấ´t ngắ´n, lúc này chỉ cảm thấ´y kinh mạch toàn thân như muố´n nứt ra, đau đớn vô cùng, nên không khỏi bố´i rố´i chân tay, bắ´t đầ`u cảm thấ´y có chút sợ hãi, nhấ´t thời quên mấ´t việc á huyệt của mình đang bị phong bế´, liề`n mở miệng gọi Lâm Thanh. Tâm niệm vừa mới nổi lên, luồ`ng nội tức kia lập tức chuyển động, nhanh chóng trào lên đả thông á huyệt của nó...

https://thuviensach.vn

Nó không hề biết rằng các kinh mạch trong cơ thể mình đã bị Ninh Hồi Phong phong bế hoàn toàn, lúc này lại sử dụng Giá Y thần công không đúng cách, khiến cho tất cả kinh mạch đều bị tổn hại, nhìn bề ngoài thì dường như có chuyển biến tốt nhưng thực ra thương thế đã nặng thêm mấy phần.

Tình hình trong cơ thể Tiểu Huyền hiện giờ cũng giống như khi đối phó với nước lũ, vốn nên chậm rãi khơi thông nhưng nó lại bít kín hết các lối đi của dòng nước, cuối cùng có một chỗ bị vỡ ra, dòng nước theo đó cuộn chảy ra ngoài. Tuy nguy cơ tạm thời được hóa giải nhưng cả con đê dài đã bị phá hỏng, muốn xây dựng lại quả thực hết sức khó khăn.

Tiểu Huyền suốt nửa ngày trời không thể nói năng, thêm vào đó rốt cuộc đã nói được thân phận của mình cho Lâm Thanh biết nên vui sướng vô cùng, không ngừng nói chuyện với mọi người xung quanh. Chỉ là nó vẫn còn giận Thủy Nhu Thanh, cố ý không nói gì với nàng.

Lâm Thanh và Trùng đại sư tất nhiên biết rõ biến cố vừa xảy ra trong cơ thể Tiểu Huyền, có điều không tiện nói ra ngay trước mặt nó, đành tạm gác chuyện này qua một bên, chờ ngày sau sẽ tìm biện pháp bổ cứu.

“Ngày mai Lâm thúc thúc hãy dẫn cháu cùng tới Khốn Long sơn trang nhé, cháu muốn xem tên Ninh tiên sinh kia sau khi nhìn thấy cháu bình yên vô sự sẽ có bộ dạng thế nào.” Tiểu Huyền đắc chí nói. “Hắn định ra kỳ hạn năm ngày, bây giờ còn chưa tới nửa ngày mà huyệt đạo của cháu đã được giải, hắn nhất định sẽ tức tối vô cùng.” Nó càng nghĩ lại càng thấy hả giận, bèn cất tiếng cười vang.

Lâm Thanh nắm lấy bàn tay Tiểu Huyền, nói: “Đừng có kiêu căng, bây giờ hãy nói với thúc thúc xem trong cơ thể ngươi có chỗ nào

https://thuviensach.vn

không thoải mái không?”

Tiểu Huyê`n nói: “Cháu không sao, bây giờ lại giô´ng như trước đây vậy.”

Lâm Thanh cười gượng một tiê´ng nhưng lại không nỡ trách cứ Tiểu Huyê`n, đành dịu giọng nói: “Sau này nhâ´t quyê´t không được sử dụng môn võ công này nữa.”

Tiểu Huyê`n cười hì hì một tiê´ng. “Sau này cháu đi theo Lâm thúc thúc, sẽ không có ai làm gì cháu được nữa, tâ´t nhiên không cần sử dụng Giá Y thần công rô`i.”

Trùng đại sư buột miệng thở dài. “Cái thă`ng nhóc ngươi đúng là không biê´t trời cao đâ´t dày, ngươi có biê´t hiện giờ muô´n trị thương cho ngươi lại càng khó khăn không?”

Hoa Tưởng Dung sợ Tiểu Huyê`n nghe vậy sẽ cảm thâ´y bâ´t an, bèn cười, nói: “Sợ gì chứ, cho dù bây giờ chưa thể chữa trị cho thă`ng bé này nhưng Cảnh thúc thúc ă´t sẽ có cách thôi.”

Cặp mă´t Lâm Thanh và Trùng đại sư lập tức sáng lên. Lâm Thanh mừng rỡ nói: “Từ lâu ta đã nghe nói Điểm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng y thuật thiên hạ vô song, bâ´t cứ thứ bệnh nan y nào đê´n tay cũng có thể chữa trị tận gô´c. Tình hình trong cơ thể thă`ng bé này tuy râ´t hung hiểm nhưng nê´u được y ra tay chữa trị thì hẳn là không có vâ´n đê` gì lớn.” Thực ra y chưa từng gặp Cảnh Thành Tượng, cũng không biê´t liệu đô´i phương có tài diệu thủ hô`i xuân thật hay không, những lời này chủ yê´u là để an ủi Tiểu Huyê`n. Phải biê´t ră`ng lúc này, tâ´t cả các kinh mạch trong cơ thể Tiểu Huyê`n đã bị tổn hại, có thể cầm cự được hoàn toàn là nhờ vào luô`ng nội tức vẫn chưa tan của Giá Y thần công, cũng giô´ng như Đỗ Tứ ngày đó thi triển Giá Y thần công để thoát khỏi sự khô´ng chê´ của Cô´ Thanh Phong vậy, vê` sau ă´t sẽ ô´m nặng một phen. Mà tình hình

https://thuviensach.vn

của Tiểu Huyề̀n còn hung hiểm hơn Đỗ Tứ khi đó, bởi nó đã bị Ninh Hồ̀i Phong động chân động tay, bây giờ sử ra Giá Y thầ̀n công chẳng khác nào uố́ng thuố́c độc để giải khát, một khi vế́t thương phát tác, e là đế́n tính mạng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Thủy Nhu Thanh vỗ tay, cười nói: "Tên tiểu quỷ ngươi đúng là may mắ́n, đã lâu lắ́m rồ̀i ta chưa được gặp Cảnh đại thúc đấ́y!"

Tiểu Huyề̀n nghe Thủy Nhu Thanh nói vậy thì càng tức giận. Nó cũng từng nghe Hứa Mạc Dương nói về̀ Điểm Tình các, biế́t đây là gia tộc đứng đầ̀u trong bố́n đại gia tộc, nghĩ bụng nế́u mình còn phải đi nhờ họ chữa trị giúp thì há chẳng phải sẽ càng bị Thủy Nhu Thanh coi thường sao? Nó khẽ "hừ" một tiế́ng, nói: "Ta chẳng cầ̀n nhờ người khác chữa trị giúp đâu", sau đó quay sang nhìn Lâm Thanh, khẩn cầ̀u: "Lâm thúc thúc hãy bắ́t tên Ninh tiên sinh kia rồ̀i ép hắ́n chữa trị cho cháu, vậy chẳng phải là được rồ̀i sao?" Tuy nghe mọi người nói có vẻ nghiêm trọng nhưng nó rấ́t có lòng tin vào Lâm Thanh, huố́ng chi bây giờ trong cơ thể không có điề̀u gì khác thường, nó cũng chẳng lo mấ́y về̀ thương thế́ của bản thân. Vì vậy trong số́ những người ở đây, nó lại là người suy nghĩ thoáng nhấ́t.

Trong mắ́t thấ́p thoáng vẻ lo lắ́ng, Trùng đại sư nói với Lâm Thanh: "Nế́u đi tìm Cảnh Thành Tượng, chỉ e sẽ không kịp thời gian, cởi chuông vẫn cầ̀n tới người buộc chuông!"

Lâm Thanh khẽ cười gượng một tiế́ng, gật đầ̀u không nói gì. Tiểu Huyề̀n là con trai của Hứa Mạc Dương, bấ́t kể thế́ nào y cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Mà tình hình trong cơ thể Tiểu Huyề̀n có thể nói là hiế́m có trên đời, hiện giờ tuy Giá Y thầ̀n công đã áp chế́ được thương thế́ nhưng chẳng ai dám chắ́c lúc nào nó sẽ lại phát tác, muố́n kịp thời trừ bỏ hậu họa trong cơ thể Tiểu Huyề̀n thì vẫn phải đi tìm Ninh Hồ̀i Phong mới là cách vẹn toàn. Xem ra

https://thuviensach.vn

phen ước hẹn ở Khố´n Long sơn trang ngày mai y không thể không đi.

Hoa Tưởng Dung suy nghĩ một lát rồ`i nói với Lâm Thanh: “Ninh Hồ`i Phong vừa mới nghe Quỷ Thâ´t Kinh nói ra quan hệ của đứa bé này với huynh thì đã định ra kê´ sách này, hơn nữa còn không cầ`n xin ý kiế´n của Long phán quan đã tự tiện hành động, việc này nói lên điề`u gì?”

Thủy Nhu Thanh gật đầ`u, nói: “Đúng thế´. Cầ`m Thiên bảo muố´n đố´i phó với chúng ta, bấ´t kể thế´ nào cũng cầ`n xin ý kiế´n của Long phán quan, tại sao Ninh Hồ`i Phong lại tự tiện đưa ra chủ trương như vậy? Hă´n ỷ vào cái gì chứ?”

Hoa Tưởng Dung nói: “Chẳng lẽ Cầ`m Thiên bảo sớm đã định đố´i phó với chúng ta, và Long phán quan cũng đã biế´t việc này nên Ninh Hồ`i Phong mới không cầ`n xin ý kiế´n?”

Mọi người đề`u im lặng.

Lâm Thanh đưa mă´t nhìn Tiểu Huyề`n, trong lòng vẫn còn lo lă´ng cho thương thế´ của nó. “Bấ´t kể thế´ nào, ngày mai sau khi chúng ta tới Khố´n Long sơn trang, mọi chuyện sẽ có kế´t luận thôi!”

Khố´n Long sơn trang nằ`m tại gò Thâ´t Lý bên ngoài thành Phù Lăng, được xây tựa lưng vào núi, diện tích chỉ chừng mười mấ´y mẫu. Cây cố´i ở quanh đó đề`u đã bị chặt sạch, chỉ có duy nhấ´t một con đường lớn trơ trọi dẫn thẳng vào sơn trang. Đứng từ xa đã có thể nhìn thấ´y trước cửa sơn trang có một lá cờ rộng chừng năm thước tung bay trong gió, trên lá cờ có hai chữ lớn màu đỏ rực được viế´t bằ`ng chu sa - “Khố´n Long”!

Cả đoàn năm người Lâm Thanh, Trùng đại sư, Hoa Tưởng Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyề`n cùng đi tới Khố´n Long sơn trang.

https://thuviensach.vn

Lúc này đã là buổi chiều, ánh dương nóng nực phủ khắp nơi nơi, xung quanh lại không có chỗ râm mát nào khiến mỗi người đều cảm thấy có chút khó chịu. Duy có Trùng đại sư vẫn đội chiếc nón lá kia, thành ra là người được mát mẻ nhất, suốt dọc đường Tiểu Huyền liên tục khen ông có tài tiên tri khiến mọi người cười vang không ngớt.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đều có điều suy tư, trên đường lúc nào cũng cẩn thận nhưng lại không thấy có sự dị thường nào, cả hai đều thầm tính toán sau khi vào sơn trang nên ứng biến ra sao. Còn Tiểu Huyền đêm qua đã được Lâm Thanh và Trùng đại sư tận tâm chữa trị, tuy thương thế vẫn chưa lành hẳn nhưng chắc chắn sẽ không phát tác trong thời gian ngắn. Đêm qua nó cũng kể hết với mọi người về cuộc sống với Hứa Mạc Dương tại Thanh Thủy trấn trong mấy năm qua, dần dần đã trở nên thân quen với tất cả mọi người, suốt dọc đường đều nói cười không ngớt, thấy chỗ này hoang vắng thì liền bàn luận về việc núi Doanh Bàn sơn thanh thủy tú ra sao, rừng cây rậm rạp thế nào, đâu có trơ trọi không thấy nổi một gốc cây như ở nơi đây, cảm giác thực giống như cái đầu trọc lốc của hòa thượng, vô cùng nhạt nhẽo. Trên đường đi, giọng nói của nó là lớn nhất, ngay đến Hoa Tưởng Dung xưa nay vốn dè dặt cũng liên tục bị nó chọc cười.

Thủy Nhu Thanh vẫn tiếp tục tranh cãi với Tiểu Huyền nhưng Tiểu Huyền lại đang giận dỗi nàng, liền tỏ vẻ chẳng buồn để tâm đến. Thủy Nhu Thanh không hiểu nguyên cớ do đâu, sau mấy lần như vậy thì cũng tức tối không nói gì nữa. Hoa Tưởng Dung nhận ra một chút vấn đề, vì vậy mỗi lần thấy hai người chuẩn bị tranh cãi là lại cố ý lái qua chuyện khác. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa rời nhà đi xa bao giờ nhưng đọc sách rất nhiều, thường xuyên trích dẫn điển cố khiến Tiểu Huyền nghe mà tấm tắc gật gù. Nó cũng hiểu

https://thuviensach.vn

rõ những việc mà người nghe nên làm, thỉnh thoảng lại vỗ tay khen hay.

Thủy Nhu Thanh thấy Tiểu Huyền vui mừng, phấn khởi như thế thì càng tức giận, bèn không nói gì nữa, bộ dạng có chút giống Tiểu Huyền hôm qua, có miệng mà chẳng thể nói năng được gì.

Thấy chỉ còn cách Khốn Long sơn trang không đầy trăm bước chân nữa, mỗi người đều cảm thấy có chút thấp thỏm, giọng nói của Tiểu Huyền cũng bất giác nhỏ đi một chút. Lần này, tuy bọn họ không hề giấu giếm tung tích, theo đường lớn đi thẳng tới đây nhưng dù sao cũng là khách không mời. Lâm Thanh và Trùng đại sư vốn cho rằng Cầm Thiên bảo nhất định sẽ cho người ngăn cản, còn nghĩ sẵn một phen đối đáp, chẳng ngờ trên đường đi không thấy một bóng người, thực chẳng rõ kẻ địch chuẩn bị ứng phó ra sao.

Trùng đại sư thấp giọng nói: "Trên đường tới đây, khắp nơi đều có các trạm gác cả trong tối và ngoài sáng, có thể thấy sơn trang này thường ngày nhất định được phòng vệ cực kỳ cẩn mật, vậy mà lúc này lại chẳng thấy có kẻ nào đứng gác, thực khiến người ta phải nghi hoặc không thôi."

Hoa Tưởng Dung cũng tỏ ý tán đồng: "Theo lý mà nói thì cuộc tụ hội lần này cực kỳ quan trọng với Cầm Thiên bảo, bên ngoài sơn trang đáng lẽ phải được bố trí một lượng lớn trang đinh mới đúng, nhưng tại sao xung quanh lại không thấy có một bóng người? Liệu có phải Diệu thủ vương cố ý đưa tin giả cho chúng ta để chúng ta tới nhầm chỗ, qua đó khiến việc liên minh giữa Cầm Thiên bảo và ba hệ phái ở kinh sư không bị chúng ta quấy rầy?"

Lâm Thanh dường như hoàn toàn tin tưởng vào tin tức mà Quan Minh Nguyệt đưa tới. "Cũng không hẳn vậy, Cầm Thiên bảo xưa nay vốn chẳng khác nào bá chủ đất Xuyên, việc liên minh với thế lực ở

https://thuviensach.vn

kinh sư dù sao cũng không thể làm quá lộ liễu, không phái người canh gác cũng là lẽ thường. Tình hình bây giờ lại càng khiến ta tin chắc rằng Cầm Thiên bảo chuẩn bị đàm phán với đám người tới từ kinh sư tại đây." Y thấy mọi người đều có vẻ nghi hoặc, bèn cười giải thích: "Sơn trang này có nhiều trạm gác như vậy, lại được xây dựng trên con đường dẫn vào thành Phù Lăng, ắt hẳn là một địa bàn quan trọng của Cầm Thiên bảo, thường ngày không thể thiếu người canh gác, bây giờ chẳng thấy bóng người nào, như vậy há chẳng phải rất không hợp với lẽ thường ư?"

Mọi người cảm thấy có lý, đều lần lượt gật đầu. Tiểu Huyền tỏ vẻ giật mình hiểu ra, rồi lại bắt đầu khoe khoang câu thành ngữ mà mình vừa nghĩ ra được: "Thế này hẳn là giấu đầu hở đuôi rồi." Lời còn chưa dứt, nơi cửa sơn trang đột nhiên xuất hiện năm bóng người, tất cả cùng đi về phía bọn họ.

Trùng đại sư tinh mắt, nhận ra một kẻ trong số đó chính là Điêu Ngoa quỷ hôm qua vừa tới đưa chiến thư, nhưng lại không thấy có Quỷ Thất Kinh ở trong đó. Kẻ đi đầu tuổi chừng hơn ba chục, vận một chiếc áo dài màu xanh nhạt, khuôn mặt gầy guộc, trắng bệch không để râu, trông rất gọn gàng, sạch sẽ, bên khóe miệng thấp thoáng nụ cười. Tuy hắn trông có vẻ yếu ớt nhưng lại ngẩng cao đầu đi trước đám người, quần áo lất phất bay cực kỳ bắt mắt. Mấy kẻ bên cạnh tuy mỗi người một vẻ nhưng ánh mắt dường như chỉ dừng lại trên người kẻ đi đầu kia.

Trùng đại sư vốn tinh thông thuật nhìn người, không khỏi ngầm gật đầu, nhủ thầm kẻ này quả là một nhân vật không đơn giản, rồi thấp giọng cười, nói với Lâm Thanh: "Quả không ngoài dự liệu của Lâm huynh, kẻ này chắc chính là Ninh Hồi Phong rồi."

Tuy đây không phải lần đầu Lâm Thanh nhìn thấy Ninh Hồi Phong nhưng đêm đó tại phân đà Phù Lăng, thứ nhất là trời đang

https://thuviensach.vn

tô´i, thứ hai là y chỉ nhìn thâ´y một bên mặt của hă´n, do đó cũng không biê´t rõ tướng mạo hă´n ra sao. Lúc này để tâm quan sát, thâ´y Ninh Hô`i Phong có vẻ ung dung, điê`m tĩnh, mâ´y người bên phía đô´i phương cũng không hê` tỏ ra sợ hãi, tựa như sớm đã đoán trước được việc sẽ xảy ra như vậy, do đó y lại càng cảnh giác.

Còn cách chừng hơn mười bước chân, tiê´ng cười lanh lảnh, chói tai của Ninh Hô`i Phong đã vang lên trong tai mỗi người. “Ám khí vương và Trùng đại sư cùng đại giá quang lâm, thực khiê´n Khô´n Long sơn trang được rạng rỡ thêm muôn phâ`n. Ninh mỗ không nghênh đón từ xa, xin hai vị hãy rộng lòng tha thứ!”

Trùng đại sư thâ´y Ninh Hô`i Phong thản nhiên nhă´c tới tên mình như vậy, trong lòng có chút kinh ngạc. Quỷ Thâ´t Kinh ă´t hẳn đang ở trong sơn trang, mà mâu thuẫn giữa mình và Quỷ Thâ´t Kinh thì người trong giang hô` ai ai cũng biê´t, Ninh Hô`i Phong tỏ ra không kiêng dè như vậy, chẳng lẽ thật sự muô´n đại chiê´n với bên mình một phen sao?

Lâm Thanh cung tay làm lễ, nói: “Ninh huynh thực khách sáo quá rô`i! Bọn ta vô´n nên đê´n bái phỏng từ sớm, chỉ là nhâ´t thời không có thời gian rảnh rỗi mà thôi. Huô´ng chi Ninh huynh thân ở ngôi cao trong Cô`m Thiên bảo, ngày ngày phải lo trăm công ngàn việc, bọn ta đâu dám mạo muội câ`u kiê´n!” Y khẽ cười hờ hững. “Lâm mỗ đây là người mê võ, từ lâu đã nghe nói Hoàn Mộng bút pháp của Long bảo chủ lợi hại vô song, râ´t muô´n được chứng kiê´n một lâ`n. Hôm nay hay tin Long bảo chủ cũng đã tới đây, ta nhâ´t thời ngứa ngáy nên mới làm khách không mời, chẳng ngờ lại khiê´n Ninh tiên sinh phải buông bỏ sự vụ để ra ngoài nghênh đón, thực là hổ thẹn!” Những lời này tuy nói bă`ng giọng nhẹ nhàng nhưng ý tứ bên trong thì râ´t să´c bén, tỏ rõ ră`ng Ám khí vương đê´n đây bái phỏng là vì Long phán quan, ngâ`m ám chỉ Ninh Hô`i Phong còn chưa đủ tư cách để y đích thân tới gặp.

https://thuviensach.vn

Ninh Hồi Phong dường như không ngờ Lâm Thanh lại không nể mặt hắn như vậy, thoáng ngẩn người, sau đó bèn cười giả lả, nói: "Lâm huynh quá lời rồi, ta tuy sự vụ bận rộn nhưng nếu biết Ám khí vương sắp tới thì sao dám sơ suất. Đừng nói là tạm thời buông bỏ công việc, cho dù đang lúc nửa đêm gà gáy ta cũng sẽ nhiệt tình nghênh đón." Lời này vừa nói ra, ngay đến Lâm Thanh cũng không đoán chắc được liệu có phải Ninh Hồi Phong đã biết việc đêm hôm trước mình từng tới phân đà Phù Lăng của Cầm Thiên bảo rồi không.

Chợt nghe một người bên cạnh Ninh Hồi Phong cười vang. "Lão phu có thể lập túc ở đất Xuyên Đông này hoàn toàn là nhờ các bằng hữu trên giang hồ nể mặt, cái gọi là lợi hại vô song gì đó rõ chỉ là lời nói bậy mà thôi, Ám khí vương khen tặng như vậy thực khiến lão phu lấy làm xấu hổ."

Lâm Thanh và Trùng đại sư đều vô cùng kinh ngạc, nghe giọng điệu thì người này chính là Long phán quan, cả hai đều đưa mắt liếc nhìn. Chỉ thấy người này mày rậm mắt nhỏ, miệng rộng mũi to, trên khuôn mặt mọc râu tua tủa, khó có thể đoán được tuổi tác, làn da màu đồng cổ như phát sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Lâm Thanh khom người xá dài một cái, nói: "Không ngờ Long bảo chủ lại đích thân ra ngoài nghênh tiếp, vừa rồi Lâm mỗ nói bậy thực đã đắc tội rồi!" Trong lòng thì lại trách mình vừa rồi chỉ để tâm đến Ninh Hồi Phong mà không chú ý đến những kẻ đi cùng.

Trùng đại sư cũng cất tiếng cười rộ. "Long bảo chủ khiêm tốn quá rồi, nếu chỉ dựa vào sự nể mặt của bạn hữu giang hồ mà có thể gây dựng được cơ nghiệp lớn như Cầm Thiên bảo, ta sớm đã đổi nghề đi kết giao bằng hữu khắp nơi." Ngoài miệng tuy nói năng khách sáo nhưng trong lòng ông lại có suy nghĩ khác. Phải biết rằng Trùng đại sư thân là vua sát thủ bạch đạo, rất tinh thông thuật ẩn

https://thuviensach.vn

nâ´p hành tung, vừa nghe nói người này là Long phán quan, điê`u đâ`u tiên nghĩ đê´n chính là người này có thể ẩn giâ´u phong mang trước mă´t mình và Lâm Thanh, công phu như thê´ thực khiê´n người ta kinh hãi.

Long phán quan nghe Trùng đại sư khen ngợi như vậy thì vui vẻ vô cùng nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra khiêm tô´n: "Long mỗ đây chỉ là một kẻ võ biê`n, làm sao dám so sánh với Ám khí vương và Trùng đại sư trí dũng song toàn..."

Ninh Hô`i Phong đưa tay ra mời: "Lâm huynh, Trùng huynh và hai vị cô nương đã tới đây rô`i, xin hãy vào trong trò chuyện một phen."

Lâm Thanh nói thẳng vào việc chính: "Hôm nay không phải là ngày Câ`m Thiên bảo bàn việc liên minh với người ở kinh sư sao? Bọn ta mà vào trang há chẳng phải sẽ quâ´y nhiễu chuyện lớn của Long huynh và Ninh huynh?" Đây cũng là kê´ sách mà y với Trùng đại sư đã thương lượng với nhau từ trước, vừa gặp mặt đã hỏi ngay việc chính để thăm dò phản ứng của đô´i phương.

"Tin tức của Lâm huynh quả là nhạy bén." Ninh Hô`i Phong khẽ cười hà hà một tiê´ng vẻ như sớm đã dự liệu được việc này, rô`i lại cô´ tình tỏ ra thâ`n bí, hạ thâ´p giọng nói với Lâm Thanh: "Thực không dám giâ´u, việc liên minh khiê´n ta và Long bảo chủ cảm thâ´y khó xử vô cùng, bây giờ vẫn còn đau đâ`u. Thái thân vương và Thái tử có ai là hạng dễ trêu chọc, bọn ta nghĩ mãi vẫn không ra được cách nào hay, xin Lâm huynh hãy giúp đỡ đưa ra chủ ý..."

Thủy Nhu Thanh nhê´ch miệng, khẽ "hừ" một tiê´ng, giành nói trước: "Nê´u Ninh tiên sinh muô´n nhờ Ám khí vương đưa chủ ý giúp thì cứ nói một tiê´ng là được, hà tâ´t phải hạ chiê´n thư?"

https://thuviensach.vn

“Thủy cô nương có điều không biết, ta biết rõ các vị đều có việc quan trọng, nếu lên tiếng nhờ vả thì chỉ e sẽ bị cự tuyệt, do đó mới mạo muội hạ chiến thư với Lâm huynh, mục đích chỉ là mời được đại giá của các vị tới.” Ninh Hòi Phong không đổi sắc mặt, nói năng rành rọt, dường như hoàn toàn không bị xao động trước câu nói của Thủy Nhu Thanh. Rồi hắn lại mỉm cười nhìn Tiểu Huyền. “Đứa bé này có uyên nguyên khá sâu với Lâm huynh, nếu ta có ý đối địch với các vị, chẳng bằng giữ nó làm con tin, hà tất phải giao cho các vị làm gì? Đứa bé này thực chất không phải là chiến thư, mà là tấm thiệp mời do Cầm Thiên bảo gửi tới cho Ám khí vương.”

Trùng đại sư vỗ tay cười rộ. “Phải lắm, phải lắm! Ninh huynh cam chịu mối nguy hiểm bị Ám khí vương hiểu lầm, lại phí bao nhiêu tâm sức để tạo ra một tấm thiệp mời như vậy, ngay đến kẻ xưa nay chẳng mấy để tâm tới việc đời như ta cũng phải vỗ tay khen hay cho cái dụng tâm vất vả của Ninh huynh.”

Hai mắt Ninh Hòi Phong lóe sáng, miệng thì cười rộ. “Người trên giang hồ đều nói chỗ lợi hại nhất của Trùng đại sư không phải là tuyệt chiêu giết người trong vô hình với tên gọi Thiết Hồn ảnh, mà là tài ăn nói thiên hạ vô song, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Ninh mỗ xưa nay vốn cũng thích tranh hơn thua miệng lưỡi, lần này thực muốn thỉnh giáo một phen.” Hắn đưa tay làm ra tư thế mời. “Nào nào nào, xin mời các vị vào trang! Lâm huynh chớ trách ta đã dùng thủ đoạn như vậy để mời huynh tới, tất cả đều vì Cầm Thiên bảo thôi. Giả như người của Thái thân vương và Thái tử nhìn thấy Ám khí vương và Trùng đại sư cũng là khách quý của Cầm Thiên bảo ta, khi đàm phán bọn ta ắt sẽ được lợi hơn nhiều.” Hắn quả nhiên là người có tài biện bác, chỉ bằng mấy câu đơn giản đã gạt bỏ được chuyện mình hạ chiến thư với Lâm Thanh sang một bên.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh thấy Ninh Hồi Phong tuyệt nhiên không nhắc tới phủ tướng quân và Quỷ Thất Kinh, không biết hắn rốt cuộc có ý đồ gì. Kẻ này tâm kế quá sâu, nếu đặt lên bàn cân mà so sánh, chỉ e còn khó thuyết phục hơn Long phán quan nhiều. Y bèn khẽ cười nhạt, nói: "Ninh huynh chớ nên tự coi rẻ mình. Với thanh thế của Cầm Thiên bảo ở đất Xuyên Đông, cần gì phải nhờ bọn ta đến trợ uy giúp. Còn về việc đàm phán, có câu rằng phép vua thua lệ làng, thế lực ở kinh sư dù có lớn đến mấy thì cũng khó làm lay động được căn cơ mấy chục năm của Cầm Thiên bảo ở đất Thục, do đó Cầm Thiên bảo vốn chẳng cần nể mặt các thế lực ở kinh sư. Ninh huynh đã muốn nghe ý kiến của ta, vậy thì ta cho rằng Cầm Thiên bảo chẳng cần liên minh với ai làm gì, dù sao nơi này cũng cách kinh sư quá xa, nếu thật sự liên minh với một hệ phái nào đó, Cầm Thiên bảo chưa chắc đã thu được lợi ích, mà trên giang hồ chín người mười ý, đến lúc đó Cầm Thiên bảo rất dễ bị mang tiếng trèo cao, thành ra lại bị người ta coi thường. Do đó việc này nên quyết định thế nào, xin Long bảo chủ và Ninh huynh hãy suy nghĩ thật kĩ!" Những lời này của y, bề ngoài là nói với Ninh Hồi Phong nhưng thực chất là cố ý nói cho Long phán quan nghe.

Trùng đại sư thấy Ninh Hồi Phong và Long phán quan đưa mắt nhìn nhau, dường như có chút xao động, bèn cười, nói: "Lời này có lý lắm! Có điều Long bảo chủ và Ninh tiên sinh chắc hẳn sớm đã đưa ra quyết định rồi, chưa biết chừng lại tình cờ trùng hợp với ý của Lâm huynh!" Ông và Lâm Thanh một người đấm một người xoa, đây là đối sách đã được bọn họ định ra từ trước.

Ninh Hồi Phong cất tiếng cười rộ, nói: "Lâm huynh và Trùng huynh đã nhìn được thấu triệt như vậy, ta cũng không giấu hai vị nữa, Cầm Thiên bảo quả thực đã có quyết định, vừa rồi ta chẳng qua chỉ thử thái độ của Lâm huynh mà thôi. Điều hiểm có là Lâm

https://thuviensach.vn

huynh đã chẳng ngâ`n ngại gì nói ra ý kiê´n của mình, đợi lát nữa ta nhâ´t định phải mời Lâm huynh vài chén mới được.”

Lâm Thanh thâ´y Ninh Hô`i Phong một lòng muô´n mời mâ´y người bên mình vào trang, mà Long phán quan cũng không có chút dị nghị, để mặc cho Ninh Hô`i Phong làm vậy, trong lòng thoáng sinh nghi, bèn lâ´y lùi làm tiê´n. “Long huynh và Ninh huynh đã bận rộn như vậy, chi bă`ng mâ´y hôm nữa bọn ta sẽ lại tới bái phỏng.”

Ninh Hô`i Phong cười, nói: “Lâm huynh và Trùng huynh đê`u là người mà ta ngưỡng mộ đã lâu, nê´u cứ để các vị đi như thê´ này, vị chủ nhà ta đây thực là mâ´t mặt, hơn nữa cũng khiê´n mọi người cho ră`ng Câ`m Thiên bảo quá nhỏ nhen.” Hă´n khẽ ho một tiê´ng rô`i lại hạ thâ´p giọng, nói: “Huô´ng chi trong trang còn có không ít người quen cũ của Lâm huynh ở kinh sư, Lâm huynh không muô´n vào gặp gỡ bọn họ một lát sao?”

Long phán quan cũng cười, nói: “Trời đang nóng nực, thực không nên nói chuyện ở đây. Đợi sau khi vào trong trang, ta sẽ bảo các huynh đệ dâng lên mâ´y chén rượu để các vị giải khát.”

“Đã như vậy, bọn ta cung kính không bă`ng tuân lệnh.” Lâm Thanh khách sáo một câu, sau đó rảo bước đi vào. Tuy lòng sinh nghi nhưng y tài cao mật lớn, cũng không sợ Câ`m Thiên bảo bày trò. Huô´ng chi việc liên minh còn chưa kê´t thúc, thương thê´ của Tiểu Huyê`n cũng chưa khỏi hẳn, y quyê´t không thể rời khỏi nơi này ngay bây giờ.

Tiểu Huyê`n sớm đã để ý thâ´y trong đám người đi cùng Ninh Hô`i Phong và Long phán quan không có Nhật Khô´c quỷ, bèn câ´t tiê´ng hỏi Ninh Hô`i Phong: “Ninh tiên sinh, Khô´c thúc thúc đi đâu rô`i?”

https://thuviensach.vn

Ninh Hồi Phong thấy Tiểu Huyền đã có thể mở miệng nói chuyện, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, đồng thời nhanh chóng liếc nhìn Lỗ Tử Dương. Lỗ Tử Dương hiểu ý, bèn cất tiếng trả lời Tiểu Huyền: "Khốc huynh còn có việc quan trọng phải làm, hiện không ở trong Khốn Long sơn trang."

Trong lòng đầy nghi vấn, Tiểu Huyền chỉ hận không thể bắt Ninh Hồi Phong lại, tra hỏi xem có phải đã giam lỏng Nhật Khốc quỷ rồi không. Nhưng nó cũng biết bây giờ không phải lúc hỏi điều này, chỉ là vẫn muốn chọc tức Ninh Hồi Phong một phen, bèn cười hì hì, nói: "Đúng rồi, hôm qua Ninh tiên sinh đã thi triển công phu gì với ta vậy, khiến ta chẳng thể nói năng, may mà có Lâm thúc thúc điểm lên người ta mấy cái, ta mới hồi phục được. Nếu Ninh tiên sinh có thời gian rảnh xin hãy dạy ta một chút, lần sau ai mà ức hiếp ta nữa, ta cũng phải cho hắn nếm thử cảm giác không thể nói năng." Nó cố ý thổi phồng bản lĩnh của Lâm Thanh, vừa nói vừa lén liếc nhìn thần sắc của Ninh Hồi Phong, trong lòng vô cùng đắc ý.

Trong lòng chấn động nhưng ngoài mặt Ninh Hồi Phong vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ khẽ cười khan một tiếng. "Nếu tiểu huynh đệ có ý gia nhập Cầm Thiên bảo, ta nhất định sẽ dốc lòng truyền thụ."

Tiểu Huyền cúi đầu ngẫm nghĩ, tròng mắt đảo qua đảo lại. "Có điều, trong lòng ta có một thắc mắc vẫn luôn muốn được thỉnh giáo Ninh tiên sinh."

Ninh Hồi Phong đang lúc trầm tư nghĩ ngợi, buột miệng đáp: "Tiểu huynh đệ có gì xin cứ hỏi!"

Tiểu Huyền nói: "Ta nhớ hôm qua Ninh tiên sinh vừa vỗ vừa đánh vào người ta, tốn không ít sức lực, môn công phu này có phải trước tiên cần bắt được đối phương, trói chặt lại, sau đó mới có thể

https://thuviensach.vn

thi triển không? Nế u như vậy, Ninh tiên sinh phải dạy cho ta môn công phu bắ t người trước đâ y...”

“Việc này...” Ninh Hồ i Phong dù sao cũng là nhân vật thành danh, phải công khai thừa nhận trước mặt bao nhiêu người rằ ng hôm qua mình đã ra tay với một đứa bé không biế t võ công quả thực khó khăn vô cùng. Cho dù hắ n xưa nay vố n giỏi nói năng biện bác, lúc này cũng không khỏi cứng họng, chẳng biế t nên trả lời ra sao, trên khuôn mặt trắ ng trẻo thoáng qua một tia giận dữ.

Thủy Nhu Thanh vố n không thèm để ý tới Tiểu Huyề n, lúc này cũng không kìm được bật cười “khúc khích” một tiế ng. “Tên tiểu quỷ ngươi hà tấ t phải làm phiề n Ninh tiên sinh, ta cũng có thể dạy ngươi cách bắ t người mà.”

Trên đường đi, Tiểu Huyề n cố ý không để ý tới Thủy Nhu Thanh nhưng trong lòng quả thực cảm thấ y rấ t khó chịu, lúc này thấ y nàng đã nói chuyện với mình, lại giúp mình chọc tức Ninh Hồ i Phong, trong cơn mừng rỡ cũng không tính toán việc nàng gọi mình là “tiểu quỷ” nữa, bèn ngoảnh đầ u làm mặt quỷ với nàng. Hai người nhìn nhau cười khẽ, mố i khúc mắ c kia dường như đã tiêu tan, cả hai lại mỗi người một câu tiế p tục cãi nhau như trước.

Trùng đại sư thấ y Tiểu Huyề n đùa bỡn Ninh Hồ i Phong như vậy, khuôn mặt vẫn tỏ vẻ như thường, trong lòng cười trộm còn ngoài miệng thì cấ t tiế ng trách cứ: “Tên tiểu tử ngươi chớ có nói bừa, thứ võ công cao minh như vậy, bây giờ dù ngươi có học thì cũng không học được đâu, ít nhấ t phải mấ t mấ y chục năm rèn luyện mới được.” Ông lại ngoảnh đầ u qua, như vô tình như hữu ý liế c nhìn Ninh Hồ i Phong. “Có điề u, võ công của Ninh tiên sinh dường như không giố ng với các môn phái lớn ở Trung Nguyên, tại hạ mắ t kém không nhận ra được, thực là hổ thẹn. Cấ m chế trên người thằ ng bé

https://thuviensach.vn

này kỳ thực mới giải được có một nửa, mong Ninh tiên sinh chỉ giáo giúp cho!”

Hỏi thăm vê` võ công của người khác vô´n là điê`u đại kỵ trên giang hô` nhưng lúc này, Trùng đại sư hỏi như vậy dường như để giúp Ninh Hô`i Phong có cơ hội “xuô´ng thang”. Ninh Hô`i Phong không thể phát tác, đành nén giận, hờ hững nói: “Trùng huynh quá khen, đây là võ công gia truyê`n của Ninh mỗ, xưa nay vô´n ít xuâ´t hiện trên giang hô`, thực chẳng đáng kể.”

Trùng đại sư biê´t Ninh Hô`i Phong không chịu nói ra lai lịch của mình, cũng không hỏi thêm, chỉ tùy tiện bình xét vê` các chô´n phong cảnh trong trang. Ông xưa nay vô´n tinh thông khá nhiê`u môn tạp học, cũng biê´t một chút vê` kiê´n trúc, thêm đó lại có khẩu tài nên khiê´n Tiểu Huyê`n và hai nàng Hoa, Thủy nghe mà học hỏi thêm được râ´t nhiê`u.

Khô´n Long sơn trang được xây tựa lưng vào núi, cửa trang hướng vê` chân núi phía đông, tòa lâ`u chính thì được xây tại chân núi hướng vê` mặt bă´c, thành ra vừa hẹp vừa dài. Mâ´y người đi men theo con đường nhỏ quanh co mâ´t chừng thời gian đô´t hê´t nửa nén hương, sau đó mới nhìn thâ´y một tòa tiểu lâu ba tâ`ng màu đen. Trên tâ`ng cao nhâ´t, tòa tiểu lâu được nô´i liê`n với mâ´y mỏm núi xung quanh bă`ng những sợi xích săt, xích căng thẳng tă´p, bên trên treo râ´t nhiê`u lá cờ, nhìn râ´t có khí thê´. Long phán quan cười, nói: “Tòa tiểu lâu này tên gọi Khô´n Long sảnh, Tê` thâ`n bổ và Diệu thủ vương đê`u ở bên trong, chỉ e sớm đã khó chịu vì phải chờ lâu rô`i.”

Người bên cạnh Lỗ Tử Dương cũng khẽ cười, nói: “Bảo chủ và Ninh tiên sinh vừa nghe nói Ám khí vương và Trùng đại sư tới đây, lập tức bỏ lại các vị tân khách để ra ngoài nghênh đón, thể diện như vậy quả thực là không nhỏ.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh cung tay, nói: “Được Long huynh và Ninh huynh xem trọng như vậy, Lâm mỗ rất lấy làm vinh hạnh!”

Trùng đại sư không nói gì. Ông thấy nơi cửa vào của tòa tiểu lâu đen thui đó không có bóng người nào, biết Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt ắt cảm thấy căm phẫn vì Long phán quan và Ninh Hồi Phong xem trọng mấy người phe mình, do đó mới không ra ngoài nghênh đón. Ninh Hồi Phong và Long phán quan làm vậy, bề ngoài là nể mặt bọn họ, kỳ thực chỉ khiến địch ý của người ở kinh sư với bọn họ tăng thêm, Cầm Thiên bảo này e là chẳng có ý đồ gì tốt.

Ninh Hồi Phong cười rộ. “Lâm huynh bất tất phải tự khiêm, Tề Bách Xuyên và Diệu thủ vương cho dù có thể hô phong hoán vũ ở kinh sư thì cũng làm sao so được với Ám khí vương và Trùng đại sư danh vang giang hồ?”

Lâm Thanh khẽ mỉm cười, cặp mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Ninh Hồi Phong, hờ hững hỏi: “Vậy Quỷ Thất Kinh thì sao?”

Ninh Hồi Phong thoáng ngẩn người, không ngờ Lâm Thanh lại nói thẳng ra tên của Quỷ Thất Kinh như vậy. “Quỷ tiên sinh không thích náo nhiệt, cũng không muốn gặp người của Thái thân vương và Thái tử, do vậy hôm nay không tới đây.”

Lâm Thanh cố ý nhắc đến Quỷ Thất Kinh như vậy thực ra chỉ để thăm dò phản ứng của Ninh Hồi Phong. Quỷ Thất Kinh là nhân vật xếp hàng thứ ba ở phủ tướng quân, việc hắn không tới quả thực khiến người ta nửa tin nửa ngờ. Có điều y cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ khẽ cười một tiếng rồi không nói gì nữa.

Theo phán đoán của Lâm Thanh và Trùng đại sư, dù Quỷ Thất Kinh không công khai xuất hiện thì ắt cũng đang nấp ở một nơi nào đó. Có tên sát thủ như vậy ẩn nấp ở một bên, quả thực chẳng ai có thể yên tâm được, làm việc gì cũng phải cẩn thận đề phòng. Trùng

https://thuviensach.vn

đại sư từng giao thủ với Quỷ Thâ´t Kinh, biê´t rõ hă´n râ´t tinh thông thuật ẩn nâ´p, suô´t dọc đường đê`u cẩn thận để ý xung quanh, vậy nhưng chẳng phát hiện ra sự dị thường nào. Ngoài mặt ông vẫn tỏ ra bình thường, chỉ nhìn chă`m chă`m vào tòa tiểu lâu kia, dường như có điê`u suy tư gì đó.

Tiểu Huyê`n lâ`n đâ`u tiên nhìn thâ´y Long phán quan, suô´t dọc đường đê`u ngâ`m quan sát, lại nghĩ bụng hai người Điê´u Ngoa quỷ và Nhật Khô´c quỷ đê`u một lòng muô´n mình làm con nuôi của Long bảo chủ, bây giờ rô´t cuộc đã được nhìn thâ´y hă´n rô`i. Có điê`u người này nhìn bê` ngoài tuy tướng mạo oai hùng nhưng thực châ´t chẳng có chỗ nào đặc biệt, chưa câ`n xét tới cái khí châ´t tiêu sái, phóng khoáng của Lâm Thanh và vẻ phong mang lộ rõ của Trùng đại sư, ngay cả khi so với Ninh Hô`i Phong hă´n cũng thiê´u một chút khí độ của bậc cao thủ, thực chẳng rõ là có bản lĩnh gì.

Thì ra Tiểu Huyê`n vô´n mang tâm tính trẻ con, ngay từ đâ`u đã không muô´n bị người ta coi như lễ vật đem tặng cho Long phán quan, trong lòng liê`n nảy sinh tâm lý khó chịu, hơn nữa sau khi gặp được Lâm Thanh và Trùng đại sư, tâ`m mă´t nó cũng cao hơn, do đó càng nhìn Long phán quan lại càng cảm thâ´y chán ghét, lúc này nó không kìm được, nói: “Khi ta vừa tới thành Phù Lăng thì đã đi qua ghê`nh Tỏa Long, bây giờ chỗ này lại được đặt tên là Khô´n Long sơn trang, chẳng lẽ không sợ kỵ với cái tên của Long bảo chủ sao?”

Lâm Thanh thâ´y đám người Câ`m Thiên bảo đê`u lộ rõ vẻ tức giận, Long phán quan còn tỏ ra ngượng ngùng thì không khỏi cười thâ`m. Câu nói này nê´u được nói ra từ miệng một nhân sĩ võ lâm bình thường, chỉ e sẽ lập tức gây ra một hô`i phong ba râ´t lớn, nhưng Tiểu Huyê`n vẫn còn là trẻ con khiê´n đám người kia không cách nào phát tác được.

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư không muố´n nảy sinh xung đột với người của Cầ`m Thiên bảo vào lúc này, có ý giải vây cho Long phán quan, bèn nghiêm mặt nói với Tiểu Huyề`n: "Tiểu tử ngươi chớ nên ăn nói bừa bãi. Tạm chưa nói tới ghề`nh Tỏa Long thế´ nước dữ dội kia, chỉ riêng cái khí thế´ bàng bạc của tòa tiểu lâu này cũng xứng với chữ "Long" rồ`i." Sau đó ông lại ngoảnh đầ`u, cười nói với Long phán quan: "Long huynh rộng lượng, xin đừng tính toán với một đứa bé!"

Hoa Tưởng Dung cũng có ý muố´n dàn hòa, bèn xuôi theo lời của Trùng đại sư nói qua việc khác: "Trùng đại thúc nói tòa tiểu lâu này khí thế´ bàng bạc, chẳng rõ nguyên cớ vì đâu?"

Trùng đại sư đưa tay chỉ tòa tiểu lâu, khẽ mỉm cười, nói: "Hãy nhìn xem, tòa tiểu lâu này được xây dựng theo lố´i trên rộng dưới hẹp, tầ`ng dưới chỉ rộng chừng một trượng, tầ`ng trên lại rộng tới hai trượng, vô cùng hiế´m có. Cái khác chưa nói tới, chỉ riêng nề`n móng của nó đã phải hế´t sức vững chắ´c rồ`i, nế´u không ắ´t không thể chịu được sức nặng như vậy." Mọi người để tâm quan sát thì thấ´y quả nhiên là thế´, đề`u thầ`m khen ngợi.

Lâm Thanh thấ´y trên mặt Ninh Hồ`i Phong thoáng qua một tia dị sắ´c, cũng không kịp suy nghĩ kĩ, buột miệng cười, nói: "Nế´u giấ´u sẵn mấ´y trăm tên đao phủ trên tầ`ng trên của tòa tiểu lâu này, e là người ở tầ`ng dưới chưa chắ´c đã có thể phát hiện ra."

Ninh Hồ`i Phong cười rộ. "Lâm huynh nói đùa rồ`i, nế´u Lâm huynh và Trùng huynh liên thủ, lại có hai nữ cao thủ của Phiên Thiên lâu và Ôn Nhu hương trợ giúp, khắ´p thiên hạ này ai mà có bản lĩnh làm khó được? Đừng nói là Cầ`m Thiên bảo nhỏ bé này, cho dù là phủ tướng quân cũng không có cái thực lực ấ´y."

Tiểu Huyề`n nghe Ninh Hồ`i Phong nói như vậy, không rõ tại sao trong lòng lại đột nhiên nghĩ đế´n câu thành ngữ "giấ´u đầ`u hở

https://thuviensach.vn

đuôi". Thấy Thủy Nhu Thanh làm mặt quỷ với mình, nó có chút tức giận, đang định phản bác mấy câu thì chợt thấy Hoa Tưởng Dung nháy mắt ra hiệu, ý là đừng để bụng những lời trách cứ của Trùng đại sư, thế là đành nhẫn nhịn. Rồi nó nhìn về phía tòa tiểu lâu kia vẻ không phục, chợt phát hiện ra một điểm kỳ quái, tòa tiểu lâu đó rõ ràng được xây dựng gần núi, vậy mà lại nằm trên một khoảng đất trống trải, trông rất trơ trọi.

Thời phong kiến, kỹ thuật xây dựng còn chưa phát triển, khi xây dựng phòng ốc cần phải xem xét môi trường xung quanh, như thế mới tiết kiệm được thời gian và sức lực, đây cũng chính là vấn đề của tòa tiểu lâu này. Tất nhiên cũng không thể nói nhãn quang của Tiểu Huyền cao minh hơn Trùng đại sư, chẳng qua lúc này tâm tư của Trùng đại sư đều đặt vào việc tìm kiếm tung tích Quỷ Thất Kinh, do đó mới bỏ qua điểm kỳ lạ này. Còn Tiểu Huyền vốn có kiến thức của *Thiên Mệnh bảo điển* trong đầu, rất nhạy cảm với những chỗ không hợp lẽ thường, do đó trong số những người ở đây, Tiểu Huyền là người phát hiện ra điều này trước tiên. Có điều, nó thấy Lâm Thanh và Trùng đại sư đều không tỏ vẻ gì khác lạ, nghĩ rằng Trùng đại sư có kiến thức uyên thâm, cách xây dựng tòa tiểu lâu này ắt có đạo lý gì đó mà mình không biết nên đành kìm nén tia nghi hoặc ấy xuống đáy lòng, không dám nói thêm gì nữa.

Sau khi rảo bước đi vào, thứ đập vào mắt đầu tiên là một chiếc rương gỗ lớn đặt ngay giữa sảnh. Chiếc rương gỗ này cao tới tám thước, rộng khoảng năm thước, không biết có chứa thứ gì bên trong.

Xung quanh chiếc rương đó có bày mười mấy chiếc ghế. Trên bốn chiếc ghế phía bên trái lần lượt là Tề Bách Xuyên, hai huynh đệ họ Triệu và Trát Phong lạt ma, ả Liễu Đào Hoa kia thì không tới. Xem ra Tề Bách Xuyên quả nhiên không thể không nghe theo lời Ninh Hồi Phong, chỉ dẫn theo ba người. Ngồi phía bên phải thì chỉ có duy nhất Quan Minh Nguyệt. Hai chiếc ghế ở chính giữa

https://thuviensach.vn

bỏ trố́ng, không cầ̀n nói cũng biế́t là ghế́ của Long phán quan và Ninh Hồ̀i Phong, phía đố́i diện với đó đã được bày sẵn năm chiế́c ghế́. Trên mỗi chiế́c bàn ngay cạnh ghế́ đề̀u chỉ bày một ấ́m trà, một bình rượu cùng mấ́y chiế́c chén.

Ninh Hồ̀i Phong cung tay, cười nói với Lâm Thanh: "Vừa hay tin Lâm huynh và Trùng huynh tới, ta liề̀n sai thủ hạ chuẩn bị sẵn ghế́ ngồ̀i. Nế́u vừa rồ̀i Lâm huynh không chịu vào trang, như thế́ thì thực làm mấ́t mặt ta lắ́m."

Long phán quan cũng cười, nói: "Long mỗ xưa nay vố́n tính đơn giản, không thích bày quá nhiề̀u thứ trên bàn, xin các vị cứ tự nhiên!"

Lâm Thanh cũng không nói nhiề̀u, ngồ̀i luôn xuố́ng ghế́. Trùng đại sư, Tiểu Huyề̀n, Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung cũng lần lượt ngồ̀i xuố́ng. Chỉ là gian đại sảnh này khá hẹp, ngay phía trước mặt lại có đặt một chiế́c rương lớn, thành ra trông kỳ quặc vô cùng.

Tiểu Huyề̀n loáng thoáng nghe thấ́y Thủy Nhu Thanh khẽ lầ̀m bầ̀m một câu "đồ̀ nhỏ mọn", trong lòng hế́t sức tán đồ̀ng. Tuy nó từng cảm thấ́y hế́t sức tò mò về̀ cuộc gặp gỡ này nhưng sau khi đế́n rồ̀i thì lại chẳng còn hứng thú gì nữa, cặp mắ́t chỉ nhìn chằ̀m chằ̀m vào chiế́c rương lớn kia.

Long phán quan rảo bước quay trở lại chỗ của mình, Ninh Hồ̀i Phong thì ghé đế́n bên tai Lỗ Tử Dương, khẽ dặn dò mấ́y câu gì đó rồ̀i ngồ̀i xuố́ng bên cạnh Long phán quan. Lỗ Tử Dương và Điế́u Ngoa quỷ đề̀u không vào sảnh, chắ́c hẳn trong Cầ̀m Thiên bảo, ngoài Long phán quan thì chỉ có Ninh Hồ̀i Phong là đủ tư cách tham gia vào cuộc gặp gỡ cơ mật này. Bọn họ làm như vậy, thứ nhấ́t là có thể tỏ vẻ trịnh trọng, thứ hai là có thể làm mọi người bớt nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư đưa mắ t liế c nhìn đám người Tê ̀ Bách Xuyên, Quan Minh Nguyệt, thấ y mấ y kẻ bên phía Tê ̀ Bách Xuyên đề ̀u im lặng, không nói một lời, trên mặt thấ p thoáng địch ý, gã Trát Phong lạt ma kia thậm chí còn nhìn chă ̀m chặp vào Hoa Tưởng Dung vẻ hế t sức dâm tà. Quan Minh Nguyệt khi nhìn thấ y Lâm Thanh thì "hừ" lạnh một tiế ng, không biế t thật sự có ý như vậy hay chỉ làm bộ làm tịch để người của Cà ̀m Thiên bảo cho ră ̀ng hă ́n và Lâm Thanh có mâu thuẫn sâu sắ c với nhau. Có điề ̀u ông cũng không mấ y để tâm tới việc này, chỉ mỉm cười nhìn Long phán quan, bàn tay phải giấ u dưới bàn thì lặng lẽ viế t lên đùi Lâm Thanh: "Trong rương có người."

Lâm Thanh không đổi sắ c mặt, đưa ngón tay tới viế t lên mu bàn tay Trùng đại sư mấ y chữ: "Là một nữ tử, không biế t võ công."

Trùng đại sư sớm đã nghe thấ y hơi thở của người trong rương dồ ̀n dập, dài ngắ n không đề ̀u, biế t người này chắ c hẳn không biế t võ công nhưng lại không thể đoán ra đó là một nử tữ, cho nên hế t sức khâm phục Lâm Thanh. Ông không rõ Cà ̀m Thiên bảo rố t cuộc có ý đồ ̀ gì nên lại viế t lên đùi Lâm Thanh: "Chờ xem biế n hóa!"

Lúc này, Tiểu Huyề ̀n vố n ngồ ̀i ngay bên cạnh chợt ghé tới bên tai Trùng đại sư, nói khẽ: "Đại sư, cháu luôn cảm thấ y căn phòng này hơi kỳ quái." Trùng đại sư ngạc nhiên đưa mắ t nhìn qua, Tiểu Huyề ̀n thoáng dừng lại rồ ̀i do dự nói: "Khí hậu nơi này cũng tựa tựa như Thanh Thủy trấ n nhưng trong căn phòng này lại chẳng thấ y có con côn trùng nào..."

Trùng đại sư ngẩn người, sau khi tỉ mỉ quan sát thấ y quả nhiên là vậy, đồ ̀ng thời cũng chẳng ngửi thấ y mùi thuố c đuổi côn trùng, nhấ t thời không nghĩ ra được căn nguyên. Có điề ̀u ông cũng chẳng

https://thuviensach.vn

mấ y để tâm tới việc này, chỉ đưa tay khẽ xoa đầ u Tiểu Huyề n tỏ ý khen ngợi.

Long phán quan bỗng nâng chén rượu lên, cười hào sảng, nói: "Chư vị đề u là bạn hữu cũ rồ i, ta cũng không cầ n giới thiệu nữa. Nể mặt Cầ m Thiên bảo đây, những hiề m khích trước kia xin chư vị hãy tạm thời bỏ qua một bên. Nào nào nào, chén rượu gặp mặt này mọi người nhấ t định phải cùng uố ng đấ y, sau đó thì xin tùy ý."

Quan Minh Nguyệt nâng chén rượu lên trước tiên, đoạn nhìn Lâm Thanh rồ i khẽ mỉm cười, nói: "Mấ y năm không gặp, phong thái của Lâm huynh lại càng hơn xưa, ta xin kính huynh một chén trước!"

Lâm Thanh mỉm cười gật đầ u, nâng chén rượu lên, đưa về phía hắ n rồ i một hơi uố ng cạn. Y thấ y Quan Minh Nguyệt cố ý tỏ vẻ mới gặp mình lầ n đầ u trước mặt người của Cầ m Thiên bảo, trong lòng thoáng yên tâm hơn, biế t ít nhấ t thì Quan Minh Nguyệt cũng đã giấ u giế m những người khác việc ngầ m thông báo tin tức cho mình.

Tề Bách Xuyên cũng nâng chén với Lâm Thanh. "Ngày đó không biế t là Lâm huynh, người của ta nế u có chỗ nào đắ c tội, xin Lâm huynh hãy lượng thứ!" rồ i một hơi uố ng cạn. Những người khác thấ y hai người này tỏ thái độ như thế thì cũng đành nâng chén uố ng theo, duy có tên Trát Phong lạt ma kia là vẫn nhìn chằ m chằ m vào Hoa Tưởng Dung. Sắ c mặt của Hoa Tưởng Dung không thay đổi nhưng Thủy Nhu Thanh thì đã tức giận phùng mang trợn má.

Mọi người khách sáo với nhau vài câu rồ i đề u im lặng, bầ u không khí dầ n trở nên nặng nề.

Long phán quan cười, nói: "Lâm huynh tới đây kỳ thực là theo lời mời của Cầ m Thiên bảo ta, mục đích là làm chứng cho buổi đại hội

https://thuviensach.vn

liên minh này. Tê` thâ`n bổ và Diệu thủ vương đê`u không có dị nghị gì chứ?"

Hoa Tưởng Dung tâm tư tinh tê´, thâ´y Long phán quan trước khi nói đã nhìn qua phía Ninh Hô`i Phong, sau khi Ninh Hô`i Phong khẽ ho một tiê´ng theo thói quen thì hă´n mới bă´t đâ`u câ´t tiê´ng, dường như là đợi gã sư gia này đưa ra chủ ý giúp mình. Nàng thâ`m cảm thâ´y nghi hoặc, Long phán quan thân là bảo chủ, sao lại quá nghe lời một gã sư gia như vậy?

Trùng đại sư thâ´y Ninh Hô`i Phong không nhă´c tới tên mình, cũng vui vẻ ngô`i một bên quan sát đám người xung quanh. Chỉ thâ´y Tê` Bách Xuyên có vẻ tức giận, muô´n nói gì đó song lại thôi; Quan Minh Nguyệt thì trong mă´t thoáng qua một tia vui mừng, rõ ràng là ngô`i đô´i diện với Tê` Bách Xuyên nhưng hai người lại không bao giờ nhìn nhau, đôi khi ánh mă´t chạm nhau thì lập tức lạnh lùng ngoảnh đâ`u qua hướng khác. Ông đoán chừng, giữa hai người này vừa rô`i đã nổ ra một phen tranh cãi, xem ra bên mình đê´n đây vừa đúng lúc, chỉ câ`n nói năng thích đáng, lại làm theo dự định lúc đâ`u đi lôi kéo Quan Minh Nguyệt và chèn ép Tê` Bách Xuyên, việc liên minh giữa Thái thân vương và Câ`m Thiên bảo ă´t sẽ không thể thực hiện.

Lâm Thanh cũng có chung suy nghĩ với Trùng đại sư, có điê`u trong đại hội liên minh này, y dù sao cũng là người ngoài, muô´n tham gia thì phải chọn đúng thời cơ, vì vậy lúc này chỉ im lặng, không nói gì.

Tê` Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt mỗi người mang tâm sự riêng, đê`u không tỏ thái độ gì trước đê` nghị của Long phán quan. Hai kẻ này, một thì sợ đă´c tội với Lâm Thanh, một thì thâ´y như vậy là đúng ý, nên cũng không nói gì, coi như ngâ`m ưng thuận. Nhưng tên Trát Phong lạt ma kia thì lại nói bă`ng thứ tiê´ng Hán còn chưa

https://thuviensach.vn

sõi lă´m: “Long bảo chủ làm vậy thực không đúng, cái tên này vừa không phải là người của Cầ`m Thiên bảo vừa không phải người ở kinh sư, dựa vào cái gì mà có thể làm người chứng kiê´n chứ?”

Thủy Nhu Thanh vô´n rấ´t ghét thái độ của Trát Phong, lại thấ´y hă´n gọi Lâm Thanh là “cái tên này” thì cười lạnh, nói: “Đám man di quả nhiên đề`u là lũ kiê´n thức hạn hẹp, ngay đê´n Ám khí vương đỉnh đỉnh đại danh mà cũng không biê´t sao? Ngươi thử tùy tiện tìm mấ´y chục người trên giang hồ` mà hỏi xem, rố´t cuộc giữa Lâm đại ca và đại quố´c sư Thổ Phồ`n của các ngươi, ai mới có tư cách làm người chứng kiê´n?”

Thực ra Ám khí vương danh vang giang hồ`, Trát Phong dù ở Thổ Phồ`n nhưng cũng không thể chưa từng nghe nói đê´n, hă´n cố´ ý giả bộ không biê´t như vậy không cầ`n hỏi cũng biê´t là có ý muố´n gây sự.

Trùng đại sư cười hà hà một tiế´ng, đưa tay lên ngăn Thủy Nhu Thanh lại, đoạn hờ hững nói với Trát Phong: “Đã là người chứng kiê´n thì tấ´t nhiên không thể có quan hệ gì với chư vị ở đây, chẳng lẽ đại sư lại muố´n tìm một người giao hảo với đại sư, chỉ nghe lời một phía của đại sư đê´n đây đảm nhiệm việc này?”

Trát Phong nhấ´t thời cứng họng. Tiế´ng Hán của hă´n vô´n không tố´t, làm sao đủ sức tranh luận với Trùng đại sư, trong cơn nôn nóng khuôn mặt đen thui đã trở nên tím tái, bèn đưa mă´t liế´c nhìn Tê` Bách Xuyên nhờ giúp đỡ. Kỳ thực không phải Trát Phong không cố´ kỵ Lâm Thanh, chỉ là trên đường hă´n và Liễu Đào Hoa đã dan díu với nhau, thứ nhấ´t vì muố´n báo mố´i thù chịu nhục ở Tam Hương các, thứ hai hôm nay Liễu Đào Hoa không thể tới đây, vậy mà Lâm Thanh lại có thể nghênh ngang vào ngồ`i ở nơi này, hă´n nhấ´t thời giận dữ, lại đoán chừng ở địa bàn của Cầ`m Thiên bảo, Lâm

https://thuviensach.vn

Thanh sẽ không dám tùy tiện làm gì mình, do đó mới nói những lời khiêu khích như vậy.

Trên đường đi, Tề Bách Xuyên cũng rất ghét thói kiêu căng, ngang ngược của Trát Phong, thấy hắn nhìn về phía mình thì không muốn để ý đến nhưng hiềm vì mối quan hệ giữa hai bên nên đành miễn cưỡng nhìn qua phía Trùng đại sư, cung tay nói: "Lời của vị nhân huynh này tuy rằng có lý nhưng nếu Ám khí vương thực sự không có quan hệ gì với các hệ phái ở kinh sư thì thôi cũng đành, nhưng Lâm huynh và Quan huynh rõ ràng cùng là người trong Bát phương danh động, đây là việc mà người trong thiên hạ ai ai cũng biết." Ý của hắn là Lâm Thanh rất có thể sẽ giúp cho Quan Minh Nguyệt.

Quan Minh Nguyệt lạnh lùng nói: "Chỉ tiếc rằng Tề huynh thành danh quá muộn, không thể đặt chân vào bộ Hình từ sáu năm trước. Ám khí vương cho dù muốn làm quen với Tề huynh thì cũng hữu tâm vô lực."

Tề Bách Xuyên cả giận nhưng lời của Quan Minh Nguyệt đúng là sự thực. Sáu năm trước Lâm Thanh đã lừng danh ở kinh sư, còn hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, bất kể thế nào cũng không có cơ hội làm quen. Nhưng nghe Quan Minh Nguyệt chế giễu bản thân ở chốn đông người như vậy, hắn không sao nuốt nổi cơn giận này, bèn vỗ bàn đứng dậy định trở mặt, rồi đột nhiên lại nghĩ như thế thật không hay, nhất thời ngây người, không biết phải xuống thang thế nào.

"Trường Giang sóng sau xô sóng trước, giữa chốn giang hồ người tài nhiều xiết bao, những kẻ gàn dở, cố chấp quyết không thể làm nên việc lớn. Tề thần bổ thanh tu mấy năm, hai năm nay liên tiếp phá được mấy vụ án lớn, ngay đến đám người ở vùng Xuyên Đông xa xôi bọn ta còn nghe danh, hiện giờ thực đã là một

https://thuviensach.vn

nhân vật nổi tiếng ở kinh sư rồi.” Ninh Hồi Phong đứng ra dàn hòa. “Hơn nữa, sở dĩ ta mời Lâm huynh tới đây cũng vì để mọi người có cơ hội làm quen. Có lẽ chư vị đã hiểu lầm, Lâm huynh chỉ đảm nhận duy nhất việc chứng kiến mà thôi, tuyệt đối không thể làm ảnh hưởng đến quyết định của Long bảo chủ, do đó ngàn vạn lần đừng làm tổn thương hòa khí vì những điều không đáng.”

Long phán quan cười hào sảng, nói: “Ninh tiên sinh nói đúng lắm, thực ra Cầm Thiên bảo sớm đã có quyết định về việc liên minh rồi, một lát nữa Ninh tiên sinh sẽ thông báo với chư vị.”

Mọi người nghe hắn nói như vậy, trong lòng đều có chút căng thẳng.

Trát Phong đứng dậy, lớn tiếng nói: “Ninh tiên sinh đừng giấu giếm nữa, hãy nói cho mọi người biết luôn đi!”

Ninh Hồi Phong khẽ mỉm cười, chậm rãi cầm chén rượu lên. “Tề huynh và Trát Phong đại sư xin hãy ngồi xuống đã! Cầm Thiên bảo làm việc không chu đáo, ta xin tự phạt mình một chén.” Nói xong, hắn một hơi uống cạn, sau đó lại rót cho mình một chén rượu nữa, cười nói với mọi người. “Ninh mỗ thân là chủ nhà, xin được kính chư vị thêm chén nữa, mong mọi người hãy lấy đại cục làm trọng, bất kể Cầm Thiên bảo ta có quyết định thế nào cũng đừng để xảy ra tranh chấp gì, coi như là nể mặt Cầm Thiên bảo.”

Tề Bách Xuyên thấy Ninh Hồi Phong và Long phán quan đều nói vậy là ngầm có ý bảo vệ cho mình, trong lòng thoải mái hơn một chút, liền kéo Trát Phong ngồi trở lại ghế, cầm chén rượu đổ luôn vào miệng. Bỗng nghe trong cổ họng hắn phát ra một tiếng “cạch” khá lớn, thì ra ngụm rượu đó trở nên giống một khối vật cứng bị hắn nuốt chửng vào bụng, thoạt nghe thì như là hắn nuốt luôn cả rượu lẫn chén. Mọi người đều nghe nói Tề Bách Xuyên xuất thân

https://thuviensach.vn

từ Kim Cương môn ở vùng Hoa Bắc, một thân ngạnh công hiếm gặp địch thủ, nơi cổ họng vốn đều là xương mềm mà hắn có thể luyện được đến mức cứng rắn như vậy, quả là danh bất hư truyền. Chỉ là bộ dạng của hắn vừa rồi thực có chút nực cười khiến Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh đều bật cười khúc khích.

"Đến uống chén rượu mà cũng muốn thể hiện công phu sao?" Quan Minh Nguyệt "hừ" lạnh một tiếng. "Người ở đây đều là cao thủ, chẳng rõ Tề huynh vừa múa rìu qua cửa Lỗ Ban hay là định ném đá nhử ngọc?" Ngoài mặt hắn không tỏ vẻ gì nhưng tay phải thì đã cầm lấy bình rượu trên bàn, ngón tay hơi động đậy, một tia rượu từ trong bình bay ra, tà tà chảy vào trong chén, không sánh ra ngoài một giọt nào. Rồi hắn chậm rãi cầm chén rượu đưa tới bên miệng, khuôn mặt đầy vẻ ngạo nghễ. Thủ pháp này của hắn tuy không thể nói là hơn hẳn môn ngạnh công của Tề Bách Xuyên nhưng rõ ràng đẹp mắt hơn nhiều, khiến Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh không ngừng vỗ tay khen hay.

Trát Phong lạt ma thấy Tề Bách Xuyên rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, bèn khẽ "hừ" một tiếng coi thường. "Thì ra võ lâm Trung Nguyên chỉ biết dùng mấy trò đẹp mắt để lừa gạt người ta, phải thật sự động thủ thì mới biết được ai là hảo hán." Hắn nghĩ bụng, nếu Lâm Thanh không giúp ai, bên mình có bốn người thì dù thế nào cũng không thể thua Quan Minh Nguyệt được, do đó mới nói như vậy.

Lâm Thanh cười, nói: "Đại sư nói vậy thực là sai quá rồi. Cảnh giới tối cao của võ học Trung Nguyên là không đánh mà hàng phục được kẻ địch, nếu các cao thủ ở đây cũng học theo đám người mãi võ ngoài đường đi lăn lộn đánh đấm một phen, há chẳng phải rất mất phong độ ư?" Những lời này của y rõ ràng là đứng về lập trường của phe Thái tử, Quan Minh Nguyệt mừng rỡ ra mặt, sắc mặt Tề Bách Xuyên thì tái xanh.

https://thuviensach.vn

“Thú vị lắm, thú vị lắm!” Long phán quan cười rộ. “Ta là một kẻ võ biền, chỉ biết rượu đến thì cạn, nào có từng nghĩ trong việc uống rượu cũng có nhiều trò hay như thế.” Cũng không thấy hắn làm động tác vận khí nào nhưng lời vừa dứt, rượu trong chiếc chén trên bàn đã đột ngột bay lên, đổ cả vào miệng hắn. Thủ đoạn này so với hai người Tề, Quan vừa rồi thì khó hơn nhiều, không phải người có nội công thượng thừa thì quyết không làm được, càng hiếm có hơn là tay chân hắn đều không động đậy, nội lực được sử ra một cách hết sức tự nhiên. Những người đang có mặt ở đó bao gồm cả Lâm Thanh và Trùng đại sư nhất thời đều biến sắc mặt, lối phát lực cách không ngược hướng như thế bọn họ quả thực chưa từng nghe nói đến. Long phán quan tuy đứng cuối cùng trong sáu đại tông sư tà phái nhưng quả nhiên không phải chỉ có hư danh, chỉ dựa vào tu vi nội lực như vậy cũng đã hơn xa những người ở đây rồi. Tên Trát Phong lạt ma vốn luôn tỏ ra kiêu ngạo, lúc này cũng không khỏi cả kinh, vội vã thu lại vẻ ngông cuồng.

Ninh Hồi Phong cười tủm tỉm liếc nhìn Lâm Thanh, dường như muốn xem xem y chuẩn bị uống chén rượu này như thế nào.

Trong lòng Lâm Thanh máy động, biết dụng ý của Ninh Hồi Phong và Long phán quan khi làm như thế. Trên giang hồ, điều quan trọng nhất chính là võ công, chỉ khi thể hiện được thực lực hơn người thì mới có thể được người khác tôn trọng, lời nói cũng sẽ có trọng lượng hơn, nếu không dù nói nhiều đến mấy cũng là vô dụng. Do đó, vừa rồi Long phán quan mới không tiếc dùng võ công để khuất phục bọn họ, như vậy bất kể Cầm Thiên bảo có đưa ra quyết định gì thì những người bên cạnh cũng phải suy nghĩ kĩ trước khi có dị nghị.

Lâm Thanh cười nhạt, nói: “Tiểu đệ không ưa uống rượu, xin được học theo thủ pháp của Quan huynh thôi!” Rồi y cũng học theo Quan Minh Nguyệt, đặt tay phải lên bình rượu, quả nhiên có một tia

https://thuviensach.vn

rượu từ trong miệng bình bắn ra, sau đó tà tà chảy vào chiếc chén để trên bàn, không sai lệch chút nào.

Trát Phong cười lạnh, nói: "Hàm Đan học bộ[21], Đông Thi hóa trang." Khá khen cho hắn nhớ được hai câu thành ngữ, tiếc rằng lại nói nhầm Đông Thi hiệu tần[22] thành Đông Thi hóa trang. Mọi người đều cố nhịn cười, duy có Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh là chẳng kiêng dè gì, cười ha hả. Trát Phong hằn học trừng mắt nhìn hai người, không hiểu ra sao. Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh cười đến không thở nổi, cũng chẳng để tâm đến việc giải thích cho Trát Phong. Lúc này sắc mặt Trát Phong đã đỏ bừng, nếu không vì có Lâm Thanh ở bên cạnh thì e là đã căm phẫn ra tay.

Ninh Hồi Phong chậm rãi nói: "Đại sư xin hãy nhìn kĩ một chút, thủ pháp này của Lâm huynh khá khác với Quan huynh."

Trát Phong thấy mọi người đều nhìn không chớp mắt vào bàn tay Lâm Thanh, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ khâm phục, bèn định thần nhìn kĩ. Tới lúc này hắn mới phát hiện tuy Lâm Thanh cũng dùng nội lực để đẩy rượu từ trong bình ra ngoài như Quan Minh Nguyệt nhưng chén rượu đó rót suốt hồi lâu vẫn không đầy, lúc nào rượu cũng ở mức nửa chén, tựa như một cái động không đáy vậy.

Thì ra tia rượu kia thoạt nhìn thì tưởng như chỉ có một dòng nhưng thực chất lại không phải, một nửa rượu trong đó là chảy từ bình ra chén, nửa còn lại thì chảy ngược từ chén vào bình. Phải biết rằng Lâm Thanh thân là Ám khí vương, nếu luận về công phu trên đôi tay, e là khắp thiên hạ này không người nào so được. Y làm như thế chẳng qua là giết gà dùng dao mổ trâu, tuy vẫn chưa thể so với nội lực bá đạo của Long phán quan nhưng sự tinh diệu trong phép sử lực thật khiến người ta được mở rộng tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Quan Minh Nguyệt có ý lôi kéo Lâm Thanh nên cố kìm nén sự đố kỵ trong lòng, luôn miệng khen hay. Trùng đại sư cũng nảy lòng hứng thú, bèn cười, nói: "Lâm huynh không ưa uống rượu, nhưng ta đây không những là tửu quỷ, còn là một kẻ lười, bây giờ xin được mượn rượu của Lâm huynh để dứt cơn thèm rượu." Nói rồi bèn há miệng hít một hơi, tia rượu trong chén của Lâm Thanh đột nhiên tách ra một dòng bay về phía miệng của Trùng đại sư, nhưng tia rượu bay ra từ trong bình thì vẫn tiếp tục chảy đều, rượu trong chén luôn duy trì ở mức nửa chén không hề thay đổi.

Nhìn thấy cảnh tượng như làm ảo thuật này, mọi người đều nhất tề vỗ tay như sấm động, Tiểu Huyền thì lại càng hưng phấn đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, vỗ đến đau rát hai tay. Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt không biết Trùng đại sư là ai nhưng thấy thủ pháp ông sử ra thì đều nhìn ông bằng con mắt khác, nghĩ bụng không biết Lâm Thanh kiếm đâu ra một tay cao thủ tuyệt đỉnh thế này. Trát Phong thì mặt mũi trắng bệch, tới lúc này mới biết bên ngoài trời còn có trời, bên ngoài người còn có người, bèn ngây người, há hốc miệng, không nói thêm được câu nào.

Ninh Hồi Phong cười vang. "Chén rượu này được uống thú vị quá, khiến tiểu đệ đây cả đời khó quên."

"Đều là nhờ Ninh huynh biết cách mời rượu." Lâm Thanh mỉm cười thu công lực, đoạn nhìn thẳng vào mắt Ninh Hồi Phong, hờ hững nói: "Rượu cũng đã uống rồi, có phải Ninh huynh nên đưa món ăn chính ra rồi không?"

Tề Bách Xuyên lần lượt được xem thần công của Long phán quan, Lâm Thanh và Trùng đại sư, lòng dạ đã có chút nguội lạnh, bèn ôm quyền nói với Ninh Hồi Phong: "Xin Ninh tiên sinh hãy nói ra quyết định của Cầm Thiên bảo, bất kể kết quả thế nào, Tề mỗ

https://thuviensach.vn

cũng cam tâm tiếp nhận, rồi quay về thành thực bẩm báo với Thái thân vương."

Ninh Hồi Phong khẽ ho mấy tiếng, sau đó lại cất tiếng cười dài, chỉ tay về phía chiếc rương lớn ở giữa sảnh. "Món ăn chính đang ở trong này!"

https://thuviensach.vn

Chương 8

MÃNH LONG PHÁ VÂY

Nghe Ninh Hồi Phong nói vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía chiếc rương cổ quái kia. Gian đại sảnh này vốn không lớn, mọi người ngồi cách nhau không xa, nơi chính giữa sảnh đặt một chiếc rương lớn như vậy thành ra trông khá chật chội, càng làm tăng thêm bầu không khí quỷ dị ở nơi đây.

Lúc mọi người mới bước vào, nhìn thấy chiếc rương này đã cảm thấy bên trong ắt hẳn có thứ gì đặc biệt, nhưng không sao đoán được Ninh Hồi Phong rốt cuộc có ý đồ gì, do vậy tất cả đều im lặng, duy có Trát Phong là lớn tiếng kêu lên: "Ninh tiên sinh định bày trò gì thế? Trong chiếc rương này có thứ gì vậy?"

Long phán quan cười hà hà, nói: "Đại sư đừng nôn nóng, Ninh tiên sinh đã phải mất rất nhiều công sức để chuẩn bị chiếc rương này cho mọi người, nó có liên quan tới tất cả các vị ở đây." Nghe hắn nói như vậy, mọi người lại càng cảm thấy nghi hoặc, đều đưa mắt nhìn về phía Ninh Hồi Phong, chờ hắn đưa ra lời giải đáp.

Thấy sự tò mò của mọi người đều đã bị khơi dậy, Ninh Hồi Phong liền nở nụ cười hài lòng, cất cao giọng nói: "Các vị từ xa đến đây có thể nói là đã rất nể mặt Cầm Thiên bảo ta, nhưng việc liên minh lần này thực sự đã khiến Long bảo chủ và ta khó xử vô cùng. Không phải bọn ta sợ đắc tội với bên nào, chỉ là Xuyên Đông ở cách kinh sư quá xa, được Thái thân vương và Thái tử coi trọng như vậy, bọn ta quả thực vừa mừng rỡ lại vừa lo lắng, e rằng sau khi liên

https://thuviensach.vn

minh rồi hai bên chỉ được cái tiếng bên ngoài mà thực chất không thể giúp gì cho nhau."

"Dưới gầm trời này không nơi nào không phải đất của nhà vua." Long phán quan mỉm cười tiếp lời. "Long mỗ tuy là người trong võ lâm nhưng xưa nay luôn tuân theo pháp kỷ của triều đình. Cầm Thiên bảo tuy là bang phái giang hồ nhưng cũng thường xuyên giúp đỡ quan phủ giữ gìn sự an định một phương. Nếu có thể dốc thêm chút sức mọn cho trăm họ Xuyên Đông, ấy thực là điều ta mong muốn."

Ninh Hồi Phong và Long phán quan một kẻ xướng một người họa, nói ra những lời khéo léo vô cùng, vừa không tỏ rõ thái độ sẽ liên minh với phe nào, lại vừa không đắc tội với ai. Trong lòng mọi người đều thầm mắng "lão hồ ly", Tiểu Huyền thì lại nghe Thủy Nhu Thanh khẽ nói một tiếng "Ninh Hoạt Phong[23]", cảm thấy rất tức cười, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được, lại đưa mắt nhìn Thủy Nhu Thanh, gật đầu một cái thật mạnh, ngoài mặt thì vẫn cố tỏ ra bình thản như không có chuyện gì.

Ninh Hồi Phong nói tiếp: "Huống chi, xưa nay Thái thân vương và Thái tử vẫn luôn chiếu cố cho Cầm Thiên bảo rất nhiều, chỉ cần Thái thân vương và Thái tử có điều gì phân phó, Cầm Thiên bảo ắt sẽ nghe theo. Trên thực tế, tuy chúng ta trước đây chưa từng liên minh nhưng cũng chẳng khác đã liên minh là mấy. Lần này, nếu cùng ký với nhau một tờ hiệp ước, giấy trắng mực đen rõ ràng, thực khó tránh khỏi bị người trên giang hồ nói này nói nọ..." Nói tới đây, thấy Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đều hơi biến sắc mặt, Ninh Hồi Phong khẽ mỉm cười, vỗ tay mấy cái. Lập tức có hai người áo đen đi vào, rồi cả hai cùng lặng lẽ đứng bên cạnh chiếc rương lớn chờ đợi hiệu lệnh của Ninh Hồi Phong.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắ́t nhìn nhau, thầ̀n sắ́c nửa lo nửa mừng. Nghe ý của Ninh Hồ̀i Phong thì dường như không định liên minh với cả Thái thân vương và Thái tử, nhưng tiế́p theo đó hắ́n rõ ràng còn có lời muố́n nói, chẳng lẽ là định liên minh với phủ tướng quân? Lại nghĩ đế́n việc Quỷ Thấ́t Kinh còn chưa xuấ́t hiện ở nơi này, hai người thầ̀m nghĩ, chưa biế́t chừng hắ́n đã mang theo hiệp ước gì đó với Cầ̀m Thiên bảo trở về̀ kinh phục mệnh rồ̀i.

Ninh Hồ̀i Phong cười hà hà, nói: "Nế́u bây giờ mà tuyên bố́ Cầ̀m Thiên bảo liên minh với bên nào, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa việc này sẽ lan truyề̀n ra toàn thiên hạ. Miệng lưỡi người đời vô cùng đáng sợ, Cầ̀m Thiên bảo dù có thể chặn được thiên quân vạn mã nhưng cũng chưa chắ́c chặn được lời đồ̀n trên giang hồ̀, do đó ta và bảo chủ sau khi bàn bạc với nhau đã quyế́t định tặng cho chư vị mỗi người một món quà. Đợi sau khi Tề̀ huynh và Quan huynh mang món quà này trở về̀ kinh sư, Thái thân vương và Thái tử tự nhiên sẽ biế́t thái độ của Cầ̀m Thiên bảo, do đó việc này không cầ̀n công bố́ ở đây nữa. Bọn ta làm như vậy quả thực cũng là bấ́t đắ́c dĩ, xin Tề̀ huynh và Quan huynh hãy lượng thứ cho!"

Những lời này của hắ́n quả thực nằ̀m ngoài ý liệu của mọi người. Tề̀ Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đề̀u thấ́p thỏm, đoán bụng liệu có phải đố́i phương sớm đã qua lại với Cầ̀m Thiên bảo rồ̀i không, nế́u không thì làm sao chỉ vừa nhìn món quà đã biế́t được tâm ý của Cầ̀m Thiên bảo? Chỉ là ngoài mặt, cả hai đề̀u không chịu tỏ ra yế́u thế́, ai cũng có vẻ điề̀m tĩnh, ung dung như thể sớm đã biế́t trước nội tình, đồ̀ng thời ôm quyề̀n, nói: "Xin nghe theo quyế́t định của Ninh tiên sinh!"

Lâm Thanh và Trùng đại sư không đoán được Ninh Hồ̀i Phong định làm gì, thấ́y Tề̀ Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đề̀u tỏ vẻ như thế́ thì trong lòng liề̀n trào lên một tia bấ́t an. Hành động tặng quà của Ninh Hồ̀i Phong rấ́t có thể là kế́ hoãn binh, bề̀ ngoài

https://thuviensach.vn

là không đắc tội với ai nhưng thực tế lại ngầm liên minh với một phe. Có điều, những lời vừa rồi của hắn cũng hợp tình hợp lý, khiến người ta không có chỗ nào để chỉ trích.

Vừa rồi bọn họ đã nghe ra trong rương có một nữ tử nhưng thực không rõ Ninh Hồi Phong định an bài thế nào, đành lặng lẽ quan sát tình hình. Dù sao bọn họ cũng là người ngoài, không thể tùy tiện can thiệp.

Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh nghe nói trong chiếc rương này có chứa món quà chuẩn bị tặng cho hai người Tề, Quan thì đều cảm thấy rất tò mò. Với lượng của cải nhiều không đếm xuể của Cầm Thiên bảo, một món quà tặng há có thể tầm thường? Cả hai đều hận không thể lập tức mở chiếc rương đó ra xem bên trong rốt cuộc có gì.

"Chiếc rương này tổng cộng có ba tầng, món quà ở tầng thứ nhất là để tặng cho Diệu thủ vương." Ninh Hồi Phong đưa mắt nhìn hai người áo đen, ra lệnh: "Mở rương!"

Hai người áo đen bước lên phía trước mấy bước, cùng đưa tay ấn vào hai bên thành rương, nhất tề quát khẽ một tiếng, đẩy mạnh vào giữa. Nắp rương lập tức bị đẩy bay lên không trung, kế đó phần thành rương dài chừng hơn hai thước phía bên trên nhanh chóng bị đánh vỡ vụn. Thủ pháp mở rương của bọn họ hết sức khác thường, nắp rương rõ ràng đã được đóng đinh cố định vào rương, vậy mà bọn họ không cần dùng dùi đục, chỉ dựa vào kình lực trên tay đã đẩy bay được nắp rương lên, còn tung ra chưởng lực đánh vỡ vụn phần thành rương phía trên, lại không làm vật bên trong bị tổn hại, nội lực như thế quả là không kém. Điều hiếm có nhất là chiếc nắp rương kia bay thẳng lên không trung, không thấy bị lệch chút nào, chứng tỏ lực đạo trên tay hai người này vừa khéo bằng nhau, hơn nữa còn phối hợp vô cùng ăn ý.

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư thấ y hai người áo đen này có thân thủ mau lẹ, phố i hợp kín đáo thì trong lòng có chút kinh hãi nhưng miệng vẫn hờ hững nói: “Cầ m Thiên bảo ngọa hổ tàng long, công phu của hai gã thủ hạ này của Ninh huynh đúng là không kém.” Chỉ nhìn công phu trên đôi tay của hai người này mà xét thì chỉ e đã không kém các hảo thủ hạng hai trên giang hồ, vậy mà lại chỉ là hai gã tùy tùng không rõ danh tính trong Cầ m Thiên bảo, qua đó đủ thấ y thực lực của Cầ m Thiên bảo không thể coi thường.

Ninh Hồ i Phong cười, nói: “Chỉ là chút trò vặt thôi, đã khiế n Trùng huynh chê cười rồ i.”

Phầ n thành rương phía trên vừa bị đánh nát, vật bên trong lập tức lộ ra. Chỉ thấ y có một luồ ng sáng màu đỏ chiế u ra ngoài khiế n mọi người trong sảnh nhấ t thời bị lóa mắ t. Định thầ n nhìn kĩ, thì ra đó là một cây san hô lớn cao chừng hơn một thước, tỏa ra ánh sáng màu đỏ vô cùng rực rỡ. Cây san hô này được điêu khắ c thành hình giả sơn, hế t sức tinh tế , bên trên đó có thể nhìn thấ y đình đài, hành lang, cầ u đá, thác nước... Một cây san hô lớn như vậy vố n đã rấ t hiế m có, lại mấ t công đẽo tạc, giá trị quả thực không nhỏ.

Trên ngọn giả sơn còn có một hang động nhỏ, trong động có đặt một viên ngọc màu trắ ng to cỡ quả trứng gà. Viên ngọc đó tròn xoe, lóng lánh, không chút tì vế t, hơn nữa ngọc thì lớn mà hang động thì nhỏ, thực chẳng rõ người ta làm thế nào để đặt được nó vào trong. Giá trị của viên ngọc này e là còn cao hơn gố c san hô kia một bậc, mà điề u hiế m có là viên ngọc và gố c san hô đã hoàn toàn hòa làm một, tựa như kiệt tác của ông trời. Món quà thế này quả có thể coi là giá trị liên thành, trên đời hiế m có.

Mọi người nhìn mà mắ t rực sáng, loại bảo vật này cho dù có lòng muố n mua chỉ e cũng khó mà gặp được, thực chẳng biế t Ninh Hồ i

https://thuviensach.vn

Phong kiếm được từ đâu. Tiểu Huyền thường ngày ít được thấy vật quý báu thế này, lúc này càng trợn tròn mắt, há hốc mồm kinh ngạc.

Ninh Hồi Phong khẽ cười, nói với Quan Minh Nguyệt: "Món bảo vật này vốn có tên là "Phẫu Phúc Tàng Châu", nhưng ta thấy trong đó ẩn chứa mùi binh đao quá nặng, bèn đặt một cái tên khác văn nhã hơn, ấy là "Châu Thai Ám Kết". Xin phiền Quan huynh mang nó về cho Thái tử để bày tỏ tấm lòng thành của Cầm Thiên bảo ta."

Quan Minh Nguyệt cả mừng. Hắn biết Thái tử xưa nay rất thích thu thập những món bảo vật quý giá nhưng trong hoàng thất cũng hiếm thấy món đồ tinh xảo thế này. Lần này, dù việc liên minh với Cầm Thiên bảo không thành thì hắn cũng có thể ăn nói với Thái tử, huống chi Ninh Hồi Phong đã cố ý đổi tên vật này thành "Châu Thai Ám Kết", ý tứ bên trong có lẽ không nói cũng đã rõ ràng.

Trong lòng căm phẫn, Tề Bách Xuyên thấp giọng lẩm bẩm: "Cái gì mà "Châu Thai Ám Kết", ta thấy là "Minh Châu Ám Đầu" thì đúng hơn[(24)]!"

Thủy Nhu Thanh thấy Tiểu Huyền lẩm bẩm gì đó, ngỡ rằng nó đang kinh ngạc đến ngẩn ngơ vì món bảo vật này, liền quên cả việc hờn giận, ngoảnh đầu qua hỏi: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Mặt mũi Tiểu Huyền đỏ bừng nhưng lại không nói gì. Thì ra nó đang cố gắng ghi nhớ mấy câu thành ngữ này để đề phòng ngày sau cần dùng đến.

Trùng đại sư nghe ra Tề Bách Xuyên có điều bất mãn, có ý muốn giúp Quan Minh Nguyệt, liền nói: "Tề huynh quá lời rồi! Trên giang hồ, mọi người đều thích những điều may mắn, khi

https://thuviensach.vn

tặng quà tấ t nhiên càng phải đặt tên hay, nế u quá chú tâm vào những chi tiế t vặt vãnh há lại chẳng bị người ta coi thường?"

Quan Minh Nguyệt thấ y người bên phía Lâm Thanh nói giúp mình, lá gan lập tức lớn hẳn, liề n cười lạnh, nói: "Trên giang hồ có một vài tên bổ khoái vô danh còn tự phong cho mình là thầ n bổ gì đó, việc đặt lại tên cho thứ bảo vật ngàn năm khó gặp này thì có đáng kể gì." Lời này rõ ràng có ý chế giễu cái danh hiệu thầ n bổ của Tề Bách Xuyên.

Tề Bách Xuyên cả giận nhưng dù sao Quan Minh Nguyệt cũng thành danh đã lâu, là nhân vật hế t sức nổi tiế ng ở kinh sư, còn hắ n chẳng qua chỉ là một tay bổ khoái của bộ Hình. Huố ng chi Thái thân vương cũng đã hạ nghiêm lệnh không được phát sinh xung đột với người của Thái tử, do đó hắ n không thể đắ c tội với Quan Minh Nguyệt, đành phát tiế t hế t lửa giận lên người Trùng đại sư, lớn tiế ng quát: "Ngươi là ai? Một kẻ giấ u đầ u hở đuôi không dám báo tên họ mà cũng dám lên tiế ng ở chỗ này sao?" Tuy vừa rồ i đã thấ y Trùng đại sư thi triển võ công siêu việt nhưng lúc này lửa giận công tâm, hắ n cũng không để ý được nhiề u như thế nữa.

Trong mắ t Trùng đại sư lóe lên ánh tinh quang, đang định đáp lời, chợt thấ y Ninh Hồ i Phong cười hà hà, nói trước: "Tề huynh bớt giận, vị huynh đài này không báo tên họ tự có đạo lý riêng. Y là người hế t sức nổi danh trên giang hồ, trong cái rương này cũng có một món quà dành cho y", rồ i lại ngoảnh mặt qua nói với Trùng đại sư: "Huynh đài chớ nên trách Tề huynh, nể mặt ta xin hãy rộng lòng tha thứ." Tề Bách Xuyên quả thực không dám trở mặt với Ninh Hồ i Phong ngay trước mặt mọi người, đành hậm hực bỏ qua. Hôm nay hắ n đã mấ y lầ n bị Quan Minh Nguyệt cười giễu, thực khó có thể nuố t cơn giận này, đành tức tố i trừng mắ t nhìn Quan Minh Nguyệt và Trùng đại sư một cái.

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư cười cho qua chuyện, trong lòng thì lại nghĩ rốt cuộc Ninh Hồi Phong chuẩn bị cho mình món quà gì? Chẳng lẽ hắn đã đoán trước được việc mình sẽ tới đây? Còn Quan Minh Nguyệt thì cố ý xoay người qua một bên, coi như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Tề Bách Xuyên.

Thấy Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt thế như nước lửa, Lâm Thanh thầm kinh ngạc, nghĩ bụng mình mấy năm không về kinh sư, không biết các thế lực ở kinh sư đã mâu thuẫn với nhau đến mức độ nào rồi?

Trát Phong thấy đến Ninh Hồi Phong cũng nói giúp cho Trùng đại sư thì không ngồi yên được nữa. "Người Hán các ngươi sao rắc rối như thế chứ? Chẳng sảng khoái giống người Tạng chúng ta, là chiến hay hòa thì mau một lời quyết định, còn dây dưa nữa thì thực chẳng khác gì trò cười!"

Tiểu Huyền tuy không ưa gì Trát Phong nhưng nghe thấy những lời này lại thầm gật đầu. Không biết vì sao, nó luôn có cảm giác rằng Ninh Hồi Phong cố tỏ vẻ thần bí như thế là để chuẩn bị cho một âm mưu gì đó rất lớn phía sau.

Ninh Hồi Phong cười rộ. "Trát Phong đại sư đừng nôn nóng, món quà tiếp theo đây chính là để tặng cho ngài."

Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt lập tức không còn tâm trạng kèn cựa nhau nữa, mọi người đều nhìn về phía chiếc rương kia. Món quà tặng cho Quan Minh Nguyệt vừa rồi đã kinh người như vậy, chẳng rõ lần này Ninh Hồi Phong sẽ tặng gì cho Trát Phong đây?

Ninh Hồi Phong nói: "Thổ Phồn vốn gần ngay đất Thục, từ lâu ta đã nghe danh Thổ Phồn Đại quốc sư Mông Bạc mà lại không có duyên bái kiến. Lần này Thái thân vương mời đại sư đến đây vì

https://thuviensach.vn

việc liên minh với Cầm Thiên bảo, quả thực là rất có thâm ý, do đó ta suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định giao món quà vốn định tặng Thái thân vương này cho đại sư. Xin đại sư vui lòng nhận lấy, và nhất định phải hiểu cho một phen khổ tâm của Cầm Thiên bảo ta."

Lâm Thanh tuy không nói gì nhưng lòng như gương sáng, vẫn luôn quan sát phản ứng của bọn họ. Y thấy Ninh Hồi Phong dùng một chiếc rương mà có thể khống chế tâm thần của những người ở đây, trong lòng lại càng kiêng kỵ người này, nếu so sánh thì Long phán quan thực chẳng khác gì một món đồ trang trí.

Ninh Hồi Phong gật đầu ra hiệu với hai người áo đen kia, bọn họ lại tiếp tục vận khí phá rương giống như vừa nãy. Tất cả đều đưa mắt nhìn, nhưng lần này khác hẳn lần trước, sau khi rương vỡ liền để lộ một bức rèm vải cao tới hơn ba thước, che kín vật bên trong, khiến người ta chẳng thể nhìn ra đó là thứ gì.

Trên bức rèm vải màu sắc sặc sỡ đó có vẽ rất nhiều loại chim thú, cỏ cây quái dị, rất khác lối vẽ tranh thủy mặc ở Trung Nguyên. Trong làn chưởng phong của hai người áo đen kia, bức rèm khẽ đung đưa, nhờ thế những giống chim thú vẽ bên trên càng trở nên sinh động, tràn đầy sức sống, làm nơi đây có thêm một thứ phong tình dị quốc vô cùng thần bí.

Ninh Hồi Phong làm như không thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, lấy từ ngực áo ra một chiếc ống nhỏ, đưa đến bên miệng, mím môi thổi. Một luồng âm thanh chói tai đột ngột vang lên khiến trái tim mỗi người đều căng thẳng. Tiểu Huyền thì lại cảm thấy lồng ngực đau nhói, cái cảm giác tứ chi mỏi nhừ kia lại trở về, trong cơn kinh hãi nó há miệng định kêu lên nhưng chẳng thể phát ra âm thanh. Trùng đại sư ngồi bên cạnh nó phát hiện ra điều khác thường, bèn đưa tay cầm lấy bàn tay nó, truyền vào cơ thể nó

https://thuviensach.vn

huyê`n công vô thượng, giúp nó ngăn chặn thứ âm thanh chói tai mà Ninh Hô`i Phong thổi ra kia.

Trong lòng Trùng đại sư thâ`m châ´n động. Tuy chưa từng thâ´y Ninh Hô`i Phong ra tay nhưng nhìn thủ pháp hă´n khô´ng chê´ Tiểu Huyê`n, lại cộng thêm thứ âm thanh nhiê´p hô`n hiện tại, rõ ràng đê`u là những loại võ công hê´t sức tà môn. Lúc trước chỉ nghe người trên giang hô` nói Ninh Hô`i Phong có sở trường bày mưu tính kê´, nhưng bây giờ xem ra võ công của người này e là râ´t có lai lịch, so với bản thân cũng chưa chă´c đã thua kém quá nhiê`u.

Thứ âm thanh chói tai kia vừa vang lên, phía sau bức rèm vải sặc sỡ chợt vọng ra tiê´ng rên rỉ của một nữ tử, nghe râ´t uể oải, tựa như vừa tỉnh giâ´c sau khi nghe thâ´y âm thanh chói tai mà Ninh Hô`i Phong thổi ra. Những người có mặt sau khi nghe thâ´y tiê´ng rên rỉ đó đê`u thâ`m xao động.

Một cánh tay thò ra từ phía sau bức rèm vải, năm ngón tay chụm lại thành hình mỏ chim, chỉ thẳng lên trời. Cánh tay đó tră´ng trẻo, nõn nà, làn da gâ`n như trong suô´t, thâ´p thoáng còn có thể thâ´y được các mạch máu. Ban đâ`u nó vô´n tĩnh lặng tựa như bức tượng, nhưng sau khi miê´ng vải sa vă´t bên trên nhẹ nhàng rơi xuô´ng, những ngón tay bỗng khẽ động đậy, tựa như nhành liễu đung đưa trong gió, tựa như cánh bèo dập dê`nh trên mặt nước, toát ra một vẻ đẹp khó có thể diễn tả bă`ng lời, thu hút ánh mă´t của tâ´t cả mọi người. Trong lòng mỗi người đê`u thâ`m cảm thán, sao trên đời lại có một cánh tay đẹp đê´n nhường này!

Cánh tay â´y tựa như không có xương, tạo thành đủ các hình dạng, lúc thì giô´ng phượng hoàng ngạo nghễ vẫy cánh trên cao, lúc lại giô´ng con chim nhỏ mời gọi bạn tình... Ban đâ`u nó giơ lên cao rô`i càng lúc càng hạ thâ´p, cuô´i cùng yê´u ớt co vào phía sau bức rèm vải, chỉ còn để lộ hai ngón tay, nơi đâ`u ngón tay được tô màu hô`ng

https://thuviensach.vn

phâ´n không ngừng run rẩy. Cái cảm giác yê´u đuô´i tới tột cùng â´y thực khiê´n máu huyê´t người ta sôi trào, chỉ hận không thể bước lên phía trước nâng niu, an ủi để thỏa lòng tiê´c ngọc thương hoa. Ngay đê´n một đứa bé không hiểu gì vê` chuyện nam nữ như Tiểu Huyê`n cũng nhìn đê´n nỗi tim đập thình thịch, máu nóng dâng trào, cặp mă´t không sao rời khỏi bức rèm kia, trong lòng phán đoán phía sau đó là một giai nhân xinh đẹp đê´n nhường nào.

Cả gian đại sảnh nhâ´t thời trở nên tĩnh lặng, duy có Trát Phong là phát ra một tiê´ng "ực" từ nơi cổ họng.

Ninh Hô`i Phong dường như râ´t hiểu tâm lý người khác, suô´t hô`i lâu chỉ ngô`i lặng lẽ, đợi sau khi lòng tò mò của mọi người đã dâng lên cao nhâ´t mới lại đưa chiê´c ô´ng nhỏ kia đê´n bên môi.

Âm thanh chói tai vừa vang lên, hai ngón tay bám trên bức rèm liê`n động đậy, rô`i cả cánh tay lại một lâ`n nữa đưa lên cao. Ngón tay, bàn tay, cổ tay, khuỷu tay và vai bă´t đâ`u chuyển động một cách nhịp nhàng theo tiê´t tâ´u, dâ`n lộ ra khỏi bức màn kia. Nữ tử bên trong vô´n đang nă`m, bây giờ dường như đã chậm rãi ngô`i dậy, tại nơi tận cùng của cánh tay rô´t cuộc đã có thể nhìn thâ´y một mái tóc mây bô`ng bê`nh. Nhưng mái tóc đó lại có màu vàng kim bóng bẩy, hơn nữa còn hơi uô´n lượn, khác hẳn với nữ tử Trung Nguyên, lúc này đang buông xõa trên chiê´c cổ tră´ng ngâ`n như ngọc, hệt như một chiê´c áo có màu să´c sặc sỡ. Mọi người đoán đây ă´t hẳn là một nữ tử dị tộc, đê`u mở to mă´t để được nhìn rõ phương dung. Nhưng nàng ta mãi vẫn không chịu để lộ khuôn mặt, chỉ có mái tóc vàng kia là không ngừng dập dê`nh nơi mép bức rèm, khiê´n người ta ngứa ngáy trong lòng.

Âm thanh Ninh Hô`i Phong thổi ra lại càng dô`n dập, và tựa như để đáp lại âm thanh â´y, một khuôn mặt tră´ng như tuyê´t chậm rãi

https://thuviensach.vn

ló ra từ phía sau tấm rèm. Mọi người nín thở nhìn kĩ, quả nhiên là một nữ tử ngoại tộc diễm lệ vô song.

Tuy Tiểu Huyền từ nhỏ đã sống ở Thanh Thủy trấn, từng gặp không ít nữ tử người Miêu, người Dao nhưng một nữ tử tóc vàng, mắt xanh thế này thì bình sinh mới được thấy lần đầu, nhất thời tròn xoe đôi mắt nhìn đăm đăm vào khuôn mặt trắng đến mức như trong suốt ấy. Dựa theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của người Trung Nguyên thì rất khó nói nữ tử này xấu hay đẹp, chỉ là làn da kia thực quá trắng, quá khác thường, Tiểu Huyền liền thấp giọng nói với Thủy Nhu Thanh ở bên cạnh: “So với nàng ta thì cô thật giống một khối than đen đấy!”

Thủy Nhu Thanh cả giận. Thực ra làn da nàng cũng rất trắng, chỉ là trời sinh chủng tộc khác nhau, tất nhiên không thể so sánh với nữ tử dị quốc kia. Nghe Tiểu Huyền nói như vậy, tuy biết rõ tên tiểu quỷ này cố ý chọc tức mình nhưng nàng vẫn không kìm nén được, lại nghĩ nếu trở mặt quá lộ liễu thì không hay, bèn lén giẫm mạnh một cái vào chân Tiểu Huyền dưới gầm bàn. Lần này nàng đã sử chiêu Đạp Mai Tầm Phương trong Tùy Phong cước pháp gia truyền, vô cùng mau lẹ, đừng nói là Tiểu Huyền võ công không cao, cho dù là một tay hảo thủ bình thường trên giang hồ trong lúc không kịp đề phòng cũng không có cách nào né tránh được. Huống chi lúc này tầm mắt Tiểu Huyền còn bị ngăn cách bởi chiếc bàn, vì vậy nó đã bị giẫm một cú.

Thủy Nhu Thanh vừa hậm hực giẫm một cái đã lập tức hối hận, vội vàng thu bớt lực. Tiểu Huyền tuy từng học võ công nhưng làm sao chịu nổi tuyệt học của bốn đại gia tộc, may mà chiêu này lấy tốc độ làm chủ đạo, lực phát ra không lớn, thêm vào đó Thủy Nhu Thanh đã kịp thời thu lực, nếu không Tiểu Huyền lúc này đã bị gãy xương chân rồi.

https://thuviensach.vn

Thủy Nhu Thanh vốn đang đợi Tiểu Huyền kêu đau, trái tim đập thình thịch, nhủ thầm thường ngày trêu đùa nhau thì không sao nhưng trong tình huống này, e là sẽ bị người ta cười chê. Chẳng ngờ Tiểu Huyền đã bị trúng một cước nhưng vẫn im bặt, chẳng thấy kêu ca. Thủy Nhu Thanh ngoảnh đầu nhìn qua, thấy mặt mũi Tiểu Huyền đỏ bừng nhưng lại không giống đang cố chịu đau, hơn nữa cặp mắt nó còn nhìn chằm chằm về phía trước, có vẻ như hoàn toàn không biết mình vừa bị giẫm vào chân. Nàng cảm thấy rất tò mò, nhìn theo hướng ánh mắt nó.

Lần này thì ngay đến Thủy Nhu Thanh cũng đỏ bừng mặt. Thì ra nữ tử dị tộc trong rương kia đã chậm rãi đứng dậy, nhưng trên người nàng ta chỉ khoác một tấm vải mỏng màu hồng, cơ thể không ngừng uốn éo, đung đưa như con rắn nước. Phía sau tấm vải, những vị trí như tay, chân, eo, ngực đều có thể nhìn thấy rõ ràng, thậm chí đến khu vực thần bí kia cũng thoáng ẩn thoáng hiện, thêm vào đó miệng nàng ta liên tục phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều, khuôn mặt thì tràn đầy vẻ quyến rũ, những người có mặt đều nhất thời chấn động, không ai nói được tiếng nào.

Cho dù còn chưa hiểu gì về chuyện nam nữ nhưng khi nhìn thấy cảnh này, Thủy Nhu Thanh cũng cảm thấy xấu hổ đến đỏ bừng hai má, vội vàng cúi rạp xuống. Tới lúc này nàng mới hiểu tại sao Tiểu Huyền lại có biểu hiện như vậy, trong lòng lại càng tức tối, liền giẫm cho nó một cú nữa.

“A!” Tiểu Huyền kêu lớn một tiếng, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh. Ninh Hồi Phong như vô tình như hữu ý liếc mắt qua phía Lâm Thanh rồi lại nhìn Tiểu Huyền, thôi không thổi vào chiếc ống nhỏ kia nữa, cười nói: “Vị nữ tử người nước Đại Thực này tuổi vừa mười tám, từ nhỏ đã tinh thông vũ đạo, còn từng được cao thủ Du Già[25] huấn luyện, cơ thể mềm mại như không xương, quả thực là một trang tuyệt sắc hiếm có trên đời.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh tuy có ngẩn ngơ trong khoảnh khắc nhưng ngay sau đó đã ngầm vận huyền công, thủ vững linh đài. Lúc này thấy khuôn mặt Ninh Hồi Phong tuy cũng có mê đắm như những người khác trong sảnh nhưng cặp mắt vẫn sáng rõ, trong lòng y không khỏi kinh hãi. Vừa rồi, trong thứ âm thanh kia rõ ràng có ẩn chứa thuật nhiếp hồn, võ công của tên Ninh Hồi Phong này quả là phức tạp mà tà dị, lại cộng thêm tâm kế sâu xa khiến người ta khó lòng nhìn thấu, xem ra đây đúng là một tay đại địch hiếm gặp trên đời.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Huyền nhìn thấy cảnh tượng ướt át thế này, đang lúc ý loạn tình mê, bỗng cảm thấy bàn chân đau nhói, lập tức tỉnh táo trở lại. Nghe thấy lời của Ninh Hồi Phong, còn cả tiếng "hừ" lạnh của Thủy Nhu Thanh, nó mới giật mình bừng tỉnh, cũng chẳng có tâm trạng mà để ý tới cơn đau nơi bàn chân. Bị Ninh Hồi Phong chê cười thì không nói làm gì, nhưng để Thủy Nhu Thanh nhìn thấy cảnh vừa rồi thì quả là quá mất thể diện, nhất thời hai má nó nóng bừng, không biết nên giải thích ra sao.

Trát Phong tai nghe Ninh Hồi Phong nói, mắt vẫn không rời nữ tử dị tộc kia, miệng cất tiếng cười rộ. "Không phải người Trung Nguyên các ngươi có câu "thực sắc tính dã[(26)]" gì đó sao? Một vật khuynh quốc khuynh thành thế này, chỉ cần là nam nhân thì sẽ không kìm nén được." Sau đó, hắn lại quay sang cười nói với Tiểu Huyền: "Tiểu huynh đệ mới lần đầu nhìn thấy, kêu lên thất thanh cũng là lẽ thường tình. Đợi thêm vài năm nữa, ngươi sẽ hiểu được chỗ kỳ diệu bên trong, ha ha..." Lúc ở Tam Hương các, hắn từng bị Lâm Thanh làm nhục, lúc này vừa hay có thể thừa dịp chế giễu một phen.

Trùng đại sư hơi cau mày, ông cũng từng nghe nói về Thổ Phồn Đại quốc sư Mông Bạc, biết đó là một bậc cao tăng có học thức uyên bác, tinh thông Phật lý, ở Thổ Phồn được người Tạng coi như người trời, địa vị chỉ xếp sau Phật sống. Nhưng bây giờ xem hành vi, cử

https://thuviensach.vn

chỉ của tên Trát Phong này, e là sư phụ hắ´n cũng chẳng phải hạng có chân tài thực học gì.

Hoa Tưởng Dung vô´n là tiểu thư khuê các, sao chịu nổi những lời này của Trát Phong, khẽ "hừ" một tiế´ng nhưng lại không tiện phản bác. Thủy Nhu Thanh thì chẳng để tâm nhiè`u như thế´, tuy nàng râ´t bâ´t mãn với vẻ mặt của Tiểu Huyè`n nhưng lại không cho phép Trát Phong ức hiế´p "người bên phe mình" như vậy, bèn lạnh lùng nói: "Đâ´t Trung Nguyên ta là nơi tôn trọng lễ nghĩa, tâ´t nhiên mới lâ`n đâ`u nhìn thấ´y loại nữ tử quâ`n áo xộc xệch thế´ này, đâu có giố´ng lũ người đế´n từ chỗ hoang di." Câu nói này tâ´t nhiên là có ý châm chọc Trát Phong không thông lễ giáo.

Trát Phong bị một nữ tử còn ít tuổi chế´ giễu như thế´ thì làm sao chịu nổi, đang định phát tác thì lại bị Ninh Hô`i Phong đưa tay ngăn lại. "Tự cổ mỹ nhân đê`u thành đôi với anh hùng, chẳng hay đại sư có hài lòng với món quà này không?"

Tới lúc này Trát Phong mới nhớ ra nữ tử dị tộc này vô´n là món quà được tặng cho mình, trong lòng cả mừng. Hắ´n vô´n là vương tử Thổ Phô`n, một tay công tử bột chính hiệu. Thổ Phô`n vương sợ hắ´n bâ´t học vô thuật, do đó mới câ`u xin Thổ Phô`n Đại Quố´c sư Mông Bạc thu nhận hắ´n làm đệ tử. Đại Quố´c sư Mông Bạc có võ nghệ cao cường, tinh thông Phật lý, ở Thổ Phô`n được coi như người trời, vô´n cho rằ`ng có thể dạy dỗ Trát Phong thật tố´t, nhưng Trát Phong từ nhỏ đã được nuông chiề`u, làm sao chịu nổi nỗi khổ thanh tu, lâ`n này mượn cớ đế´n Câ`m Thiên bảo vô´n là có ý muố´n du sơn ngoạn thủy một phen. Thêm vào đó hắ´n xưa nay háo sắ´c như mạng, lúc này thấ´y một nữ tử quyế´n rũ tột cùng như thế´ sắ´p lọt vào tay mình, sớm đã quên hẳn việc liên minh với Câ`m Thiên bảo, vui mừng đế´n nỗi miệng ngoác rộng đế´n tận mang tai, vội vàng cảm tạ Ninh Hô`i Phong, chỉ mong buổi gặp gỡ kế´t thúc sớm để còn đi nế´m thử mùi vị của nữ tử dị tộc này.

https://thuviensach.vn

Mọi người nhìn thấy bộ dạng háo sắc của Trát Phong, trong lòng đều khinh miệt, ngay đến Tề Bách Xuyên cũng thở dài một tiếng, ngao ngán lắc đầu.

Ninh Hồi Phong bèn sai hai tên thủ hạ áo đen đưa gốc san hô và nữ tử dị tộc kia tới chỗ ở của Quan Minh Nguyệt và Trát Phong. Hai người áo đen vâng lệnh đưa nữ tử đó ra khỏi chiếc rương, mọi người lại được no mắt thêm lần nữa. Trát Phong đắc ý vô cùng, cất tiếng cười vang, hoàn toàn quên mất những lời chế giễu của Thủy Nhu Thanh lúc trước.

Sau khi xuất hiện trang tuyệt sắc, không khí trong đại sảnh cũng hòa hoãn hơn, không còn vẻ quá căng thẳng nữa.

Đợi sau khi hai người áo đen và nữ tử dị tộc rời khỏi đại sảnh, Ninh Hồi Phong bèn đưa mắt nhìn về phía Trùng đại sư, đưa tay ra mời: "Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh, một món quà này chẳng đủ tỏ lòng thành kính, mong huynh đài hãy nhận cho!"

Mọi người vừa được nhìn thấy san hô, mỹ nữ, lúc này đều nảy sinh hứng thú đối với món quà tiếp theo, ánh mắt nhất loạt tập trung trên chiếc rương gỗ. Chỉ là chiếc rương gỗ ấy cực kỳ chắc chắn, tuy đã bị hai người áo đen đánh vỡ phần bên trên nhưng phần bên dưới vẫn cao hơn ba thước, không thể nhìn ra hư thực bên trong. Hai người Tề, Quan đều không nhận ra Trùng đại sư nhưng thấy món quà của Ninh Hồi Phong không phải tặng cho Lâm Thanh thì trong lòng đều nghi hoặc, đoán bụng Trùng đại sư nhất định có lai lịch vô cùng ghê gớm.

"Ninh tiên sinh thực đã khách sáo quá rồi!" Trùng đại sư thản nhiên cười một tiếng. "Không giấu gì tiên sinh, ta cũng cảm thấy rất tò mò về món quà này, chỉ mong chiếc rương mau được mở ra để có thể thấy thứ bên trong."

https://thuviensach.vn

Ninh Hồi Phong đưa tay vỗ đầu một cái. “Ái chà, ta quên bảo thủ hạ mở rương rồi. Mọi người chắc đã không chờ được nữa, chi bằng huynh đài hãy đích thân đến xem đi, cũng tiện cho mọi người được mở rộng tầm mắt.”

Trùng đại sư cũng không thoái thác, khẽ mỉm cười, nói: “Ta vốn là người lười nhác, có điều món quà này của Ninh tiên sinh thực khiến người ta kinh ngạc, do đó đành dãn gân dãn cốt một phen.” Ông biết Ninh Hồi Phong có ý bảo mình khi mở rương hãy thể hiện võ công để làm hai người Tề, Quan kinh sợ, vì vậy khi bước về phía chiếc rương, ông cũng thầm nghĩ xem nên mở rương bằng cách nào thì sẽ thu được hiệu quả tốt nhất.

“Khoan đã!” Lâm Thanh lớn tiếng nói. “Thấy món quà của Cầm Thiên bảo, ta cũng đã động lòng, chi bằng món quà này hãy tặng cho ta, chẳng hay Long bảo chủ và Ninh tiên sinh có đồng ý chăng?” Lời này vừa nói ra, đám người thuộc các phe phái ở kinh sư đều rì rầm bàn tán, ngỡ là Lâm Thanh nhìn thấy san hô và mỹ nữ nên đã thật sự động lòng, muốn tranh giành món quà với Trùng đại sư. Ngay đến Tiểu Huyền và hai nàng Hoa, Thủy cũng cảm thấy hết sức nghi hoặc.

Thì ra Lâm Thanh thấy Ninh Hồi Phong liên tục xuất kỳ chiêu, khống chế mọi việc trong lòng bàn tay thì không khỏi sinh nghi, bèn nói vậy để thăm dò. Trùng đại sư hiểu ngay ý của y, bèn dừng lại. “Lâm huynh đã có ý như vậy, ta tất nhiên sẽ không tranh giành.”

Trát Phong sớm đã có lòng bất mãn với Trùng đại sư, thấy ông lúc nào cũng đội một chiếc nón lá kỳ quặc trên đầu thì cất tiếng giễu cợt: “Ám khí vương danh vang thiên hạ, người nhận quà tất nhiên không đến lượt vị nhân huynh mà ngay cả bộ mặt thật của mình cũng không dám để lộ ra này.”

https://thuviensach.vn

Thủy Nhu Thanh khẽ "hừ" lạnh một tiếng, Tiểu Huyền phối hợp vừa đúng mực, thấp giọng lẩm bẩm: "Vừa rồi còn nói không biết tới đại danh của Ám khí vương, bây giờ lại đột nhiên nhớ ra Ám khí vương danh vang thiên hạ, xem ra vị nữ lang dị tộc kia không những khuynh quốc khuynh thành mà còn có hiệu quả làm người ta tăng cường trí nhớ, đúng là thú vị thật!" Trong tình hình hiện giờ, vốn không đến lượt một đứa bé như nó nói chuyện, chỉ là nó nói bằng giọng không lớn không nhỏ, tựa như đang lẩm bẩm một mình, mà người trong đại sảnh đều là cao thủ nên ai cũng nghe thấy cả. Mọi người vốn đã coi thường Trát Phong, lúc này ngoại trừ Tề Bách Xuyên cố nhịn cười ra thì những người khác đều cười vang thành tiếng.

Trát Phong mấy lần bị Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh mỉa mai, với tính cách kiêu ngạo của hắn thì làm sao nhịn được, định biện bác vài câu nhưng lại nhớ ra vừa rồi mình quả thực có nói không biết Lâm Thanh, nhất thời không biết nên ứng đối thế nào, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, vô cùng tức giận.

Ninh Hồi Phong nháy mắt ra hiệu với Long phán quan, đoạn đứng dậy dàn hòa: "Trát Phong đại sư có điều không biết, danh tiếng của vị nhân huynh này tuyệt đối không dưới Ám khí vương, cũng là người mà Ninh mỗ ta xưa nay luôn kính trọng nên mới cất công chuẩn bị một món quà như thế."

Trùng đại sư không muốn phát sinh thêm rắc rối, bèn đưa mắt liếc nhìn Lâm Thanh, hai người lập tức hiểu ý nhau. "Được Ninh tiên sinh coi trọng như vậy, tại hạ mà từ chối thì thực không phải phép." Dứt lời, ông chậm rãi đi về phía chiếc rương, trong lòng luôn giữ sự cảnh giác.

"Ha ha, ta vốn cũng định chuẩn bị cho Ám khí vương một món quà, chỉ là trong lòng biết rõ tâm khí của Lâm huynh còn cao hơn

https://thuviensach.vn

trời, cho nên sợ những thứ bình thường chẳng thể lọt vào pháp nhãn." Long phán quan sớm đã có chuẩn bị, cùng Ninh Hồ`i Phong mỗi người cầ`m một chén rượu đi tới trước mặt Lâm Thanh. "Long mỗ đành kính một chén rượu này, chúc Lâm huynh..." Y nói tới đây thì nhấ´t thời không nghĩ ra được từ gì thích hợp, trên khuôn mặt tràn đầ`y vẻ lúng túng.

Lâm Thanh cầ`m chén rượu đứng dậy, chuẩn bị nói vài câu khách sáo. Lúc này y đã bị Ninh Hồ`i Phong và Long phán quan che tầ`m mắ´t, không thể nhìn thấ´y Trùng đại sư mở rương, đột nhiên trong lòng xuấ´t hiện điề`m cảnh báo, rõ ràng đã cảm nhận được một luồ`ng sát khí quen thuộc xuấ´t hiện giữa đại sảnh...

Trùng đại sư đưa một tay tới, vố´n định dùng nhu kình để đánh tan chiế´c rương, chẳng ngờ đúng vào khoảnh khắ´c bàn tay chạm vào thành rương, biế´n cố´ chợt xảy ra.

Một tiế´ng "bình" vang lên, phầ`n còn lại của chiế´c rương gỗ đột nhiên nổ tung thành từng mảnh. Một bóng đen nhảy vụt ra ngoài từ giữa đố´ng gỗ vụn bằ`ng tố´c độ mà mắ´t thường khó có thể nhìn rõ, sau đó vung song trảo đen thui chụp thẳng về` phía yế´t hầ`u Trùng đại sư.

Món quà mà Ninh Hồ`i Phong tặng cho Trùng đại sư không ngờ lại là... Quỷ Thấ´t Kinh, tên sát thủ được cho là lợi hại nhấ´t trong giới hắ´c đạo gầ`n trăm năm trở lại đây!

Cùng lúc ấ´y, Ninh Hồ`i Phong và Long phán quan đồ`ng loạt ra tay tấ´n công Lâm Thanh.

Đây là một cái bẫy cực kỳ xảo diệu! Đầ`u tiên là dùng gố´c san hô giá trị liên thành và nàng mỹ nữ dị quố´c phong tình vạn chủng để mê hoặc mọi người, cũng khiế´n cho Lâm Thanh và Trùng đại sư buông lỏng sự cảnh giác, sau đó lại cố´ ý kiế´m cớ cho hai người áo

https://thuviensach.vn

đen đảm nhiệm việc mở rương rời đi, dụ Trùng đại sư đích thân mở rương, cuố´i cùng Ninh Hô`i Phong và Long phán quan lâ´y cớ kính rượu, chia tách Lâm Thanh và Trùng đại sư, còn Quỷ Thâ´t Kinh thì vẫn một mực nâ´p ở đáy rương, dùng hơi thở nặng nê` của nữ tử dị quố´c không biế´t võ công kia làm yểm hộ, rố´t cuộc đã đợi được cơ hội tuyệt sát chỉ xuâ´t hiện trong khoảnh khắ´c này.

Lâm Thanh và Trùng đại sư tuy sớm đã đề` phòng việc Ninh Hô`i Phong đột ngột gây khó dễ nhưng thâ´y việc liên minh vẫn chưa rõ ràng, đang nghĩ xem tại sao Cầ`m Thiên bảo lại tặng cho Quan Minh Nguyệt và Trát Phong những món quà như vậy, mà việc Ninh Hô`i Phong kính rượu cáo lỗi vì không chuẩn bị quà cho Ám khí vương cũng là lẽ thường tình, do đó lúc này tâm tư Trùng đại sư gâ`n như đề`u đặt vào việc suy nghĩ xem nên mở rương như thế´ nào thì mới có thể trâ´n áp người của hai hệ phái ở kinh sư.

Tiế´ng hô kinh hãi vang lên ở tứ phía. Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ về` mỹ nữ và bảo vật, có ai ngờ được sát cơ lại đột ngột bùng lên. Huố´ng chi lúc này người ra tay không chỉ có hắ´c đạo đệ nhâ´t sát thủ Quỷ Thâ´t Kinh, còn có một trong sáu đại tông sư tà phái Long phán quan và một tên Ninh Hô`i Phong thâm sâu khó lường.

Kinh biế´n đột ngột xảy ra nằ`m ngoài dự liệu của tâ´t cả mọi người. Trùng đại sư đang đi về` phía chiế´c rương, thực giố´ng như tự đưa cổ mình tới cho song trảo của Quỷ Thâ´t Kinh chụp. Võ công của Quỷ Thâ´t Kinh tàn độc tột cùng, trên tay còn đeo một đôi bao tay gâ`n như trong suố´t. Dưới ánh đèn chiế´u tới, năm ngón tay â´y lâ´p loáng ánh lên những tia sáng màu xanh, tựa như ngọn lửa ma đột nhiên xuâ´t hiện. Sau nháy mắ´t, bàn tay Quỷ Thâ´t Kinh đã chỉ còn cách khuôn mặt Trùng đại sư một khoảng râ´t ngắ´n. Trùng đại sư tuy có đề` phòng nhưng cũng không ngờ trong rương lại có giấ´u tên sát thủ hắ´c đạo ngang danh với mình suố´t mấ´y năm nay.

https://thuviensach.vn

Thấy đã không kịp né tránh nữa, ông vội cúi đầu, dùng chiếc nón lá trên đầu ngăn chặn đòn tất sát của đối thủ.

"Bộp" một tiếng, chiếc nón lá bị một trảo của Quỷ Thất Kinh chụp nát, thế trảo thoáng chậm lại. Trùng đại sư cảm thấy mặt đau rát, đầu óc choáng váng, may mà bản năng phản ứng vẫn còn, liền nghiêng đầu tránh một trảo tuyệt sát này. Quỷ Thất Kinh nở nụ cười âm hiểm, hai ngón trỏ và ngón giữa trên bàn tay phải khép lại, đâm thẳng tới, chỉ phong dữ dội tràn về phía đại huyệt Nghênh Hương nơi cánh mũi Trùng đại sư, tay trái thì nắm lại thành quyền đấm về phía ngực đối thủ.

Trùng đại sư từng giao thủ với Quỷ Thất Kinh một lần, đã có nghiên cứu khá kĩ về võ công của hắn, biết rằng đôi bao tay mà hắn đang đeo có tên gọi Vân Ti, được đan từ lông của con chồn Vân Ti, một loài động vật nhỏ ở phương Bắc, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa còn hết sức mềm mại, không làm ảnh hưởng đến động tác trên tay. May mà trên đó không có độc, cái cảm giác đau rát trên mặt kia chỉ là do bị chưởng lực của hắn đả thương, không có vấn đề gì lớn. Võ công của Trùng đại sư hoàn toàn đi theo đường lối tinh thần, tuy đã bị thương nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, sức chiến đấu còn lại được hơn tám thành, lập tức phun ra một hơi chân khí về phía mạch môn trên tay phải của Quỷ Thất Kinh, đồng thời tay phải vung ra, rút ra một cây thước đen như mực để chặn đứng quyền trái của Quỷ Thất Kinh.

Quỷ Thất Kinh thấy chiêu thức bị chặn liền lập tức biến chiêu, thân thể giống như con quay xoay tròn xung quanh Trùng đại sư. Võ công của hắn đi theo đường lối quỷ dị, quyền, chưởng, chỉ, cước đều mang theo lực mạnh vô cùng, mỗi bộ phận trên cơ thể dường như đều có thể dùng làm vũ khí. Trùng đại sư bị chiếm mất tiên cơ, nhất thời chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ những sát chiêu vô cùng vô tận của hắn, không có sức mà hoàn thủ.

https://thuviensach.vn

Râu tóc của Long phán quan dựng ngược, hai mắ´t mở to, dáng vẻ oai hùng, dũng mãnh. Hắ´n đứng đô´i mặt với Lâm Thanh, bàn tay phải nắ´m hờ, đô´t ngón giữa nhô ra, gõ thẳng vê` hướng đại huyệt Đàn Trung trước ngực y, tay trái thì lại buông thõng bên hông, xem ra đã dô`n hê´t toàn bộ kình lực vào tay phải, chuẩn bị so đâ´u nội lực một phen. Còn Ninh Hô`i Phong thì co năm ngón tay lại như vuô´t hổ, xông tới từ bên trái, chụp vê` phía mặt Lâm Thanh, tuy tô´c độ vô cùng nhanh nhưng không hê` phát ra tiê´ng gió, qua đó có thể thâ´y võ công của hắ´n âm nhu tột cùng. Môn trảo công này tên gọi "Thiên Sang", nhìn thanh thê´ này nê´u chụp được vào mặt Lâm Thanh thì hậu quả thực khó mà tưởng tượng.

Hai đại cao thủ của Cầ`m Thiên bảo hợp lực ra chiêu, liệu Ám khí vương sẽ ứng phó thê´ nào đây?

Với võ công của Lâm Thanh, đột nhiên gặp cơn kinh biê´n thê´ này tô´i đa chỉ có thể ứng phó sát chiêu của một người. Nhưng y thân là Ám khí vương, tu vi nội lực chưa hẳn quá nổi trội nhưng bản lĩnh ứng biê´n thì quả thực là thiên hạ vô song, trong khoảnh khắ´c ngàn cân treo sợi tóc này, chỉ sau nháy mắ´t đã đưa ra quyê´t định.

Một tiê´ng "cạch" giòn tan vang lên, chén rượu trong tay Lâm Thanh vỡ vụn, đoạn ngón tay y khẽ búng, vô vàn mảnh sứ giô´ng như những lưỡi đao bắ´n vê` phía quyê`n phải của Long phán quan. Nhưng thân thể y thì lại quay qua bên trái, tay phải co lại thành trảo để đón đỡ trảo của Ninh Hô`i Phong, tay trái thu vê` rô`i lại phóng ra, liên tục biê´n hóa ra mâ´y hư chiêu, từ trong ô´ng tay áo có bảy, tám luô`ng sáng màu đen bắ´n ra vun vút...

Trong lòng Ninh Hô`i Phong thâ`m châ´n động, theo kê´ hoạch của hắ´n, một quyê`n của Long phán quan chỉ là mô`i nhử, còn Thiên Sang trảo của bản thân mới là sát chiêu thật sự. Nhưng hắ´n không sao ngờ được Lâm Thanh lại liê`u chịu một quyê`n toàn lực

https://thuviensach.vn

của Long phán quan để ra tay với mình, rõ ràng đã nhìn ra được điều hư thực bên trong. Trong khoảnh khắ́c ngắ́n ngủi như vậy mà có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác nhường này, tựa như đã có đề̀ phòng từ trước, quả không thẹn là Ám khí vương, trái tim hắ́n bất giác chùng xuố́ng.

Trong tình huố́ng bình thường, người ta tất nhiên kiêng kỵ Long phán quan nhất, còn Ninh Hò̀i Phong chẳng qua chỉ là một kẻ danh tiế́ng bình bình, chẳng rõ võ công ra sao, nế́u phải lựa chọn tất nhiên sẽ chọn để cho trảo của Ninh Hò̀i Phong chụp trúng chứ không muố́n phải chịu một quyề̀n của Long phán quan. Thì ra đêm đó Lâm Thanh lẻn vào phân đà Phù Lăng của Cầ̀m Thiên bảo, thấ́y Ninh Hò̀i Phong hành sự lão luyện, tâm kế́ thâm trầ̀m, sớm đã coi hắ́n là đại địch hàng đầ̀u, trong khoảnh khắ́c ngắ́n ngủi liề̀n quyế́t định chặn sát chiêu của Ninh Hò̀i Phong trước, ngẫu nhiên lại tránh được phen tập kích kín kẽ kia, thậm chí còn khiế́n cho đố́i thủ nghi thầ̀n nghi quỷ.

Ninh Hò̀i Phong vừa mới phân thầ̀n, mấ́y mũi ám khí bắ́n ra từ trong ố́ng tay áo của Lâm Thanh đã bay tới gầ̀n sát các đại huyệt nơi ngực và bụng hắ́n. Hắ́n là người ra chiêu trước, nắ́m chắ́c rằ̀ng có thể bẻ gãy cánh tay phải chố́ng đỡ vội vàng của Lâm Thanh, nhưng ám khí của Ám khí vương thì ai dám dùng tấ́m thân máu thịt để ngăn chặn? Ninh Hò̀i Phong quát lớn một tiế́ng, thu trảo về̀ quét bay mấ́y mũi ám khí kia. Lúc này, một quyề̀n nặng nề̀ của Long phán quan đã đánh thẳng vào Thâu Thiên cung mà Lâm Thanh đeo sau lưng.

Một tiế́ng "bình" vang lên, Lâm Thanh mượn lực từ quyề̀n của Long phán quan bước lên trước nửa bước, lao thẳng về̀ phía Ninh Hò̀i Phong, lại tiế́p tục phóng ra mấ́y mũi ám khí nữa.

https://thuviensach.vn

Ninh Hồi Phong đã biết trước rằng một quyền đó của Long phán quan không thể làm gì đối thủ, lại thấy ám khí của Ám khí vương phóng ra liên tiếp, trong lòng kinh hãi, vội vàng lùi lại.

Lâm Thanh liều chịu một quyền của Long phán quan nhưng lại phát hiện thế quyền của đối phương nhìn thì dữ dội nhưng kình đạo lại chẳng nặng mấy, thực không giống với nội lực bá đạo mà Long phán quan vừa thi triển lúc uống rượu. Trong lúc kịch chiến, y không kịp suy nghĩ kĩ, lại thấy Ninh Hồi Phong đã lùi lại, bèn xoay người dùng dây cung của Thâu Thiên cung khóa chặt tay phải của Long phán quan, tay trái thì chụp về phía yết hầu của hắn. Trong lúc y xoay người, từ vai còn có một mũi kim bạc bay về phía Ninh Hồi Phong đang lùi về phía sau, thế mới hay cái danh hiệu Ám khí vương không phải tự nhiên mà có.

Long phán quan không ngờ một đòn của mình lại có thể đắc thủ, đang cơn mừng rỡ định biến chiêu thì tay phải đã bị Thâu Thiên cung khóa chặt, vừa mới ngây người, cổ họng đã bị tay trái của Lâm Thanh chụp lấy, trong lòng trào dâng một cơn sợ hãi tột cùng. Hắn biết đối phương có ý muốn bắt sống mình, lập tức buông thõng hai tay, không dám phản kháng, đồng thời thầm thán phục, nghĩ bụng Ám khí vương võ công linh động, nhẹ nhàng khác hẳn với lẽ thường, chẳng trách lại dám khiêu chiến với thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tướng quân.

Lâm Thanh không chế được Long phán quan chỉ bằng một chiêu thì cảm thấy khá bất ngờ, lập tức ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn Ninh Hồi Phong, định quát bảo hắn dừng tay. Nhưng y thấy Ninh Hồi Phong vẫn tiếp tục lùi về phía sau, trong mắt lóe lên một tia cười âm hiểm, biết ngay là không hay, chợt nghe trên đỉnh đầu vang lên mấy tiếng lạch cạch rồi toàn bộ nóc căn phòng sụp xuống...

https://thuviensach.vn

Hai người Tề, Quan đầu tiên là thấy Quỷ Thất Kinh lao ra từ trong rương, sau lại thấy Trùng đại sư sử dụng vũ khí độc môn Lượng Thiên xích, lập tức nhận ra thân phận của Trùng đại sư. Ân oán giữa Trùng đại sư và Quỷ Thất Kinh, người trên giang hồ đều biết, hai kẻ này cũng vui vẻ đứng một bên nhìn cảnh lưỡng hổ giao tranh, trong lòng còn có cảm giác vui mừng trước tai họa của người khác. Chẳng ngờ biến cố lại tiếp tục xảy ra, nóc căn phòng đột nhiên sụp xuống khiến mỗi người đều bối rối chân tay, vội vàng chạy đi tìm các khe hở để né tránh những viên ngói vụn rơi xuống.

Lâm Thanh vốn có cơ hội đuổi theo Ninh Hồi Phong, thoát khỏi cơ quan, nhưng nóc phòng đột nhiên sụp xuống, hai nàng Hoa, Thủy có lẽ có thể tự bảo vệ bản thân, riêng Tiểu Huyền thì khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Y thầm thở dài một tiếng, đưa tay trái kéo Tiểu Huyền vào lòng, tay phải thì vung lên gạt một thanh xà nhà đang rơi xuống, ngay sau đó lại hạ xuống chụp lấy yết hầu Long phán quan. Long phán quan dường như không ngờ được Ninh Hồi Phong lại bỏ mặc mình như vậy, trong cơn kinh hãi cứ ngẩn ngơ để yên cho Lâm Thanh khống chế thêm lần nữa.

Trùng đại sư và Quỷ Thất Kinh kịch chiến với nhau. Quỷ Thất Kinh chiếm được thế thượng phong, muốn đánh cho đối thủ trọng thương trong vòng vài chiêu, nào ngờ trên đỉnh đầu đột nhiên xảy ra biến cố. Hắn vốn chạy vòng quanh người Trùng đại sư, thân thể ở ngay rìa căn phòng, một bóng đen đột nhiên rơi từ trên cao xuống. Tới lúc này hắn vẫn không muốn bỏ qua cơ hội giết chết Trùng đại sư, chiêu thức trên tay phải không thay đổi, tay trái thì tùy tiện đưa lên đỡ nhưng lại cảm thấy vật đang rơi xuống nặng tới ngàn cân, chạm vào có cảm giác lạnh ngắt, dường như là một khối sắt lớn. Một tiếng "rắc" vang lên, xương cổ tay hắn gãy rời, thân thể cũng dừng hẳn lại, chừng như sắp bị khối sắt kia đè xuống đến nơi...

https://thuviensach.vn

Trùng đại sư vô´n là người hiệp nghĩa, tuy kẻ gặp nạn là đại địch nhưng vẫn chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức đưa tay chụp lâ´y bàn tay phải của Quỷ Thâ´t Kinh, kéo hă´n vào giữa căn phòng...

"Râ`m" một tiê´ng, toàn bộ gian đại sảnh lập tức chìm trong bóng tô´i, không nhìn thâ´y một tia sáng nào...

Những tiê´ng "lộp bộp" vang lên không ngớt, chẳng ai có thể nhìn thâ´y gì, địch ta không rõ, không ngừng thi triển tuyệt học đẩy người bên cạnh mình ra. Một tiê´ng kêu thảm vang lên, nghe âm thanh thì là của Triệu Quang, một trong hai tên thủ hạ đi theo Tê` Bách Xuyên tới đây, nhưng chẳng rõ đã trúng chiêu của người nào.

Giọng nói lạnh lùng của Lâm Thanh vang lên trong gian đại sảnh: "Các vị mau dừng tay, nê´u không chớ trách ám khí của ta vô tình!" Mọi người đê`u cả kinh, giữa cảnh tô´i tăm thê´ này, dù là Minh Tướng quân cũng chưa chă´c đã tránh được hê´t ám khí của Ám khí vương.

Sau đó, tâ´t cả chìm vào tĩnh lặng!

"Ha ha ha ha!" Tiê´ng cười của Ninh Hô`i Phong vọng vào từ bên ngoài. "Cho dù Lâm huynh có võ công xuâ´t thâ`n nhập hóa, cho dù các vị có hùng cứ một phương, lúc này không phải đê`u trở thành ba ba trong rọ của ta rô`i sao?"

Mọi người đê`u ngẩn ra, nghe ý của Ninh Hô`i Phong thì rõ ràng hă´n muô´n một lưới bă´t gọn bọn họ.

Lâm Thanh hờ hững nói: "Ai thă´ng ai thua còn chưa biê´t được. Chẳng lẽ Ninh huynh ngây thơ cho ră`ng chỉ một cơ quan này mà có thể nhô´t được nhiê`u cao thủ như vậy ư?" Phải biê´t ră`ng trong đại sảnh bây giờ không những có bô´n cao thủ tuyệt đỉnh là Ám khí vương, Trùng đại sư, Long phán quan, Quỷ Thâ´t Kinh, còn có các

https://thuviensach.vn

nhân vật như Diệu thủ vương, Tê` Bách Xuyên, mà Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh thân là truyê`n nhân của bô´n đại gia tộc, võ công tâ´t nhiên cũng không kém, nê´u chỉ dựa vào một cơ quan này mà muô´n nhô´t được tâ´t cả bọn họ thì thực chẳng khác nào người ngô´c nói mơ. Lúc này, không khí trong đại sảnh đang râ´t vi diệu, chỉ cê`n ai có động tĩnh là sẽ lập tức trở thành mục tiêu cho người ta tâ´n công, giữa tình cảnh như thê´ cũng chỉ có loại cao thủ như Ám khí vương mới dám lên tiê´ng trả lời.

Ninh Hô`i Phong cười rộ. “Lâm huynh có điê`u không biê´t, bô´n phía xung quanh Khô´n Long sảnh lúc này đê`u là tường să´t dày nửa thước, chỗ ráp nô´i kín kẽ như áo trời khiê´n nơi này chẳng khác gì một chiê´c lô`ng să´t lớn. Nê´u ta không phát động cơ quan bên ngoài, e là một trăm năm nữa cũng không ai mở nó ra được.”

Một tiê´ng “keng” vang lên, thì ra Quan Minh Nguyệt không kìm được thử gõ vào bức vách, thâ´y quả nhiên là să´t khô´i, nghe âm thanh thì độ dày không tới nửa thước nhưng cũng phải được vài tâ´c.

Lâm Thanh bâ´t giác cả kinh, nê´u sự thật đúng như lời Ninh Hô`i Phong nói, bô´n phía xung quanh đê`u là tường să´t dày vài tâ´c, dù tâ´t cả bọn họ có hợp lực cũng chưa chă´c đã thoát ra ngoài được. Y thâ`m suy nghĩ nhưng giọng nói vẫn chẳng hê` tỏ ra hoang mang: “Ninh huynh dô´c hê´t tâm sức bô´ trí cái bẫy này nhưng dường như quên mâ´t chủ nhân của Câ`m Thiên bảo vẫn còn nă`m trong tay ta.”

Ninh Hô`i Phong cười lạnh, nói: “Lâm huynh cứ việc giê´t hê´t những người trong sảnh, đợi thêm chừng mười ngày, nửa tháng, khi đã đói đê´n đâ`u choáng mă´t hoa thì hãy ra gặp ta.” Long phán quan há miệng muô´n nói gì đó nhưng cổ họng lại bị Lâm Thanh bóp chặt, chẳng thể nói được gì.

https://thuviensach.vn

Một giọng nói khàn khàn chợt vang lên từ góc đại sảnh: “Ninh Hồi Phong, ngươi muốn làm gì?”

“Quỷ huynh bị thương rồi sao?” Ninh Hồi Phong cố ý tỏ ra kinh ngạc. “Huynh yên tâm, Ninh mỗ nhất định sẽ báo thù cho huynh. Dù Trùng đại sư có lợi hại thế nào, sau khi chịu đói vài tháng ắt sẽ phải xuống âm tào địa phủ chơi với Quỷ huynh thôi...” Dứt lời, hắn không kìm được đắc ý, cất tiếng cười vang.

Trát Phong run giọng nói: “Ninh tiên sinh mau thả ta ra trước đi!”

“Trát Phong đại sư còn nghĩ đến món quà kia sao?” Ninh Hồi Phong hờ hững nói. “Coi như đại sư không may, chỉ có thể đi theo Ám khí vương và Trùng đại sư về miền cực lạc thôi!”

Mọi người thầm kinh hãi, tạm chưa xét Ninh Hồi Phong có dụng ý gì, cho dù hắn chỉ muốn làm khó Lâm Thanh và Trùng đại sư thì ắt cũng sẽ không mở cơ quan. Nơi này không có thức ăn và nước uống, sau chừng mười ngày, nửa tháng nữa e là chẳng ai có thể sống sót được.

Trát Phong ngây người, hô lớn: “Mọi người hãy cùng xông lên, giết chết Ám khí vương và Trùng đại sư...” Nói được nửa chừng, hắn chợt im bặt, thử nghĩ mà xem, giữa cảnh xòe bàn tay ra không nhìn thấy năm ngón như hiện giờ, với công phu ám khí quán tuyệt thiên hạ của Lâm Thanh, e là không ai có cơ hội.

Ninh Hồi Phong cười, nói: “Đúng lắm, đúng lắm! Xin Quỷ huynh, Tề huynh và Quan huynh hãy cùng ra tay, chỉ cần giết được Ám khí vương và Trùng đại sư, ta ắt sẽ mở cơ quan rồi dâng hậu lễ để tạ lỗi với các vị.”

“Vừa rồi Ninh huynh vốn có cơ hội giúp ta chế trụ Trùng đại sư.” Quỷ Thất Kinh lạnh lùng nói. “Nhưng huynh lại chạy trốn

https://thuviensach.vn

nhanh như vậy, bảo ta làm sao mà tin tưởng được đây!" Quỷ Thất Kinh từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên phải chịu thua thiệt như vậy, nếu không nhờ Trùng đại sư kịp thời giúp đỡ thì e là đã bỏ mạng dưới bức tường sắt kia, làm sao mà nuốt nổi cơn giận này? Huống chi vừa rồi, tuy Lâm Thanh đã không chế được Long phán quan nhưng Quỷ Thất Kinh cũng khiến cho Trùng đại sư gặp nguy hiểm liên tiếp, nếu được Ninh Hồi Phong kịp thời trợ giúp, Trùng đại sư nhất định đã lành ít dữ nhiều.

"Quỷ huynh xưa nay luôn độc lai độc vãng, ta làm sao dám ra tay trợ giúp!" Ninh Hồi Phong khẽ cười giễu cợt. "Huống chi hai sát thủ hàng đầu của hai giới hắc bạch gặp nhau, một màn kịch hay như vậy, nếu bị ta chen vào thì e là các vị ở đây đều sẽ trách ta nhiều chuyện."

Quỷ Thất Kinh quát lớn: "Đừng tưởng ta không biết mưu đồ của ngươi, ngươi xưa nay luôn kiêng kỵ ta, lần này thừa lúc có cơ hội..." Hắn đột nhiên dừng lại, dường như biết đã lỡ lời nên im lặng không nói gì thêm.

Ninh Hồi Phong "hừ" lạnh một tiếng. "Quỷ huynh chớ nên tức giận, ta tuyệt đối không phải hạng người lấy việc công để trả thù riêng. Có thể đồng quy vu tận với Ám khí vương và Trùng đại sư, Quỷ huynh dù chết cũng đáng lắm."

Lâm Thanh hết sức ngạc nhiên, nghe ý của Quỷ Thất Kinh thì giữa hắn và Ninh Hồi Phong dường như sớm đã có mâu thuẫn. Có điều hai người này một là sư gia của Cầm Thiên bảo, một là sát thủ của phủ tướng quân, làm sao lại dây dưa với nhau được?

Những người trong sảnh thầm cảm thấy nghi hoặc, giữa bóng tối thế này ai cũng có cảm giác bốn phía xung quanh đều là kẻ

https://thuviensach.vn

địch, do đó tất cả đều ngầm vận công, chỉ sợ đột nhiên gặp phải cơn tai họa.

Trùng đại sư thấy bầu không khí dần trở nên trầm lắng, biết mọi người vẫn còn nghi ngờ lẫn nhau, liền thành khẩn nói: "Chúng ta đều bị nhốt ở trong này, nhất định phải đồng tâm hiệp lực thì mới có thể thoát khỏi hiểm nguy, còn nếu cứ tàn sát lẫn nhau thì e là sẽ trúng phải gian kế của Ninh Hồi Phong." Câu nói này tuy rằng có lý nhưng đám người Quỷ Thất Kinh, Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đều không chịu tiếp lời.

Một tay Lâm Thanh vẫn giữ chặt cổ họng Long phán quan, cao giọng nói: "Ta đảm bảo chỉ cần mọi người đồng lòng, trước khi vượt qua cửa ải khó khăn này ta quyết sẽ không tùy tiện ra tay, nếu trái với lời thề sẽ phải chết trong tay Minh Tướng quân." Ám khí vương nhất ngôn cửu đỉnh, còn lập lời thề bằng cuộc chiến với Minh Tướng quân, mọi người bất giác đều cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Quỷ Thất Kinh thầm cảm kích cái ơn cứu mạng của Trùng đại sư hồi nãy, cũng biết rõ sự tàn độc của Ninh Hồi Phong, bèn lên tiếng: "Đề nghị của Lâm huynh rất hợp ý ta, trước khi thoát khỏi đây ta ắt sẽ không đối địch với các vị."

Giọng của Quan Minh Nguyệt vang lên từ một phía khác: "Ta cũng đồng ý với ý kiến của Lâm huynh." Hắn vốn không có thù oán gì với Lâm Thanh và Trùng đại sư, nghe Quỷ Thất Kinh nói như vậy thì tất nhiên không chịu kém. Tề Bách Xuyên cũng vội vàng tỏ ý tán thành ý kiến của Lâm Thanh.

"Ám khí vương liên thủ với người của ba hệ phái ở kinh sư, đây thực là một tin tức khiến người ta khó lòng tin nổi!" Ninh Hồi Phong chặc lưỡi, nói. "Có điều, ta đảm bảo mấy tháng sau giang

https://thuviensach.vn

hô` ă´t sẽ đô`n ră`ng các vị tàn sát lẫn nhau nên chê´t cả, thật uổng cho cái ý tô´t của Lâm huynh." Nghe hă´n nói như vậy, trái tim mọi người đê`u trâ`m xuô´ng, dường như kẻ này nă´m chă´c mười phâ`n có thể nhô´t được bọn họ ở đây.

Lâm Thanh trâ`m giọng nói: "Ninh huynh dày công bày mưu tính kê´ hòng giê´t hê´t bọn ta như vậy, chẳng rõ là có mưu đô` gì?"

Phải biê´t ră`ng Ninh Hô`i Phong phí nhiê`u sức lực để nhô´t tâ´t cả những người này lại, không những đă´c tội với ba hệ phái ở kinh sư và hai đại cao thủ là Ám khí vương và Trùng đại sư, còn bâ´t châ´p sự sô´ng chê´t của Long phán quan và người của bô´n đại gia tộc, nê´u không phải hă´n đột nhiên bị điên thì ă´t là sớm đã có dự mưu.

Ninh Hô`i Phong cười rộ. "Tuy biê´t trong lòng Lâm huynh nhâ´t định có râ´t nhiê`u điê`u nghi hoặc nhưng ta lại không muô´n nói ra đáp án. Sau này, trên đường xuô´ng suô´i vàng huynh vẫn sẽ mơ mơ hô` hô`, có như vậy mới thể hiện được thủ đoạn của ta. Ha ha..."

Lâm Thanh trâ`m ngâm không nói gì. Trùng đại sư thì lại không để ý đê´n tiê´ng cười giễu của Ninh Hô`i Phong. "Phiê`n mọi người hãy châm lửa lên, rô`i chúng ta cùng bàn tính xem nên phá giải cơ quan này như thê´ nào."

"Chớ trách ta nhiê`u lời!" Ninh Hô`i Phong mỉm cười, nói. "Hành động này của Trùng huynh thực là không sáng suô´t, ám khí của Ám khí vương khi ở trong bóng tô´i mới càng phát huy uy lực..." Lời này của hă´n mang ý ly gián rõ ràng, vậy nhưng lại râ´t có hiệu quả. Đám người tới từ kinh sư đê`u bâ´t giác rùng mình. Trong tình huô´ng địch ta không rõ như hiện giờ, mở miệng nói chuyện thì còn có thể dùng cách vừa nói vừa di chuyển để khiê´n người ta không nă´m rõ được vị trí của mình, nhưng một khi châm lửa lên để lộ thân hình, ai

https://thuviensach.vn

mà biết liệu bản thân có trở thành đích ngắm cho Ám khí vương hay không.

Lâm Thanh giễu cợt: "Võ công của Ninh huynh chẳng có gì là cao minh, nhưng bản lĩnh gây chia rẽ thì quả là hàng đầu thiên hạ."

"Ha ha, Lâm huynh nặng lời rồi! Ta chẳng qua chỉ cảm thấy vở kịch trong bóng tối càng lúc càng thú vị hơn thôi." Ninh Hồi Phong lại cất tiếng cười rộ. "Bên ngoài chiếc lồng sắt này có mấy tay cung thủ mai phục sẵn, tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của ta. Không sợ mấy vị chê cười, ta trời sinh vốn nhát gan, nếu thấy nơi nào đột nhiên sáng ánh lửa, nói không chừng sẽ kinh sợ quá mà ra lệnh nhầm cho thủ hạ, e là đến lúc ấy, kết quả sẽ không hay chút nào." Hắn nói năng rất nhẹ nhàng, chẳng hề dùng giọng dọa dẫm nhưng càng như thế lại càng có tính uy hiếp.

Quả nhiên một hồi lâu sau, mọi người đều không có động tĩnh gì, chỉ nghe Tề Bách Xuyên thấp giọng nói: "Trên người ta không có mồi lửa. Quan huynh thân là Diệu thủ vương, mấy thứ này ắt là lúc nào cũng mang sẵn trên người."

Quan Minh Nguyệt cả giận. "Cánh tay ta đã bị thương, nếu Tề huynh không ngại thì hãy qua đây lấy mà dùng." Hai người này chừng như lại sắp nổ ra tranh chấp đến nơi.

Lâm Thanh thầm thở dài, đến lúc này rồi mà mọi người vẫn còn nghi kỵ lẫn nhau, làm sao có thể đồng tâm hiệp lực? Tay phải y vẫn giữ chặt Long phán quan, tay trái buông Tiểu Huyền xuống, đang định lấy mồi lửa ra, bỗng nghe Tiểu Huyền lớn tiếng nói: "Các vị đừng tranh cãi nữa, ta không sợ tên Ninh Hoạt Phong kia đâu, để ta châm lửa."

Nhất thời cả gian đại sảnh trở nên tĩnh lặng. Hai má Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt nóng bừng, uổng cho bọn họ thành

https://thuviensach.vn

danh đã nhiề̀u năm, không ngờ lá gan lại không so được với một đứa bé mới mười hai, mười ba tuổi.

Một tiế́ng "cạch" vang lên, Tiểu Huyề̀n đập đá châm lửa. Ánh lửa bùng sáng, soi tỏ khuôn mặt còn nguyên vẻ non nớt của nó giữa bóng tố́i mịt mù.

"Tên!" Ninh Hồ̀i Phong lạnh lùng ra lệnh, bên ngoài chiế́c lồ̀ng sắ́t vang lên mấ́y tiế́ng động khe khẽ, rồ̀i mấ́y chiế́c lỗ nhỏ hiện ra, rấ́t nhiề̀u mũi tên đồ̀ng loạt bắ́n về̀ phía Tiểu Huyề̀n. Tiểu Huyề̀n kinh hãi kêu lên một tiế́ng, không ngờ những lời vừa rồ̀i của Ninh Hồ̀i Phong không phải là giả, bên ngoài quả thực có cung thủ mai phục. Hơn nữa Ninh Hồ̀i Phong tâm tư cẩn mật, những lỗ nhỏ kia đề̀u ở tít trên cao, người bên ngoài có thể bắ́c thang trèo lên quan sát tình hình trong sảnh nhưng người trong sảnh thì không thể nhìn thấ́y gì ở bên ngoài.

Dưới ánh lửa mờ tố́i, một bóng người lóe lên. Trùng đại sư quát lớn một tiế́ng, vung tay ra chụp lấ́y mấ́y mũi tên, mấ́y mũi tên còn lại thì bị một bóng đen khác đánh rơi, không ngờ Quỷ Thấ́t Kinh cũng ra tay giải vây giúp Tiểu Huyề̀n.

Bên ngoài chiế́c lồ̀ng sắ́t, tiế́ng kêu thảm vang lên không dứt, thì ra Lâm Thanh đã kịp thời phóng ra mấ́y mũi ám khí qua những chiế́c lỗ kia. Đám cung thủ bên ngoài làm sao ngờ được Ám khí vương lại có bản lĩnh ghê gớm như vậy, lập tức có mấ́y kẻ trúng chiêu vào hai mắ́t, ngã từ trên thang xuố́ng. Lâm Thanh lạnh lùng cấ́t tiế́ng: "Nế́u Ninh huynh còn nhiề̀u thủ hạ, chi bằ̀ng hãy phái thêm vài tên cung thủ nữa tới để ta thử ám khí."

Tiểu Huyề̀n thoáng bình tĩnh lại, bèn lầ̀n theo ánh sáng lờ mờ nhặt một cây nế́n lên châm lửa, cả gian đại sảnh lập tức sáng bừng. Trùng đại sư khẽ khen một tiế́ng: "Giỏi lắ́m!" Tiểu Huyề̀n thầ̀m

https://thuviensach.vn

đắc ý, ngẩng đầu nhìn quanh, thấy Thủy Nhu Thanh ở cách đó chừng mấy thước đang mở to cặp mắt tròn xoe, đen láy nhìn mình, còn giơ cao ngón tay cái với vẻ hết sức tinh nghịch, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh nến lại càng kiều diễm như hoa. Đầu nó bỗng như nổ bùng một tiếng, suýt thì đánh rơi cây nến. Lần đầu tiên được cô nhóc "đối thủ" này khen ngợi như vậy, không biết tại sao trái tim nó cứ đập thình thịch, khuôn mặt thì đỏ bừng vẻ lúng túng...

Lúc này, gian đại sảnh đã hết sức tan hoang, khắp nơi đều là gạch đá và gỗ vụn. Trong sảnh có tổng cộng mười một người, mặt mày ai nấy đều bám đầy bụi bặm. Gã thủ hạ Triệu Quang của Tề Bách Xuyên nằm ngã trên mặt đất, không rõ sống chết, huynh đệ của hắn là Triệu Húc vội vàng chạy tới xem xét tình hình.

Lâm Thanh tiện tay điểm huyệt Long phán quan, sau đó nhìn kĩ tình hình xung quanh. Chiếc lồng sắt kia cao tới hai trượng, bên trên cũng bị bịt kín, chỉ có vài cái lỗ nhỏ rộng chừng một tấc ở chỗ cao nhất, đám cung thủ vừa rồi đã bắn tên vào từ đó.

Trùng đại sư đưa tay cẩn thận sờ góc tường, đoạn buột miệng nói: "Ghê gớm thật, không có lấy một khe hở." Ông vốn có hiểu biết khá sâu về kiến trúc, thoáng suy nghĩ liền đoán ra đối phương nhất định đã treo sẵn bốn miếng ván sắt lớn phía trên nóc căn phòng, sau đó mới ráp nối lại thành một thể. Mà những sợi xích sắt bọn họ nhìn thấy lúc ở bên ngoài thì ra có tác dụng chịu bớt một phần trọng lượng của mấy tấm ván sắt kia, nếu không, mấy vạn cân ấy mà đè xuống thì e là tòa tiểu lâu này sớm đã đổ sụp. Cũng may, vì như thế nên nơi đây mới không có quá nhiều cây xà nặng, nếu không khi nóc phòng sụp xuống, e là mọi người sớm đã gặp nạn rồi.

Trùng đại sư đưa tay sờ quanh các tấm ván sắt một vòng. "Phần rìa của bốn tấm ván sắt này lồi lõm không đều nhưng

https://thuviensach.vn

khi ráp lại với nhau thì vừa khít, thiết kế quả là hạng nhất trên đời." Ông vươn người đứng dậy, khẽ thở dài một tiếng. "Muốn nâng được những tấm ván nặng tới mấy ngàn cân này lên, thật không biết phải dùng tới bao nhiêu sức người!" Mọi người trong sảnh ngơ ngác nhìn nhau, chiếc lồng sắt này rộng tới ba trượng, cao cũng phải hơn hai trượng, nếu như chỗ nào cũng dày vài tấc, tạm chưa cần xét tới cơ quan bên ngoài, chỉ riêng một tấm ván sắt có lẽ cũng phải nặng tới vài ngàn cân, còn tấm sắt bít kín phía trên đỉnh đầu bọn họ thì có lẽ phải nặng vạn cân có lẻ. Ninh Hồi Phong bỏ ra nhiều công sức để chế tạo một cái bẫy như vậy, ắt sẽ không để cho mọi người dễ dàng thoát ra.

Quỷ Thất Kinh buông thõng tay trái, tay phải thì vẽ ra nửa vòng tròn rồi đánh về phía trước. Một đòn toàn lực của hắc đạo đệ nhất sát thủ há có thể coi thường, chỉ nghe một tiếng động lớn vang lên, chiếc lồng sắt hơi chấn động khiến cả căn phòng cũng như rung lên theo. Trong tai mọi người vang lên những tiếng ong ong không ngớt, mãi hồi lâu sau mới dừng lại. Nhưng chiếc lồng sắt thì chẳng xuất hiện lấy một khe hở, không ngờ một đòn toàn lực của Quỷ Thất Kinh lại chẳng có chút hiệu quả nào.

Lâm Thanh hơi cau mày, không ngờ chiếc lồng sắt này lại kiên cố như thế, chưởng lực khi đánh vào lập tức bị tỏa ra khắp xung quanh, trừ phi có thể bẩy được nó lên thì may ra mọi người mới có thể chui ra từ bên dưới. Nhưng bốn phía quanh đây đều bằng phẳng, không hề có điểm tựa, thực khiến người ta phải bó tay. Y lại ngẩng đầu nhìn lên tấm ván sắt phía trên, đoán chừng nó cũng giống như bốn tấm ván sắt bên dưới, dù có dùng công phu bích hổ du tường trèo lên tới nơi thì khi treo người trên tường, cơ thể cũng khó mà phát lực. Chiếc lồng sắt này tuy cồng kềnh nhưng thực ra lại rất hữu hiệu, biến cả gian đại sảnh thành một chiếc hộp lớn kín mít, nhốt hết các cao thủ vào trong.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh đưa mắt nhìn về phía Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt, chậm rãi nói: “Xin mấy vị nhân huynh hãy qua đây, chúng ta cùng bàn bạc!”

Sắc mặt của hai người Tề, Quan trắng bệch, không nói tiếng nào đi tới trước mặt Lâm Thanh. Ban đầu khi ở giữa bóng tối, bọn họ còn ôm một tia hy vọng, liệu chừng cơ quan này dù lợi hại đến mấy thì cũng không ngăn được mấy đại cao thủ ở đây, nhưng bây giờ sau khi nhìn rõ tình hình thì chẳng ai còn dám tin vào điều ấy nữa. Mà Ninh Hồi Phong mất nhiều công sức nhốt mọi người vào đây, e là tuyệt đối không đơn giản là để đối phó với Ám khí vương và Trùng đại sư, chẳng lẽ hắn muốn một lưới bắt gọn người của ba hệ phái ở kinh sư nữa?

Quỷ Thất Kinh bước lên phía trước mấy bước nhưng vẫn giữ khoảng cách với Lâm Thanh và Trùng đại sư, cũng không nói năng gì.

Tề Bách Xuyên thấp giọng nói: “Chi bằng hãy thử đào địa đạo xem sao.” Trát Phong nghe thấy thế bèn dùng đoản đao thử đào xuống đất.

Trùng đại sư khẽ lắc đầu, than: “Vừa rồi Tiểu Huyền có nói với ta, trong gian đại sảnh này không có côn trùng, e là dưới đất cũng có ván sắt.” Quả nhiên chỉ nghe thấy một tiếng “cạch” vang lên, thanh đoản đao của Trát Phong mới đào được nửa thước thì đã gãy mũi.

“Người đâu, dâng trà!” Phía bên ngoài, Ninh Hồi Phong bỗng cất giọng ung dung, nói: “Lỗ hương chủ mau ngồi xuống cùng xem vở kịch hay này với ta.”

Quan Minh Nguyệt cao giọng hô lên: “Ninh Hồi Phong không để tâm tới sự sống chết của Long bảo chủ, Lỗ Tử Dương, chẳng lẽ ngươi cũng muốn tạo phản theo hắn sao?”

https://thuviensach.vn

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Quan huynh cứ nên lo cho sự an nguy của mình trước đi!”

Lâm Thanh đột nhiên hiểu ra điều gì, bèn giải huyệt câm cho Long phán quan. “Rốt cuộc ngươi là ai?” Y bị trúng một chưởng của Long phán quan mà không bị thương, sớm đã sinh lòng hoài nghi thân phận của kẻ này rồi.

Long phán quan mím chặt môi, sau khi thoáng do dự bèn thấp giọng nói: “Tại hạ Chu Toàn, vốn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, vì nghe theo lời của Ninh Hồi Phong nên mới dám đối địch với Lâm huynh…”

Mọi người cả kinh, không ngờ tên Long phán quan này lại là giả!

Ninh Hồi Phong nói: “Ngươi mà dám tiết lộ thân phận, ta sẽ khiến cả nhà ngươi không được chết tử tế.”

Chu Toàn gằn giọng nói: “Ninh Hồi Phong ngươi bảo ta ra tay còn mình thì chạy mất, ta đây chỉ có một thân một mình, hôm nay dù có mất mạng cũng phải nói âm mưu của ngươi cho cả thiên hạ biết.”

Ninh Hồi Phong chỉ cười lạnh, không nói gì.

Trùng đại sư nghi hoặc nói: “Võ công ngươi thể hiện ra lúc uống rượu…”

Chu Toàn nói: “Đó là do Ninh Hồi Phong giở trò nhằm khiến Lâm huynh đề phòng võ công của ta, như vậy hắn mới có thể thừa cơ ra tay.”

Lâm Thanh hít sâu một hơi. “Long phán quan thật sự đâu?”

https://thuviensach.vn

Chu Toàn thoáng do dự rồ̀i trả lời: “Gã họ Long đó đã bị Ninh Hồ̀i Phong ngầ̀m khố́ng chế́, giam lỏng trong Cầ̀m Thiên bảo.”

Mọi người đề̀u thầ̀m chấ́n động. Ai mà ngờ được Long phán quan, một trong sáu đại tông sư tà phái lại bị Ninh Hồ̀i Phong khố́ng chế́. Tên Long phán quan giả mạo này dù có thể giấ́u giế́m tai mắ́t của đám thủ hạ nhưng võ công thì không làm giả được, tấ́t nhiên không thể giao chiế́n với các cao thủ đấ́t Xuyên. Chẳng trách mấ́y năm trước, sau khi thố́ng nhấ́t đấ́t Xuyên Đông, Cầ̀m Thiên bảo chỉ một mực phòng thủ, không có ý đồ̀ phát triển thêm, thậm chí còn không làm gì được Mị Vân giáo...

Còn tên sư gia của Cầ̀m Thiên bảo vố́n chẳng mấ́y nổi tiế́ng trên giang hồ̀ này không ngờ đã làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, rố́t cuộc hắ́n có lai lịch gì đây?

Tiểu Huyề̀n không kìm được, hỏi: “Khố́c thúc thúc đâu?”

Chu Toàn khẽ gật đầ̀u với Tiểu Huyề̀n, đáp: “Tiểu huynh đệ yên tâm, Nhật Khố́c quỷ tuy trúng một chưởng của Ninh Hồ̀i Phong nhưng tạm thời không có mố́i lo về̀ tính mạng, hiện đang bị nhố́t trong địa lao ở Lỗ phủ.”

Hoa Tưởng Dung vố́n có tâm tư tinh tế́, thấ́y Chu Toàn nhắ́c đế́n Long phán quan mà chẳng hề̀ có vẻ tôn trọng, bèn cấ́t tiế́ng hỏi: “Ngươi ắ́t không phải là người của Cầ̀m Thiên bảo, sao lại quen biế́t Ninh Hồ̀i Phong?”

Chu Toàn thoáng ngây người, sau đó hạ quyế́t tâm, nói: “Ta là một gã tiểu đầ̀u mục thuộc Hỏa Vân kỳ của Ngự Linh đường, chỉ vì tướng mạo có mấ́y phầ̀n giố́ng Long phán quan nên mới bị Ninh Hồ̀i Phong điề̀u đế́n đây.”

https://thuviensach.vn

Ngự Linh đường? Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, xem ra đây là lần đầu tiên nghe nói tới cái tên này, duy có Trùng đại sư là hơi cau mày.

Lâm Thanh trầm ngâm suốt hồi lâu, bỗng nhớ ra một chuyện, bèn cất tiếng ngâm: "Thần phong ngự linh. Chẩm qua càn khôn. Viêm nhật đương đạo. Hồng trần trì bôi. Câu nói này có ý là gì?" Đây là mấy câu y nghe được từ miệng Ninh Hồi Phong trong phân đà Phù Lăng của Cầm Thiên bảo.

Chu Toàn ngạc nhiên bật thốt: "Lâm huynh nghe được từ đâu vậy? Mấy câu này có ý nói tới thân phận của Ninh Hồi Phong, hắn chính là Hồng Trần sứ của Viêm Nhật kỳ thuộc Ngự Linh đường."

Giọng nói lạnh tựa băng sương của Ninh Hồi Phong đột nhiên vang lên: "Tiết lộ chuyện cơ mật của bản đường là đại tội hàng đầu, Chu Toàn, ngươi chán sống rồi sao?"

Chu Toàn lớn tiếng nói: "Đại tội thứ hai của bản môn chính là bán rẻ huynh đệ, vừa rồi ngươi đã đối xử với ta thế nào?" Hắn nhìn qua phía Quỷ Thất Kinh và hai người Tề, Quan, nói: "Các ngươi đừng ôm hy vọng gì nữa, ngay từ đầu Ninh Hồi Phong đã không định buông tha cho các ngươi."

Ninh Hồi Phong cười rộ. "Được lắm, được lắm! Dù ngươi nói ra thì cũng có ích gì, cuối cùng vẫn phải chết cùng với Ám khí vương thôi!"

Nghe Ninh Hồi Phong chính miệng thừa nhận, hai người Tề, Quan đều hơi biến sắc mặt, duy có Quỷ Thất Kinh là vẫn hờ hững như thường.

Lâm Thanh hỏi: "Ngự Linh đường còn có những ai nữa?"

https://thuviensach.vn

Chu Toàn lắc đầu, nói: “Lâm huynh chớ nên hỏi nữa! Ta sẽ chỉ nói ra quỷ kế của Ninh Hồi Phong thôi, còn về những việc khác của Ngự Linh đường thì quyết không thể nói cho huynh biết được.”

Lâm Thanh ngẩn người nhưng cũng khâm phục khí cốt của hắn, thế nên không hỏi gì thêm mà đưa mắt nhìn quanh, suy nghĩ đối sách.

Quỷ Thất Kinh hít một hơi thật sâu, đưa tay phải lên trước ngực. “Xin Lâm huynh và Trùng huynh hãy thử hợp sức với ta.”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau, rồi chậm rãi gật đầu. Đúng là thời thế trêu ngươi, ai mà ngờ được bọn họ cũng có lúc phải liên thủ với Quỷ Thất Kinh như thế?

Một tiếng “bình” vang lên, ba cao thủ tuyệt thế dốc toàn lực xuất chiêu, thanh thế quả là kinh người tột độ. Nơi đây tựa như xảy ra động đất, chiếc lồng sắt và cả nền đất bên dưới đều lắc lư dữ dội. Mọi người trong sảnh đến đứng cũng không vững, phải lắc trái lắc phải một hồi mới giữ được thăng bằng. Trát Phong sợ hãi tột cùng, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hắn vốn là nhị đệ tử của Quốc sư Thổ Phồn Mông Bạc, trước giờ vẫn luôn coi thường võ lâm Trung Nguyên, sau khi vào kinh thấy Tề Bách Xuyên phong quang vô cùng mà võ công cũng chỉ cao hơn mình một chút, còn tưởng rằng võ học Trung Nguyên chẳng qua chỉ có vậy. Lúc này nhìn thấy một đòn kinh thiên động địa kia hắn mới biết rằng võ công của ba người này đều không thua kém sư phụ mình, so ra thì ở trước mặt bọn họ, mình thực chẳng hơn một đứa trẻ con là mấy, vì vậy một bụng kiêu ngạo lập tức tan biến, hóa thành mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng...

Chiếc lồng sắt lắc lư một hồi rồi dừng lại, không ngờ một đòn hợp lực của ba đại cao thủ đương thế cũng chẳng thu được chút

https://thuviensach.vn

hiệu quả.

Quỷ Thất Kinh với tính cách ngang tàng mà lúc này cũng không khỏi có chút ủ rũ, hắn thở dài, than: "Chiếc lồng sắt này liền thành một thể với mặt sàn, chưởng lực dù có mạnh hơn mấy lần thì cũng vô dụng, muốn lật nghiêng nó e là càng khó khăn hơn."

"Quỷ huynh chớ nên nản lòng, hãy để ta thấy thêm uy lực của Trích Tinh Lãm Nguyệt thủ xem sao!" Ninh Hồi Phong đắc ý nói. "Đợi mấy ngày nữa, chỉ e các vị đều đã đói đến đầu choáng mắt hoa, công phu ắt chẳng thể phát huy được mấy, như thế ta sẽ không được nhìn thấy chưởng lực mạnh mẽ nhường này nữa rồi!"

Trùng đại sư hoàn toàn không để tâm tới mấy lời giễu cợt của Ninh Hồi Phong, trầm giọng nói: "Chiếc lồng sắt này rơi từ trên cao xuống, chỗ ráp nối với mặt sàn chắc hẳn là một cái khe sắt, không có cơ quan gì, nếu chúng ta có thể bẩy được nó lên thì có lẽ sẽ lật nghiêng được."

Quỷ Thất Kinh suy tư một lát rồi nói: "Nếu có thể phá hỏng chỗ ráp nối ấy, đẩy chiếc lồng sắt này sang bên cạnh, chúng ta cũng có thể đào đất mà thoát ra."

Lâm Thanh cười gượng, lắc đầu. Đạo lý tuy là như vậy nhưng chỗ ráp nối đó bị mấy vạn cân đè xuống, làm gì có nơi nào để ra tay. Huống chi chiếc lồng sắt này gần như không có khe hở, bọn họ lại đều ở bên trong, muốn bẩy nó lên há lại là việc dễ. Ba người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều là những cao thủ tuyệt đỉnh tung hoành trên giang hồ nhiều năm, ai mà ngờ được cũng có lúc bị nhốt trong một cái bẫy cồng kềnh thế này, nhất thời chẳng nghĩ ra được cách nào.

Quan Minh Nguyệt thoáng trầm tư rồi đưa bàn tay tới trước mặt Lâm Thanh, xòe ra, không ngờ bên trong là một thanh chủy thủ dài

https://thuviensach.vn

chừng ba tấc tỏa ra ánh hàn quang lấp lánh. Hắn thấp giọng nói: "Thanh kiếm này chém sắt như bùn, có lẽ có thể giúp Lâm huynh."

Diệu thủ vương thân là một trong Bát phương danh động, đã từng trải qua vô vàn sóng gió, lúc này quyết đoán giao bảo vật phòng thân cho Lâm Thanh, thứ nhất là để bày tỏ thành ý, thứ hai là cũng biết trong tình hình này, mọi người phải hợp sức thì mới tìm ra một con đường sống.

Lâm Thanh thấy thanh chủy thủ đó lấp lánh ánh sáng, mà Quan Minh Nguyệt thân là Diệu thủ vương, từng đi ăn trộm khắp thiên hạ, vũ khí tùy thân há có thể tầm thường? Y vận công thử đâm vào vách sắt, quả nhiên cắm ngập vào ngay. Y sử dụng kình lực vừa đủ, khi thanh chủy thủ cắm vào được hơn một tấc, cảm giác sắp xuyên qua vách sắt thì liền ngừng lại không phát lực, tránh để cho Ninh Hồi Phong ở bên ngoài phát hiện.

Nhưng thanh chủy thủ đó thực sự quá ngắn, muốn chém gãy một thanh trường kiếm dày chưa tới nửa tấc hẳn là không khó nhưng đối phó với ván sắt dày thì lại vô dụng. Lâm Thanh dốc hết công lực mà cũng chỉ cắt được một đoạn dài chừng ba tấc, sau đó cảm thấy trở lực càng ngày càng lớn, cuối cùng lưỡi thanh chủy thủ quằn lại, không thể cắm vào tấm ván sắt sâu thêm nữa. Y đành thở dài, dừng tay.

Ninh Hồi Phong nghe thấy âm thanh liền phát hiện ra sự dị thường. "Thì ra Lâm huynh còn mang theo cả bảo kiếm sao? Có điều mấy tấm ván sắt này đều được đúc bằng tinh thiết hảo hạng, cho dù huynh có Can Tương, Mạc Tà trong tay thì cũng chỉ phí sức thôi, việc gì phải tự hủy hoại vũ khí của bản thân như thế?" Hắn nói bằng giọng thản nhiên, chẳng hề có vẻ sợ hãi, chắc hẳn trước đó đã từng thử nghiệm.

https://thuviensach.vn

Tê` Bách Xuyên rô´t cuộc đã không giữ được bình tĩnh, buột miệng nói: “Lâm huynh mau nghĩ cách gì đi, càng để lâu chúng ta càng không có hy vọng gì.”

Lúc này, lòng dạ Lâm Thanh cũng đã rô´i bời nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh. “Tê` huynh đừng nôn nóng, dù sao Ninh Hô`i Phong nhâ´t thời cũng không đánh vào được, chúng ta cứ ở lại đây vài ngày cũng có hê` gì!”

“Úi chà, ta quên chuẩn bị thức ăn và nước uô´ng cho các vị rô`i, đúng là thâ´t lễ quá!” Ninh Hô`i Phong quay sang nói với Lỗ Tử Dương: “Những người này đê`u là khách quý, quyê´t không thể sơ suâ´t, Lỗ hương chủ còn không mau phái người đê´n kinh sư mua các thức sơn hào hải vị vê` đây!”

Không ngờ Lỗ Tử Dương lại nghiêm túc trả lời: “Thuộc hạ sẽ lập tức phái khoái mã đê´n kinh sư, muộn nhâ´t là một tháng sẽ trở vê`.”

Mọi người thâ´y hai kẻ này khiêu khích, châm chọc như vậy thì đê`u căm hận vô cùng, nhưng lại chẳng có cách nào.

Lâm Thanh thâ´y Tiểu Huyê`n ghé tai Thủy Nhu Thanh khẽ nói mâ´y câu, rô`i Thủy Nhu Thanh tỏ ra vừa lo lă´ng vừa nghi hoặc, nhưng y cũng chẳng để tâm, mà ngoảnh đâ`u qua hỏi Quỷ Thâ´t Kinh: “Quỷ huynh có người nào tiê´p ứng không?” Y biê´t trong đám người Tê` Bách Xuyên đưa tới chỉ có Liễu Đào Hoa đang ở trong thành Phù Lăng, đám tùy tùng của Quan Minh Nguyệt thì e là đã bị thủ hạ của Ninh Hô`i Phong không chê´, do đó chỉ còn có thể hy vọng vào Quỷ Thâ´t Kinh.

Quỷ Thâ´t Kinh chậm rãi lă´c đâ`u, miệng thì lại nói: “Ta có dẫn theo mười tên đệ tử, nê´u đêm nay ta còn chưa vê`, bọn chúng nhâ´t định sẽ tìm tới đây.”

https://thuviensach.vn

Mọi người biết Quỷ Thất Kinh xưa nay luôn độc lai độc vãng, vốn cũng chỉ ôm một tia hy vọng, thấy Quỷ Thất Kinh lắc đầu thì đều cảm thấy thất vọng tột cùng, biết rằng Quỷ Thất Kinh nói vậy chẳng qua là để lừa gạt Ninh Hòi Phong, nhưng trong tình hình hiện tại cũng chỉ có cách ép đối phương tấn công vào đây thì mới có thể tìm một con đường sống.

Quỷ Thất Kinh có hai mươi tám tên đệ tử đều là những sát thủ có võ công cao cường, được đặt tên theo nhị thập bát tú, do đó có biệt danh là Tinh Tinh Mạn Thiên, nếu thật sự tìm đến đây thì Ninh Hòi Phong hẳn sẽ phải vất vả ứng phó.

Ninh Hòi Phong quả nhiên trúng kế, kinh ngạc thốt lên: "Thì ra Quỷ huynh cũng không nói thực mọi chuyện với ta!"

Quỷ Thất Kinh khàn giọng đáp lại: "Như nhau cả thôi!"

Ninh Hòi Phong cất tiếng cười lạnh lùng, nói: "Xem ra Quỷ huynh đang ép ta phải giết người diệt khẩu sớm một chút! Lỗ hương chủ hãy giúp ta nghĩ cách gì đi!"

"Không hay rồi!" Tiểu Huyền đột nhiên kêu lên thất thanh. "Chỉ sợ bọn chúng dùng hỏa công thôi!"

Trát Phong cả giận, vung chưởng vỗ về phía Tiểu Huyền. "Thằng nhóc chết tiệt này, ngươi nói cái gì đấy?" Trùng đại sư chặn chưởng của Trát Phong lại, trong mắt cũng thấp thoáng vẻ giận dữ.

Mấy tiếng "keng keng keng" vang lên không ngớt, thì ra là Thủy Nhu Thanh nhặt một hòn đá vụn lên, đập liên tiếp vào bức vách sắt, xem ra có ý muốn quấy nhiễu đôi tai của Ninh Hòi Phong. Nhưng tiếng cười của Ninh Hòi Phong vẫn thấp thoáng vọng vào từ bên ngoài. "Nhóc con thông minh lắm! Người đâu, chuẩn bị củi!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Huyê`n dường như biế´t mình đã lỡ lời, vội nhào vào lòng Lâm Thanh. Lâm Thanh không nỡ trách móc, nhẹ nhàng ôm lấ´y Tiểu Huyê`n, đang định an ủi vài câu thì lại thấ´y Tiểu Huyê`n ghé tai mình, nói mấ´y câu gì đó, rồ`i cặp mắ´t y đột nhiên sáng lên, đưa tay ra hiệu với Trùng đại sư và Quỷ Thấ´t Kinh...

Đám thuộc hạ của Cấ`m Thiên bảo quả nhiên được huấ´n luyện bài bản, chỉ sau thời gian đố´t hế´t một nén hương, bố´n phía xung quanh đã có lửa lớn bố´c lên. Nhấ´t thời, một luồ`ng khí nóng tràn thẳng vào đại sảnh, may mà nơi này cũng khá rộng rãi nên khi mọi người đứng vào chỗ trung tâm vẫn còn chịu đựng được. Có điề`u, lúc này không khí đã trở nên nóng vô cùng, e là bọn họ còn chưa chế´t bỏng thì đã chế´t ngạt.

"Ninh mỗ vố´n muố´n giữ cho các vị được toàn thây, chỉ tiế´c cho hai tiểu cô nương xinh đẹp như hoa kia cũng phải hóa thành cái xác chế´t cháy..." Ninh Hồ`i Phong vẫn không ngừng cấ´t lời châm chọc. "Các vị nhân huynh tố´t nhấ´t hãy nắ´m chặt lấ´y vũ khí thành danh của mình, như thế´ cũng tiện cho đám hậu bố´i ngày sau được chiêm ngưỡng phong phạm của các vị. Đúng rồ`i, Quỷ huynh không dùng binh khí, chi bằ`ng hãy chế´t gấ`n Trùng huynh một chút để ta còn nhận xác, chứ nhỡ nhận nhầ`m huynh đệ họ Triệu là Quỷ huynh thì ta thực thấ´t lễ quá chừng, ha ha..."

Thủy Nhu Thanh vố´n mau mồ`m mau miệng, lúc này cũng không khỏi khâm phục khẩu tài của Ninh Hồ`i Phong, chỉ có thể hậm hực nói: "Ai có thể cắ´t được cái lưỡi của tên Ninh Hồ`i Phong này xuố´ng cho ta, ta sẽ..." Nàng còn chưa nghĩ ra câu gì thích hợp thì đã nghe Tiểu Huyê`n nói tiế´p: "Cô sẽ lấ´y người đó!"

Không ngờ lúc này Lâm Thanh còn có tâm trạng cười rộ, nói: "Xem ra sau này khi ta tìm Ninh Hồ`i Phong tính sổ còn phải giữ lại

https://thuviensach.vn

cho hắ n một mạng, chứ không Thanh Nhi há chẳng phải sẽ không thể gả chô ̀ng” khiê ́n Thủy Nhu Thanh phải hậm hực giậm chân.

Ninh Hô ̀i Phong không hê ̀ tỏ ra tức giận. “Cái khí độ xem thường chuyện sô ́ng chê ́t của Lâm huynh thực khiê ́n ta khâm phục, ta chỉ có thể sai người tăng thêm sức lửa để tỏ lòng kính trọng thôi!”

Quả nhiên hơi nóng lập tức tăng nhanh, tràn thẳng tới giữa sảnh. Bức tường sắ ́t tuy dày tới mâ ́y tâ ́c nhưng cũng bắ ́t đâ ̀u biê ́n thành màu đỏ, Tiểu Huyê ̀n nhỏ tuổi, công lực còn yê ́u, là người đâ ̀u tiên không chịu được, phải há miệng ho sù sụ không ngớt.

Ninh Hô ̀i Phong ngô ̀i trên một chiê ́c ghê ́ da hổ, cảm thâ ́y đắ ́c chí vô cùng. Thử nghĩ mà xem, trên đời này, ai mà có thể cùng lúc giê ́t ba đại cao thủ là Ám khí vương, Trùng đại sư, Quỷ Thâ ́t Kinh và một sô ́ nhân vật cỡ Tê ̀ Bách Xuyên, Diệu thủ vương như thê ́? Bâ ́t chợt một tiê ́ng nổ lớn vang lên, chiê ́c lô ̀ng sắ ́t đột nhiên nghiêng hẳn qua một bên, chừng như sắ ́p đè xuô ́ng người hắ ́n đê ́n nơi. Nhưng một vật nặng tới vài vạn cân há có thể dễ dàng lay động? Chiê ́c lô ̀ng sắ ́t thoáng dừng lại, sau đó lại rơi trở vê ̀ chỗ cũ.

“Có lẽ các vị nhân huynh còn chưa từng sử ra chưởng lực mạnh mẽ như vậy đúng không, xem ra còn phải cảm ơn ta mới đúng!” Ninh Hô ̀i Phong nghĩ rằ ̀ng mọi người trong sảnh vừa liê ̀u chê ́t tung ra một đòn cuô ́i cùng, miệng vẫn không ngừng câ ́t lời châm chọc. “Nhưng chẳng hay khi đôi tay chạm vào bức tường sắ ́t đỏ hô ̀ng, các vị có cảm giác gì?”

Lại một âm thanh râ ́t lớn vang lên, chiê ́c lô ̀ng sắ ́t châ ́n động dữ dội, góc độ bị nghiêng còn lớn hơn lâ ̀n trước, chỉ là còn cách mức bị lật ngửa một khoảng râ ́t xa. Ninh Hô ̀i Phong nhìn thâ ́y cảnh này

https://thuviensach.vn

thì thâ`m kinh hãi nhưng đô`ng thời lại càng đă´c ý, nê´u không phải ta thâ`n cơ diệu toán dụ đô´i phương vào trong cơ quan thì làm sao có thể bă´t nhô´t được mâ´y cao thủ tuyệt đỉnh như vậy? Hă´n bèn câ´t tiê´ng cười lớn. “Các vị phải giãy giụa như vậy thì mới hay chứ, chi bă`ng hãy biểu diễn thêm một lâ`n nữa xem sao!”

Hă´n vừa dứt lời, như để đáp lại câu nói của hă´n, chiê´c lô`ng să´t lại châ´n động thêm lâ`n nữa, cát bụi phía sau bô´c lên mù mịt, dường như cả phâ`n móng nhà phía dưới đã bị nhổ bật lên vậy, chỉ là thanh thê´ dường như đã nhỏ hơn lúc trước vài phâ`n.

Ninh Hô`i Phong nghĩ bụng đám người trong sảnh đã là nỏ mạnh hê´t đà, không đáng lo nữa, đang định tiê´p tục nói gì đó, bỗng thâ´y giữa đám khói bụi có những mảnh củi vụn bên cạnh chiê´c lô`ng să´t bay đi tứ phía, tựa như vô sô´ những mũi ám khí đang bô´c cháy. Mâ´y tên thủ hạ không kịp né tránh, ngay đê´n quâ`n áo cũng bị dính lửa, nhâ´t thời những tiê´ng kêu thảm vang lên không ngớt.

Ninh Hô`i Phong giận dữ quát: “Một chút lửa thôi có gì phải sợ?” Đoạn hă´n đứng dậy định đô´c thúc đám thủ hạ tăng thêm sức lửa nhưng nơi khóe mă´t bỗng liê´c thâ´y một bóng người màu xanh xám bay vọt ra từ giữa đám khói bụi mịt mù, đoạn một cây củi đang bô´c cháy bay vọt vê` phía hă´n. Hă´n còn chưa biê´t đã xảy ra việc gì, chỉ nghĩ là trợ thủ của đô´i phương đê´n tập kích, bèn vô thức đưa tay lên đỡ. Giữa những tia lửa bay tứ tung có một đô´m sáng màu bạc đột nhiên bay vụt tới, càng lúc càng lớn, lao thẳng vê` phía mă´t trái của hă´n.

Ninh Hô`i Phong quát khẽ một tiê´ng, vung bàn tay phải đã co thành trảo lên chụp lâ´y đô´m sáng màu bạc kia, thâ´y thì ra là một cây kim bạc. Hă´n vô´n có ngoại hiệu “bệnh tòng khẩu nhập, họa tòng thủ xuâ´t”, bô´n chữ sau chính là để hình dung Bách Bệnh kiê´m pháp và Thiên Sang trảo công của hă´n, lúc này một trảo toàn

https://thuviensach.vn

lực chụp tới, cây kim bạc kia tuy nhỏ những vẫn bị hắ´n dùng ngón giữa và ngón trỏ chụp lâ´y đuôi kim. Chẳng ngờ trên cây kim đó có một luô`ng kình lực cực kỳ quỷ dị, sau khi bị hắ´n chụp lâ´y liê`n trở nên trơn tuột, dễ dàng thoát ra khỏi hai ngón tay, tiê´p tục lao vê` phía mă´t trái hă´n.

May mà hắ´n phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, vào lúc sô´ng còn đã kịp thời phát lực ở hai chân, nhảy vọt vê` phía sau, nhờ thê´ mà mũi kim bạc đã không thể đâm sâu vào trong đâ`u hă´n. Có điê`u mă´t trái hă´n đã ngập trong màu đỏ, sau đó chìm vào một mảng đen kịt, thì ra đã bị cây kim nhỏ bé kia đâm mù.

Ninh Hô`i Phong kêu thảm một tiê´ng, chỉ sau khoảnh khă´c đã đưa ra quyê´t định, thân hình đang lùi vê` phía sau không hê` dừng lại, cũng chẳng kịp nói gì với đám thủ hạ, chỉ cuô´ng cuô`ng bỏ chạy vào sâu trong núi.

Lúc này, Ninh Hô`i Phong đã chẳng còn chút ý chí chiê´n đâ´u, nơi đáy lòng trào lên một cơn sợ hãi vô cùng. Nỗi sợ hãi này không phải bởi mă´t trái đột nhiên bị mù, mà vì hă´n biê´t, dưới gâ`m trời này, người có thể dùng ám khí đâm mù mă´t hă´n trong khoảnh khă´c như vậy chỉ có duy nhâ´t Ám khí vương mà thôi!

(Còn nữa)

https://thuviensach.vn